SAMUEL BJØRK

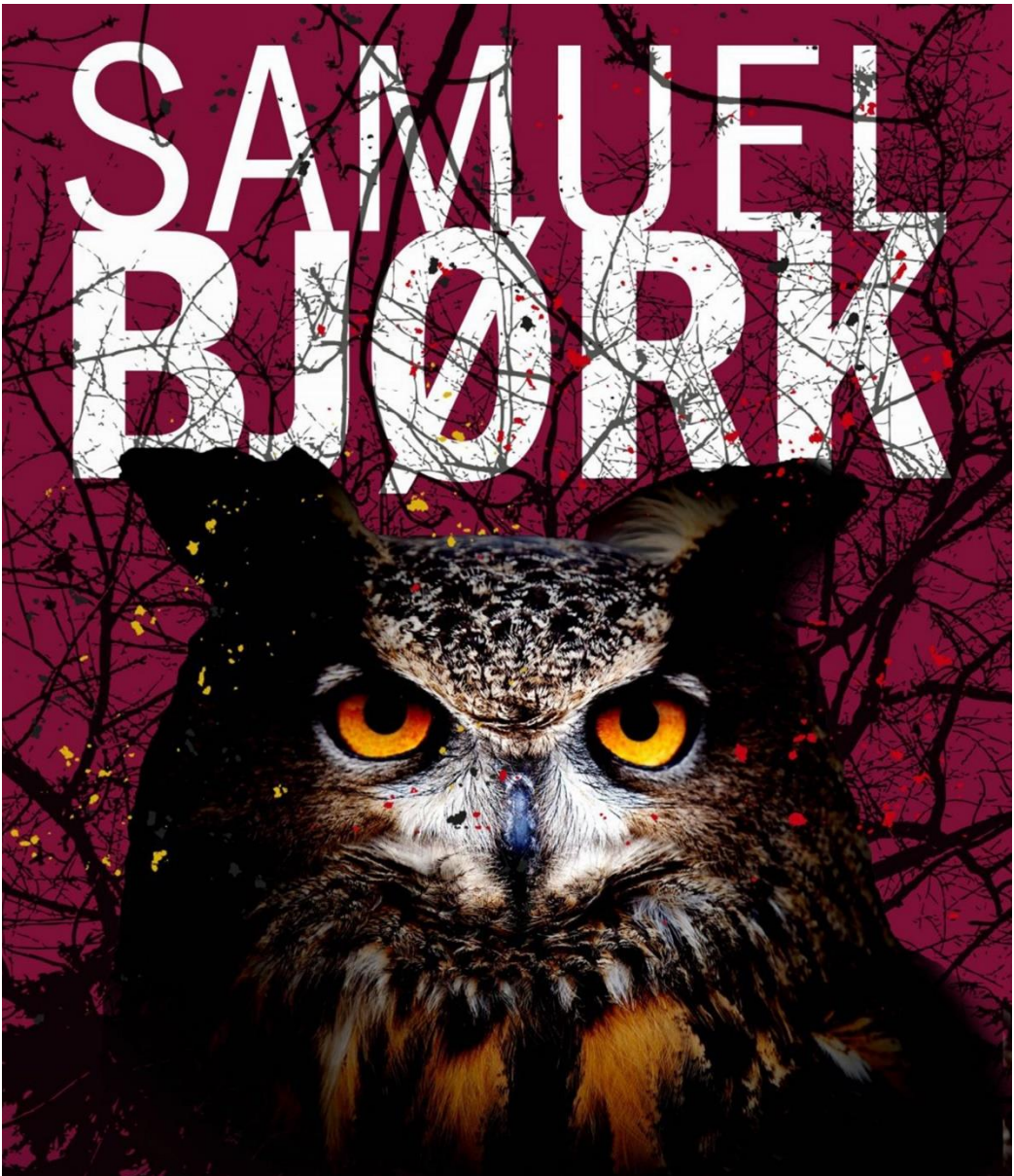

BUFNIȚA VÂNEAZĂ ÎNTOTDEAUNA NOAPTEA

virtual-project.eu

SAMUEL BJØRK

BUFNIŢA VÂNEAZĂ ÎNTOTDEAUNA NOAPTEA

Original: *Ulen*
[*The Owl Always Hunts At Night*] (2015)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU SZOLLO
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2018

Într-o vineri din primăvara lui 1972, în timp ce vicarul din Sandefjord îşi încuia biserica şi se pregătea să meargă acasă, primi o vizită care-l făcu să mai ţină biroul deschis o vreme.

Nu o mai văzuse vreodată pe fată, dar pe tânăr îl recunoscu. Era fiul cel mai mare al unuia dintre cei mai respectaţi oameni din oraş, un magnat al transporturilor care nu era doar unul dintre cei mai bogaţi oameni din Norvegia, ci şi un susţinător declarat al bisericii, un om a cărui generozitate făcuse posibilă, printre altele, cu zece ani înainte, construcţia retablului[1] uriaş din mahon, cioplit rudimentar, care înfăţişa şaptesprezece scene din viaţa lui Iisus Hristos, un retablu de care vicarul era foarte mândru.

Tânărul cuplu avea o cerere deosebită. Ei doreau să se căsătorească, dar voiau ca vicarul să oficieze ceremonia fără prezenţa altcuiva. Nu era o cerere neobişnuită în sine, dar motivul din spatele cererii lor era atât de bizar, încât vicarul crezu iniţial că era vorba de o glumă. Totuşi, îl cunoştea destul de bine pe magnatul transporturilor încât să ştie cât era de religios şi de conservator, şi începu să-şi dea seama că tânărul cuplu vorbeşte serios. Magnatul transporturilor avusese o stare de sănătate precară în ultima perioadă şi se zvonea că era pe patul de moarte. Tânărul care stătea în acel moment în faţa lui avea să moştenească o avere colosală; cu toate acestea, tatăl său pusese o condiţie moştenirii acestei averi: sângele nimănui din afară nu avea să se amestece cu al familiei. Femeia pe care moştenitorul său alegea să o ia de soţie nu trebuia sub nicio formă să aibă copii din alte relaţii. Tocmai aici era problema. Tânăra de care fiul magnatului transporturilor era foarte îndrăgostit avea copii dintr-o căsnicie anterioară. O fetiţă de doi ani şi un băieţel de patru. Copiii aveau să fie ascunşi, iar apoi vicarul putea căsători discret cuplul, pentru ca mireasa să se supună în aparenţă condiţiei impuse de magnatul transporturilor, şi nimeni nu avea să fie tentat să descopere adevărul. Era oare posibil?

Acesta era planul pe care-l pusese la cale cuplul: tânărul avea o rudă îndepărtată în Australia. Aceasta promisese să aibă grijă de copii până la moartea magnatului transporturilor. Un an, poate doi, apoi copiii aveau să fie readuşi în Norvegia. Nu se ştia, poate magnatul transporturilor avea să treacă în lumea celor drepţi mai curând decât era de aşteptat. Ce părere avea vicarul? Găsea de cuviinţă să-i ajute la ceas de nevoie?

Vicarul pretinse a le lua în considerare cererea, dar, de fapt, se hotărâse deja. Plicul pe care tânărul îl pusese discret pe biroul lui era gros, şi de ce nu i-ar fi ajutat pe tinerii îndrăgostiţi? La urma urmei, cererea bătrânului magnat al transporturilor era cu totul exagerată, nu-i aşa? Vicarul fu de

[1] Partea din faţă a unui altar (n.tr.).

acord să-i căsătorească pe tineri, iar săptămâna următoare, într-o mică ceremonie ţinută într-o biserică închisă, în faţa magnificului retablu, cei doi se căsătoriră.

La mai puţin de un an după aceea, în ianuarie 1973, vicarul primi o altă vizită; de data aceasta, tânăra veni singură. Era vădit tulburată şi-i spuse că nu mai ştia încotro să se îndrepte. Bătrânul magnat al transporturilor murise, dar ceva nu era în regulă. Nu auzise nici măcar o vorbă despre copiii ei. Îi fuseseră promise fotografii, scrisori, dar nu venise absolut nimic, nici măcar un singur cuvânt, iar ea începuse să se îndoiască de existenţa acelei rude din Australia. Femeia îi mărturisi şi că bărbatul pe care îl luase de soţ nu era ceea ce părea a fi. Nu-şi mai vorbeau, nu mai împărţeau nici patul; el avea secrete, secrete întunecate, lucruri pe care ea nu găsea puterea de a le rosti cu voce tare; nici măcar nu se putea gândi la ele. Avea cum s-o ajute vicarul? Acesta o linişti, asigurând-o că urma s-o ajute, că avea să se gândească la întreaga situaţie, rugând-o să revină în câteva zile.

În dimineaţa următoare, tânăra fu găsită moartă, chircită peste volanul maşinii, într-o râpă adâncă din apropiere de luxoasa casă a familiei magnatului transporturilor din Vesterøya[2], în apropierea centrului oraşului Sandefjord.

Ziarele dădeau de înţeles că femeia condusese în stare de ebrietate, iar poliţia îi tratase într-adevăr moartea ca pe un accident tragic.

După ce ajută familia cu pregătirile pentru înmormântare, vicarul se hotărî să-i facă tânărului magnat al transporturilor o vizită. Îi explică, aşa cum şi era, de fapt, că tânăra îl căutase în ziua dinaintea accidentului. Că era neliniştită în privinţa copiilor ei. Că era ceva, ei bine, ceva care nu cadra deloc cu toată povestea. Tânărul magnat al transporturilor ascultă şi încuviinţă. Explică faptul că, din păcate, soţia lui fusese foarte bolnavă în ultima perioadă. Lua medicamente. Bea în exces. Apoi tânărul magnat al transporturilor notă o sumă pe o foaie de hârtie pe care o împinse pe birou. Oraşul era prea mic pentru vicar, nu-i aşa? Nu i-ar fi fost mai bine să-L slujească pe Dumnezeu într-o altă zonă, poate mai aproape de capitală? Vicarul se ridică din scaun şi aceea fu ultima dată când îl văzu pe tânărul şi puternicul magnat al transporturilor.

Câteva săptămâni mai târziu, îşi făcu valiza.

Nu mai puse vreodată piciorul în Sandefjord.

[2] Una din cele două peninsule din afara oraşului norvegian Sandefjord (n.tr.).

Fetiţa stătea cât de liniştită putea pe canapea, sub pătură, în timp ce aştepta să adoarmă ceilalţi copii. Se hotărâse. Urma să o facă în noaptea aceea. Nu urma să se mai teamă. Nu avea să mai aştepte. Avea şapte ani şi era foarte matură. Avea să plece imediat ce se lăsa întunericul. Nu înghiţise somniferul din noaptea aceea. Nu făcuse decât să-l împingă sub limbă, unde-l ţinuse ca să-i arate mătuşii Julia ce fetiţă cuminte era.

— Arată-mi.

Scoase limba.

— Ce fetiţă cuminte. Următorul.

Fratele ei făcea aşa de multă vreme. Încă de când îl închiseseră în pivniţa din pământ bătătorit. În fiecare noapte, ascundea pastila sub limbă fără să o înghită.

— Arată-mi.

Scoase limba.

— Ce băieţel cuminte. Următorul.

Trei săptămâni în întuneric pentru că refuzase să-şi ceară scuze. Toţi copiii ştiau că nu făcuse nimic greşit, dar adulţii tot îl băgaseră în pivniţă. De-atunci, se schimbase. În fiecare noapte, băga pilula sub limbă, fără să o înghită, şi pe măsură ce pilula ei îşi făcea efectul şi ea începea să devină somnoroasă, îi vedea umbra în timp ce ieşea tiptil din cameră şi dispărea.

Fetiţa aşteptase până când auzise că adormiseră toţi ceilalţi copii, apoi ieşise pe furiş din casă. Era iarnă şi încă era cald, deşi amurgul se cuibărise uşor printre copaci. Fetiţa traversase desculţă curtea, ascunzându-se în umbre până când ajunsese dincolo de copaci. După ce se asigurase că nu o văzuse nimeni, fugise din nou de-a lungul cărării dintre copacii mari, spre poarta cu inscripţia Atenţie, proprietate particulară! *De acolo se hotărâse să-şi înceapă căutarea.*

Îi auzise pe fratele ei şi pe unul dintre ceilalţi băieţi şuşotind în legătură cu asta. Un hambar vechi, dărăpănat, o căbănuţă uitată în capătul îndepărtat al proprietăţii, pe care însă nu-l văzuse cu ochii ei. Erau treziţi la ora 6.00 dimineaţa în fiecare zi şi mergeau la culcare la ora 9.00 în fiecare seară. Mereu exact aceeaşi rutină, fără schimbări, cu doar două pauze de câte cincisprezece minute de la lecţii, teme, yoga, spălatul rufelor şi toate celelalte sarcini pe care le aveau de îndeplinit. Fetiţa zâmbi auzind greierii şi simţi iarba moale gâdilându-i picioarele în timp ce cotea de pe cărare şi mergea cu grijă de-a lungul gardului spre locul pe care, cu ochii minţii, îl alesese drept posibilă situare a cabanei. Dintr-un motiv necunoscut, nu-i era teamă. Se simţea uşoară; spaima avea să-i pătrundă în fiinţă abia mai târziu; în acel moment, era fericită, liberă ca pasărea cerului, singură cu gândurile ei, în acea pădure frumoasă, cu miros atât de plăcut. Zâmbi larg şi-şi trecu

degetele peste o plantă care semăna cu o stea; era aproape ca şi cum ar fi fost într-unul dintre visele pe care le avea când pastilele pe care ei le primeau nu erau puternice. Trecu pe sub o cracă şi nici măcar nu tresări când auzi foşnete din nişte tufişuri aflate în apropiere. Poate că un ursuleţ koala îndrăznise să coboare din copaci. Chicoti ca pentru sine în timp ce-şi imagină cum ar fi fost să mângâie unul. Ştia că au gheare ascuţite şi că nu sunt deloc pufoşi, dar tot încercă să-şi imagineze cum ar fi fost, cu blana lor moale şi caldă între degetele ei, cu boticul delicat gâdilându-i gâtul. Aproape că uitase de ce ieşise, apoi îşi aduse aminte şi se opri în loc când zidul cabanei îi apăru în faţă la o distanţă mică. Fetiţa înclină capul şi studie scândurile cenuşii. Deci, era adevărat. În pădure exista un loc. Un loc unde te puteai ascunde. Unde puteai fi singur. Se furişă cu grijă mai aproape de cabană şi simţi un fior plăcut pe sub piele în timp ce se apropia de uşă.

Fetiţa nu ştia că priveliştea care o aştepta avea s-o schimbe pentru tot restul vieţii, s-o bântuie mulţi ani: sub pătură, pe canapeaua tare, în avion, traversând globul după ce poliţia descoperi copiii care plângeau, sub plapumă, în patul moale dintr-o altă ţară, unde sunetele erau diferite. Nu ştia nimic despre asta în timp ce întindea încet mâna către clanţa din lemn şi deschidea uşor uşa care scârţâia.

Înăuntru era întuneric. Fu nevoie de câteva secunde până când ochii îi îngăduiră să vadă bine, dar nu era niciun dubiu. Mai întâi, un contur vag, apoi totul deveni clar; el era înăuntru.

Fratele ei.

Nu purta haine. Era complet gol. Complet gol, şi totuşi trupul lui era acoperit de... pene? Era ghemuit într-un colţ, o creatură sucită, din altă lume, asemenea unei păsări, care ţinea ceva în gură. Un animal mic. Un şoarece? Fratele ei era plin de pene şi ţinea între dinţi un şoarece mort.

Aceasta era imaginea care avea să-i schimbe viaţa. Fratele ei se întoarse încet şi o privi, cu ochi miraţi, de parcă n-ar fi ştiut cine era. Lumina căzu prin fereastra mizerabilă peste mâna lui acoperită cu pene, care se mişca uşor prin aer. Gura i se curbă într-un rânjet cu dinţi albi, sclipitori, în timp ce scotea şoarecele din gură, fixând-o cu privirea, şi spunea:

— Eu sunt bufniţa.

UNU

Capitolul 1

2012

Tom Petterson, botanist, scoase geanta aparatului de fotografiat din maşină şi făcu o pauză pentru a se bucura de priveliştea întinsă de-a lungul liniştitului fiord înainte de a se îndrepta spre pădure. Era începutul lui octombrie, iar lumina soarelui din acea zi răcoroasă de sâmbătă scălda peisajul din jurul lui într-o aură frumoasă, razele blânde mângâind frunzele roşietice şi galbene care aveau să cadă în curând, făcând loc iernii.

Tom Petterson îşi iubea slujba. Mai ales atunci când putea munci în aer liber. Fusese angajat de conducerea oraşului Oslo şi a provinciei Akershus pentru a consemna prezenţa plantei Dracocephalum[3], sau mătăciune, cum era cunoscută, o plantă pe cale de dispariţie, care însă creştea în pădurile din jurul fiordului Oslo. Primise prin intermediul blogului său un nou pont, iar aceea era sarcina lui în acea zi: să consemneze numărul şi localizarea exactă a specimenelor descoperite recent din această plantă rară.

Mătăciunea creştea până la o înălţime de zece – cincisprezece centimetri şi avea flori albastre, albastre-închis sau mov, care se ofileau toamna, lăsând un mănunchi de seminţe maronii, asemănătoare cu cerealele. Planta nu era doar rară; era gazda şi mai rarului gândac-de-mătăciune, care se hrănea exclusiv cu florile ei. „Minunile naturii", se gândi Tom Petterson, neputându-şi stăpâni zâmbetul în timp ce ieşea de pe cărare şi urma traseul pe care un biolog amator atent la detalii i-l trimisese. Uneori – nu o spunea niciodată cu voce tare, pentru că fusese crescut să creadă că nu există absolut niciun Dumnezeu, părinţii lui insistaseră asupra acestui aspect –, dar uneori nu se putea abţine să se minuneze: miracolul creaţiei. Legătura delicată dintre toate făpturile, de la cele mai mici la cele mai mari. Păsările care se îndreptau în fiecare toamnă spre sud pentru a-şi face cuiburile, acoperind distanţe enorme în fiecare an şi ajungând în acelaşi loc. Frunzele care-şi schimbau culoarea în fiecare toamnă, transformând copacii şi pământul într-

[3] Plantă erbacee aromatică originară din Siberia (n.tr.).

o operă vie de artă. Nu, nu o spunea cu voce tare, dar gândul îi trecea adesea prin minte.

O luă spre dreapta, între doi molizi înalţi, şi urmă cursul unui pârâu în sus, spre locul unde ar fi trebuit să fie plantele, zâmbind din nou ca pentru sine.

Traversă pârâul şi se opri în loc când auzi un foşnet în tufişul din faţa lui. Petterson îşi ridică aparatul, gata să pozeze. Un bursuc? Asta auzise oare? Acest animal timid nu era nici pe departe la fel de întâlnit pe cât credea lumea. O poză cu un bursuc ar fi fost grozavă pentru blogul lui şi i-ar fi oferit şi o poveste frumoasă, nişte mătăciune şi un bursuc, plimbarea perfectă pentru o zi de sâmbătă. Se luă după zgomot şi se trezi curând într-o poieniţă, dar, spre dezamăgirea lui, nu văzu niciun animal.

Totuşi, era ceva în mijlocul poienii.

„Un trup gol".

O fată.

„O adolescentă?"

Tom Petterson era atât de şocat, încât scăpă aparatul din mână şi nu-şi dădu seama că îi cădea în buruieni.

În poiană era o fată moartă.

„Pene?"

„Dumnezeule mare!"

În pădure era o adolescentă goală.

„Acoperită de pene".

„Cu un crin alb în gură".

Tom Petterson se întoarse în direcţia opusă, se împletici prin tufişurile dese, găsi cărarea, fugi cât de repede putu înapoi la maşină şi sună la poliţie.

Capitolul 2

Detectivul Holger Munch, de la Omucideri, stătea în maşina lui, în faţa fostei sale locuinţe din Røa[4], regretând sincer că fusese de acord să meargă acolo. Locuise în casa albă cu soţia lui de atunci, Marianne, până cu zece ani în urmă, şi nu mai intrase acolo de atunci. Anchetatorul gras îşi aprinse o ţigară şi coborî geamul maşinii. Îşi făcuse controlul medical anual în urmă cu vreo câteva zile înainte, iar doctorul îi recomandase, din nou, să o lase mai moale cu mâncărurile grase şi să nu mai fumeze, dar poliţistul în vârstă de cincizeci şi patru de ani nu avea absolut nicio intenţie de a se supune, mai

[4] Suburbie a oraşului Oslo (n.tr.).

ales în legătură cu cea de-a doua variantă. Munch avea nevoie de ţigări pentru a putea gândi, iar gânditul îi făcea mai multă plăcere decât orice altceva.

Lui Holger Munch îi plăceau şahul, integramele, problemele de matematică – orice îi putea stimula celulele creierului. Stătea adeseori în faţa laptopului, conversând cu prietenii despre jocuri de şah sau rezolvând probleme de perspicacitate. Chiar atunci primise un e-mail din partea prietenului său, Juri, un profesor din Minsk pe care-l cunoscuse on-line cu doar câţiva ani în urmă.

Într-un lac este un stâlp din metal. Jumătate este pe fundul lacului. O treime din el e în apă. O bucată din stâlp, cu lungimea de opt metri, iese la suprafaţa apei. Care este lungimea totală a stâlpului? Numai bine. J.

Munch se gândea la răspuns şi tocmai se pregătea să-i răspundă la e-mail când fu întrerupt de sunetul telefonului. Se uită pe ecran. Mikkelson. Şeful lui de la sediul Poliţiei Oslo, din cartierul Grønland. Munch lăsă mobilul să sune câteva secunde; se gândi să răspundă la apel, dar se hotărî în cele din urmă să-l ignore. Apăsă butonul roşu şi băgă mobilul înapoi în buzunar. Acela era un moment dedicat familiei. Astfel greşise în urmă cu un deceniu. Muncea non-stop, şi chiar şi când era acasă mintea-i era în altă parte. Din cauza aceea era în acel moment în faţa casei în care Marianne locuia cu un alt bărbat.

Holger Munch se scărpină în barbă şi se uită în oglinda retrovizoare la cadoul mare, roz, cu funde aurii, de pe bancheta din spate. Era ziua de naştere a nepoatei sale, Marion. Febleţea lui în vârstă de şase ani. Adevăratul motiv pentru care fusese de acord să meargă cu maşina până în Røa, deşi jurase că nu avea să mai calce vreodată în casa aia. Munch trase un fum zdravăn din ţigară şi-şi dădu seama că se freca pe degetul inelar, unde era odată verigheta. O purtase zece ani după despărţire, nereuşind să-şi impună să o dea jos. Marianne. Fusese dragostea vieţii lui. Îşi închipuise că aveau să fie mereu împreună şi nu ieşise la nicio întâlnire după divorţ. Avusese ocazii. Niciodată nu i se păruse potrivit. Dar în acel moment o făcuse – dăduse jos verigheta. Era în dulapul din baia de-acasă. Nu reuşise să o arunce.

Holger Munch oftă din greu, trase un alt fum din ţigară şi aruncă încă o privire rapidă cadoului roz. Probabil că exagerase – din nou. Fiica lui, Miriam, îi reproşa mereu că o răsfăţa pe mica Marion, dându-i tot ce-şi dorea. Îi cumpărase un cadou, ştiind că Miriam nu avea să fie de acord, dar ştia că era ceva ce nepoata lui îşi dorea din toată inima. O păpuşă Barbie cu o

casă Barbie uriaşă şi cu propria ei maşină Barbie. Deja auzea predica. Despre copii răsfăţaţi. Despre corpul feminin şi obiective imposibil de atins, dar, pentru numele lui Dumnezeu, era doar o păpuşă. Ce rău putea face dacă asta-şi dorise fetiţa?

Mobilul îi sună din nou; Mikkelson, a doua oară, iar Munch apăsă iarăşi butonul roşu. Când sună a treia oară, fu tentat să răspundă, pentru că apelanta era Mia Krüger. Ţinea foarte mult la colega lui mai tânără, însă nu răspunse la apel. Avea să o sune el mai târziu. Poate se întâlneau la o ceaşcă de ceai în localul Justisen, în acea seară? Poate că o discuţie cu Mia după reuniunea de familie avea să-i facă bine. Nu mai vorbise cu ea de o grămadă de timp şi abia în acel moment îşi dădea seama cât de mult îi lipsise.

Cu şase luni în urmă, mersese s-o aducă pe Mia de pe o insulă de pe coasta regiunii Trondelag. Se izolase complet de lume; nu avea telefon; fusese nevoit să zboare tocmai până în Vaiernes, să închirieze o maşină şi să convingă poliţia locală să-l ducă pe insulă cu o barcă, pentru a o găsi. Avusese cu el un dosar. Acesta o convinsese să revină alături de el în capitală.

Holger Munch se mândrea cu puterea echipei sale, dar Mia Krüger era unică. O angajase pe când era încă studentă la Academia de poliţie, abia trecută de douăzeci de ani, în urma unui pont primit din partea directorului academiei, un fost coleg de-al lui. Holger Munch o întâlnise într-o cafenea, la o întrevedere neoficială, în afara sediului poliţiei. Mia Krüger. O tânără cu un pulover alb şi pantaloni mulaţi, negri, cu părul lung şi închis la culoare, aproape ca o amerindiană, având cei mai strălucitori ochi albaştri pe care el îi văzuse vreodată. Inteligentă, sigură pe sine şi mereu gata de acţiune. Îi plăcuse din prima. Părea să-şi fi dat seama că era acolo ca s-o testeze, şi totuşi îi răspunsese politicos la întrebări, cu o sclipire în ochi: „Mă credeţi vreo proastă sau ceva de genul ăsta?”

Mia Krüger îşi pierduse sora geamănă, pe Sigrid, cu mulţi ani în urmă. Fusese găsită moartă în urma unei supradoze de heroină, într-un subsol din Tøyen. Mia îl învinovăţise pe iubitul lui Sigrid pentru moartea ei, iar pe durata unei percheziţii de rutină într-o rulotă de camping de lângă lacul Tryvann, la câţiva ani după aceea, dăduseră din întâmplare peste el, cu o altă victimă alături. Mia Krüger îl ucisese pe iubitul surorii sale cu două gloanţe în piept; o crimă pasională. Holger Munch fusese martor şi ştia că putea fi justificată ca un act de autoapărare din partea Miei, dar, pentru c-o susţinuse, fusese transferat drept pedeapsă în afara oraşului, iar Mia fusese internată în spital. După doi ani petrecuţi prin bălării, Munch fusese, în sfârşit, numit din nou în funcţia de şef al unităţii de anchetă de pe strada Mariboesgate, Oslo. La rândul său, Munch o renumise în funcţie pe Mia. Cu

toate acestea, după acel prim caz rezolvat de când se întorsese la serviciu, Mikkelson încă-şi făcea griji. O mai suspendase pe Mia o dată, cu ordinul de a nu călca în clădire până când nu era consultată de un psiholog care să fie dispus s-o declare aptă de muncă.

Munch mai respinse un apel din partea şefului său din Grønland şi continuă să se privească în oglindă. Ce căuta, de fapt, acolo? Trecuseră zece ani.

„Eşti un idiot, Holger Munch. Mia nu-i singura care-ar trebui să meargă la un psiholog".

Munch oftă din nou şi coborî din maşină. Afară se făcuse frig. Vara se terminase, cu siguranţă, la fel ca şi toamna, după toate aparenţele, deşi abia începuse luna octombrie. Îşi trase scurta peste burtă, scoase mobilul şi-i răspunse lui Juri:

48 de metri. 😉 *HM.*

Termină ţigara, luă cadoul extravagant de pe bancheta din spate a maşinii, răsuflă adânc de două ori şi îşi croi încet drum pe poteca pietruită.

Capitolul 3

Buzele bărbatului cu mustaţa subţire se mişcau, dar Mia Krüger nu voia să-l asculte. Cuvintele lui nu îi ajungeau la urechi. Îi lipseau pescăruşii. Mirosul mării în timp ce valurile se izbeau de stânci. Liniştea. Se întrebă din nou de ce era nevoită să treacă prin asta. Să fie consultată de un psihoterapeut. Să vorbească despre ea însăşi. La ce avea să-i folosească treaba asta? Mai luă din buzunar o bomboană pentru tuse şi regretă a n-şpea oară că fusese de acord de la bun început să urmeze şedinţe de terapie. Trebuia să-şi fi dat demisia din capul locului.

Instabilă şi inaptă de muncă.

Nemernicul de Mikkelson! Habar n-avea pe ce lume trăia; nu lucrase în viaţa lui la un caz; obţinuse slujba numai pentru că ştia cum să-i pupe-n cur pe politicieni.

Mia oftă şi încercă să-şi dea seama ce spusese omul din spatele biroului; trebuia, în mod evident, să răspundă, dar nu auzise întrebarea lui.

— Ce părere aveţi? întrebă ea în timp ce-şi aducea aminte de sala de aşteptare plină de reviste ale căror coperte nu aveau nicio logică pentru ea. „Prezenţă şi sănătate". „Mijloace simple pentru menţinerea în formă".

— Pastilele? întrebă psihoterapeutul, poate pentru a treia oară, în timp ce se lăsa pe spate în scaun şi îşi scotea ochelarii.

Era un semn al apropierii. Un semnal că era în siguranţă acolo. Mia oftă şi puse bomboana pe limbă. Ăla chiar n-avea habar cu cine avea de-a face, nu? Încă de când era doar o fetiţă fusese în stare să citească înăuntrul minţilor oamenilor. Era motivul pentru care-i lipseau pescăruşii. În ei nu exista nimic rău. Doar natura. Valuri care se izbeau de stânci. Sunetul tăcerii şi nimic altceva.

— Bine, spuse Mia, sperând că era răspunsul corect.

— Deci, nu le mai iei? întrebă psihoterapeutul şi-şi puse ochelarii.

— Nu le-am mai luat de câteva săptămâni bune.

— Şi băutura?

— Nu m-am mai atins de-o picătură de secole, spuse Mia, minţind din nou.

Se uită la ceasul de deasupra psihoterapeutului, la limbile care se mişcau mult prea încet, spunându-i că era condamnată să mai rămână acolo o vreme. Îl dispreţuia pe Mikkelson. Şi pe psihologul ăsta. Totuşi, nu putea să-l învinuiască. Omul încerca doar să ajute. Şi se spunea că era unul dintre ăia buni. Mattias Wang. Fusese incredibil de norocoasă; alesese un nume de pe internet, după ce fusese de acord să încerce terapia. Nici nu se gândea să meargă la unul dintre oamenii disponibili prin secţia de poliţie. Confidenţialitatea pacientului, la sediul poliţiei? aproape inexistentă. Nu pentru ea, nu pentru Mia Krüger.

— Mă gândesc c-ar trebui să vorbim despre Sigrid?

Mia lăsase uşor garda jos, dar îşi pusese armura la loc. Indiferent cât de amabil şi de empatic era, Mia nu se afla acolo ca să discute despre sentimentele ei. Era acolo ca să se întoarcă la muncă. Să aibă parte de şedinţele necesare cu un psiholog. Să obţină bucata de hârtie de care avea nevoie. „Pare sănătoasă, conversaţiile au un înţeles, lucrează la problemele pe care le are. Recomand să fie repusă în funcţie, cu toate atribuţiile, din acest moment".

Zâmbi pentru sine şi-i arătă în gând degetul mijlociu lui Mikkelson.

„Inaptă de muncă".

„Te bag în mă-ta", fusese primul ei gând, dar după cinci săptămâni petrecute de una singură în apartamentul nou pe care-l cumpărase în cartierul Bislett, înconjurată de cutii pe care nu avusese energia necesară să le deschidă, prizonieră într-un corp care urla după pastilele care îl drogaseră atâta vreme, cedase. Pierduse toate persoanele dragi. Pe Sigrid. Pe mama ei. Pe tatăl ei. Pe bunica ei. Singura persoană care lipsea din cimitirul din afara localităţii Åsgårdstrand era ea. Tot ce-şi dorise fusese să plece din lumea asta. Să spună adio acelei suferinţe. Dar, după aceea, Mia începuse să-şi dea seama că ţinea la colegii ei. Faptul că se întorsese la serviciu după existenţa

ei solitară de pe insulă o făcuse să-şi dea seama că, la urma urmei, poate că viaţa merita trăită. Era dispusă să încerce, măcar. Pentru o vreme. Colegii ei erau oameni decenţi. Oameni buni. Oameni la care chiar ţinea.

Munch. Curry. Kim. Anette. Ludvig Gronlie. Gabriel Mork.

— Sigrid, o îndemnă bărbatul din spatele biroului.

— Da? întrebă Mia, în timp ce gândurile i se îndreptară din nou spre fata pe care o văzuse ieşind din cabinetul medicului, care fusese programată înaintea ei, având vreo cincisprezece ani între ele, dar cu un trecut la fel de ruşinos: „Da, nici eu nu sunt normală".

— Trebuie să facem asta, nu-i aşa?

„Sigrid Krüger. Soră, prietenă şi fiică. Născută pe 11 noiembrie 1979. Decedată pe 18 aprilie 2002. Te iubim mult. Ne e foarte dor de tine".

Psihoterapeutul îşi scoase din nou ochelarii şi se lăsă pe spate în scaun.

— Ar trebui să vorbim în curând despre ea, nu crezi?

Mia trase fermoarul gecii din piele şi arătă spre ceasul de pe perete.

— Categoric, încuviinţă şi zâmbi uşor. Dar va trebui să aştepte până data viitoare.

Mattias Wang păru aproape dezamăgit când îşi dădu seama că limbile ceasului îi spuneau că expirase timpul dedicat acelei şedinţe.

— Da, sigur, spuse el, punând pixul pe carneţelul de pe biroul din faţa lui. Săptămâna viitoare, la aceeaşi oră?

— OK.

— Pentru că e important să... începu el, dar Mia plecase deja.

Capitolul 4

Holger Munch se simţea iritat, dar şi uşurat când intră în fostul său cămin. Iritaţia era cauzată de faptul că fusese de acord cu asta, cu sărbătorirea zilei de naştere a lui Marion acolo. Uşurarea, pentru că-i fusese groază să fie înconjurat de amintiri de demult; nu avea de unde să ştie cum avea să reacţioneze, dar casa în care se afla acum se asemăna foarte puţin cu cea pe care şi-o amintea el. Renovaseră. Dărâmaseră pereţi. Îi zugrăviseră în culori diferite. Spre surprinderea lui, Munch îşi găsea fosta casă foarte atrăgătoare şi, cu cât privea mai mult în jur, cu atât se liniştea mai mult. Nu vedea nici semne ale prezenţei lui Rolf, profesorul din comuna Hurum. Oare se putea ca acea după-amiază să nu fie, la urma urmei, atât de neplăcută?

Marianne îl întâmpină în pragul uşii cu aceeaşi expresie pe faţă ca la fiecare eveniment la care erau obligaţi să petreacă timp împreună, fie că era

vorba de confirmări[5], aniversări sau înmormântări, cu un „Bună” plăcut şi politicos. Fără îmbrăţişări sau alte dovezi de afecţiune, dar nici nu văzuse în ochii ei semne ale amărăciunii, ale dezamăgirii şi ale urii, semne ce caracterizaseră în mod sigur zilele timpurii ale divorţului lor. Doar un zâmbet măsurat, dar plăcut: „Bine-ai venit, Holger. Ce-ar fi să iei un loc în camera de zi? Eu decorez tortul lui Marion – şase lumânări. Îţi vine să crezi cât de repede creşte?”

Munch îşi atârnase scurta în hol şi se pregătea să care cadoul în camera de zi, când auzi un ţipăt ascuţit, urmat de paşii unor picioruşe grăbite coborând pe scări.

— Bunicule!

Marion alergă spre el şi-l îmbrăţişă strâns.

— Ăla-i pentru mine? întrebă fetiţa, mirată, mărind ochii în timp ce căsca gura la cadou.

— La mulţi ani! zâmbi Munch şi mângâie părul nepoatei sale. Şi cum e să ai şase ani?

— Nu-i foarte diferit; de fapt, e aproape ca ieri, când aveam cinci ani. Marion zâmbi cu înţeles, nedezlipindu-şi măcar o clipă ochii de cadou. Pot să-l desfac chiar acum, bunicule? Te rog, pot?

— Poate-ar trebui să aşteptăm până-ţi cântăm „La mulţi ani”, spuse Miriam, care coborâse şi ea de la primul etaj.

Fiica lui Munch se apropie de el şi-l îmbrăţişă.

— Mă bucur c-ai reuşit să vii, tată. Ce mai faci?

— Sunt bine, răspunse el, ajutând-o să care cadoul mare în camera de zi, pe o masă pe care erau deja câteva daruri.

— ... Sunt toate pentru mine! Vă rog, vă rog, putem să le desfacem imediat... implora fetiţa; era clar că, după părerea ei, fusese obligată să aştepte prea mult.

Munch îşi privi fiica, iar aceasta îi întoarse zâmbetul. Căldura din privirea ei îi făcea bine. După divorţ, relaţia lor fusese departe de a fi una simplă, dar ura pe care fiica lui i-o purtase în toţi acei ani se stingea încet.

Zece ani. O relaţie rece dintre un tată şi o fiică. Din cauza divorţului. Din cauza faptului că el muncea prea mult. Totuşi, ca o ironie a sorţii, munca lui îi apropiase din nou, de parcă ar fi existat în lume un simţ ai dreptăţii. Un caz important, cu mai puţin de şase luni în urmă, probabil cel mai serios caz pe care unitatea lui îl anchetase vreodată, în care Miriam şi Marion fuseseră direct implicate. Fetiţa de cinci ani fusese răpită; Munch se temuse că acest

[5] E vorba de ritualul din bisericile catolice şi protestante care echivalează cu mirungerea din Biserica Ortodoxă (n.tr.).

eveniment nu avea să facă decât să adâncească prăpastia dintre ei, că fiica lui avea să-l considere responsabil de acel lucru, ca şi în cazul tuturor celorlalte, dar se întâmplase exact contrariul. Miriam nu-l învinovăţise nici măcar o dată; fusese pur şi simplu recunoscătoare că unitatea rezolvase cazul. Îşi redescoperise respectul faţă de el. I se părea că vede asta în ochii ei, în felul în care îl privea. Era altceva; înţelegea, în sfârşit, cât de importantă era slujba lui. Urmaseră amândouă şedinţe de terapie, Miriam şi Marion, cu un foarte priceput psiholog de la poliţie, pentru a le ajuta să proceseze cumplitele evenimente, dar, din fericire, acestea nu păreau s-o fi afectat prea puternic pe fetiţă. Poate că fusese prea mică pentru a înţelege cât de urât s-ar fi putut încheia situaţia. Da, existaseră câteva nopţi nedormite, în care Marion plânsese după ce se trezise din coşmaruri tulburătoare, dar trecuseră repede. Fusese mai greu pentru mama ei, desigur, iar Miriam continuase o vreme cu şedinţele de una singură. Poate că încă mai mergea, nu era sigur; nu erau atât de apropiaţi încât ea să-i spună absolut orice, dar măcar se îndreptau în acea direcţie. Pas cu pas.

— Unde-i Johannes? întrebă Munch, după ce se aşezară pe canapea.

— Era de serviciu şi l-au sunat de la spitalul Ullevåll, deci a trebuit să intre în tură. O să încerce să se întoarcă dacă poate. Nu-i uşor când eşti o persoană importantă, ştii, spuse fiica lui, făcându-i cu ochiul.

Munch îi răspunse la semnul cu ochiul printr-un zâmbet prietenos.

— E gata tortul, anunţă Marianne, intrând în camera de zi cu zâmbetul pe buze.

Holger Munch îi aruncă o privire discretă. Nu voia să se holbeze la ea, dar nu putea nici să-şi ia de tot ochii de la ea. Îl privi preţ de o clipă în ochi, iar Munch fu copleşit de dorinţa de a o târî în bucătărie şi de a o strânge tare în braţe, ca pe vremuri, dar reuşi să se stăpânească. Marion, care încerca şi ea să se controleze, din alte motive, se dovedi a fi o distragere bine-venită.

— Vă rog, mă lăsaţi să deschid unul? Sunt mai importante cadourile decât o tâmpenie de cântec.

— Trebuie să cântăm „La mulţi ani" şi să suflăm în lumânările de pe tort, ştii asta, spuse Marianne, mângâind părul nepoatei sale. Pe lângă asta, trebuie să aşteptăm până vine toată lumea, ca să vedem toate lucrurile frumoase pe care o să le primeşti.

Marianne, Miriam, Marion şi el. Nici să fi vrut, Holger Munch nu ar fi putut avea parte de un cadru mai plăcut pentru acea după-amiază. Cu toate acestea, cuvintele fostei sale soţii, care spusese că trebuia să aştepte „pe toată lumea", păreau o replică dintr-o piesă de teatru, un semnal după care să-şi facă intrarea cineva. Ca la un semn, uşa se deschise şi apăru Rolf,

profesorul din Hurum, ţinând în mâini un buchet uriaş de flori şi rânjind cu gura până la urechi.

— Bună, Rolf, ciripi Marion, alergând la uşă şi cuprinzându-l în braţe.

Munch simţi un junghi de gelozie când văzu braţele mici ale nepoatei sale îmbrăţişându-l pe bărbatul pe care-l dispreţuia cu înverşunare. O preţuia pe fetiţă mai mult decât orice pe lume, dar în ceea ce o privea pe ea, situaţia stătuse mereu în felul următor: Bunicul singur. Bunica şi Rolf împreună.

— Uite câte cadouri am primit!

Îl târî pe Rolf în sufragerie, ca să poată admira exponatele.

— Ce frumos, spuse el, mângâindu-i părul.

— Şi astea-s pentru mine? întrebă ea, arătând spre buchetul mare de flori din mâna lui.

— Nu, astea-s pentru bunica, răspunse Rolf, uitându-se peste umăr la o Marianne care roşea, privindu-i din prag.

Munch văzu cum îl privea fosta lui soţie pe Rolf. Şi acolo se încheie totul. Sentimentul plăcut. Jocurile de-a familia fericită. Se ridică să dea mâna cu Rolf şi îl urmări pe bărbatul pe care-l dispreţuia dându-i fostei lui soţii buchetul extravagant de flori, sărutând-o pe obraz.

Din fericire, Marion veni a doua oară în ajutorul lui. Roşie la faţă de emoţii, refuza să mai aştepte.

— Vă rog, putem să terminăm odată de cântat? îi imploră fetiţa.

Cântară în grabă. Marion nu era atentă, oricum. Suflă în lumânările de pe tort şi dădu atacul la cadouri.

În mai puţin de treizeci de minute, fetiţa terminase, iar acum stătea în faţa prăzii ei, destul de obosită. Păpuşa Barbie avusese un mare succes. Marion îl cuprinsese cu braţele de gât pe Munch şi, deşi bărbatul se aştepta la o privire plină de reproş din partea lui Miriam pentru că-i ignorase dorinţa – din nou –, aceasta nu venise. Fiica lui nu făcuse decât să-i zâmbească, aproape ca în semn de mulţumire, şi-l făcuse să simtă că totul era în regulă.

Avu loc un moment stânjenitor după deschiderea cadourilor. Marianne şi Rolf stăteau pe canapeaua aflată de partea cealaltă a mesei şi existaseră loc presiuni pentru iniţierea unei conversaţii, de care niciunul dintre ei nu prea avea chef. Din fericire, Munch fu salvat de telefonul mobil. Era Mikkelson, şi măcar o dată îşi alesese şi el bine momentul. Munch se scuză şi ieşi, aprinse o ţigară de care avea mare nevoie şi răspunse la telefon.

— Da?

— Tu nu mai răspunzi la telefon? mormăi o voce iritată de la celălalt capăt al firului.

— Am un eveniment în familie, răspunse Munch.

— Ce drăguţ, comentă Mikkelson. Totuşi, mă tem că va trebui să-ţi stric evenimentul din familie. Am nevoie de tine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Munch, curios.

— Un 233. O adolescentă, continuă Mikkelson, mai puţin sarcastic.

— Unde? întrebă Munch.

— În suburbiile din Hurum. Un botanist a găsit-o ceva mai devreme, azi.

Munch trase un fum zdravăn din ţigară. O auzea pe mica Marion râzând de cealaltă parte a uşii. O alerga cineva prin casă, probabil idiotul ăla care-l uzurpase. Munch clătină din cap cu iritare. Să sărbătorească ziua de naştere a lui Marion în fosta lui casă – unde-i stătuse capul?

— Trebuie să te duci acolo imediat, spuse Mikkelson.

— OK, sunt pe drum, răspunse Munch, încheind convorbirea.

Aruncă ţigara şi se pregăti să intre în casă când se deschise uşa şi apăru Miriam.

— E totul în regulă, tată? întrebă fiica lui, privindu-l încruntată.

— Poftim? A, da... e doar... de la serviciu.

— OK, spuse Miriam. Voiam doar să...

— Ce voiai, Miriam? întrebă el nerăbdător, dar apoi se stăpâni şi o mângâie afectuos pe umăr.

— Să te pregătesc sufleteşte pentru marele anunţ, răspunse fiica lui, evitând să-l privească în ochi.

— Ce anunţ?

— Se căsătoresc, spuse Miriam în grabă, încă evitându-l.

— Cine?

— Mama şi Rolf. Eu am încercat să-i spun că s-ar putea să nu fie momentul cel mai potrivit pentru un astfel de anunţ, dar, mă rog...

În acel moment, Miriam îl privea îngrijorată, în mod evident.

— Vii înăuntru sau ce faci?

— Am un caz, spuse brusc Munch, neştiind ce altceva să zică.

Se căsătoreau? După-amiaza începuse atât de promiţător, şi el, ei, la ce se aşteptase de fapt? Se supără pe sine însuşi. În mod clar, un prost mai prost ca prostul bătrân nu exista. Totuşi, în acel moment avea altceva asupra căruia să se concentreze.

— Deci, pleci? întrebă Miriam.

— Da, încuviinţă Munch.

— Stai aşa, mă duc să-ţi aduc haina, spuse Miriam şi se întoarse la puţin timp după aceea cu scurta lui.

— Va trebui să le transmiţi felicitările mele, bombăni Munch şi o zbughi spre maşină.

— Să mă suni, te rog, da? Vreau să vorbesc ceva cu tine, e important pentru mine. Când e convenabil pentru tine, promiţi că mă suni? strigă Miriam după el.

— Sigur, Miriam, o să te sun, răspunse Munch înainte să alerge pe cărarea pietruită, urcându-se repede în maşina sa, un Audi negru, şi pornind motorul.

Capitolul 5

Era abia trecut de ora 5.00 după-amiaza şi totuşi era aproape beznă când Holger Munch ajunse la cordoanele poliţiei din capătul îndepărtat al peninsulei Hurumlandet. Îşi lipi buletinul de identitate de parbriz, iar un ofiţer tânăr, care părea puţin stânjenit că-l oprise, îi făcu repede semn să treacă.

Munch trase pe dreapta la câteva sute de metri în interiorul cordoanelor şi ieşi în aerul răcoros de toamnă. Îşi aprinse o ţigară şi-şi strânse scurta pe el.

— Munch?

— Da?

— Eu sunt Olsen. Şeful operaţiunilor.

Munch strânse mâna înmănuşată a unui poliţist înalt, solid, între două vârste, pe care nu-l recunoştea.

— Pune-mă la curent cu situaţia, te rog.

— Victima a fost găsită la aproximativ şase sute de metri de şosea, la nord-nord-vest de-aici, spuse Olsen, arătând cu degetul prin pădurea întunecată.

— Cine e acolo acum?

— Cei de la Medicină Legală. De la Patologie. Unul dintre ai tăi... Kolstad sau cum îl cheamă pe-ăla?

— Kolso.

Munch deschise portbagajul maşinii, îşi scoase cizmele din cauciuc şi tocmai se pregătea să se încalţe cu ele când îi sună mobilul.

— Munch? Kim la telefon. Eşti aici?

— Da, sunt lângă şosea. Tu unde eşti?

— Sunt lângă cort. Vik a terminat şi îşi pierde răbdarea, dar le-am spus să nu o mişte până nu ajungi tu aici. O să vin eu să te iau.

— Perfect. Cum stăm?

— Nu o să dormim prea mult o bucată de vreme. Nenorocitul ăsta-i bolnav la cap.

— Ce vrei să spui? întrebă Munch, în timp ce un sentiment de neliniște începea să-l cuprindă treptat.

Holger Munch avea aproape treizeci de ani de experienţă ca anchetator de omucideri; până-n acel moment, le văzuse cam pe toate. De obicei, putea păstra o detaşare profesională de scenele pe care le vedea, iar dacă declaraţia ar fi fost făcută de oricine altcineva în afară de Kim Kolso, nu şi-ar fi făcut griji. Dac-ar fi fost vorba de Mia, care se lăsa implicată emoţional în fiecare caz, sau de Curry, care sărea în sus şi-n jos ca un yoyo toată ziua, ar fi trecut cu vederea, dar Kim? Povestea asta nu mirosea a bine.

— Vrei să-ţi spun sau vrei să vezi cu ochii tăi? continuă Kolso.

— Fă-mi un rezumat, spuse Munch, băgându-şi un deget în ureche în timp ce o maşină de patrulă îşi pornea brusc sirena şi trecea pe lângă el.

— Mai eşti pe fir? întrebă Kolso.

— Da, da. Repetă, te rog, ce-ai spus.

— E o adolescentă; şaisprezece sau şaptesprezece ani, credem noi, continuă bărbatul. Dezbrăcată. Pare un fel de cum să-i spun eu... ritual? E plin de pene-n jurul ei. Şi de lumânări...

Munch îşi băgă din nou degetul în ureche când încă o maşină de poliţie îşi urmă predecesoarea, cu luminile albastre sclipind.

— ... aranjate ca un fel de simbol...

Vocea lui Kolso se întrerupse din nou. Munch se încruntă la Olsen, care vorbea la telefon în timp ce gesticula spre ceva ce se întâmpla în apropiere de cordoane.

— Nu te-aud, spuse Munch.

— E un fel de formaţiune-pentagramă, continuă Kolso.

— Ce?

— Adolescentă dezbrăcată. Are corpul contorsionat într-o poziţie ciudată. Are ochii larg deschişi. În jurul ei e plin de pene...

Şi mai multe interferenţe.

— Te-am pierdut! strigă Munch, băgând din nou degetul în ureche.

— ... o floare.

— Ce?

— I-a băgat cineva o floare în gură.

— O ce?

— Te aud întrerupt. O să vin eu să te iau.

— OK. Sunt la... strigă Munch în telefon, dar Kolso deja închisese.

Munch clătină din cap şi mai trase adânc un fum din ţigară în timp ce Olsen se apropia de el.

— Vreo doi reporteri băgăcioşi s-au apropiat un pic cam mult la început, dar cred c-am reuşit să delimităm acum toată zona prin cordoane.

— Bun, încuviinţă Munch. Aţi început să umblaţi din uşă-n uşă să puneţi întrebări? Aţi trecut pe la casele alea de-acolo?

— Da, confirmă Olsen.

— A văzut cineva ceva?

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic.

— Bun, asigură-te că incluzi şi locul de camping aflat mai încolo, pe drum. Îmi imaginez că s-a închis pentru sezonul de iarnă, dar rulotele încă-s acolo. Nu se ştie niciodată, poate-avem noroc.

Olsen încuviinţă din nou, apoi dispăru.

Munch îşi puse cizmele din cauciuc şi găsi o căciulă din lână în buzunarul hainei. Aruncă ţigara şi-şi aprinse una nouă cu degetele îngheţate şi zdrelite, abia reuşind să aprindă bricheta. Dumnezeule mare, nu fusese vară cu numai o zi înainte? Abia era după-amiază târziu, şi deja era frig şi întuneric ca într-o noapte de iarnă.

Kim veni spre el, ieşind dintre copaci, cu faţa ascunsă de întunericul din spatele unei lanterne mari.

— Eşti pregătit pentru asta?

„Pregătit pentru asta?"

— Stai aproape, în spatele meu. Pe poteca asta există riscul să te împiedici.

Munch încuviinţă şi-şi urmă colegul pe cărarea care ducea în pădure.

Capitolul 6

Miriam Munch stătea în faţa apartamentului din strada Møllergata, întrebându-se dacă să apese sau nu pe butonul soneriei.

Apartamentul lui Julie. Era o veche prietenă care-i trimisese lui Miriam mesaje repetate pe telefon spunându-i că trebuia neapărat să vină. Cu ani în urmă, cele două fuseseră apropiate; adolescente rebele, îşi pierdeau vremea prin Blitz[6] şi făceau voluntariat pentru Amnesty International, considerând că merita să protesteze pentru drepturile omului. Parcă trecuse o viaţă de-atunci. O altă epocă. O altă viaţă. Miriam oftă în timp ce degetul i se apropie încet de sonerie, dar îl retrase şi continuă să tragă de timp. Marion era cu bunica şi cu Rolf. Dormea la ei. Insistase să petreacă acolo weekendul de

[6] Mişcare anarhistă, socialistă şi comunistă pentru tineret fondată în Oslo în 1982, criticată adesea pentru protestele sale violente (n.tr.).

după ziua ei de naştere. Johannes lucra, ca de obicei, apartamentul lor era gol şi nu foarte tentant, dar nici aşa nu reuşi să se convingă să apese pe sonerie. Nu era ca şi cum n-ar mai fi fost la vreo petrecere de când o avea pe Marion, pentru numele lui Dumnezeu. Nu, ea avea o viaţă socială; altul era lucrul care o oprea. Coborî privirea spre pantofi şi-şi dădu brusc seama că arăta penibil. Purta o rochie şi pantofi dichisiţi. Nu-şi mai amintea când se îmbrăcase aşa ultima oară. Petrecuse mai bine de o oră în faţa oglinzii, probând diferite ţinute, se machiase, se răzgândise, se schimbase, se demachiase, se aşezase pe canapea, pornise televizorul, căutând orice care-ar fi putut s-o relaxeze, dar nu găsise nimic. Aşa că oprise televizorul, se machiase din nou, mai făcuse o şedinţă în faţa oglinzii în diverse ţinute şi în acel moment era acolo. Era emoţionată ca o adolescentă, simţea fluturaşi în stomac pentru prima oară după mulţi ani.

„Ce ai impresia că faci?"

Clătină din cap, exasperată de sine însăşi. *Era fericită, nu-i aşa?* Îşi repetase de multe ori această frază în minte în ultimele săptămâni. „Eşti fericită, Miriam. Îl ai pe Johannes. O ai pe Marion. Ai viaţa pe care ţi-ai dorit-o". Şi totuşi, nu se putea abţine – avea gânduri nepotrivite. Încercase, dar nu-i ieşeau din minte. Noaptea, când punea capul pe pernă, chiar înainte să adoarmă. Dimineaţa, din momentul în care se trezea. În faţa oglinzii de la baie, în timp ce se spăla pe dinţi. Când o ducea pe Marion la şcoală şi-i făcea cu mâna din spatele porţii masive din fier forjat. Aceleaşi gânduri, iar şi iar, şi o imagine în minte. Un chip. Mereu acelaşi chip.

„Nu, n-o să meargă aşa".

Se hotărâse.

„Până aici".

Respiră adânc şi începu să coboare treptele când se deschise uşa în spatele ei şi Julie îşi făcu apariţia.

— Miriam? Încotro crezi că o iei?

Julie băuse deja destul de mult; flutura într-o mână un pahar cu vin roşu şi râdea în gura mare.

— Te-am văzut pe fereastră, dar m-am gândit că s-ar putea să te fi rătăcit. Hai înăuntru.

Julie ridică paharul ca într-un toast şi o chemă din nou pe Miriam pe scări.

— Am greşit etajul, minţi Miriam în timp ce urca încet scările spre prietena ei.

— Draga mea, chicoti Julie, pupând-o pe obraz. Hai, hai, intră.

Julie – care ştiuse, cândva, totul despre Miriam – o târî în apartament şi trase un şut uşii, închizând-o în urma lor.

— Nu trebuie să te descalţi. Hai înăuntru, trebuie să faci cunoştinţă cu toată lumea.

Ezitând, Miriam se lăsă condusă în camera de zi, care era plină de musafiri. Erau oameni care stăteau pe pervazuri, pe canapele şi pe braţele fotoliilor; micul apartament era plin până la refuz. Mirosul de tutun şi de substanţe ilegale plutea greu deasupra camerei, trecând prin pahare şi sticle de toate formele şi mărimile. Un tânăr cu o creastă verde pe cap pusese stăpânire pe sistemul de sunet şi dădea muzica trupei The Ramones atât de tare, încât se zguduiau pereţii, iar Julie era obligată să strige pentru a capta atenţia tuturor. Miriam nu prea avea chef de aşa ceva.

— Băi, Kyrre! fluieră Julie. Opreşte tentativa aia de muzică punk-rock.

Miriam nu spuse nimic; brusc, se simţi prea elegant îmbrăcată şi complet expusă, stând în prag, de mână cu prietena ei.

— Salutare la toată lumea! strigă Julie în timp ce băiatul cu creastă dădea volumul mai încet, fără tragere de inimă. Ea e vechea şi draga mea prietenă, Miriam. A intrat recent în pătura de sus, deci v-aş ruga să încercaţi să vă purtaţi în seara asta ca oamenii, nu ca golanii, bine?

Râse copios de propria glumă şi ridică paharul cu vin roşu într-un toast.

— Staţi aşa, că n-am terminat. Miriam este fiică de poliţist. Da, m-aţi auzit bine. Tatăl ei este însuşi superdetectivul Holger Munch, deci, dacă nu vreţi ca Brigada Antidrog să vă strice petrecerea asta, atunci ascundeţi iarba. Geir, cu tine vorbesc.

Arătă cu paharul în direcţia unui tânăr cu părul împletit în dreaduri şi un pulover din lână, care era chircit pe pervaz cu o ţigară mare de marijuana în gură şi cu un zâmbet senin pe faţă.

— Bun, poţi să dai din nou tare, îi zâmbi Julie tânărului cu creastă. Dar dacă tot pui punk-rock, atunci te rog să pui ceva ca lumea.

Miriam îşi dorea mai mult decât orice să se crape pământul şi s-o înghită, dar, din fericire, nimănui nu părea să-i pese de ce spusese Julie. Două secunde mai târziu, muzica pornise din nou, iar oamenii erau aplecaţi asupra paharelor cu băutură ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, iar Julie o târî pe Miriam prin camera de zi în bucătărie, unde îi turnă un pahar cu vârf dintr-o cutie de vin roşu de pe blat.

— Mă bucur foarte mult c-ai reuşit să vii, spuse prietena ei, oferindu-i încă o îmbrăţişare lungă. Sunt puţin pilită, scuză-mă.

— E în regulă, zâmbi Miriam, privind cu precauţie prin bucătărie.

Nu fusese în camera de zi şi nici acolo nu era. Poate că-şi făcuse griji degeaba. O petrecere. Era doar o petrecere. O petrecere cu oameni de vârsta ei, care se purtau ca nişte adolescenţi. Nimic mai mult. Fusese la destule petreceri formale cu prietenii doctori ai lui Johannes. Petrecuse destul timp

discutând despre maşini, despre case la ţară, despre mărci de argintărie şi despre porţelan. Avea o ţinută nepotrivită, dar, în afară de asta, era ca pe vremuri. Doar o petrecere. Nimic mai mult. Nu se întâmplase nimic rău.

— E adevărat?

Miriam se întoarse spre locul în care tocmai stătuse Julie, dar găsi pe altcineva în locul ei.

— E adevărat? întrebă din nou tânărul din faţa ei, cu un zâmbet reţinut.

— Ce să fie adevărat? rosti Miriam, aruncând din nou o privire prin bucătărie.

— Că Holger Munch e tatăl tău? Poliţistul? E anchetator la Omucideri, nu-i aşa?

Miriam se simţi oarecum iritată de întrebare. O auzise de multe ori, se confruntase cu ea încă de când era copil – „tatăl ei e poliţist, nu îi putem spune nimic lui Miriam" –, dar când îl privi în ochi pe tânărul care pusese întrebarea îşi dădu seama că avea intenţii bune şi că nu avea gânduri ascunse. Nu mai avea opt ani şi nu era singură pe terenul de joacă. Tânărul purta o cămaşă albă şi ochelari rotunzi, avea o privire blândă şi îşi exprima efectiv interesul, fără a avea motive ascunse.

— Da, este tatăl meu, răspunse Miriam, simţind pentru prima oară după multă vreme că era în regulă s-o spună.

— Tare, zise tânărul cu ochelari rotunzi, sorbind din băutură şi părând că mai vrea să spună ceva, dar că nu-şi găseşte cuvintele.

— Aşa-i, e tare, rosti Miriam, ridicându-şi din nou privirea peste marginea paharului cu vin roşu.

— Şi tu cu ce te ocupi? întrebă tânărul.

— Ce vrei să spui cu asta? zise Miriam pe un ton defensiv, pe care îl regretă imediat.

Băiatul era timid şi puţin stângaci. Încerca doar să lege o conversaţie; poate chiar încerca să se dea la ea, lucru în privinţa căruia era foarte clar că nu avea nici experienţă, nici talent. Aproape că începea să-i fie milă de el, văzându-l cum stă acolo, ţinând băutura strâns în mână, sperând că aceea avea să fie seara lui norocoasă. Părea aproape la fel de nepotrivit în peisaj ca şi ea, având cămaşa băgată în pantalonii călcaţi şi cu pantofii care arătau aproape ca şi pantofii aceia lucioşi italieneşti, ceea ce nu erau, fiind doar o copie ieftină. Clătină din cap, ruşinată de faptul că făcuse acea ultimă observaţie. Cu ani în urmă, şi ea ar fi fost printre oamenii care stăteau pe un pervaz cu o ţigară de marijuana în gură; acum, putea face diferenţa dintre o pereche autentică de pantofi marca Scarosso şi nişte falsuri.

— Sunt mamă, rosti ea cu bunăvoinţă. Am studiat jurnalismul şi cred c-o să mă întorc la facultate, dar, pentru moment, sunt mamă cu normă întreagă.

— Ah, da, spuse băiatul cu ochelari rotunzi, părând puţin dezamăgit.

Miriam Munch era o fată drăguţă, care nu ducea lipsă de potenţiale partide sau oferte. Cu toate acestea, replica „am o fetiţă de şase ani" era suficientă pentru a-i trimite pretendenţii la plimbare, cu coada între picioare. Să nu mai vorbească şi de faptul că avea un iubit.

— Dar tu cu ce te ocupi? îl întrebă ea, tot cu blândeţe, însă băiatul părea să fi rămas fără chef şi căuta deja pe altcineva.

— E genial la conceperea afişelor, nu-i aşa, Jacob?

Brusc, el îşi făcuse apariţia.

— Jacob, ea este Miriam. Miriam, el este prietenul meu, Jacob. Văd că deja v-aţi cunoscut. Ce drăguţ.

El îi făcu un semn cu ochiul şi zâmbi.

— Deci ea e cea pe care ai... spuse băiatul cu ochelari rotunzi; părea puţin stânjenit şi brusc dornic să plece de-acolo. Cred că-mi mai trebuie unul, mormăi el apoi, arătând spre paharul de băutură înainte de a dispărea.

— „Ea e aceea"? Adică...? zâmbi Miriam.

— Ah, ştii tu, răspunse el, râzând uşor. Fainã rochie, apropo. Mă bucur să văd pe-aici pe cineva care are stil.

— Mulţumesc, spuse Miriam, făcând o mică reverenţă.

— Deci? întrebă el.

— Ce anume? întrebă ea.

— Nu crezi că e cam aglomerat aici?

— Mult prea aglomerat, chicoti Miriam.

— Am auzit că se serveşte o margarita decentă la Internasjonalen[7], spuse el zâmbind.

— Nu credeam c-o s-ajung vreodată să spun asta, râse Miriam, dar chiar mi-ar pica bine nişte tequila acum.

— Atunci, asta o să facem.

Îi făcu un semn cu ochiul, puse paharul cu băutură pe blatul din bucătărie şi o conduse prin mulţimea zgomotoasă.

Capitolul 7

Detectivul Jon Larsen, cunoscut prietenilor să-i drept Curry, încerca să intre în apartamentul lui, dar nu reuşea să bage cheia în gaură.

Îi promisese de atâtea ori logodnicei sale că avea să se lase. Făcuseră economii timp de aproape un an. Două mii de coroane pe lună. Fiji era

[7] Principalul bar unde se servesc băuturi alcoolice în Oslo (n.tr.).

destinaţia ei de vis. Trei săptămâni în paradis. Aveau să bea cocktailuri exotice cu umbreluţe. Să înoate alături de peşti coloraţi în mări azurii. Urma să se bucure de timp liber, având o slujbă care nu-i făcea plăcere; doar că reuşise el să strice iarăşi totul.

Curry înjură în barbă şi reuşi în cele din urmă să bage cheia minusculă în gaura abia vizibilă, intrând în apartament cât de discret putea. Încercă să-şi agaţe jacheta, dar nu nimeri cuierul şi rămase bălăngănindu-se în hol, întrebându-se dacă să se îndrepte spre baie sau să se întindă imediat pe canapea. Era locul unde dormea mereu când venea acasă în halul ăla, pişat pe el de beat, incapabil să se justifice, risipindu-şi economiile. Încă o partidă de pocher. O pierdere mare – din nou. Avusese cărţi bune toată seara, dar apoi mizase totul pe o chintă, doar pentru a fi confruntat cu o chintă de culoare; câştigătorul rânjea la el de la masă în timp ce jetoanele lui îşi găsiseră un nou proprietar. Nu avea de ales decât să se îmbete; ea nu putea să înţeleagă asta?

„Băga-mi-aş picioarele".

Se sprijini de zid, reuşi să-şi scoată încălţările din picioare, intră cu paşi împleticiţi în camera de zi şi se îndreptă spre canapea.

Fiji, asta era ideea ei, dar de ce era nevoie să zboare tocmai până-n celălalt capăt al lumii pentru un pahar cu băutură? Asta puteau face şi acasă. Curry traversă nesigur camera de zi şi-şi trânti corpul musculos pe canapeaua albă de la IKEA. Îşi puse capul pe una dintre pernele decorative şi încercă să tragă o pătură pe el, reuşind s-o ridice doar până la genunchi, apoi fu trezit de sunetul telefonului mobil, fără să-şi dea măcar seama că adormise.

— Alo?

Afară se luminase de ziuă.

— Eşti treaz? întrebă Munch.

— Treaz? bombăni Curry, incapabil să-şi desprindă capul de pe pernă.

Munch părea stresat şi prost dispus.

— Chemăm pe toată lumea, crezi că poţi să vii aici, într-o oră, pentru o şedinţă cu echipa?

— Duminica? întrebă Curry, căscând.

— Eşti în stare de aşa ceva? întrebă Munch.

— Sunt... încercă să spună Curry.

Îi cursese salivă din gură în somn. Avea obrazul umed. Se chinuia să-şi adune cuvintele din creier şi să le scoată pe gură.

— Vii la birou într-o oră?

— Sigur, mormăi Curry, reuşind să se ridice în capul oaselor pe canapea înainte ca trupul să-i trimită o amintire dură a nopţii anterioare şi să-l oblige să se întindă din nou.

— Trebuie doar să... vorbesc cu Sunniva... să anulez plimbarea de duminică... Urcam dealurile să luăm o gură de aer, dar...

Curry privi neliniştit prin camera de zi, cu nişte ochi pe care nu părea a fi în stare să-i deschidă, căutând-o pe logodnica lui, care, după câte se părea, nu era acasă.

— Îmi pare rău că-ţi tulbur planurile de natură romantică, dar am nevoie să fii aici, spuse Munch pe un ton care nu exprima deloc părere de rău.

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-ţi spun la telefon. O oră, bine?

— Da, sigur. O să fiu acolo. Trebuie doar să... dar Munch închisese deja.

Curry merse bălăbănindu-se până-n bucătărie şi găsi trei calmante, pe care le dădu pe gât cu aproape un litru de apă. Intră la duş, împleticindu-se, şi stătu acolo până când se termină apa caldă.

Ajunse pe strada Mariboesgate, la numărul 13, şi era gata să tasteze codul pentru uşa de la intrare când sosi Anette Goli. Era o persoană destul de tăcută, care nu prea atrăgea atenţia asupra ei, dar era o avocată competentă, mereu sinceră şi nu-i plăcea să piardă vremea cu prostii. Unii credeau că Mikkelson o favoriza pentru că ea se gudura pe lângă el, dar Curry nu văzuse vreodată aşa ceva.

— ’Neaţa, spuse Anette, intrând în lift în faţa lui.

— Dap, mormăi Curry.

Avea vocea răguşită din cauza consumului de whisky şi de ţigări, o auzea, şi-şi drese glasul tuşind.

— Ai avut o noapte lungă? întrebă Anette, zâmbindu-i cu subînţeles.

— Nu... de ce?

— Duhneşti, răspunse Anette.

— Am băut câteva pahare, atâta tot, mormăi Curry, simţind noaptea care trecuse cum îşi reintra în drepturi pe deplin în timp ce liftul urca încet, legănându-se, spre etajul al doilea.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă el, încercând să zâmbească.

— O adolescentă găsită în Hurum, fu tot ce spuse Anette.

— Am înţeles. Ceva... piste? îngăimă Curry în timp ce liftul ajungea la etajul al doilea.

Anette îl privi încruntată, apoi clătină uşor din cap şi intră în birou, mergând înaintea lui.

Curry o luă ca pe un semn că ar fi fost mai bine să-şi ţină gura închisă în ziua aceea. Intră în bucătărie, unde-şi făcu o ceaşcă mare de cafea, pe care încercă să nu o verse în drum spre biroul anchetatorilor.

Făcu un semn scurt din cap către toţi membrii echipei. Kim Kolso, Ludvig Gronlie, Gabriel Mork, femeia nouă pe care Munch o angajase recent – oare cum o chema, totuşi? Ceva cu Y? Scundă, blondă, drăguţă în felul ei, deşi hainele-i erau un pic prea băieţeşti pentru gustul lui. Ylva, aşa o chema. Curry găsi un loc în spatele încăperii şi-şi puse cu grijă ceaşca de cafea pe masa din faţa lui.

Munch îşi ocupase deja locul lângă pupitru şi ţinea telecomanda proiectorului în mână. Era încruntat. De data aceasta, nu zâmbea, aşa cum făcea de obicei pe durata şedinţelor de echipă.

— Ludvig, stinge, te rog, luminile, spuse el sec, apăsând butonul telecomenzii.

O fotografie apăru pe ecranul suspendat din spatele lui. Curry tresări când o văzu. Mahmureala îi provoca spasme. Îl lovise puternic, tocmai în acel moment, şi îi părea rău că venise la muncă. Ar fi trebuit să mintă. Să spună că era bolnav. Să rămână pe canapea. Transpiraţia începu să-i curgă pe sub cămaşă; îi tremurau mâinile, nu-şi putea stăpâni degetele. Curry ţinea strâns ceaşca de cafea, sperând că nu observase nimeni.

— Ieri, la ora 12.40, cadavrul unei tinere a fost găsit în pădurea din capătul peninsulei Hurumlandet, spuse Munch. La ceva distanţă de cărarea care duce într-un loc numit Haraldsfjellet[8]. Cadavrul a fost descoperit de către Tom Petterson, un botanist în vârstă de patruzeci şi şase de ani, care lucrează la Universitatea din Oslo. Petterson mersese acolo pentru a fotografia nişte plante şi a dat întâmplător peste fată.

Curry văzuse multe la viaţa lui şi credea că era imun, dar acolo era vorba despre altceva, iar faptul că era mahmur nu-l ajuta deloc. Fata era goală. Părea îngrozită. Avea ochii larg deschişi. Corpul îi era contorsionat într-o poziţie ciudată – de fapt, o formă –, un braţ arătând în sus, celălalt atârnând ciudat într-o parte.

Munch apăsă din nou butonul. Apăru o altă fotografie.

— Potrivit patologului, fata a fost strangulată, posibil în zona unde a fost găsită, şi aşezată după moarte aşa cum am găsit-o. Vom analiza ulterior detaliile mai amănunţit, dar, în etapa actuală, merită remarcate aceste aspecte...

Munch apăsă rapid butonul şi mai multe fotografii apărură pe ecranul din spatele lui.

[8] Rezervaţie naturală din Norvegia (n.tr.).

— Pene.

O altă fotografie.

— Lumânări.

O altă fotografie.

— O perucă.

O altă fotografie.

— Poziţia braţelor ei.

O altă fotografie.

— Acest tatuaj. E un cap de cal, cu literele „A” şi „F” dedesubt.

Curry încercă să bea nişte cafea, dar nu reuşi şi o scuipă cât putu de discret în ceaşcă. Se chinuia să ţină pasul cu şedinţa. Ochii îi jucau în cap şi era copleşit de dorinţa disperată de a lua o gură de aer proaspăt. Încă era beat când sunase Munch. Acesta era motivul pentru care reuşise să ajungă la birou fără să se prăbuşească de tot, dar alcoolul îl lovi ca o avalanşă şi fu nevoie de tot efortul de care era în stare ca să nu se pleoştească peste masă. Rachiu? Băuse rachiu? Îi apăru în minte o imagine vagă, un lift într-un bloc de apartamente din... Østerås[9], oare? Un tip cu mustaţă, nişte gagici pe tocuri înalte care-şi dăduseră cu un parfum mult prea puternic şi o stacană zdravănă de alcool. Doamne, nici nu era de mirare că avea o stare de tot rahatul. Şi unde era Sunniva? Oare îşi dăduse seama de adevăr? Oare plecase să stea la mama ei, permanent de data asta?

— Şi, nu în cele din urmă, asta.

Vocea lui Munch părea foarte îndepărtată.

O altă fotografie.

— Floarea din gura ei. Ochii măriţi de teamă.

— Psihopatul dracului, şuieră Kim Kolso din spatele lui.

Curry nu se mai putea stăpâni multă vreme. Toată ziua anterioară voia să-i iasă din corp. Privi disperat în jur, încercând să găsească uşa; voia să alerge afară, dar picioarele refuzau să-l asculte.

Aşa că rămase pe loc şi respiră adânc, continuând să ţină cana strâns în mână.

— Raportul patologic preliminar, continuă Munch, fără să observe reacţiile celor din încăpere, arată o serie de particularităţi pe care le vom analiza şi individual, dar, pentru moment, asta avem.

Noi fotografii. Curry nu era în stare să le privească.

— O ultimă fotografie. Are zgârieturi pe coate şi pe genunchi. Palmele îi sunt pline de băşici. Pe lângă asta, fata este ciudat de slabă. Scheletică, după cum vedeţi – practic, e anorexică –, şi credem că acesta ar putea fi motivul.

[9] Sat din provincia norvegiană Akershus (n.tr.).

Munch lăsă ultima fotografie pe ecran în timp ce frunzărea nişte dosare din faţa lui.

— Potrivit patologului, singura substanţă găsită în stomacul ei au fost grăunţele.

În acel moment avură loc noi reacţii în încăpere.

— Nutreţuri pentru animale? întrebă Ludvig Gronlie.

— Da, încuviinţă Munch.

— Dar, Dumnezeule...

— Grăunţe?

— Cum se poate aşa ceva?

— Nu înţeleg, spuse Ylva, fata cea nouă, părând sincer confuză.

— Nu are în stomac nimic care să se asemene cu hrana normală, răspunse Munch. Aşa cum am spus, acesta este doar raportul preliminar. Vik mi-a promis mai multe informaţii pentru mâine, aşa că va trebui să aşteptăm să vedem ce va fi. Între timp...

Munch părea că vrea să spună ceva, dar fu întrerupt de sunetul telefonului. Se uită pe ecran şi se hotărî să răspundă la apel.

— Bună, Rikard. Mi-ai primit mesajul? întrebă el.

Rikard Mikkelson. Curry nu-l mai auzise pe Munch adresându-i-se şefului lor pe numele mic. Văzu că şi ceilalţi schimbau priviri nedumerite şi ridicau din umeri, complet depăşiţi de ceea ce se întâmpla.

Munch băgă o ţigară în gură şi arătă spre balcon, indicând că toţi puteau lua o pauză.

Capitolul 8

Mia Krüger era îngenuncheată pe podeaua apartamentului ei, cu un şir de cutii cu pastile în faţă, căutând un motiv să nu deschidă capacele.

Se plimbase toată noaptea în sus şi-n jos prin apartamentul gol, petrecuse ore întregi mergând înainte şi înapoi, cu braţele cuprinzându-i trupul străbătut de frig, înainte să adoarmă pe salteaua din faţa ferestrei.

Acolo, avusese vise frumoase. Despre Sigrid. Un vis recurent. Sora ei geamănă purta o rochie albă şi alerga printr-un lan galben de grâu, zâmbind şi făcând cu mâna.

„Hai, Mia, hai".

E foarte liniştitor. O făcuse să se simtă extrem de calmă. Îi dăduse o senzaţie puternică de căldură. O făcuse să îşi dea seama că viaţa chiar merita trăită, la urma urmei. Dar apoi se trezise. În zgomotele oraşului. Vacarmul

realităţii. Acel întuneric atotcuprinzător, şi nu-şi dădea seama de ce fusese de acord să încerce să trăiască. Pentru că aşa se hotărâse, nu? În casa de lângă mare. Pe Hitra, acea insulă singuratică. Să lase această lume în urmă. Se hotărâse cu mult timp în urmă – chiar trebuia să treacă din nou prin tot calvarul ăla?

„Hai, Mia, hai".

Da.

„Hai, Mia, hai".

Măcar să încerce?

Nu.

„Hai, Mia, hai".

Miei îi era atât de frig, încât tremura din toate încheieturile. Strânse plapuma pe ea şi întinse un braţ subţire, alb, spre una dintre cutii. Încercă să citească eticheta, dar nu reuşi s-o vadă cum trebuia. Nu aprinsese lumina. Nu era sigură că plătise factura la electricitate. Se ridică să-şi ia ceva de băut.

„Eu nu beau".

Fusese cuminte, ascunsese toate sticlele, încercând să trăiască, să fie sănătoasă şi virtuoasă; le ascunsese în coşul de rufe.

„Nu fac decât să ascund rufe jegoase pe care sper să le spăl, într-o maşină de spălat pe care nici măcar n-am băgat-o în priză, într-un apartament, într-un oraş, într-o lume din care nu vreau să fac parte".

Se zări în oglinda de la baie şi-şi aminti cum se văzuse cu doar câteva luni înainte, în casa ei de pe insula Hitra.

Pe vremea aceea, abia îndrăznea să se privească în ochi, dar în acel moment o făcea, fixându-se cu privirea, ca pe un fel de fantomă din adâncul oglinzii.

Ochi albaştri, strălucitori, de norvegiancă. Păr lung şi negru, căzând în valuri peste umeri slabi, palizi. Cicatricea de lângă ochiul stâng, o tăietură care nu avea să dispară niciodată. Micuţul fluture pe care şi-l tatuase chiar deasupra liniei chiloţilor, pe şold, într-o noapte plină de prostia tipică tinereţii, petrecută la Praga. Mângâie mica brăţară din argint de pe încheietura mâinii drepte. Primiseră câte una la confirmarea lor, ea şi Sigrid. O brăţară pentru copii, cu talismane, o inimă, o ancoră şi o literă, „M" pe a ei, „S" pe a lui Sigrid. În acea seară, după ce petrecerea se terminase şi invitaţii plecaseră acasă, stăteau în dormitorul lor comun din Åsgårdstrand când Sigrid sugerase brusc să facă schimb.

„O iei tu pe-a mea, iar eu pot s-o iau pe-a ta?"

Mia nu-şi mai scosese niciodată brăţara din argint.

„Mia Rază-de-Lună". Era numele de alint pe care i-l dăduse bunica ei.

„Eşti specială, ştii asta? Şi ceilalţi copii sunt buni, dar tu ştii unele lucruri, nu-i aşa, Mia? Tu vezi lucrurile pe care ceilalţi le trec cu vederea”.

Bunica nu era bunica ei biologică, dar o iubise ca şi cum ar fi fost. Sigrid şi Mia. Mia şi Sigrid. Două gemene superbe, adoptate de un cuplu de vârstă mijlocie, Eva şi Kyrre Krüger, când mama lor, care era prea tânără, nu voise, nu putuse să le poarte de grijă.

„Mama. Tata. Bunica. Sigrid”.

Patru morminte în acelaşi cimitir; mai lipsea doar al ei. Mia băgă mâna în mormanul de rufe murdare, scoase o sticlă şi o puse, încă tremurând în lenjeria intimă, pe salteaua de pe podea, în faţa şirului de cutii cu pastile.

Să meargă la psiholog?

„Îmi bag picioarele-n treaba asta”.

Încercase, nu-i aşa?

Mattias Wang. Cu mustăcioara lui subţire, în cea mai elegantă parte a oraşului Oslo, blând şi bun, inteligent şi dedicat, educat din cap până-n picioare, şi tot n-avea habar de nimic.

„Ştii ce cred eu, Mia?”

Mia răsuci dopul sticlei. „Nu?” Şi duse sticla la gură.

„Eu cred că slujba ta te îmbolnăveşte”.

Simţi căldura răspândindu-i-se în gât.

„Ce vrei să spui?”

Senzaţia o apropie de vis. De Sigrid.

„Nu eşti ca toţi ceilalţi poliţişti”.

Mia trase o duşcă din sticlă şi simţi căldura împrăştiindu-i-se prin tot corpul.

„Cum vine asta?”

Abia mai simţea frigul.

„Îţi pasă prea mult. Cred că asta te ucide”.

Mia strânse plapuma pe ea. Era reconfortant şi liniştitor.

„De ce, Mattias?”

Cinci cutii de pastile albe.

„Tot acel rău la care asişti. Tot ce eşti nevoită să vezi. Pentru alţii, e doar o slujbă. Pentru tine e, ei bine, nu ştiu... E de parcă ţi s-ar întâmpla ţie, de parcă tu ai fi victima tuturor acelor cruzimi – sau ţi se pare că exagerez?”

Mia duse din nou sticla la gură.

„Cred că te înşeli”.

Cinci capace de desfăcut.

„Evident, n-ai avut parte de multe şedinţe de consiliere, nu pot pretinde că te cunosc sau că am habar de ceva, dar asta a fost – cum să-i spun? –, asta a fost prima mea impresie legată de cine eşti tu”.

De data aceasta, Mia lăsă sticla lipită de buze mult timp.

„Continuăm săptămâna viitoare?”

Nu.

„Eu cred că putem găsi o cale de scăpare, nu-i aşa, Mia?”

Nu.

Mia Krüger puse sticla jos şi mângâie, calmă, mica brăţară din argint de pe încheietura mâinii.

„Nu. Nu cred”.

Apoi începu să desfacă atent capacele cutiilor de pastile care stăteau pe podeaua acoperită de linoleum.

Capitolul 9

Holger Munch era prost dispus în timp ce stătea în spatele volanului şi se îndrepta spre Bislett. Opri la roşu pe strada Ullevålsveien şi urmări un cuplu tânăr împingând un cărucior în timp ce traversa intersecţia din faţa lui. Îşi aprinse o ţigară şi clătină din cap. Cum se întâmplase? Cu destul de puţină vreme înainte, şi el fusese în aceeaşi situaţie. El şi Marianne. Cu Miriam în cărucior. Şi de ce nu putea să-şi scoată din minte faptul că se recăsătorise? În mod sigur, avea lucruri mai importante la care să se gândească. O fată de şaptesprezece ani. Ucisă şi lăsată goală în pădure. Pe un pat din pene. Cu o floare în gură. Iar el se gudurase pe lângă Mikkelson; era posibil ca din cauza asta să fie nervos. Dar din momentul în care intrase în cortul alb din pădure şi văzuse fata zăcând acolo, ştiuse ce avea de făcut. Avea nevoie de Mia Krüger. Avea o echipă foarte bună, cei mai buni anchetatori din ţară, dar nu era nimeni ca ea.

Un claxon care răsună din spatele lui îl smulse din visare. La semafor era verde, iar tânărul cuplu plecase. Munch băgă maşina în viteză şi o luă spre stadionul Bislett. Să se căsătorească? Oare care naiba era logica? Tocmai parcase maşina şi se pregătea să coboare când îi sună mobilul.

— Munch.

— Ludvig la telefon.

— Da?

— Cred c-am identificat-o.

— Deja?

— Aşa cred.

Munch le spusese lui Ludvig Gronlie şi noii sale asistente, Ylva, să verifice lista de persoane dispărute.

— Bună treabă. Cine e?

— Încă aşteptăm confirmarea, dar sunt destul de sigur că despre ea e vorba. Camilla Green. A fost dată dispărută cu trei luni în urmă. Descrierea se potriveşte – înălţimea, culoarea ochilor, tatuajul –, dar ceva nu e tocmai în regulă.

— La ce te referi?

— De-asta a durat atât, continuă Gronlie.

Munch zâmbi pentru sine, apoi îşi aprinse o ţigară. „Atât". Trecuseră mai puţin de două ore de când făcuse solicitarea. Se simţea aproape vinovat pentru că insistase pe lângă Mikkelson că trebuia neapărat s-o primească pe Mia înapoi. Era deja şeful celei mai bune echipe de anchetatori din ţară.

— Continuă, spuse Munch, coborând din maşină.

— Camilla Green, continuă Gronlie, părând că citea cu voce tare de pe ecranul calculatorului. Născută pe 13 aprilie 1995. Ochi verzi. Păr blond-închis, până la umeri. 1,68 m înălţime. Are vreo şaptezeci de kile. Părinţii au murit. A fost dată dispărută de către Helene Eriksen, care este managerul unui loc numit Azilul Hurumlandet.

— Şaptezeci de kile? întrebă Munch, scoţând din maşină dosarul cazului înainte de a o încuia. Atunci, n-are cum să fie ea, nu-i aşa? Fata pe care-am găsit-o noi e slabă, nu uita...

— Ştiu, îl întrerupse Gronlie. Dar am o poză, şi e ea, cu siguranţă. Camilla Green. Toate celelalte detalii se potrivesc. Tatuajul şi tot.

— OK, şi când ai zis c-a fost dată dispărută?

— Pe 19 iulie. Dar aici e chestia ciudată şi se explică de ce a durat ceva până s-o găsim în registru.

— Ce anume?

— Femeia care a dat-o dispărută, Helene Eriksen, trebuie să o fi dat – ăăă, cum se zice – „nedispărută"? La doar câteva zile după aceea.

— Adică, a fost găsită?

Gronlie tăcu preţ de câteva secunde, ca şi cum s-ar fi uitat din nou pe ecran.

— Nu, n-a fost găsită. Anunţul a fost retras pur şi simplu.

— Dar n-are nicio logică, spuse Munch, aruncând o privire în sus, spre apartamentul Miei.

Ambele ferestre erau întunecate. Încercase s-o sune, dar ea nu răspunsese la telefon, ceea ce-l făcuse să se hotărască să meargă s-o vadă.

— ... dar nu răspunde la telefon, spuse Gronlie.

— Cine?

— Helene Eriksen. E un număr trecut aici, dar nu răspunde la telefon.

— OK, spuse Munch, traversând strada. Ziceai că părinţii Camillei au murit? În mod sigur avea pe cineva care răspundea de ea, nu-i aşa? Ce mai ştim despre ea?

— Asta e tot ce am pentru moment, răspunse Gronlie. Numai locul ăsta, Azilul Hurumlandet.

— Care e unde?

Munch se apropie de intrare şi studie grămada de sonerii, deşi ştia că e inutil; Mia nu voia să se ştie unde locuia. Făcu doi paşi înapoi şi privi din nou spre ferestre. Chiar era ciudat. Nu locuiau chiar atât de departe unul de celălalt, apartamentul lui de pe strada Theresesgate fiind la doar câteva minute distanţă, şi totuşi nu-i făcuse Miei nicio vizită la domiciliu. De fapt, nu era ciudat; era mai degrabă trist. Aruncă mucul de ţigară pe jos, mai aprinse una şi se simţi din nou vinovat. Din momentul în care Mikkelson o suspendase, se întâlniseră doar de câteva ori. Întrevederi scurte, aproape superficiale, la Justisen. Mia păruse distantă, vorbind monosilabic. Nu era de mirare, având în vedere prin ce trecuse. Câteva apeluri telefonice. Câteva ceşti de ceai. Poate că ar fi trebuit să facă mai multe pentru ea. Să fie un şef mai bun. Un prieten mai bun. Dar aşa era Mia. Ţinea la intimitatea ei, ura intruşii, aşa că o lăsa în pace.

— N-am reuşit să aflăm mare lucru, dar se pare că e un fel de cămin pentru adolescenţii cu probleme, continuă Gronlie. Au un site web, dar e cam...

— În stilul anilor 1990, interveni Ylva în fundal.

— Necesită nişte actualizări, spuse Gronlie.

— Dar chiar este o firmă de grădinărit?

— Da, răspunse Gronlie. Din câte ne putem da seama, e un loc pentru tinerii care, ştiţi, au probleme. Se duc acolo ca să muncească. Asta e cam tot ce ştiu pentru moment, e tot ce am.

— Grozav, spuse Munch. Mai încercaţi la cum o cheamă?

— Helene Eriksen.

— OK, încercaţi până când răspunde. Şi, între timp, vedeţi ce mai puteţi afla despre Camilla Green.

— Ne ocupăm deja de asta, spuse Gronlie.

— Bine, răspunse Munch şi închise telefonul.

Încercă din nou numărul Miei, dar tot nu răspundea. Rămase o clipă pe loc, întrebându-se dacă să încerce să sune la toate soneriile fără nume, ca să vadă dacă avea să dea din întâmplare de persoana pe care-o căuta, dar avu noroc când se deschise uşa. O tânără în haine sport, mulate şi colorate, îşi făcu apariţia, iar Munch apucă să-şi arunce ţigara şi să se strecoare pe uşă înainte să se închidă din nou.

Era la etajul doi, asta ştia sigur. Merseseră pe jos spre casă de la Justisen la un moment dat, iar ea i-l arătase.

„Uite, aici stau. Asta-i noua mea casă".

Fusese beată, vorbind sarcastic.

„Acasă".

Nu părea să fi vorbit serios. Munch gâfâia în timp ce urca scările spre etajul al doilea. Din fericire, erau doar două apartamente. Unul avea o pancartă pe uşă: „Aici locuiesc Gunnar şi Vibekke". Pe cealaltă uşă nu era nimic.

Munch îşi desfăcu nasturii de la scurtă, apăsă de două ori butonul soneriei şi aşteptă.

Capitolul 10

Miriam Munch se trezise într-un alt apartament. Nu într-un alt pat. Nu făcuse asta; el fusese un gentleman şi nici măcar nu propusese aşa ceva. Adusese o plapumă şi improvizase un pat pe canapeaua din micul şi fermecătorul apartament, care nu semăna deloc cu al ei.

O viaţă complet diferită, care se asemăna cu viaţa pe care o trăise înainte de a rămâne însărcinată; cumva, o viaţă mai liberă. Apartamentul proaspăt cumpărat de ea şi Johannes în cartierul Frogner avea gresie italiană şi aplice în baie. Un frigider care făcea cuburi de gheaţă, cu un compartiment special pentru păstrarea legumelor proaspete mai mult timp. O maşină de spălat vase cu afişaj digital. Aveau radiatoare electrice pe care le puteau controla cu ajutorul telefoanelor, astfel încât să aibă temperatura perfectă atunci când se întorceau acasă. O maşină nouă – Miriam nici măcar nu ştia ce marcă era, dar, aparent, avea toate lucrurile pe care trebuia să le aibă o maşină modernă: GPS, tracţiune pe patru roţi, airbaguri în faţă şi în spate, ecrane DVD, trapă şi suport pentru schiuri. Acel apartament reprezenta ceva cu totul diferit. Postere vechi, lipite pe pereţi cu bandă adezivă. Un casetofon într-un colţ. Haine peste tot. Simţi un curent de aer dinspre fereastră în timp ce se ridica în şezut pe canapea; era atât de frig, încât strânse plapuma pe ea. Se întinse după ţigările de pe masă.

Octombrie în Oslo. Venea iarna, iar în mod normal ar fi pornit termostatul din bucătărie, care controla temperatura din tot apartamentul, pentru ca lui Marion să-i fie cald când apărea din dormitor, cu pleoapele grele de somn şi se aşeza la masa din bucătărie ca să-şi mănânce micul dejun. Miriam începu să aibă din nou mustrări de conştiinţă. Nu era un om bun, nu-i aşa? Mersese

la o petrecere. Apoi, se întorsese acolo, stând trează toată noaptea pe canapeaua unui străin, bând vin roşu, vorbind despre lucruri pe care cu greu îşi amintea să le fi spus cuiva înainte. Despre tatăl ei. Despre divorţ. Despre ceea ce simţea cu adevărat. Despre Johannes. Despre bănuiala subtilă că-l alesese numai pentru a se răzvrăti, pentru a avea un copil cât încă era foarte tânără, cu un bărbat care era complet opusul tatălui său.

Miriam îşi aprinse o ţigară, scotoci prin geanta de pe masă după telefonul mobil, dar nu găsi nimic din partea lui Johannes. Nici „Îmi e dor de tine". Nici „Unde eşti?" Doar un mesaj de la mama ei: „E în regulă dacă Marion mai rămâne o noapte? Ar vrea s-o ducem noi la şcoală mâine".

Miriam îi răspunse printr-un mesaj: „OK, mamă, e în regulă, s-o pupi din partea mea". Puse telefonul jos, rămase sub plapumă şi studie din nou posterele.

„Libertatea animalelor este libertatea noastră".

„Opriţi Ferma Løken".

Un poster făcut la o fermă din localitatea Mysen. Un loc din Norvegia de unde oamenii făceau bani cumpărând animale nedorite, ţinându-le în cuşti înainte de a le trimite în străinătate pentru experimente.

Aşa se cunoscuseră.

— „Ziggy".

Miriam se simţi din nou copleşită de vină, însă nu putea să se hotărască dacă să se ridice, să se îmbrace, să ia un taxi până acasă, în Frogner, să-l întâmpine pe Johannes când se întorcea acasă din tura de la spital sau să tragă plapuma peste ea în acel apartament mic, dar primitor, care-i aducea aminte de viaţa pe care o trăise cândva.

„Opriţi ferma Løken".

Fusese la adăpostul Ligii pentru Protecţia Animalelor de pe strada Mosseveien, pentru că simţea că trebuia să facă ceva cu viaţa ei. Altceva în afară de ideea de a fi mamă. Tove şi Kari, două femei cumsecade, fără alte ambiţii în afară de a îngriji pisici pe care nu le voia nimeni. Le hrăneau. Le mângâiau. Le făceau să se simtă importante. Era simplu, dar ei îi era suficient. Apoi, brusc, apăruse el.

Tove şi Kari se transformaseră aproape instantaneu în adolescente care chicoteau în momentul în care el îşi făcuse pentru prima oară apariţia, roşind de parc-ar fi venit în vizită o vedetă. În orice caz, Miriam nu vedea de ce el era atât de diferit de alţi voluntari.

Totuşi, în acel moment, vedea.

„La naiba".

Miriam se întinse după încă o ţigară şi tocmai o aprinsese când se deschise uşa de la dormitor.

— Salut.

— Salut, spuse Miriam.

— Ai apucat să dormi un pic?

Se frecă la ochi, traversă cu paşi uşori camera şi se aşeză în scaunul din faţa ei, acoperindu-se mai strâns cu plapuma pe care o adusese cu el.

— Puţin, răspunse Miriam, roşind.

— Bine, zâmbi el, întinzându-se după o ţigară din pachetul de pe masă.

Ziggy îşi aprinse ţigara, apoi înclină capul uşor într-o parte şi o privi atent la lumina acesteia cu ochii lui blânzi, senini. Deschise gura şi trecu direct la subiect.

— Ce crezi c-ar trebui să facem în legătură cu treaba asta, Miriam?

Brusc, simţi că i se face rău. Rămase pe loc, privindu-şi cu atenţie ţigara, fără să vadă nimic. Crezuse că acest sentiment ameţitor care-o făcuse să stea trează toată noaptea cu o persoană alături de care se simţea bine în pielea ei avea să treacă.

— Am nevoie de nişte cafea. Vrei?

„Te rog".

— Cred c-ar trebui să plec.

„Vreau să rămân aici toată ziua".

— Înţeleg, zâmbi Ziggy. M-am gândit să nu te las să pleci fără micul dejun, dar, bineînţeles, e alegerea ta.

„Te rog, nu mai vorbi, că nu mai reuşesc să plec de-aici".

— Nu, probabil că o să plec.

— Sigur. Fă ce simţi că e bine pentru tine.

Şi, după ce se îmbrăcă şi ieşi din apartament, Miriam Munch îşi dădu seama că avea o problemă.

Se îndrăgostise.

Era mai mult decât o simplă infatuare adolescentină.

„Dacă nu mai iau niciodată legătura cu el?"

Chemă un taxi şi încercă să se gândească la asta tot drumul spre casă.

„O să treacă".

Îşi puse cheile pe servanta din apropierea uşii de la intrare, se dezbrăcă în drum spre dormitor, se băgă sub plapumă şi adormi aproape înainte să pună capul pe pernă.

Capitolul 11

Holger Munch sunase din nou la sonerie, bătuse de vreo două ori la uşă şi tocmai se pregătea să plece în momentul în care uşa se deschise, în sfârşit, iar Mia îşi făcu apariţia.

— Cam ce oră zici tu că-i asta?

Mia îi oferi un zâmbet amar şi-l lăsă să intre în apartament.

— Ora 4.00, într-o după-amiază de duminică? întrebă Munch.

El se descălţă şi căută în zadar un cuier, aşa că îşi puse haina pe podea şi intră după Mia în camera de zi.

— Scuze pentru dezordine, spuse ea. N-am apucat să despachetez încă. Să-ţi aduc ceva? O ceaşcă de cafea? Mă gândesc că tot nu bei alcool, nu?

Munch căută o aluzie în tonul ultimei propoziţii, un indiciu privitor la faptul că trecuse prea mult timp, c-ar fi trebuit să vină pe la ea mai devreme, dar nu reuşi să-l găsească.

— Tocmai mă pregăteam să fac un duş. Te superi dacă te rog să aştepţi?

— Nu, sigur că nu, răspunse Munch.

— Bun. O să dureze două minute.

Mia dispăru în baie, în timp ce Munch rămase în mijlocul camerei de zi, neştiind exact încotro s-o ia. Era puţin spus că „nu apucase să despacheteze". Locul îi amintea de vechiul lui apartament din orăşelul Hønefoss. Nici el nu despachetase, nu avea de gând să transforme camera într-o locuinţă, şi acel apartament era la fel. Avea o saltea pe podea, sub o fereastră, cu o plapumă şi o pernă. Stive de cutii din carton erau împrăştiate peste tot. Unele arătau ca şi cum ar fi încercat cineva să le deschidă, înainte să fie închise din nou. Pereţii erau goi şi era foarte puţină mobilă.

Părea că Mia se străduise la un moment dat. Erau cutii de la IKEA ici şi colo, un scaun alb, parţial asamblat, cu picioarele încă pe podea lângă instrucţiuni, o masă pe care măcar reuşise s-o încropească. Munch se trânti pe o canapea joasă şi puse dosarul cazului pe masă. Nu-i plăcea deloc ce vedea acolo.

Părea a fi extrem de bolnavă. Din nou. Ca şi pe insula Hitra. Îl trecuseră fiorii când o văzuse atunci, iar în acel moment avea acelaşi sentiment. Mia, de obicei puternică, debordând de energie, cu o privire limpede, ajunsese o umbră fantomatică a femeii care era de obicei. O sticlă pe jumătate goală de coniac Armagnac şi un pahar stăteau pe podea, lângă saltea; trei cutii goale de pizza erau stivuite într-un colţ. Munch se simţi din nou vinovat. Ar fi trebuit să o viziteze mai devreme. Arăta cumplit. Ultima oară când se întâlniseră, în seara aceea, la Justisen, părea mai veselă, nutrind un fel de

speranţă că lucrurile aveau să se îndrepte în direcţia corectă, dar, în acel moment, ochii ei erau exact cum fuseseră pe insula Hitra. Absenţi. Goi.

Munch se ridică şi-şi aduse ţigările din buzunarul scurtei din hol.

— Pot să fumez înăuntru sau să ies pe balcon? strigă el spre baie, dar ea pornise duşul şi nu se auzi niciun răspuns, aşa că alese balconul.

Stătu afară, îngheţând de frig, în timp ce urmărea ultimele raze din lumina zilei dispărând, stadionul Bislett şi restul zonei cufundându-se într-o beznă mută.

„Nenorocit bolnav".

Munch îşi acordă un minut pentru a analiza întreaga situaţie.

Nu în faţa membrilor echipei. Niciodată. Profesionist. Cumpătat. Calm. Inventiv. De aceea era şeful; nu le dădea niciodată voie celorlalţi să vadă cum îl afectau cazurile, dar în acel moment simţea cum îl lua prin surprindere; ceea ce văzuse în Hurum îl tulburase foarte tare. Avuseseră multe cazuri, iar Munch simţea mereu compasiune faţă de victime, faţă de familiile acestora; simţea cumplita tragedie care îi izbea pe cei care pierdeau pe cineva drag, dar cele mai multe dintre cazuri aveau o explicaţie raţională. Conflicte întâmplătoare, cu finaluri nefericite. Reglări de conturi între bandele de infractori din oraş. Gelozie. Uneori, cazurile la care lucra aveau un element uman. Dacă spunea că o crimă avea un motiv omenesc, nu însemna că era acceptabilă, iar în meseria lui – şi n-o spunea niciodată cu voce tare, dar o gândea adesea – era mereu uşurat când găsea, în cele din urmă, o explicaţie pe care s-o poată înţelege.

„Nu şi de data asta".

„Aşa ceva este inuman".

Munch îşi aduse scurta din coridor, ieşi din nou pe balcon şi îşi aprinse o altă ţigară. O văzu pe Mia ieşind de la duş, într-un prosop, şi dispărând spre unul dintre dormitoare, probabil către garderobă sau o cutie de haine; se simţi din nou puţin neliniştit în legătură cu întreaga situaţie. Nu cu foarte mult timp în urmă, ea alesese să lase în urmă realitatea. Să se ascundă departe de ochii lumii, complet singură, pe o insulă din largul mării. Iar el o adusese înapoi. O folosiseră pentru că aveau nevoie de ea, apoi o dăduseră la o parte, lăsând-o fără sprijin. Nu, nu ei. Mikkelson o lăsase cu ochii în soare. Departamentul. Sistemul. Nu el. Dacă ar fi fost după Holger Munch, Mia Krüger ar fi putut să rămână şi să facă exact ce avea ea chef, atât timp cât lucra în continuare alături de el.

— Dacă tot laşi uşa deschisă, ai putea să fumezi înăuntru.

Mia îşi făcu apariţia din spate, zâmbind, purtând pantaloni negri, mulaţi, un pulover alb pe gât şi un prosop pe cap, pe care şi-l scoase şi începu să-l folosească pentru a-şi usca părul.

— Ah, da, scuze, zâmbi Munch; nu se gândise la asta, mintea îi era în altă parte.

Aruncă ţigara în strada aflată sub el şi intră în casă, închizând de data aceasta uşa de la balcon în urma lui.

— Dacă aş mai fi lucrat ca anchetator, spuse Mia, zâmbind şi aşezându-se pe salteaua de sub fereastră, aş fi dedus că, dacă Holger Munch a trecut pe-aici din întâmplare, cu un dosar plin de fotografii, înseamnă că s-a întâmplat ceva cumplit în lumea exterioară, că membrii departamentului sunt disperaţi şi că e nevoie să mă întorc la lucru.

Munch se lăsă din nou pe canapea.

— Neoficial. Şi o să te coste ceva.

— Deci, vrei să mă milogesc de ei, nu-i aşa?

Munch căută din nou o aluzie în tonul vocii ei, dar nu reuşi nici de data aceasta s-o găsească. Părea uşurată, aproape fericită. Ochii săi goi, care-l întâmpinaseră în pragul uşii, prinseseră viaţă, iar ea părea să se bucure de vizita lui.

— Aşadar, despre ce e vorba? întrebă ea, dând drumul prosopului pe podea.

— Vrei să vezi cu ochii tăi sau vrei să-ţi spun părerea mea despre situaţia în care ne aflăm?

— Am de ales? întrebă Mia, luând dosarul de pe masă.

Munch observă cum i se schimba privirea în timp ce îl deschidea şi începea să aranjeze fotografiile pe podea, în faţa ei.

— Am găsit-o ieri-dimineaţă, începu să-i povestească Munch. În capătul peninsulei Hurumlandet. La vreo câteva sute de metri în pădure. Un drumeţ – ba nu, ceva biolog, botanist, care ieşise să fotografieze plante – a dat de ea, a găsit-o aşa, în mijlocul...

— E un ritual, spuse Mia, părând pierdută în depărtare.

Munch se aşeză în tăcere în timp ce Mia punea ultimele fotografii pe podea.

— Aşa se pare. Dar...

— Ce? întrebă Mia, fără să ridice privirea.

— Vrei să tac din gură sau vrei să...? întrebă Munch, având brusc senzaţia că o iscodeşte.

— Da, adică nu, scuze. Te rog, continuă, mormăi Mia, deschizând sticla de Armagnac de pe podea şi umplând cu vârf un pahar murdar.

— Pentru moment, aşa cum spuneai, seamănă cu un ritual, continuă Munch. Peruca. Penele. Lumânările. Poziţia braţelor ei.

— O pentagramă, spuse Mia, ducând paharul la gură.

— Da, aşa a spus şi Ylva.

— Ylva?

— Kyrre a primit un alt caz, spuse Munch, iar Ylva a absolvit recent Academia de poliţie, deci...

— Ca şi mine?

— Nu, pentru că tu nu ţi-ai terminat studiile, răspunse Munch cu blândeţe.

— Nu, pentru că nu mi-ai dat ocazia s-o fac! Deci, care-i treaba?

— Cu Ylva?

— Nu, cu mine, spuse Mia, ridicând o fotografie de pe podea.

— Ce vrei să zici?

— Cu Mikkelson. Care mai e treaba de data asta? Stai, lasă-mă să ghicesc: mă întorc numai dacă sunt de acord să merg în continuare la psiholog?

— Mda, răspunse Munch, foindu-se în scaun.

— Poţi să fumezi aici. E o scrumieră pe undeva – într-unul dintre dulapurile din bucătăria de-acolo, cred.

Mia arătă cu degetul, fără să-şi dezlipească privirea de la fotografii.

— Camilla Green, spuse Munch, după ce-şi aprinse ţigara. Şaptesprezece ani. A fost dată dispărută acum trei luni dintr-un fel de instituţie pentru adolescenţii cu probleme. Raportul preliminar al autopsiei indică faptul că în stomacul ei erau nutreţuri pentru animale.

— Ce? întrebă Mia, ridicând privirea spre el.

— Grăunţe.

— Dumnezeule!

Mia-şi îndreptă privirea înapoi spre fotografii, luând o gură zdravănă de Armagnac. Avea privirea pierdută. El văzuse acel tablou de foarte multe ori. Ea nu mai era prezentă.

Când îi sună mobilul şi se duse pe balcon să răspundă, ea nici măcar nu observă.

— Da? Munch la telefon.

— Ludvig sunt. Am dat de ea.

— De cine?

— De Helene Eriksen. Femeia care-a dat-o dispărută pe fată. Vine la noi.

— Sunt pe drum, spuse Munch repede şi închise.

Când se întoarse în camera de zi, Mia îşi umpluse deja din nou paharul.

— Aşadar? întrebă el.

— Aşadar, ce? rosti Mia, ridicând ochii împăienjeniţi spre el.

— Ce părere ai?

— O să fiu la birou mâine. Momentan, vreau să rămân singură cu astea.

— OK, spuse Munch. Sigur o să fii în regulă? Vrei să... nu ştiu... să-ţi aduc ceva de mâncare, sau ceva de genul ăsta?

Mia îi făcu semn cu mâna să plece, cu ochii deja lipiţi din nou de fotografii.

— Atunci, ne vedem mâine.

Capitolul 12

O femeie de patruzeci de ani, îmbrăcată cu o geacă scurtă, roşie, stătea sub un felinar stradal de lângă stadionul Bislett şi urmărea un bărbat gras, îmbrăcat cu o scurtă bej, ieşind din bloc. Aprinse o ţigară şi păru a se gândi la ceva înainte de a urca într-un Audi negru şi de a pleca.

— Ce mai aşteptăm?

Băietanul de lângă ea, cu douăzeci de ani mai tânăr, aruncă o privire precaută prin jur, trăgându-şi mai tare căciula peste urechi.

— Îngheţ.

— Taci, spuse femeia, băgând mâna în buzunar, să vadă dacă mai era acolo.

„Brăţara".

— Cât de greu poate fi? întrebă tânărul şi aprinse cu degetele tremurânde o ţigară de foi care-i atârna din colţul gurii. Parcă spuneai că o să ne dea bani.

Femeia cu geaca roşie regreta că-l adusese cu ea; la urma urmei, nu se cunoşteau bine. Treaba asta trebuia s-o rezolve de una singură, era ceva de care ar fi trebuit să se ocupe cu mult timp în urmă.

Strânse geaca pe ea şi continuă să privească spre apartamentul de la etajul al doilea. Era o lumină slabă acolo, deci probabil că era acasă, dar ceva părea a fi în neregulă.

— Trebuie să-mi bag în venă, spuse băiatul, tuşind uşor.

— Taci din gură, rosti din nou femeia, pentru că în acel moment simţea şi ea nevoia; nevoia disperată de acul care avea să-i aline suferinţa, să-i dea căldura de care avea nevoie.

— Arată-mi-o, spuse el, întinzând mâna.

— Ce să-ţi arăt?

— Brăţara. Parcă spuneai c-o să ne plătească pentru ea.

Ea ridică din nou privirea înspre apartament şi îi arătă băiatului ce avea în buzunar.

— Porcăria aia?

Băiatului părea că nu-i vine să creadă în timp ce ţinea brăţara la lumina felinarului stradal.

— Cum poate aia să valoreze ceva? Mie aia mi se pare un fleac, ceva ce-ar purta un copil. Un căcat. Puteam să dăm o spargere la un butic, ceva, un non-stop, intram şi ieşeam în cinci minute; ce-o să câştigăm din asta? Hai, mă, te-ai ţăcănit la cap?

Femeia îi smulse brăţara şi o băgă repede în buzunar.

„O brăţară din argint, o inimă, o ancoră şi o literă. M".

— Are valoare sentimentală, spuse ea cu voce scăzută, în timp ce sevrajul o izbea cu toată forţa.

— Ce?

Tânărul privi agitat în jur şi mai trase un fum din ţigara de foi.

— Îmi bag picioarele, hai să spargem un non-stop. Sau hai să vedem dacă nu ne dă Leffe nişte marfă. Sigur ne dă ceva, şi stă aproape – ce zici de asta? Dă-o-n mă-sa-n cur, brăţara aia nu face nici cinci coroane – care-i logica? Io nu mai pierd vremea p-aici.

Femeia cu geaca roşie ridică privirea în timp ce o uşă se deschidea şi o fată cu părul închis la culoare apărea pe balcon. Avea în mână un pahar cu băutură. Rămase acolo o perioadă scurtă; părea că aruncă o privire în bezna oraşului, apoi intră în apartament, închizând uşa după ea.

Mia Krüger.

Trebuia să fi făcut asta de multă vreme.

De foarte, foarte multă vreme.

— Of, hai odată, spuse băiatul, aproape implorând-o, aruncând mucul de ţigară. Hai să plecăm dracului de-aici. Îngheţ în puşca mea aici.

— Tacă-ţi gura. Nu-i vorba de bani.

— Nu e? întrebă băiatul.

— Nu.

— Dar, băga-mi-aş să-mi bag, ai spus că...

— Noi două am fost prietene, îl întrerupse femeia, iritată.

„Ar fi trebuit să vin singură".

— Prietene? Cine? Tu şi cu aia de-acolo?

— Mai taci odată, da?

— Dacă sunteţi prietene, de ce nu-i ceri bani? Pentru numele lui Dumnezeu, Cisse, e penibil! De ce stăm aici?

— Nu, nu ea, Sigrid.

— Cine-i Sigrid?

— Sora ei.

Băiatul scoase din buzunar o pungă goală de tutun şi încercă să-şi mai ruleze o ţigară din firimiturile rămase, privind agitat în jur.

— Drăcia dracului, Cisse, nu am glumit. Nu mai pot să aştept, îmi trebuie ceva acum. Ţie nu?

— Am fost de faţă, spuse femeia cu geaca roşie, fără să-şi ia ochii de la umbra din apartamentul de deasupra lor.

— Unde?

— L-am văzut.

— Ce vrei să spui?

— L-am văzut cum a omorât-o.

Tăcu. Se opri cu ţigara subţire din foi în gură şi bricheta în faţa ei, fără s-o aprindă.

— Doamne, Cisse, mă bagi în sperieţi! Cine pe cine a omorât? „Sigrid".

Simţea cum revine.

„Ar fi trebuit să vin de mult".

„Am fost de faţă".

— Băga-mi-aş Cisse, vreau doar să mă droghez. Parcă spuneai că o să facem rost de nişte bani.

— Ce?

— Ştiu că ne dă Leffe ceva pe credit. Nu-i departe. Hai să mergem. Asta-i o pierdere totală de timp.

Femeia de patruzeci de ani pipăi încă o dată mica brăţară din argint în timp ce lumina din apartamentul de deasupra lor se stinse brusc, lăsând în urmă doar întunericul.

— Haide.

— Crezi că poţi să taci un moment din gură?

— Te bag în mă-ta, Cisse. Vii sau ce faci?

— Eşti sigur că ne dă Leffe pe credit?

— Normal, mi-e dator. Asta-i o pierdere de vreme. Hai, să mergem. Ea aruncă o ultimă privire spre ferestrele întunecate ale apartamentului.

Apoi îl urmă pe tânărul agitat spre strada Pilestredet.

DOI

Capitolul 13

Gabriel Mork stătea în faţa standului cu ziare de la chioşcul din colţul străzii Mariboesgate şi se gândea la momentul în care ajunsese pentru prima oară acolo, cu şase luni în urmă, îngrijorat în legătură cu începerea lucrului în poliţie. Pe atunci, tânărul hacker nu avea experienţă în poliţie – de fapt, nu avea deloc experienţă pe piaţa muncii. Poliţia îi aflase numele de la MI6[10]. Rezolvase un cod extrem de complicat pe care serviciile de securitate britanice îl încărcaseră pe internet: „Poţi să-l spargi?" Se dovedise a fi vorba despre o campanie de recrutare şi fusese informat că soluţia lui era corectă, dar că, pentru a obţine slujba, trebuia să aibă cetăţenie britanică. Gabriel uitase de toată situaţia, până în ziua când primise un apel din partea lui Holger Munch. Cum putea refuza o slujbă ca lumea când aştepta un copil? Iubita lui nu l-ar fi putut ierta niciodată.

Gabriel îşi găsi cartela şi o trecu prin aparat, intrând în clădirea galbenă. O adolescentă. Găsită dezbrăcată în pădurea din Hurum. Îl trecură fiorii gândindu-se la fotografiile pe care le văzuse. Nu mai avuseseră un asemenea caz de când cu fetiţele pe care le găsiseră spânzurate în copaci, şi atunci aproape că vomitase. Primul său gând fusese acela că greşise acceptând acea slujbă, dar, din fericire, rezolvaseră cazul.

Şi contribuise şi el la asta.

După aceea, Munch îl chemase în biroul lui şi-i mulţumise, spunându-i:

— N-am fi reuşit iară tine, Gabriel.

Iar el se simţise mândru; simţise că face parte din ceva important.

Gabriel ţinu cartela în faţa panoului liftului şi tocmai se pregătea să apese pentru a doua oară butonul când auzi o voce cunoscută în spatele lui.

— Aşteaptă-mă.

Gabriel se întoarse şi fu atât surprins, cât şi încântat când o văzu pe Mia alergând spre el.

— Mulţam, gâfâi ea în timp ce uşile liftului se închideau.

„Mia Krüger".

[10] Serviciile secrete britanice (n.tr.).

— Te-ai întors? întrebă Gabriel, conştient că roşea un pic, dar sperând că ea nu avea să observe.

— Aşa se pare. Trebuia să le spun să se ducă dracului, nu-i aşa?

— Posibil, zâmbi Gabriel.

— Ai făcut rost de apeluri?

— Poftim?

— Apelurile ei telefonice. Ale victimei.

— Nu, răspunse Gabriel. Lucrurile de genul ăsta durează, dar se rezolvă. Birocraţia şi tot tacâmul – ştii bine cum e.

— De ce nu le spargi sistemul, ca să faci rost chiar tu de ele?

— Lui Munch îi place să facă lucrurile ca la carte, zâmbi Gabriel, uşor stânjenit.

Mia râse.

O luă înaintea lui pe coridor, introduse cartela în cititor, ţinu uşa deschisă pentru el şi o închise în urma lor chiar în momentul în care îşi făcea apariţia Munch.

— Parc-am zis la ora 11.00, nu? 11.00 înseamnă 11.00, nu 11.15, se răsti Munch şi dispăru în birou.

— În momentul de faţă, e într-o dispoziţie proastă, spuse Gabriel, cerându-şi oarecum scuze.

— E clar, zise Mia, nepărând însă deranjată de asta.

— 11.00 înseamnă 11.00. Vorbesc serios, măi, oameni buni, hai să dăm dovadă de un pic de profesionalism, nu? Unde suntem? Unde-i toată lumea?

Munch striga din biroul anchetatorilor, cu vocea groasă şi hârâită, ca a unui urs pe care îl trezise cineva din hibernare.

„Mia Krüger".

Gabriel se bucura că se întorsese.

Capitolul 14

— OK, spuse Munch, ocupându-şi locul obişnuit din faţa ecranului suspendat.

Gabriel Mork văzu feţele tuturor luminându-se în timp ce Mia intra în biroul anchetatorilor.

— Rază-de-Lună! strigă Ludvig Gronlie, ridicându-se să o îmbrăţişeze.

Anette Goli se ridică şi ea să-i strângă mâna Miei, în timp ce Kim Kolso zâmbi şi, de pe scaun, îi făcu semn cu degetul mare.

— OK, repetă Munch. După cum se vede, Mia s-a întors şi suntem cu toţii foarte încântaţi de asta. Iar în cazul în care vă întrebaţi cui trebuie să-i mulţumiţi pentru asta, ei bine, celui care vă stă în faţă. Şi asta, aşa, ca să ştiţi şi voi: e prima şi ultima oară când îl mai pup pe Mikkelson în cur, dar, după părerea mea, a meritat.

Munch îşi permise să zâmbească discret în timp ce pornea proiectorul.

— Unde-i Curry? întrebă el brusc. Kim? Ludvig?

Munch aruncă o privire prin încăpere, dar văzu numai capete care se clătinau.

— N-am auzit nimic de el, spuse Kim.

— OK, rosti Munch, apăsând pe un buton.

O fotografie apăru pe ecran. Camilla Green, zâmbind uşor către aparat, în ceva ce-ar fi putut fi o fotografie pentru şcoală.

— Azi-noapte am primit confirmarea că fata pe care am găsit-o în Hurum este Camilla Green, în vârstă de şaptesprezece ani. Născută în 1995. A crescut într-un centru de plasament. Mama ei a murit când ea era mică, într-un accident de maşină. Tatăl ei este francez, numele lui e...

— Laurent Clementz, interveni Ludvig Gronlie.

— Da, mulţumesc, Ludvig. Până în momentul de faţă nu am reuşit să luăm legătura cu el, continuă Munch, şi, conform spuselor lui Helene Eriksen, Camilla Green a avut foarte puţine legături cu el. Obişnuia să-l viziteze în Franţa, pe durata vacanţelor de vară, când era mai mică, dar era îngrijită de reprezentanţii serviciilor sociale din Norvegia.

— Scuze, cine este Helene? întrebă Gabriel.

— Da, sigur. A fost o noapte lungă şi îmi pare rău că nu a fost pusă toată lumea la curent cu ultimele evenimente.

Îşi drese vocea şi bău nişte apă minerală Farris, aflată pe masa din faţa lui.

— Helene Eriksen...

Munch îi aruncă o privire lui Gronlie.

— Nu avem nicio fotografie de-a ei, nu-i aşa?

Ludvig Gronlie clătină din cap.

— OK, Camilla Green a crescut în plasament, cu mai multe familii diferite, dar se pare că n-a reuşit să se stabilească permanent la niciuna dintre ele.

Munch îşi răsfoi rapid notiţele.

— Cred că avem aici o listă cu patru adrese, toate fiind domicilii de unde a fugit, înainte să vină la Azilul Hurumlandet, la vârsta de cincisprezece ani.

Munch părea să se aştepte la întrebări şi ridică mâna spre membrii echipei.

Îşi înăbuşi un căscat; nu părea a fi dormit foarte mult.

— Helene Eriksen, îl îndemnă Ylva.

Gabriel o vedea pe Ylva cum o urmărea pe furiş pe Mia Krüger şi recunoscu sentimentul. Şi el trecuse prin asta când începuse să lucreze acolo. Senzaţia de uluire datorată faptului că era în aceeaşi încăpere cu Mia Krüger şi nu voia să spună sau să facă un lucru greşit.

— Da, mulţumesc, continuă Munch. Ieri, ne-am întâlnit cu Helene, managerul Azilului Hurumlandet, femeia care a dat-o dispărută pe Camilla Green în urmă cu trei luni. Eu şi Ludvig am însoţit-o la Institutul de Medicină Legală, iar ea ne-a confirmat faptul că fata pe care am găsit-o este Camilla.

În acel moment, Munch se opri şi se uită din nou la Gronlie.

— În ce stare era pe drumul de întoarcere?

Ludvig oftă şi clătină din cap.

— Nu într-una bună. Era şocată.

— A întâmpinat-o cineva la azil, cineva care să aibă grijă de ea?

Ludvig încuviinţă din nou.

— Un tip pe nume Paulus. Asistentul ei.

— Bun, spuse Munch, răsfoindu-şi din nou notiţele.

Se lăsă liniştea, iar Munch apăsă din nou pe buton. De data aceasta îşi făcu apariţia o fotografie de la locul crimei, una pe care o mai văzuseră, Camilla zăcând goală în poiană, în acea poziţie ciudată, cu floarea în gură.

— Paulus ăsta...? continuă Munch, aruncând din nou o privire în direcţia lui Gronlie.

— Nu, încă nu avem o fotografie.

— OK, în orice caz, se pare că Paulus a locuit la Azilul Hurumlandet, apoi, din câte am reuşit să aflăm, a devenit mâna dreaptă a Hellenei; el a fost cel care ne-a trimis listele cu rezidenţi, angajaţi, profesori şi toţi ceilalţi care au o legătură cu azilul. Ludvig, spui tu mai departe?

— OK, zise Ludvig, verificând documentele aflate pe masa din faţa lui. Azilul Hurumlandet e un loc destinat adolescenţilor cu probleme. A fost înfiinţat de Helene Eriksen în toamna anului 1999 şi este privat, dar beneficiază de sprijin din partea guvernului. Centrul lucrează şi cu servicii legate de sănătatea mentală şi cu clinicile pentru tulburări nutritive de la spitalele Ullevål şi Dikemark. Am dat câteva telefoane şi nimeni n-are decât lucruri bune de spus despre locul ăsta. Aparent, copiii şi tinerii care au avut probleme în a se acomoda altundeva chiar beneficiază în urma şederii la Azilul Hurumlandet. Unii locuiesc acolo de mulţi ani.

Îşi răsfoi din nou documentele.

— Da, e încă devreme, dar toate persoanele pe care le-am audiat au numai cuvinte de laudă la adresa locului ăstuia, mai ales Helene Eriksen. Pare să fi devenit un fel de mamă adoptivă pentru aceşti tineri. O să mai fac săpături, dar până acum nu am dat peste nimic suspect.

— Grozav, Ludvig, mulţumesc. Ăă...

— E rândul meu? întrebă Kim Kolso cu un zâmbet amar.

— Da, foarte bine, Kim, încuviinţă Munch.

— Am trimis poliţişti la locul crimei încă de când am găsit-o, spuse Kim. Am umblat din uşă-n uşă, am cercetat cu mare atenţie toată zona, dar în ceea ce priveşte probele de natură medico-legală, am găsit foarte puţine. Zona este populară printre pasionaţii de drumeţii, deci putem uita de amprente, asta dacă nu vrem să testăm pantofii a jumătate dintre localnici. Lipsa multor altor probe e ceva ce, personal, mi se pare cam ciudat, dar încă ne ocupăm de asta. Am solicitat sprijin din oraşele Svelvik, Røyken şi Sande şi o să căutăm până când o să găsim ceva, pentru că trebuie să fie ceva de folos acolo. Vorbim despre o zonă foarte mare, deci o să dureze ceva, dar ne-am apucat de căutat şi nu o să ne oprim până când nu găsim ceva. Desigur, avem nişte probe medico-legale, dar deja le-aţi văzut. Penele, lumânările, floarea din gura ei – un crin, cred. Pe lângă asta, mai avem şi un martor.

Atinse cu degetul ecranul iPadului.

— O femeie pe nume Olga Lund, pensionară, care locuieşte pe drumul care duce la poteca în apropierea căreia am găsit victima. I s-a părut că vede trecând pe lângă ea o dubă albă cu un abţibild în lateral, din spusele ei, chiar înainte de buletinul de ştiri de la ora 11.00.

Membrii echipei zâmbiră. Şi-o imaginau pe bătrânică, genul de persoană care măsura timpul după programul de la televizor.

— Un abţibild? întrebă Mia; era prima oară când deschidea gura.

— Da, aşa a spus.

— Un logo?

— Probabil că la asta se referea.

— N-a spus nimic despre ce fel de logo era?

Kim derulă din nou imaginile de pe tabletă.

— Aici nu e trecut nimic. Am primit comunicatul din partea unui alt ofiţer, dar m-am gândit să fac un drum până acolo cu maşina şi să vorbesc cu ea.

— Foarte bine, Kim, mulţumesc. Gabriel?

Gabriel Mork era pierdut în lumea lui şi fu luat prin surprindere când îşi auzi numele.

— Da?

— Lista de apeluri telefonice?

— S-a solicitat şi e pe drum, încuviinţă Gabriel.

— Bun.

Gabriel îi aruncă o privire Miei Krüger, care îi făcu un semn cu ochiul.

— OK, spuse Munch. Mia?

Tânăra se ridică şi merse în faţa ecranului. Munch îi dădu telecomanda şi se aşeză pe un scaun de lângă pupitru. Mia îşi trecu părul lung şi negru pe după ureche înainte de a-şi drege vocea şi de a apăsa butonul pentru a apărea prima fotografie.

— N-am avut timp să le studiez, am primit astea de-abia ieri, spuse ea zâmbind, parcă pentru a-şi cere scuze. Totuşi, sunt câteva lucruri pe care le consider ca având o importanţă crucială.

În acel moment, toată lumea din încăpere tăcu, în timp ce Mia se întoarse cu faţa spre ecran.

— Nu există niciun dubiu asupra faptului că această crimă a fost planificată, şi încă de mult timp. Primul lucru care m-a frapat a fost faptul că scena crimei pare aranjată până în cele mai mici detalii. Nu sunteţi de acord?

Mia răsfoi mai multe fotografii, fără să aştepte ca membrii echipei să răspundă.

— Peruca. Penele. Lumânările aşezate în jurul ei. Faptul că este dezbrăcată. Floarea din gura ei. E un ritual. Primul lucru care-mi vine în minte e o ofrandă. Un ritual de sacrificiu.

Mia făcu un pas spre ecran şi indică nişte secţiuni ale fotografiei.

— Modul în care sunt aranjate lumânările. Această formă cu cinci colţuri. Pentagrama. Conduce spre speculaţie, pentru că este un simbol bine cunoscut, poarta spre întuneric, ei bine, spre diavol. Nu trag concluzii acum, dar nu am niciun dubiu că avem de-a face cu o persoană sau cu mai multe implicate în aşa ceva. Ocultism. Satanism.

Mia privi prin încăpere să vadă dacă erau întrebări, dar toată lumea continua să stea perfect nemişcată.

— Înţelegeţi ce vreau să spun.

Unii încuviinţară, dar nimeni nu rosti încă nimic.

— Din câte ştiu eu, nu există semne ale unui abuz sexual, nu-i aşa?

Mia îi aruncă o privire lui Munch, care încuviinţă.

— OK, spuse Mia, afişând pe ecran o nouă serie de fotografii. Fecioara, continuă ea, oprindu-se asupra unui prim-plan cu victima. Despre asta e vorba în toate ritualurile astea, nu-i aşa?

Toată lumea tăcu.

— Nu insinuez că ar fi fost Camilla Green virgină, nu multe fete de şaptesprezece ani sunt, în ziua de azi, dar faptul că nu a fost abuzată sexual, faptul că a fost aşezată aici, între aceste simboluri, goală şi *pură,* dacă vreţi, este important.

Mia se întinse după sticla de apă minerală a lui Munch şi luă o gură, pierdută în propriile gânduri.

— Cum spuneam, continuă ea, nu am avut timp să studiez aceste fotografii, deci asta e doar o privire superficială.

Mia ridică din nou privirea şi zâmbi precaut celor din încăpere. Ici şi colo, cineva încuviinţa. Gabriel Mork ştia că, întocmai ca şi el, toată lumea simţea acel fior cunoscut de nerăbdare. Mia avea să-i conducă pe durata anchetei. Spre criminal.

— Cineva a aşezat-o aşa. Goală. A expus-o. O fată de şaptesprezece ani. Camilla Green. Deci, următoarea mea idee...

Făcu o pauză, dar nu atât de lungă încât Munch să fie nevoit s-o trezească la realitate.

— S-a întâmplat astfel ca noi să o găsim? Sau a vrut s-o afişeze cumva? E o întrebare importantă.

Mia îi aruncă o privire lui Munch.

— Categoric, tuşi el.

Ea mai apăsă butonul de câteva ori, până când găsi prima poza.

— Camilla Green era o fată sănătoasă, normală. E adevărat, avea problemele ei, era un copil adoptat, locuia într-un fel de cămin...?

— Azilul Hurumlandet, interveni Munch.

— Dar, uitaţi-vă...

Fotografii recente.

— Când a dispărut, greutatea Camillei era normală, dar când a fost găsită, arăta aşa.

Gabriel aproape că nu suporta să privească.

— Slabă. Înfometată. Cu vânătăi şi tăieturi pe genunchi.

Mia continuă să apese butonul.

— Pe coate. Şi pe... palmele ei bătătorite. A dispărut cu trei luni în urmă. O adolescentă sănătoasă. Şi a apărut în halul ăsta. A fost ţinută prizonieră.

Gabriel coborî privirea; nu suporta să privească imaginea de pe ecran. Prizonieră? Putea simţi că nu era singurul membru al echipei care nu înţelegea cum se ajunsese la o situaţie de genul acela.

— Are cineva întrebări? continuă Mia.

— Eu mi-am tot pus întrebări cu privire la... nutreţul pentru animale? încercă Ylva, precaută.

— Exact, spuse Mia. Un animal.

— Ce vrei să zici?

Aruncă o privire prin încăpere.

— Un animal, nu ţi se pare, Kim?

— Nu ştiu ce mi se pare, Mia, vorbi Kim cu o voce scăzută.

— A fost tratată ca şi cum ar fi fost un animal, explică Mia, luând încă o înghiţitură din sticla de pe masa din faţa ei.

— Dar de ce...

Era tot fata cea nouă, Ylva, tot cu faţa cernită.

— Asta încă nu ştiu, ridică Mia din umeri. Cum am spus, am primit fotografiile astea abia ieri. Sunt doar idei iniţiale.

Ceilalţi o mai văzuseră pe Mia în acţiune şi ştiau la ce să se aştepte, dar Ylva încă părea bulversată de ceea ce se întâmplase.

Munch se ridică şi păşi din nou în faţa ecranului.

— OK.

Şeful lor se scărpină în barbă.

— Ar cam fi momentul pentru o ţigară, ce ziceţi? O pipă scurtă, nimic mai mult, înainte de a continua. Cazul pare promiţător.

Nimeni din încăpere nu spuse nimic, dar Gabriel vedea un zâmbet prinzând contur în colţurile gurii lui Kim Kolso: Munch era singurul membru al echipei care fuma, aşa că acele pauze erau doar în avantajul lui.

Munch îşi luă haina şi dispăru pe balcon în timp ce toţi ceilalţi rămaseră în urmă.

— Promiţător? rosti Kim Kolso nedumerit. Ce l-a apucat pe ăsta azi?

Mia ridică din nou din umeri.

— E... începu Ludvig Gronlie, dar închise gura la fel de repede cum o deschisese.

— Ce-i, Ludvig? întrebă Kim, dar Gronlie părea că ezită să îi răspundă.

— Poate că ar trebui să ne spună chiar Munch, murmură Ludvig.

— Ce? întrebă Mia, curioasă.

Ludvig ezită, apoi scoase o foaie de hârtie din dosarul din faţa lui şi o împinse spre ea.

— Am primit listele acum o oră.

— Ce liste?

— Cu locuitorii şi angajaţii de la Azilul Hurumlandet.

— Of, băga-mi-aş murmură Mia, scanând cu privirea foaia de hârtie din faţa ei.

— De ce, ce s-a întâmplat? întrebă Kim Kolso.

— Rolf Lycke, mormăi Mia.

— Cine mama dracului e Rolf Lycke? întrebă Kim, luându-i foaia din mână.

— Iubitul lui Marianne.

— Care Marianne?

— Marianne Munch, răspunse Ludvig cu voce scăzută.

— Fosta lui soţie? întrebă Kim surprins.

— Mda, încuviinţă Ludvig Gronlie. Iubitul lui Marianne Munch. Rolf Lycke. Predă acolo.

— Băga-mi-aş picioarele, spuse Kim.

— Exact, bombăni Gronlie, strecurând lista înapoi în dosar în timp ce Munch se întorcea de pe balcon.

Capitolul 15

Isabella Jung stătea în faţa oglinzii din camera ei, simţindu-se teribil de agitată. Nu se mai simţise niciodată aşa. Chiar era ciudat. Când terapeutul ei îi recomandase locul ăla, avusese reacţia pe care o avea de obicei – „cum ziceţi voi, mie nu-mi pasă" –, dar în acel moment se schimbase totul.

Fusese în cămine temporare toată viaţa ei. Voia să fie în oraşul Fredrikstad, alături de tatăl ei, dar el nu se simţea suficient de bine, deci asta nu era o opţiune. Nu după părerea ălora de la serviciile sociale. Pe ea n-o deranja faptul că el bea puţin şi era plecat des. Îşi putea găti singură, nu? Îşi putea face singură ghiozdanul şi putea ajunge până în staţia de autobuz, nu? Dar nu, fusese nevoită să meargă să locuiască în nord, cu mama ei.

„Mama ei".

Pe Isabella o trecură fiorii numai gândindu-se.

Înjură încet, ca pentru sine. Cotoroanţa aia nu era o mamă adevărată. Nu vedeau asta? Mamele ar fi trebuit să aibă grijă de copiii lor. Să le spună lucruri frumoase. Să-i laude. Nu să se plângă mereu. S-o critice. Să-i spună că e urâtă. Că nu e bună de nimic. Că nu avea să fie nimic de capul ei. Indiferent cât de bune îi erau rezultatele de la şcoală, cât de multe aprecieri primea din partea profesorilor, cât de frumos îşi aranja camera. Prima, acasă, apoi alta, până când fugise, la treisprezece ani. Făcuse autostopul. Reuşise să se întoarcă. Nu o deranja faptul că taică-său condusese beat şi ajunsese în închisoare. Putea să-şi poarte de grijă. Dar nu. Serviciile sociale o luaseră din nou, iar de data asta ajunsese într-un spital pentru tulburări nutritive din Oslo, pentru că începuse să nu mai mănânce.

După acea perioadă, hotărâse că nu aveau decât să se ducă dracului cu toţii.

„Ce-o fi, o fi".

„Nu-mi pasă".

Totuşi, auzise zvonuri printre fetele de la spital. Că acolo era bine. La Azilul Hurumlandet. Că nu era ca-n toate celelalte locuri. Aşa că, atunci când terapeutul îi propusese azilul, fusese de acord, cu mici ezitări, iar în acel moment stătea în faţa oglinzii, surprinsă de cât de mult îşi dorea ca întâlnirea să decurgă bine, ca să poată rămâne acolo.

Isabella Jung se întreba dacă ar fi trebuit să se machieze altfel, să poarte haine mai elegante, o bluză sau ceva de genul ăsta; poate că n-ar fi trebuit să se îmbrace cu hanoracul cu glugă şi blugii rupţi, chiar dacă ştia că lui Helene nu-i păsa de lucruri de genul ăsta.

Prima oară când ajunsese acolo, nu fusese prea încântată. Existau reguli. Lecţiile erau obligatorii. Văzuse dormitorul mare, unde locuiau fetele, un dormitor mai mic pentru băieţi, trei sere mari şi un şir de toalete, câteva hambare pentru unelte şi un garaj pentru maşini. Helene îi făcuse Isabellei un tur al locului în prima ei zi petrecută acolo şi-i arătase harta care avea limitele proprietăţii însemnate pe ea. „Mda, sigur" – de parcă ar fi putut vreodată să-i spună cineva unde să meargă şi unde să nu meargă. Toată lumea trebuia să se trezească la ora 7.00 în fiecare dimineaţă, micul dejun era la ora 8.00, apoi urma fie munca în sere, fie lecţii până la prânz, în funcţie de ce zi a săptămânii era, apoi şi mai multe sarcini, până la cină, care era la ora 6.00 seara, apoi aveau timp liber până la stingere, la ora 11.00. Nimeni nu avea voie să părăsească zona decât dacă aveau sarcini, cum ar fi livrarea florilor către clienţi. Şi nu aveau parte de internet şi de televiziune pe durata zilei, doar seara, între orele 8.00 şi 10.00. Şi telefoanele erau interzise. Nimeni nu-şi primea mobilul până după cină şi trebuia dat înapoi până înainte de culcare. În acea primă zi, se gândise: „N-o să rezist mult aici", dar fusese surprinsă.

În câteva zile, găsise un soi de pace. N-o bătea nimeni la cap. N-o critica nimeni. Toată lumea de-acolo părea în regulă. Totul i se datora lui Helene. Ea nu era precum ceilalţi adulţi. „Eu ştiu ce e cel mai bine pentru tine". Helene nu era deloc aşa. „Vreau să rămân aici".

Pentru prima oară după o perioadă foarte lungă, Isabella se simţise, ei bine, aproape fericită. În numeroasele cămine unde stătuse înainte, nimănui nu-i păsase de ce făcea ea. Se putea trezi târziu dimineaţa. Putea sta trează cât de mult voia noaptea. Putea să petreacă ore întregi pe internet, să se uite la televizor, să converseze; la un moment dat, ajunsese să petreacă atât de multe ore în faţa unui ecran, încât începuseră să i se zbată ochii. N-ar fi crezut niciodată că avea să se simtă bine trezindu-se când se crăpa de ziuă – cine se trezeşte la ora 7.00? – doar ca să muncească toată ziua. Dar îi plăcea mult.

Isabella se hotărî până la urmă să nu se îmbrace elegant; îşi lăsase pe ea obişnuita ţinută alcătuită din blugi şi hanorac cu glugă, mai petrecu o clipă în faţa oglinzii şi plecă din cameră. Abia după ce închise uşa în urma ei observă floarea de pe podea. Un crin alb. De ce era un crin alb în pragul uşii ei? Îl luă şi-l studie pentru o clipă, apoi văzu biletul de pe uşă.

„Îmi place de tine".

Isabella Jung aruncă o privire rapidă în susul şi-n josul coridorului, simţind cum îi iau foc obrajii. Cineva stătuse acolo, prea speriat ca să bată la uşă, lăsase pur şi simplu floarea, biletul, apoi plecase din nou, pe furiş.

„Îmi place de tine".

Era un desen dedesubt. Un fel de semnătură. Persoana care lăsase floarea fusese atât de timidă, încât nu îndrăznise să-şi scrie numele, ci desenase ceva. Iniţial, ea nu reuşise să-şi dea seama ce era. O pasăre? O pasăre cu ochii mari – probabil o bufniţă? Isabella mirosi floarea, apoi privi din nou în jur, conştientă că inima îi bătea un pic mai repede.

„Cineva mă place?"

„Un admirator secret?"

Isabella Jung se întoarse în camera ei şi puse floarea şi biletul sub pernă, cu grijă, înainte să iasă cu pas vioi.

Abia plecase din dormitorul fetelor când îşi dădu seama că era ceva în neregulă.

O văzu pe Cecilie, una dintre fetele pe care le plăcea cel mai mult; avea lacrimi în ochi şi o strângea în braţe pe o altă fată, pe care Isabella nu o cunoştea atât de bine.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai auzit?

Cecilie abia putea să vorbească.

— Nu, ce e? Spune-mi!

— Au găsit-o pe Camilla.

— Camilla Green?

Cecilie încuviinţă.

— E moartă. A omorât-o cineva. Au găsit-o în pădure.

— Doamne, Dumnezeule, se bâlbâi Isabella.

— Helene vrea să mergem toate în clasă acum, suspină Cecilie.

— Dar... cum...?

Fură întrerupte de către Paulus, care le strigă din celălalt capăt al curţii.

— Vă aşteaptă Helene, fetelor. Veniţi?

Văzându-l pe băiatul cu cârlionţii închişi la culoare şi ochii albaştri, neobişnuit de strălucitori, inima Isabellei începu să bată mai puternic. Avea o voce insuportabil de tristă.

Capitolul 16

Era ora 6.00 seara, iar întunericul apăsa deja greu asupra capitalei în momentul în care Munch şi Mia porniră cu maşina spre Azilul Hurumlandet. Dacă ar fi fost după Mia, ar fi plecat mult mai devreme, imediat după şedinţa de informare.

Helene Eriksen trebuise să transmită tuturor informaţia mai întâi, de-aici motivul întârzierii. Să dea vestea tragică tuturor celor care o cunoscuseră pe Camilla Green înainte ca poliţia să intre pe nepusă masă peste ei. Astfel se explica motivul pentru care erau doar ei doi acolo în acel moment – „ca să nu intrăm peste ei în hoarde năvălitoare în acelaşi timp", cum se exprimase el. Iar Mia era de acord. Un grup de adolescenţi cu trecuturi tulburi – nu era ieşit din comun să te gândeşti că unii dintre ei ar fi putut avea o relaţie turbulentă cu poliţia. Trimiterea mai multor maşini de poliţie cu lumini lucitoare ar fi putut face mai mult rău decât bine când venea vorba despre obţinerea informaţiilor de care aveau nevoie. Totuşi, Mia era neliniştită. Avea senzaţia că-i scăpase ceva. În fotografii. Dar nu ştia exact ce anume.

„Prea nerăbdătoare".

Poate că asta era problema ei. Munch era mult mai domol, mai calm; se purtase însă ciudat în ziua aceea, dar nu era surprinzător, având în vedere ce ştia ea despre lista cu personalul.

Luă o bomboană dintr-un pachet aflat în buzunarul gecii şi deschise fereastra în timp ce Munch îşi aprinse o altă ţigară şi intră pe drumul european E18. Fusese întuneric de la ora 5.00, un întuneric dens, copleşitor, iar Miei nu-i plăcea deloc. Perioada aceea a anului. Frigul. Senzaţia de a fi sufocată cu o pătură neagră; ca şi cum lumea nu ar fi fost deja destul de inumană, acum mai erau nevoiţi şi să trăiască fără lumină timp de câteva luni. În minte îi reveni căldura acelui vis cu Sigrid pe câmp, dar o respinse, fiind cuprinsă de fiori la gândul că, înainte cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore, deschisese şi înghiţise conţinutul primei cutii cu medicamente.

El o salvase din nou. O răsturnare neaşteptată de situaţie. Dacă Munch nu ar fi bătut la uşa ei în momentul în care-o făcuse, ea n-ar mai fi fost acolo. Îşi băgase două degete pe gât şi vomitase pastilele. Mia se simţea puţin ruşinată. Îşi promisese că avea să încerce, apoi renunţase atât de uşor.

Se aplecă în faţă, ca să dea încălzirea la maximum, şi se gândi o vreme, dar nu avea cale de scăpare, nu avea cum să pretindă că nu ştia.

— Deci, când aveai de gând să-mi spui?

— Ce să-ţi spun? întrebă Munch.

— Hai, măi, Holger. Am văzut lista, cu toţii am văzut-o. Cum crezi c-o să se desfăşoare toată povestea asta?

— Ce? repetă Munch, deşi ea ştia, privindu-l, că el înţelegea la ce se referea.

— Rolf, spuse Mia. Rolf e profesor acolo.

Munch păru că vrea să-şi aprindă o altă ţigară, dar se opri şi continuă să privească prin parbriz.

— Asta înseamnă că n-ar trebui să lucrezi la cazul ăsta. Eşti conştient de lucrul ăsta, nu-i aşa? Dacă află Mikkelson, te scoate din anchetă. Holger, la ce ţi-a fost capul? Eşti implicat personal, eşti compromis, nu spui o vorbă restului echipei şi...

— OK, OK, o întrerupse el printr-un semn şi continuă să se uite prin parbriz o vreme înainte să mai spună ceva. Se căsătoresc, adăugă apoi, fără să se uite la ea.

— Cine?

— Marianne şi Rolf.

Mia clătină din cap.

— Şi care dracului e legătura cu orice altceva?

Munch tăcu din nou.

— Hai, măi, Holger, eşti în stare de mai mult de-atât, oftă Mia.

— De ce sunt în stare?

— Trebuie să-ţi spun pe litere?

— *Ce* să-mi spui pe litere?

Munch părea cu adevărat iritat. Viră şi depăşi un autocamion înainte de a reveni pe banda interioară, apoi se întinse după ţigările de pe bord şi aprinse una.

— Holger, oftă Mia. Nu trebuie să fiu psiholog ca să-mi dau seama la ce te gândeşti, dar e absurd.

— Ce-i absurd? întrebă Munch, deşi părea din nou să ştie exact ce voia să spună.

— Că dacă, printr-un soi de ironie absurdă, Rolf Lycke se dovedeşte a fi suspect în cazul ăsta, Marianne o să-i dea papucii, lăsându-ţi drumul liber. Hai, măi, Holger, pe bune? Film de Hollywood, cu scenariu prost şi cu final fericit, pe faţă. Chiar nu-ţi stă în fire aşa ceva.

Îi zâmbi cu blândeţe şi fu uşurată când el îi întoarse zâmbetul, în cele din urmă.

— Uneori, eşti o adevărată belea pe capul meu, ştii asta?

— Da, da, ştiu, dar trebuia să-ţi spună cineva şi lucrul ăsta.

Munch clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi confirme propria naivitate.

— I-a adus un buchet enorm de flori, spuse el cu un oftat uşor.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Mia, dar, la urma urmei, au trecut zece ani.

— Ştiu, Mia.

— Deci, ce facem?

— În legătură cu ce?

— În legătură cu faptul că el lucrează acolo. Că tu, de fapt, nu ar trebui să lucrezi la cazul ăsta?

Munch apăsă pedala de acceleraţie şi mai depăşi un autocamion înainte să scape încă un oftat uşor şi să spună:

— Îl excludem de pe listă cât de repede se poate.

— Ar trebui să meargă, încuviinţă Mia. Evident, nu el a făcut-o. Deci, hai să primim confirmarea asta şi să-l tăiem de pe listă.

— Exact, spuse Munch.

— Ar trebui să rezolvăm astfel problema, nu-i aşa?

— Categoric.

— Problemă rezolvată, încuviinţă Mia din nou.

— Nici măcar n-a fost o problemă, de la bun început.

— Cam aşa ceva, zâmbi Mia.

— Unde dracului e Curry? întrebă Munch în timp ce ajungeau în comuna Asker şi găseau ieşirea care ducea spre autostrada 167.

În mod limpede, voia să schimbe subiectul, iar Mia era bucuroasă să-i facă pe plac. Ştia că încă o iubea nespus de mult pe Marianne, dar faptul că despărţirea îl afecta atât de puternic, după zece ani, o surprinsese, şi-i părea rău pentru el.

— Habar n-am, răspunse Mia. Nu răspunde la telefon.

— Ar fi bine să se întoarcă la lucru în curând. Ştie cât de presaţi suntem, mormăi Munch, aplecat asupra volanului.

— Ştiu, dar, aşa cum spuneam, nu reuşesc să dau de el. I-am lăsat ieri un mesaj Sunnivei, dar nici ea nu răspunde la telefon.

— Nu ne permitem să mai pierdem unul, bombăni Munch, sumbru.

— Ce vrei să spui?

— N-ai auzit?

— Ce să aud?

Munch se uită la ea.

— Kim.

— Ce-i cu el?

— S-ar putea să plece de la noi, spuse Munch, oftând.

— Ah, făcu Mia, surprinsă. De ce?

— A solicitat un transfer în Hønefoss.

— Kim? Se mută la ţară? râse Mia. De ce mama naibii ar face asta?

— Cred că se căsătoreşte, bodogăni Munch. Se pare că-i la modă în ziua de azi.

— Se căsătoreşte? Cu cine?

— Ţi-o mai aduci aminte pe profesoara aia care locuia acolo? Şi pe fraţii ăia doi?

— Desigur, răspunse Mia. Ăia care-au găsit fetiţa din copac?

Munch încuviinţă.

— Emilie Isaksen. Ea şi Kim sunt împreună, cred că formează un cuplu, şi cred că speră să-i adopte pe cei doi băieţi.

— Dar asta-i foarte bine, zâmbi Mia.

Munch râse amar.

— Da, da, presupun c-aşa-i, e bine pentru ei, dar nu şi pentru noi, nu? Nu-mi închipui cum o să ne descurcăm fără Kim, iar dacă dobitocul ăla de Curry nici măcar nu se sinchiseşte să vină la lucru...

— O să-i găseşti un înlocuitor priceput. Eşti bun la asta.

— N-o să aibă voie să plece până când nu se rezolvă cazul ăsta. I-am spus cât se poate de clar, mormăi Munch.

— Aşadar, ce părere ai? întrebă Mia, în timp ce lumina farurilor se oprea asupra panoului din faţa lor.

„Azilul Hurumlandet, 500 m".

— Despre cazul ăsta? întrebă Munch.

— Da.

— Am o presimţire sumbră. Recunosc ceva în legătură cu el. Înţelegi ce vreau să spun?

— Întunericul, răspunse Mia cu o voce scăzută.

Munch încuviinţă uşor, viră de pe şoseaua principală şi conduse pe un bulevard plin de şiruri de copaci spre serele luminate din faţă.

Capitolul 17

Aerul din micul birou al Helenei Eriksen era încărcat de durere. Mia îi era recunoscătoare lui Munch pentru că le acordase managerului şi celorlalţi locuitori timpul necesar pentru a procesa vestea tristă. Femeia înaltă care stătea în faţa lor era atât de tulburată, încât era aproape incapabilă să lege o frază.

— În primul rând, aş vrea să vă mulţumesc pentru că ne-aţi primit aşa din scurt, spuse Munch, dregându-şi vocea şi desfăcându-şi nasturii de la scurtă.

În al doilea rând, desigur, pentru ajutorul dumneavoastră. Ştiu că vestea v-a lovit ca un trăsnet şi îmi pare rău că va trebui să vă deranjăm cu întrebări pe care poate că le consideraţi irelevante având în vedere tragedia care s-a produs. Pentru noi este important, aşa cum se înţelege de la sine, să demarăm ancheta cât mai curând posibil, şi ştiu că asta n-o va aduce înapoi pe Camilla, nu va face să dispară durerea pe care o simţiţi cu toţii, dar individul care-a făcut asta trebuie găsit.

— Da, desigur, încuviinţă Helene Eriksen.

Mia vedea clar că femeia conducea o instituţie. Chiar şi poziţia ei la birou exprima autoritate.

— Bun, încuviinţă Holger. Avem deja liste cu tot personalul şi clienţii de-aici de la asistentul dumneavoastră...

— Paulus.

— Aşa, Paulus. Mulţumim. Avem nevoie, de asemenea, de informaţii mai detaliate despre pacienţi.

— Rezidenţi, îl corectă Helene Eriksen.

— Da, desigur, îmi cer scuze. Mai multe detalii, ei bine, despre rezidenţii de-aici. În momentul de faţă, avem doar numele, dar avem nevoie de acces la istoricul lor medical, la istoricul de caz, mai multe detalii privitoare la cine sunt, prin ce au trecut, cum au ajuns aici, dacă ştiţi la ce mă refer.

Helene Eriksen păru a se gândi un moment la asta, dar într-un final încuviinţă.

„Îşi protejează fetele".

Mia Krüger simţea un respect tot mai profund faţă de acea femeie.

— Bine, zâmbi Munch şi-şi răsfoi carneţelul. Deci, hai să lămurim treaba asta. Aţi dat-o dispărută pe Camilla pe 19 iulie, dar câteva zile mai târziu ne-aţi contactat şi aţi retras anunţul. De ce?

— Mă simt ca o tâmpită acum, desigur, dar Camilla a fost mereu aşa. Adică... aşa *era* ea.

Helene Eriksen rămase complet nemişcată pentru o clipă, iar Mia văzu că era un chin pentru ea să vorbească despre Camilla Green la trecut.

— Cum era fata? întrebă Munch, venindu-i în ajutor.

— Instabilă.

— În ce sens era instabilă? întrebă Munch cu blândeţe, încercând s-o ajute să ajungă în direcţia potrivită.

— Nu, nu era instabilă, mă scuzaţi, nu am folosit cuvântul potrivit. Era altfel. Camilla era altfel, continuă Helene Eriksen. Dispreţuia regulile şi autoritatea. Fugea adesea, dar se întorcea în momentul în care era pregătită. Totul trebuia să fie conform condiţiilor impuse de ea, pur şi simplu aşa-i era firea, ştiţi la ce mă refer?

— Știu, spuse Munch. Deci, a fost dată dispărută, apoi...?

— Regulile de aici sunt destul de stricte, rosti Helene Eriksen. Unora le place lucrul ăsta, altora, nu, dar asta e situația, așa trăim noi aici. Dacă vrei să obții ceva, trebuie să dai ceva, înțelegeți?

Helene le oferi un zâmbet slab.

— Deci... ea...? întrebă Munch.

— Camilla nu a apărut la tura de seară pe 18 iulie și nu era în camera ei când am verificat în dimineața următoare, așa că am dat-o dispărută.

— Și care a fost motivul pentru care ați retras anunțul?

— Câteva zile mai târziu, mi-a trimis un mesaj pe telefon.

— Ce spunea? întrebă Munch.

Helene Eriksen oftă și clătină din cap.

— Să nu o căutăm. Că era în regulă. Că plecase în Franța să-și viziteze tatăl.

— Și ați crezut-o? vorbi Mia în acel moment, dându-și imediat seama că s-ar fi putut să pară destul de abruptă în exprimare. Adică... nu era nimic în legătură cu mesajul care să vă fi trezit bănuiala că era ceva în neregulă?

Helene Eriksen își îndreptă privirea spre Munch, ezitând un moment.

— Nu, eu...

— Nimeni nu vă acuză de nimic, e de la sine înțeles, spuse Munch.

— Poate c-ar fi trebuit să-mi dau seama, continuă Helene Eriksen, mutându-și privirea asupra biroului din fața ei. Dar ea avea tendința de a fi ușor...

— Instabilă? întrebă Munch.

— Nu, nu... Cum spuneam, am folosit un cuvânt nepotrivit... îndărătnică, spuse femeia blondă, ridicând din nou privirea spre ei. „Îndărătnică" e mai bine. Camilla nu suporta să-i spună nimeni ce să facă.

— Așadar, mesajul părea sincer? întrebă Mia.

— Da.

— Aveți vreo idee cine ar fi putut să facă așa ceva? continuă Mia.

— Nu, absolut niciuna, se bâlbâi Helene, uitându-se din nou spre Munch.

— Niciunul dintre locuitorii de-aici sau dintre membrii personalului, nimeni cu un trecut marcat de traume? Cineva care să fi avut o copilărie atât de dificilă, încât să fi găsit plăcere în a o așeza pe Camilla pe un pat din pene și de a-i băga o floare-n gură?

— Nu... adică, cum aș fi fost eu în stare să...? rosti femeia cu o expresie terifiată pe față.

— N-ați avut nicio reacție instinctivă? întrebă Mia, ignorând privirea pe care i-o arunca Munch.

Helene Eriksen tăcu pentru o clipă şi-i aruncă o privire fugară lui Munch înainte de a fixa din nou biroul cu privirea.

— Nu, răspunse ea încet, apoi ridică privirea spre ei. Nu, desigur că nu.

Munch se încruntă din nou la Mia şi părea gata să spună ceva când fu întrerupt de o bătaie în uşă, iar un tânăr creţ băgă capu-n încăpere.

— Helene, trebuie să...

Tânărul se opri la jumătatea frazei când îşi dădu seama că Helene Eriksen nu era singură.

— Ah, îmi pare rău, eu...

— E în regulă, Paulus, zâmbi Helene Eriksen. Ce s-a întâmplat?

— Câteva dintre fete... ei bine, eu n-am ştiut că... începu tânărul, uitându-se din nou la Mia şi la Holger.

— Putem vorbi despre asta mai târziu?

— Da, desigur că putem, dar...

— Putem aştepta, încuviinţă Munch. Nu e nicio problemă.

Tânărul din pragul uşii se uită la Helene, apoi aruncă încă o privire neliniştită spre Mia şi Munch înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia către şefa lui.

— Ar fi bine dacă... ei, acum ar fi bine. Dacă e în regulă?

— Sigur nu vă deranjează? întrebă Helene Eriksen, privind din nou spre Mia şi Munch.

— Desigur că nu, rosti poliţistul. Avem tot timpul din lume.

— Foarte bine, mulţumesc, spuse Helene, apoi zâmbi şi se ridică de pe scaun. N-o să dureze foarte mult.

Se auzi sunetul uşii închise în spatele ei şi se treziră brusc singuri în biroul mic.

Munch o privi pe Mia şi clătină din cap.

— Ce-i? întrebă Mia, ridicând din umeri.

— Nu ţi se pare c-ai fost cam dură?

— Ştie ceva.

— Ce vrei să spui?

◆

— Îmi pare rău. Unde rămăseserăm? întrebă Helene Eriksen în timp ce intra pe uşă şi se aşeza din nou pe scaunul ei.

— Fişele pacienţilor?

— Rezidenţilor, îl corectă din nou Helene Eriksen.

— Da, desigur, îmi cer scuze. Când credeţi că le-am putea accesa?

— Trebuie doar să vorbesc mai întâi cu avocatul nostru, spuse Helene Eriksen, ca să mă asigur că facem totul aşa cum trebuie, că nu dezvăluim informaţii care nu ar trebui dezvăluite.

Femeia le zâmbi, cu ochii mai strălucitori.

— Bine, fu de acord Munch, aruncându-i Miei o privire rapidă şi tăioasă, înainte să se scarpine în barbă şi să întoarcă următoarea pagină din carnet.

Capitolul 18

Gabriel Mork stătea în faţa monitoarelor din biroul său de pe strada Mariboesgate, simţindu-se, în mod discret, foarte mulţumit de sine. Tânărul hacker avea tot respectul pentru Holger Munch, dar, ca de obicei, le scăpase ceva pe durata şedinţei de informare. Vârsta. Poate că asta explica totul. Munch avea să împlinească în curând cincizeci şi cinci de ani, ceea ce nu însemna că era vreo fosilă, dar, uneori, şeful lui uita că trăiau într-o epocă diferită de cea în care el se alăturase poliţiei.

O fată de şaptesprezece ani, Camilla Green, fusese găsită moartă în Hurumlandet, cu o floare în gură, şi nimeni nu se gândise să aducă vorba despre reţelele de socializare. Gabriel intenţionase să ridice mâna şi să sugereze acea posibilitate, dar se hotărâse să nu o facă. Munch fusese într-o dispoziţie proastă, iar Gabriel simţise că nu era momentul potrivit pentru a-i ţine şefului său prelegeri despre lumea modernă.

Era mai bine dacă verifica el însuşi problema şi poate că avea să se aleagă şi cu nişte laude între timp. Gabriel luă o gură din doza de Coca-Cola de lângă tastatura lui şi începu să mestece o gumă. Găsise câteva conturi de Facebook sub numele de Camilla Green, dar niciunul nu aparţinea fetei din fotografiile pe care le văzuseră ei. Era o fată din Carolina de Sud în bikini, o femeie în vârstă, din Florida, care avea o poză cu pisica ei, cineva din Suedia, o fată din Ungaria, dar niciuna nu era *acea* Camilla Green pe care o căutau. Ciudat, pe bune, se gândise el la început, ciudat că nu era pe Facebook, dar apoi începu să se joace cu numele ei şi, după ce încercase câteva combinaţii diferite, o găsise, într-un final.

cgreen.

Un cont de Facebook şi unul de Instagram. Atât. Derulă din nou fotografiile de pe Instagram, încercând să refacă legătura cu poliţistul din el, să analizeze ceea ce descoperise, pentru că era ceva ciudat. Observase imediat. Erau foarte puţine postări. Foarte puţine actualizări de stare pe Facebook. Nu prea multe poze pe Instagram. Era neobişnuit pentru o fată de şaptesprezece ani. Câteva *selfie*-uri; „Plictiseală" era descrierea de sub o poză pe care Camilla o făcuse, presupunea el, în dormitorul ei de la Azilul Hurumlandet; „Călăresc pe Vârtej mâine!" sub o poză cu ea zâmbind, cu

degetul mare ridicat, în acelaşi pat, în acelaşi dormitor. Câteva poze cu nişte cai. Câteva *like*-uri. Câteva comentarii: „La mulţi ani!", „Mi-e dor de tine, iubi!" Dar în afară de acestea, era foarte puţin conţinut, iar asta îi atrăsese atenţia lui Gabriel, până când derulă în josul paginii să vadă datele la care fuseseră deschise conturile.

„30 iunie".

Conturile erau recente. Ambele erau deschise la aceeaşi dată. 30 iunie. Cu doar trei săptămâni înainte să dispară. De ce?

Gabriel mai luă o gură de Cola şi încercă să gândească precum Munch. Oare chiar îşi făcuse recent intrarea pe reţelele de socializare? Sau Camilla Green îşi şterse vechile conturi şi crease unele noi înainte de a dispărea? De ce?

Gabriel studie din nou pozele. Fu luat prin surprindere de un ciocănit brusc la uşă, apoi Mia Krüger băgă capul în încăpere.

— Eşti ocupat? Te-am prins asupra faptului?

— Ce? întrebă Gabriel confuz.

— Ceva secrete? zâmbi Mia.

— Ce?

— Nu te uitai la pornoşaguri, nu-i aşa?

— A, ba da, chiar asta făceam, zise Gabriel cu însufleţire. Îi căutam nişte poze lui Curry.

— Normal că asta făceai, râse Mia în timp ce-şi desfăcea fermoarul hainei. Şi ce mai vrea de data asta?

— Bunăciuni asiatice în costume naţionale norvegiene, călare pe cămile, răspunse Gabriel, simţind cum i se potolea fierbinţeala feţei.

Mia râse.

— E în stare cam de orice, nu-i aşa?

— Da, probabil, rosti Gabriel, puţin stânjenit, în timp ce Mia se uita direct în ochii lui.

— Deci, ai găsit-o?

Mia făcu un gest din cap spre pozele de pe ecran.

— Da, răspunse Gabriel.

— Munch nu e tocmai un geniu al internetului, nu-i aşa?

— Nu, zâmbi el.

— E bine că te-avem pe tine, zâmbi Mia la rândul ei şi-l lovi uşor cu pumnul în umăr.

— Într-adevăr, murmură Gabriel, sperând că nu avea să roşească din nou.

— Deci, ce avem? întrebă Mia, uitându-se din nou la ecran.

— Un cont de Facebook şi unul de Instagram.

Gabriel făcu să apară cele două pagini de internet pentru ca ea să le poată vedea una lângă alta.

— Nici eu nu mă pot lăuda c-aş fi vreo mare expertă, spuse Mia. Deci, cu ce avem de-a face?

— Cu două conturi noi.

Gabriel îşi drese vocea.

— Poftim? Ochii Miei se măriră pentru o clipă. Cât de noi?

— Cu trei săptămâni înainte de dispariţie.

— Tu faci mişto de mine.

— Nu.

— Şi ce înseamnă asta? Adică, după tine, cine-i implicat?

— În treaba asta cu internetul, asta vrei să-ntrebi?

Gabriel începea să se relaxeze. Fierbinţeala din obraji nu-i mai apăruse.

— Păi, eu nu-s o adolescentă activă pe reţelele de socializare, deci n-aş putea să-ţi spun. N-ar putea să fie nouă în domeniul ăsta?

Gabriel făcu o grimasă.

— Puţin probabil.

— OK. Dar dacă-şi şterge cineva conturile şi deschide altele? De ce ar face asta, după părerea ta?

— Ar putea exista câteva motive. Cred c-ar putea fi vorba şi de-o coincidenţă. Nu *trebuie* neapărat să existe un motiv în spate. S-ar putea să ai prieteni pe Facebook pe care să nu te sinchiseşti să îi mai contactezi, dar e aiurea să-i scoţi din lista de prieteni, pentru că ai fi nevoit să te justifici, şi atunci e mai simplu să creezi un profil nou.

Mia ridică din sprâncene.

— Dar, de cele mai multe ori, înseamnă că s-a întâmplat ceva.

— Cum ar fi?

— Ar putea fi vorba despre orice. Te-ai despărţit de iubit şi nu vrei să ştie despre oamenii alături de care stai la palavre acum, să zicem.

— „Stai la palavre?" zâmbi Mia. Asta faci tu?

— Ce vrei să spui?

— Stau la palavre? Asta fac oamenii pe internet?

Întrebarea Miei era potrivită pentru cineva de vârsta lui Munch. Totuşi, Gabriel ştia că ea nu era activă pe reţelele de socializare. Era o persoană publică. Cu ani în urmă existaseră pe Facebook pagini pentru fanii Miei Krüger.

— Da, când nu căutăm bunăciuni asiatice în costume naţionale norvegiene, râse Gabriel.

Mia zâmbi, fără să-şi desprindă privirea de ecran.

— Cai? întrebă ea, arătând spre una dintre fotografii.

— Da, se pare că era pasionată de echitaţie.

— Vârtej, spuse Mia, cu voce scăzută, arătând spre mesajul de pe Facebook.

— Da, trebuie să fie vorba despre un cal, nu crezi?

— Foarte probabil. Dacă n-o fi vorba despre vreo cămilă.

Gabriel zâmbi şi simţi fierbinţeala revenindu-i în obraji.

Mia se ridică, dar rămase pentru un moment în faţa monitoarelor, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva.

— OK.

După o vreme, încuviinţă.

— Tu vii sau ce faci?

— Unde?

— Am primit lucrurile ei de la azil. Confirmă ceea ce ai tu aici.

— Ce vrei să spui?

— Caii. Cred că de acolo ar trebui să pornim.

Mia se opri din nou în faţa monitoarelor, dar mintea părea a-i fi la altceva.

— Deci, vii? întrebă ea, după o pauză.

— Desigur, răspunse Gabriel şi o urmă pe coridor spre biroul anchetatorilor.

Capitolul 19

Sconcsul se trezi implicat într-o dilemă la care nu mai fusese nevoit să se gândească până atunci.

Tânărul hacker îşi trase mai bine căciula peste părul negru şi sârmos, cu dunga albă, groasă, în mijloc, care-i dăduse porecla, şi traversă strada pentru a rămâne ascuns în umbre.

În mod normal, ideea de a merge la poliţie nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap. Exclus, din start. Era de la sine înţeles. În lumea lui, ajutorul acordat autorităţilor era un păcat de moarte. Dar în acel moment? După filmul pe care îl vizionase cu o seară în urmă? Nu vedea ce altă alegere ar fi avut.

„Căca-m-aş".

Îşi trase gluga, îşi aprinse o ţigară şi alese un traseu diferit de cel pe care-l urma de obicei, în rarele ocazii când îşi părăsea domiciliul. Sconcsul nu petrecea prea mult timp în exterior. Avea tot ce-i trebuia în subsolul lui din Tøyen. Propriul său buncăr. Unde nu-l putea găsi nimeni. Totuşi, în acel moment trebuia să-şi limpezească mintea.

„Săraca fată".

De ce nu-şi ascultase instinctul? De ce nu se ţinuse departe de acel server? Avea un fler legat de lucrurile astea, unde să intre şi ce să evite dracului când era on-line; îl avertizase din nou de data asta, dar tentaţia fusese prea mare. Ceea ce găsise, filmul pe care îl văzuse...

„Doamne".

Sconcsul mai trase un fum din ţigară, se răsuci pe călcâie şi porni în aceeaşi direcţie din care venise.

Îl cuprinse disperarea în legătură cu propriul lui comportament. Paranoia? Nu-i stătea în fire. În aproape zece ani de când activa ca hacker, nu se temuse niciodată. Nici măcar o dată. Mereu deţinuse controlul. Niciodată nu lăsa urme. Nu era vreun amator. Înjură printre dinţi, aruncă ţigara, traversă din nou strada şi-şi alese la întâmplare drumul spre casă, uitându-se mereu în spate.

Sconcsul simţea cum anarhistul din el începea să iasă la iveală în timp ce ajungea în parcul Tøyen. Nu avea niciodată mustrări de conştiinţă din cauza ocupaţiei sale. O vedea aproape ca pe o datorie. Nu se credea vreun Robin Hood, păstra toţi banii pentru el, dar oamenii de la care fura erau atât de corupţi, încât primeau exact ceea ce meritau. Conceptul lui de afaceri era pe cât de simplu, pe atât de strălucit. Alegea o companie care nu îi plăcea, descoperea un punct slab în serverele acesteia şi colecta informaţii despre tranzacţii necinstite, în care cele mai multe dintre companii erau implicate – corupţie, mită, încălcări ale legilor protecţiei mediului, orice altceva –, apoi obliga compania să plătească.

Sconcsul clătină din cap. Dacă poporul norvegian ar fi ştiut ce pun, de fapt, la cale companiile astea mari şi populare, ale căror produse erau în toate magazinele şi ai căror proprietari erau consideraţi stâlpi ai comunităţii – dacă publicul ar fi ştiut cum îşi fac cu adevărat companiile astea banii, cum de se îmbogăţiseră în halul în care o făcuseră –, atunci oamenii s-ar fi putut răzvrăti.

Nu era niciodată dificil. Nu se confrunta niciodată cu probleme. De fiecare dată când descoperea ceva, şi aproape de fiecare dată reuşea să descopere ceva, trimitea un e-mail anonim cu descoperirile şi cerea bani ca să nu-l facă public. Şantaj virtual. Asupra unor idioţi care-l meritau cu vârf şi îndesat. Şi care erau mereu dispuşi să plătească. Mereu aveau schelete în dulap. Mereu. Conştiinţa Sconcsului era perfect curată.

Totuşi, situaţia asta era diferită.

Filmul ăla...

Nu era vorba doar despre o companie care efectuase o plată ilegală către un stat fost sovietic pentru a obţine monopolul necesar pentru a-şi vinde produsul pe piaţa comunicaţiilor. Sau despre un transfer către un lider

african care risipise deja milioane destinate dezvoltării ţării sale pentru consumul propriu, sau despre schimburi, permisiuni pentru forarea unui câmp petrolifer, trafic de arme, mine de teren sau muniţie.

Nu era vorba despre nimic din toate astea.

Era...

„Căca-m-aş".

Sconcsul îşi mai aprinse o ţigară, încercând să-şi limpezească gândurile. Putea apela oricând la Gabriel Mork.

Începuseră să lucreze împreună cu vreo câţiva ani în urmă, şi iniţial fusese doar o distracţie. În faţa calculatoarelor din dormitoarele lor, mărcile Electron şi Phoenix, dintr-o epocă în care abia apăruse internetul, iar calculatoarele aveau o capacitate de stocare de numai 10 MB, cu procesoare de mărimea calculatoarelor de buzunar. Totuşi, ei doi atacaseră totul – NASA, CIA –, dar pe-atunci fusese doar un joc; se distraseră copios de fiecare dată când reuşiseră să spargă un sistem despre care auziseră spunându-se că era impenetrabil, până când, într-o bună zi, Gabriel schimbase taberele.

De aceea se înstrăinaseră. Gabriel era de părere că trebuia să-şi folosească abilităţile pentru a face bine, nu pentru a distruge, nu pentru a crea haos, şi avuseseră un scandal uriaş ultima oară când se văzuseră, la o bere la Teddy's Soft Bar. De atunci, nu-şi mai vorbiseră. Ultimul lucru pe care-l auzise era că Gabriel Mork începuse să lucreze pentru poliţie.

„Căca-m-aş să mă cac pe el de căcat".

Sconcsul trase un nou fum din ţigară şi se hotărî.

Aşa trebuia să facă.

Gabriel Mork. Nu avea altă opţiune. Sconcsul aruncă ţigara, se uită în spate şi se îndreptă spre buncărul lui de acasă.

Capitolul 20

Mia Krüger chemă chelnerul, comandă o bere Guinness şi un Jägermeister şi aşteptă ca omul să plece înainte să deschidă dosarul din faţa ei.

Se afla în venerabilul pub din capătul străzii Hedgehaugsveien, unde începuse să-şi caute liniştea când apartamentul ei, care era la doar câteva minute distanţă, i se părea prea pustiu şi rece.

Găsise o masă care-i plăcea, în capătul îndepărtat, unde se putea ascunde, unde putea fi singură cu gândurile ei, simţind în acelaşi timp că era viaţă în jurul ei. Mia îndrăgise dintotdeauna acel loc. Pe vremea când era studentă, petrecuse mult timp aici. Existau separeuri cu scaune din piele roşie şi feţe

de masă albe. Chelneri în cămăşi albe, cu papioane. O clientelă variată, de la oameni de afaceri la costum până la artişti cu aspect neglijent. Te puteai ascunde aici, dar, cel mai important, era unul dintre puţinele localuri din Oslo unde nu se punea muzică. Mia prefera liniştea şi vocile înăbuşite peste paharele ce zdrăngăneau, în locul zgomotului constant, revărsat din boxe.

Trase un gât zdravăn din bere şi fixă cu privirea prima fotografie. O fată goală. Aşezată într-o pentagramă alcătuită din lumânări. Pe un pat din pene. Purtând o perucă blondă. Cu o floare în gură. Mia îşi goli paharul de bere, simţind alcoolul intrându-şi în drepturi, mai comandă un rând şi scoase un pix şi un carnet din geantă.

„Trei luni".

„Slabă. Zgârieturi şi băşici".

„Nutreţ pentru animale în stomac".

„A dispărut cu trei luni înainte de a fi găsită".

Vocile din jurul ei începură să se estompeze pe măsură ce ea se pierdea tot mai adânc în gânduri.

Despre asta trebuia să fie vorba.

„Cineva a ţinut-o prizonieră".

Acolo. În Norvegia. În vreme ce oamenii obişnuiţi se trezeau dimineaţa, îşi luau rămas-bun de la cei dragi, mergeau la serviciu, stăteau de vorbă la prânz, îşi luau copiii de la creşă, luau cina, trebăluiau prin casă, se uitau la ştiri, stingeau lampa de lângă pat, în aşteptarea încă unei zile obişnuite, Camilla Green, în vârstă de şaptesprezece ani, fusese ţinută prizonieră undeva, aproape moartă de foame, îngrozită, singură.

Mia Krüger luă o gură din al doilea pahar de Guinness, îşi strânse buzele şi încercă să nu se lase purtată în locul în care fusese cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă. În acel rău. În acel întuneric.

„Hai, Mia, hai".

Nu.

„Hai, Mia".

Nu, nu acum.

„Dar o să putem fi împreună!"

Nu, Sigrid, trebuie să...

— Încă un rând?

Mia Krüger fu smulsă din visare de către chelnerul care stătea în faţa ei.

— Poftiţi?

— Încă un rând?

Bătrânul chelner cu papion făcu un semn din cap spre paharele goale din faţa ei.

— Da, vă rog, spuse Mia şi reuşi să zâmbească discret.

Chelnerul încuviinţă politicos, se întoarse cu două noi pahare de băutură şi se făcu nevăzut înapoi în încăpere.

„Băga-mi-aş".

Mia puse dosarul înapoi în geantă şi, cu degete tremurânde, duse paharul la gură şi-l goli.

„Rahat cu mac".

Poate că îl pierduse. Talentul ei. Abilitatea ei de a vedea lucruri pe care ceilalţi nu le vedeau. Motivul pentru care Munch o alesese încă de pe băncile Academiei de poliţie, înainte să-şi termine pregătirea. Poate că terapeutul avusese dreptate.

„Cred că slujba ta îţi face rău".

„Îţi pasă prea mult".

„Cred că s-ar putea să te omoare".

Mia puse pixul pe carneţel şi-şi îmbrăcă jacheta. Făcu un gest din cap către bodyguard şi ieşi să ia o gură de aer proaspăt. Găsi un scaun şi urmări doi oameni de afaceri beţi care fumau şi discutau despre o afacere pe care o încheiaseră în acea zi.

„O îmbracă frumos".

Încercase să înlăture gândul, dar în acel moment îi dădea din nou târcoale. „O îmbracă frumos. O perucă blondă. O floare în gură. O face să arate frumos. O pregăteşte. Camilla. Ea e goală. Fecioara. Are nevoie de ea pentru ceva anume. Ceva ce noi nu vedem".

Mia trecu împleticindu-se de bodyguarzi, se întoarse la masa ei şi puse din nou pixul pe hârtie.

„El?"

„Sau au fost mai mulţi?"

În faţa ei, mobilul îi vibră pe masă; pe afişaj scria „Holger", dar îl lăsă să sune pur şi simplu.

Mia sorbi o gură de bere şi se adânci în gânduri. Peruca. „De ce tocmai peruca asta?" Camilla nu era tocmai blondă. De aceea? Blondă? Trebuia să fie blondă pentru că...? Şaptesprezece ani. Tânără. Scandinavă. Blondă. Slabă? O înfometase pentru că voia să fie mai slabă? Oare de aceea fusese ţinută prizonieră? Pentru că trebuia să arate aşa? Exact aşa? Pixul gonea pe foaie în timp ce încăperea din jurul ei dispărea. „Trebuie să arate aşa. Peruca. Blondă şi slabă. Nu e ea însăşi. Nu trebuie să fie ea însăşi. Nu Camilla zace acolo. Altcineva zace acolo. Cine zace acolo? Cine eşti tu?"

Mia goli paharul aproape fără să-şi dea seama, apoi continuă să mâzgălească pe foaia de hârtie.

„Un cadou".

„Penele şi lumânările".

„Ele sunt ambalajul”.

„Floarea”.

„Ea e oferită cuiva drept cadou”.

— Mai doriți?

Uluită, Mia ridică privirea dinspre notițele ei, fără a fi sigură unde se afla. Era aproape de ceva, ceva din adâncul ei, dar realitatea o chemase înapoi.

— Încă un rând? întrebă chelnerul.

— Da.

Mia încercă să ajungă din nou în locul în care se aflase, dar sentimentul îi dispăruse. În acel moment, în separeuri erau doar oameni beți cu paharele lor de bere, iar ea își dădu seama cât de mult alcool consumase de fapt; abia dacă era în stare să citească afișajul telefonului.

Holger Munch.

O sunase de șase ori.

Și-i trimisese și un mesaj.

„Unde ești? Sună-mă”.

Îi găsi numărul și încercă să se adune în timp ce auzea tonul de apel de undeva de foarte, foarte departe. Mia nu-și dădea seama exact ce anume, dar ceva în legătură cu Munch îi stârnea un sentiment de vinovăție. Pentru că bea atât de mult. Pentru că era deprimată. Pentru că-și dorea să dispară. El își făcuse speranțe mari în legătură cu ea, poate că acesta era motivul. Ea își amintea perfect prima lor întâlnire. El încercase să-i dea de înțeles că era *incredibil* de norocoasă pentru că îi oferise un loc în nou-constituita echipă de anchetă pe care avea s-o conducă, dar pe durata întregului interviu devenise atât de evident că el o voia drept parte din acea echipă, încât nu se simțise deloc stânjenită sau emoționată. Așa era Holger, un om bun. De aceea ținea atât de mult la el. Ura să vorbească despre ceea ce simțea, dar bărbatul era aproape transparent. Sau cel puțin așa i se părea ei. „Hai, Mia, hai”.

Chelnerul reveni cu încă un rând, în timp ce ea auzea vocea șefului ei la celălalt capăt al firului.

— Da? mormăi Munch.

— Da?

— Da, ce?

— M-ai sunat, răspunse Mia, sperând să pară cât de cât trează.

— Așa e, răspunse Munch; suna de parcă ar fi fost ocupat cu altceva, de parcă ar fi uitat că o sunase mai devreme. Am avut două apeluri din partea presei în urmă cu doar câteva ore, unul de la *Dagbladet*[11], celălalt de la *VG*[12],

[11] Cotidian de tip tabloid din Oslo (n.tr.).

spuse el, concentrându-se. A ciripit cineva, dacă pot să spun aşa. O să publice mâine poze de la locul crimei. S-ar putea să fie deja disponibile pe internet.

— De la locul crimei? întrebă Mia surprinsă. Cum au reuşit să facă rost de ele?

— Habar n-am, mârâi Munch, dar nu prea avem ce face în legătură cu asta, deci trebuie să luăm lucrurile aşa cum sunt. Am vorbit cu Anette şi o să discute ea cu cei din Grønland mâine dimineaţă. O să ţinem o conferinţă de presă la ora 9.00 şi o să trebuiască să ne ocupăm noi mai departe de asta. Dar...

Munch tăcu din nou, ca şi cum s-ar fi gândit ce să spună în continuare.

— Dar, ce?

— Avem situaţia sub control, dar e important să...

Munch îşi drese vocea.

— Ce anume?

Mai urmă o pauză.

— Trebuie să fii cât se poate de discretă, spuse Munch apoi, în grabă, ca şi cum ar fi fost ceva ce-i era groază să-i spună.

— Ce vrei să zici? întrebă Mia.

— Trebuie să te menţinem în afară.

— În afară, cum vine asta?

— Nu te-ai întors oficial la serviciu, deci ştii şi tu cum merg lucrurile astea; având în vedere reputaţia ta, dacă ziarele află că lucrezi la cazul ăsta, fiind încă suspendată, ei bine...

Mia simţea că începe să se enerveze. Se întinse după bere şi trase o duşcă zdravănă.

— Mai eşti pe fir? întrebă Munch cu o voce slabă.

— Da, sunt aici, spuse Mia, tăios. Mikkelson se ţine după tine?

— Păi, da, dar...

Munch părea stânjenit de întreaga situaţie, iar Mia nu vedea de ce l-ar fi necăjit. Nu era vina lui. Ştia că, dacă Munch ar fi fost la conducere, ar fi făcut orice pentru ea.

— Stai liniştit, Holger, spuse ea, reuşind să se calmeze. Pot fi invizibilă dacă ai nevoie să fiu aşa. Nu e nicio problemă.

— Mulţumesc, rosti el, părând uşurat.

De ce ar fi vrut să discute cu ziarele, la urma urmei? O persecutaseră săptămâni întregi pe vremea când îl împuşcase pe Markus Skog, iubitul lui Sigrid. Nu reuşise să iasă din apartamentul ei şi, în cele din urmă, fusese

---

[12] Prescurtare de la *Verdens Gang,* tabloid din Oslo (n.tr.).

nevoită să se ascundă într-un hotel din cealaltă parte a oraşului Oslo. Nu, categoric nu. Nu avea absolut nicio problemă cu a fi discretă.

— Nicio problemă. Nu-ţi face griji, Holger. Deci, on-line în seara asta şi în ziare mâine-dimineaţă?

— Aşa se pare, răspunse Munch, bucuros că schimba subiectul.

— Dar n-o să publice pozele cadavrului, nu?

— Nu, nu. Sunt o adunătură de dobitoci, dar câteodată dau dovadă de un soi de cod moral, oricât de ciudat ar putea părea.

— Păi, şi ce o să publice?

— Doar locul crimei.

— Poze din zona unde a fost găsit cadavrul?

— Nu cunosc detalii, dar cred că au pentagrama, lumânările, penele din locul în care zăcea. Şacalii dracului! Ludvig încearcă să-şi dea seama cum au făcut rost de poze. Şi, apropo...

Mia mai luă o gură zdravănă de bere când văzu o siluetă cunoscută apărând la uşă. Un bărbat îndesat, ca un buldog, se certa cu unul dintre bodyguarzi, care în mod limpede nu avea de gând să-l lase să intre.

— Ludvig are informaţii despre penele de la locul crimei.

— Ce? întrebă Mia, ridicându-se.

— Penele de la locul crimei, continuă Munch. Sunt pene de bufniţă.

— De bufniţă? Toate penele?

— Da, aşa se pare. Nu c-aş avea habar cum le pot deosebi, dar...

— Va trebui să ne ocupăm de asta mâine, îl întrerupse Mia. A intervenit ceva aici, e în regulă?

— Ce? Da, bine. Şedinţă cu echipa la ora 10.00.

— Desigur.

— Foarte bine, şi mersi pentru ştii tu ce, mormăi Munch.

— Nicio problemă.

Mia închise telefonul şi se îndreptă spre încăierarea de la uşă.

— Mia.

Curry zâmbi larg şi întinse braţele când o văzu.

— Ăsta nu intră.

— Nu-s beat, băi, cretinule, împletici Curry cuvintele, eliberându-şi braţul din strânsoarea masivului bodyguard.

— E-n regulă, spuse Mia. Vine cu mine. Doar daţi-mi voie să-mi iau lucrurile.

— Mia, zi-i tu! spuse Curry, împiedicându-se în propriile picioare şi căzând cu zgomot la podea.

— Are interdicţie. Nu vrem să-l mai vedem pe-aici, spuse bodyguardul pe un ton sever.

— Cum să am interdicţie? Nici măcar n-am fost încă înăuntru. Şi nici nu-s beat. Ar trebui să mă vezi când sunt beat *pe bune...*

— Haide, Curry, spuse Mia, zâmbindu-i bodyguardului în semn de scuze în timp ce-şi conducea prietenul afară din bar.

TREI

Capitolul 21

Bărbatul care purta cască albă pentru bicicletă ieşea rar din casă, dar în acea zi nu avea de ales, pentru că nu mai era nimic în frigider. Sperase că alimentele pe care le cumpărase ultima oară aveau să ţină mai mult; nu mai ştia când fusese asta, dar trecuse ceva vreme de-atunci. Poate marţea trecută, sau fusese în aprilie? Nu, în aprilie, era destul de sigur; aprilie venea după martie, iar martie fusese cu mult timp în urmă. În martie, gunoierii veniseră să adune tot ce pusese în containerul verde de lângă latrină. Nu, nu în martie, în fiecare marţi, goleau coşurile de gunoi când se ascundea el în baie, deci era sigur de asta. Nu în martie. În fiecare marţi, se ascundea în baie, ca să nu vină la el acasă să-l întrebe dacă îi pot împrumuta telefonul sau îi pot folosi toaleta, pentru că făcuseră asta o dată. Iar gunoierul cu mănuşi făcuse pipi pe marginea capacului de la toaletă şi râsese de el pentru că purta casca de la bicicletă în casă, iar de atunci se ascundea în baie de fiecare dată când veneau.

În fiecare marţi. În martie. Nu, nu doar în martie. În fiecare lună. Octombrie. Era luna octombrie. Cu doar câteva zile înainte întorsese pagina din calendar. Da, aşa făcuse, îşi aducea aminte. Trecuse de la septembrie la octombrie. Luna septembrie avea o poză cu un pescăruş. Iar pescăruşul nu mai era acolo; în locul lui era o vulpe. O vulpe cam vicleană, cu o coadă albă în vârf, şi-i făcuse cu ochiul în timp ce el stătea la masă, în bucătărie, şi mânca ultima conservă cu ton. Îl făcuse să-şi dea seama că frigiderul era gol şi că, deşi nu voia, trebuia să meargă în curând cu bicicleta până la magazin şi să spere că nu aveau să râdă de el aşa cum făceau de obicei.

Pe furiş. Aşa făceau. Nu când era el acolo, nu, niciodată când era prezent; uneori, se prefăceau că sunt prietenoşi. Tânăra cu guma de mestecat şi cealaltă fată, cea din spatele casei de marcat, când le arătase lista de lucruri de care avea nevoie, se prefăcuseră că sunt drăguţe cu el. Merseseră cu el şi-l ajutaseră să pună lucrurile în coş – pâine crocantă, conservă de macrou în sos de roşii şi cotlet de porc; nu râdeau de el atunci. Nu râdeau nici când trebuia să plătească, nici măcar când nu reuşea să facă banii din portofel să se potrivească sumei de pe casa de marcat. Nici atunci – se prefăceau că sunt drăguţe şi-l ajutau să numere –, ci după aceea. Când pleca din magazin şi se

prefăcea că se îndreaptă spre casă cu bicicleta, dar de fapt stătea şi se uita de după containerul pentru sticle sau de după duba pe care scria *Hurumlandet Supermarket*, apoi râdeau de el, râdeau în gura mare, lovindu-se cu palmele peste genunchi, pentru că-şi purta mereu casca de la bicicletă. Îi luă douăzeci şi patru de minute să facă fiecare drum, dacă nu era alunecos, cum era în ziua aceea, şi, în timp ce-şi descuia bicicleta şi o împingea cu grijă pe drumul principal, îşi dădu seama că îl îngrozea mai mult decât de obicei.

În acea zi, dură aproape treizeci şi cinci de minute. Atât era de îngheţat. Era luna octombrie, nu mai era septembrie, dar tot era aproape iarnă. Poate că totul era din vina lui, nu? Îşi făcuse recent griji în legătură cu asta, că s-ar putea să fie atât de frig din vina lui. Cerul se încălzea, citise despre asta; gheaţa din jurul Polului Nord şi Polului Sud avea să se topească dacă nu sortai gunoiul cum trebuia – deşeuri alimentare în containerul pentru deşeuri alimentare, plastic în containerul pentru plastic; niciodată nu amesteca hârtia sau cartonul cu restul gunoaielor şi mereu presa cutiile de lapte şi conservele înainte de a le arunca –, dar fusese bolnav cu vreo câteva săptămâni înainte. Îl duruse capul şi avusese vise delirante ziua-n amiaza mare, ceea ce-l făcuse să uite de reciclare; aruncase pur şi simplu tot gunoiul în acelaşi coş, iar când îşi dăduse seama de greşeală, era prea târziu. Nu mai mâncase nimic timp de patru zile, sperând ca astfel să-şi îndrepte greşeala, dar începuse să leşine şi fusese obligat să mănânce până la urmă ceva. Când se trezise, a doua zi, era gheaţă în curte, şi de-atunci începuse să transpire abundent şi se ascunsese după perdeaua de la bucătărie de fiecare dată când văzuse lumini pe drum, temându-se că ei îşi dăduseră seama ce făcuse. Că aveau să vină după el. Din fericire, niciuna dintre maşini nu virase şi nu venise spre casă. Nu prea se întâmpla aşa. Rareori avea musafiri. Doar gunoierii, marţea.

Prinse cu un lacăt roata din faţă de suportul pentru bicicletă şi trecu în jurul roţii din spate lanţul pe care-l luase cu el în rucsac. Îi luă câteva minute asigurându-se că ambele lacăte erau prinse bine înainte de a începe lungul drum spre uşă. Nu intra niciodată direct; nu, încercase asta odată şi se terminase cumplit de rău; avea gândurile la alte lucruri; deschisese pur şi simplu uşa şi intrase direct în magazin, şi nu, se terminase urât. Fuseseră lupi înăuntru, lupi uriaşi, cenuşii, cu ochi mari şi balele curgându-le din boturi, şi se speriase atât de tare, încât dărâmase un stand cu ochelari de soare, apoi, la ieşire, fugise direct în uşă, după aceea venise o ambulanţă şi râseseră iarăşi de el, toate asistentele şi toţi doctorii care-l cususeră pe faţă cu acul şi aţa, şi după acel moment învăţase că era cel mai bine să aibă grijă. Aşa că, în acel moment, se apropie uşor pieziş, trecând de uşile din sticlă pentru a se putea uita înăuntru, pentru că era în regulă să te prefaci că te uiţi

la promoţiile de azi, nu păreai un tâmpit. Cârnaţi pentru grătar la 19,90 coroane. Trei pachete de şerveţele la preţ de două. Azi nu erau lupi. Bărbatul purtând casca albă pentru bicicletă oftă de uşurare, dar aşteptă câteva minute şi mai aruncă o privire înăuntru până să-şi adune curajul care-i trebuia ca să facă ultimii paşi greoi spre uşa supermarketului.

Ca de obicei, un clopoţel sună deasupra capului său, dar de data aceasta era pregătit, deci nu se sperie. Luă un coş din stivă, scoase lista de cumpărături din buzunar şi merse cât putu de repede pe culoare. Lapte. Da. Ouă. Da. File de somon. Da. Începea să se simtă mai bine: lucrurile de pe listă erau uşor de pus în coş în ziua aceea, nu-l refuzară, aşa cum făceau uneori. Banane. Da. Cartofi. Da. Pui. Da. Începu să zâmbească: era ziua lui norocoasă; uite ce bine mergea totul. Îi plăcea carnea de pui, dar nu-i intra mereu în coş, uneori era nevoit să mănânce doar cartofi, dar în ziua aceea absolut nimic nu era dificil. Puiul intrase de la sine în coş. Poate că totuşi nu era vina lui că iarna venise mai devreme, nu? Zâmbi pentru sine, puse ultimele produse de pe listă în coşul de cumpărături şi se îndreptă cu mândrie spre casa de marcat.

Tânăra lăsă jos o revistă, făcu un balon mare şi roz şi nu se uită la el de parcă ar fi fost vreun idiot; nu; de fapt, îi zâmbi discret. Îşi simţea inima bătând mai tare pe măsură ce punea produsele pe banda rulantă. Probabil că şi ea îşi dăduse seama. Că ziua aceea fusese ziua lui norocoasă. Că nu era din vina lui toată povestea asta cu vremea.

— Vrei o pungă? întrebă tânăra, după ce scanase toate produsele.

— Nu, mulţumesc.

Zâmbi satisfăcut şi tocmai se pregătea să-şi pună cumpărăturile în rucsac când le văzu. Pe standul cel mai apropiat de casa de marcat.

Ziarele.

„Oh, nu".

— Cash sau card?

Rămase încremenit în loc, nefiind în stare să se mişte.

Pe prima pagină a ambelor ziare.

Fotografia.

„Cum or fi reuşit să...?"

— Scuze. Cum vrei să plăteşti?

— Puiul a venit singur, murmură el, nedezlipindu-şi privirea de fotografia de pe prima pagină a ziarelor.

— Ce vrei să spui? întrebă fata.

— Puiul.

— Da?

Fata părea că are ezitări.

— A venit singur în coş. Nu face mereu aşa.

— Nu, bun... spuse fata din spatele casei de marcat. Dar o să plăteşti cash sau cu un card?

— Nu, că am rucsac.

— Rucsac?

— Nu-mi trebuie pungă.

— Nu, am înţeles... Dar... cum o să plăteşti pentru cumpărături?

— Nu-i vina mea.

— Ce vrei să spui?

— N-am omorât eu pisica.

— Pisica?

Expresia de pe faţa fetei se schimbase.

— Nici câinele nu l-am omorât eu.

— Câinele? Da, OK... Plăteşti cash sau...?

Se apropia un lup. Un lup gras, cu ochelari. Dinspre o altă uşă aflată în spatele supermarketului. Lupul se apropia tot mai mult de el, iar bărbatul care purta casca albă pentru bicicletă nu-şi dorea decât să fugă din magazin, dar picioarele nu-l mai ascultau; parcă se lipiseră de podea. Închise ochii şi-şi băgă degetele în urechi; era marţi şi era probabil mai bine să se ascundă în baie, mai ales în martie, când veneau gunoierii – nu, nu în martie, în octombrie, aşa spusese vulpea.

— Salut, Jim, tu eşti?

Jim deschise ochii şi văzu că, de fapt, nu era un lup. Era omul de treabă. Omul de treabă cu barbă care deţinea magazinul.

— Puiul a vrut să intre în coş, insistă el în timp ce omul de treabă, cu barbă, se uita la fata din spatele casei de marcat, care nu făcu decât să ridice din umeri.

— Sunt probleme cu plata?

Fata cu guma de mestecat îşi apăsă tâmpla cu degetul şi clătină din cap, dar omul de treabă cu barbă îi aruncă o privire tăioasă, aşa că-şi coborî repede degetul.

— Hai, Jim, hai să-ţi împachetăm cumpărăturile, spuse omul de treabă care deţinea magazinul, şi-l ajută să-şi pună cumpărăturile în rucsac.

Capitolul 22

Curry se trezi auzind o sonerie şi se întinse după ceasul deşteptător de pe noptieră pentru a-l opri. Degetele lui găsiră butonul, iar sunetul încetă.

Adormi din nou cu un zâmbet, strângând plapuma pe el şi rostogolindu-se spre Sunniva pentru a-i simţi căldura trupului. Adora să stea întins aşa. Aceste momente scurte, minute fugare în care amândoi se purtau de parcă niciunul din ei nu trebuia să meargă la lucru. Când opreau alarma, prefăcându-se că era o zi liberă, pe care-o puteau petrece aşa cum îşi doreau, în care puteau face exact ceea ce voiau: fără şefi, fără ordine, doar ei doi sub o plapumă. Pielea ei caldă, catifelată, în timp ce-şi îngropa nasul la baza gâtului lui şi se cuibărea lângă el, ca şi cum ar fi vrut ca el să-i poarte de grijă. Curry zâmbi şi o trase mai aproape. Sunniva. Ştiuse din prima clipă în care o văzuse. Ea era aleasa lui. Cu părul ei lung, roşcat, şi zâmbetul frumos; femeia îşi lua cafeaua de dimineaţă din acelaşi loc de unde şi-o lua şi el în fiecare zi; el, în drum spre Academia de poliţie, ea, o asistentă medicală, în drum spre serviciu.

Curry deschise ochii şi văzu un morman de cutii din carton într-un apartament care nu era al lui, iar realitatea începu să-i apară clar în faţa ochilor. Adormise, îmbrăcat complet, pe o canapea; nu era acasă, nu, categoric nu era acasă; probabil că ea schimbase yala, pentru că nu mai era bună cheia lui. Alarma reîncepu. Curry se ridică încet de pe canapea şi, încă pe jumătate adormit, porni în hol, pe urma sunetului, până când găsi un om de cealaltă parte a uşii apartamentului Miei.

— Mia Krüger? întrebă bărbatul cu mustaţa subţire, verificând foaia de hârtie pe care o avea în faţă.

— Vi se pare că semăn cu ea? mormăi Curry, dându-şi seama că încă era beat.

Trăsese o băută de două zile. După ce ea îi spusese că se săturase. Sunniva.

— Ah, da, nu, rosti bărbatul, privind în jur, evident surprins de priveliştea peste care dăduse.

„Du-te-n mă-ta, Jon. Şi, de data asta, chiar vorbesc serios, dă-o-n mă-sa de treabă. Sunt sătulă până peste cap. Toţi banii? Toţi banii noştri? Tu ai habar cât am muncit pentru ei? Ai habar?"

— Vi se pare că mă cheamă Mia Krüger?

Îşi simţea mirosul şi spera ca omul să nu îl şi simţit şi el.

— Pot să mă întorc mai târziu, spuse bărbatul, care purta o salopetă; părea că-i vine să-şi ceară scuze. Dar e mucegai în subsol...

— Ce?

Curry se chinuia să rămână în picioare; holul îngust se mişca sub el.

— Ăsta-i ultimul apartament. Asociaţia de locatari a...

— OK.

Curry încuviinţă, rezemându-se de perete în timp ce podeaua începea să i se unduiască sub picioare.

◆

Puţin mai târziu, se afla în faţa stadionului Bislett, purtând de data asta pantofi şi o haină; îi dăduse omului cu salopeta cheia de la apartament şi îi spusese s-o lase pur şi simplu în cutia de scrisori. Scotoci prin buzunare până când găsi o cutie cu tutun şi-şi îndesă un cocoloş în spatele buzei superioare în timp ce chema un taxi care se îndreptă încet către Bislettgata.

Liftul de la serviciu i se păru apăsător. Îl luase de un milion de ori, dar în ziua aceea era altfel. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-o conservă din tinichea; fu uşurat când uşile se deschiseră şi-i permiseră să iasă.

— E cineva?

Curry îşi croi încet drumul prin birou, dar era linişte. Se duse la bucătărie, îşi turnă o ceaşcă de cafea din ibric şi se îndreptă încet spre biroul anchetatorilor.

— E cineva?

— Salut, deci te-ai hotărât să vii până la urmă?

Ylva apăruse brusc în faţa lui, pe coridor.

— Cum adică „până la urmă?" zâmbi Curry, sorbind o gură de cafea şi încercând să pară treaz.

— Mia a zis că eşti bolnav, că nu vii, asta e tot, răspunse ea, mergând în continuare în faţa lui pe coridor.

— Da, sunt cam răcit, spuse Curry şi tuşi. Dar trebuia să vin. N-am putut să stau acasă, ştii cum e. Cum merge treaba pe-aici? S-a mai întâmplat ceva?

O urmă pe Ylva până la biroul ei, asigurându-se că păstrează distanţa, pentru ca ea să nu-i simtă mirosul urât al corpului.

„Să-mi trag una".

Scoase mobilul din buzunar: nimic, nici măcar un cuvânt din partea Sunnivei, deşi o sunase de un milion de ori şi-i lăsase tot atâtea mesaje.

„Haide. În mod sigur, putem discuta despre asta".

„De ce nu răspunzi la telefon?"

„Mă suni?"

„Sună-mă, da? Când poţi?"

„Mi-e dor de tine".

„Sună-mă, te rog".

— Anette a participat la o conferinţă de presă azi de dimineaţă, la ora 9.00, iar Munch a ţinut o şedinţă de informare cu echipa la ora 10.00. Te-a pus Mia la curent sau vrei s-o fac eu?

Ylva zâmbi şi-şi aranjă ochelarii, apoi se îndreptă spre calculatorul de lângă fereastră.

— Nu, nu, răspunse Curry, luând încă o gură de cafea. Sunt la curent, normal, dar ceilalţi unde-s?

— Vrei un scurt rezumat al şedinţei de azi-dimineaţă? Deşi, normal, eşti la curent?

Curry zâmbi şi încuviinţă. Nu era chiar aşa de rea, la urma urmei, nouvenita asta. Intră după ea în biroul anchetatorilor.

— Aşadar, cât de departe ajunseseşi? Ştiai despre Anders Finstad?

— Hă? făcu el.

Ylva se scărpină în cap şi se întoarse spre el.

— Ce-ar fi să încep cu începutul?

— Mulţumesc, încuviinţă Curry şi luă un loc.

— Care e ultimul lucru pe care îl ştii? îl întrebă Ylva.

— Fată goală. Găsită strangulată în pădure cu o floare în gură.

— Camilla Green, spuse Ylva.

— Am reuşit s-o identificăm?

— Da. Ylva continuă; amândoi ştiau că trebuia să cunoască lucrurile asta: Camilla Green, în vârstă de şaptesprezece ani, locuia la un fel de cămin pentru adolescenţi, pentru copii daţi în plasament. Vrei şi detalii, sau...?

— Nu, nu, zi pe scurt, zâmbi Curry.

— OK, spuse Ylva, întorcându-se din nou spre panoul pe care erau afişate informaţiile. Deci, Camilla Green. A fost dată dispărută dintr-un loc numit Azilul Hurumlandet acum trei luni, însă anunţul a fost retras, pentru că li s-a spus că e în regulă şi că nu trebuie s-o caute nimeni.

— Cum li s-a spus? întrebă Curry, simţind cum începe să se dezmorţească detectivul din el.

— Printr-un mesaj pe telefon, spuse ea, luând o foaie de hârtie de pe panou şi punându-i-o în faţă.

— Ăsta-i istoricul apelurilor ei telefonice?

— Da, încuviinţă Ylva. Gabriel le-a obţinut de la compania Telenor ieri, dar chestia ciudată, şi asta au discutat toată ziua Munch, Kim şi Mia, e că mesajul a fost trimis de la azil.

— Ce vrei să spui? întrebă Curry, surprins.

— Gabriel ar trebui să fie cel care să-ţi explice toate astea, dar spunea ceva despre... relee pentru telefoane mobile?

— Mai departe?

— Camilla a dispărut, apoi au dat-o dispărută, continuă Ylva. După aceea, au primit însă un mesaj pe telefon de la ea, în care spunea că e în regulă şi să nu o caute.

— Şi mesajul a fost trimis din locul ăla? De la Azilul Hurumlandet?

Curry era intrigat.

— Mda, încuviinţă Ylva.

Curry se ridică şi se apropie de panoul cu toate fotografiile.

— Deci... ai pomenit un nume. Avem deja un suspect?

— Anders Finstad.

Ylva puse degetul pe o poză alb-negru cu un bărbat între două vârste care purta o cască de echitaţie în faţa a ceea ce trebuia să fie grajduri.

— Şi ăsta cine-i?

— Ăla cu tatuajul?

— Ce tatuaj? întrebă Curry, începând să se simtă ca un prost.

O băută ţeapănă, de două zile, cu pahare de băutură în ambele mâini, plângându-şi de milă în timp ce un nebun era în libertate. Făcuseră progrese foarte mari, la care el nu contribuise nici cât o ceapă degerată.

— Iniţialele AF – le vezi?

— Da, rosti Curry, urmărindu-i degetul pe poză.

— Vezi capul de cal?

— Da?

— El e Anders Finstad, spuse Ylva. Camilla iubea caii. Finstad conduce o şcoală de echitaţie, nu departe de Azilul Hurumlandet, unde ea locuia.

— Şi?

— L-am găsit în dosarele noastre: are şaizeci şi şase de ani. A mai fost raportat pentru agresiune. A încurajat două fete de la şcoala de echitaţie să se dezbrace de la talie în sus în faţa unui cal, ca să le poată face poze. Fetele aveau doisprezece şi paisprezece ani.

— Să-mi bag picioarele...

— Ştiu, zise Ylva.

— Şi? Ce s-a întâmplat?

— Raportul n-a avut niciun rezultat. Avocat şmecher, lipsă de probe – ce ştiu eu? –, dar, oricum, se concentrează acum pe Anders Finstad. Camilla frecventa şcoala lui de echitaţie. Se şi pricepea bine la călărie, din câte-am reuşit să aflu. Putea candida pentru echipa naţională de juniori la sărituri.

— Uau.

Ylva încuviinţă.

— Mia s-a dus acolo acum. Restul echipei e la Azilul Hurumlandet.

— Mai sunt ceva maşini la subsol? întrebă Curry.

— Nu ştiu, răspunse Ylva, luând-o înainte pe coridor. Vrei să te trec ca fiind de serviciu, sau ţi-ai luat liber din motive de sănătate?

— Credeam că e treaba lui Gronlie să consemneze asta, nu?

— Nu, oftă Ylva. Nou-veniţii primesc de obicei toate treburile nasoale?

— Va trebui să vorbeşti cu Anette despre asta.

Curry îi făcu un semn cu ochiul, găsi nişte chei de maşină în dulap şi luă liftul spre subsol.

Capitolul 23

Munch fu lăsat repede să treacă dincolo de cordoanele de la intrarea în Azilul Hurumlandet şi, în timp ce bliţurile fotografilor de la presă îi loveau maşina, se declară extrem de mulţumit că o trimisese pe Mia la şcoala de echitaţie.

Clătină din cap şi aruncă o privire fugară în oglinda retrovizoare în timp ce conducea pe aleea care ducea spre azil. Helene Eriksen îl sunase devreme în dimineaţa aceea şi nu exagerase cu nimic:

— Locul ăsta a fost invadat de presă, sunt ca nişte lăcuste care vin de peste tot. Fetele s-au speriat. Ce facem?

Munch zâmbi pentru sine în timp ce parca în faţa clădirii principale şi cobora din maşină. Începea să-i placă de Helene Eriksen. Lăcuste. Nici el n-ar fi putut-o spune mai bine.

Munch aprinse o ţigară în timp ce Kim Kolso cobora treptele casei mari şi albe.

— Un circ fără bani, spuse Kim, făcând un semn din cap spre capătul bulevardului.

— Se pare că ţinem situaţia sub control, zise Munch. Cum arată?

— Bine, rosti Kim, privind repede în jur. Ne-au dat două săli de clasă şi un birou. E cam primitiv, dar am reuşit să ne-apucăm de treabă. Gronlie pare încântat să scape de birou, gemenii Jensen sunt aici, am pus listele aşa cum mi-ai cerut; noi doi o să interogăm persoanele mai importante.

Munch solicitase sprijin din partea poliţiei din Grønland, iar Mikkelson le dăduse doi ofiţeri de la Kripos[13], agenţia naţională pentru combaterea infracţiunilor, ambii numiţi Jensen şi cunoscuţi drept „gemenii Jensen”. Nu ar fi fost prima opţiune a lui Munch, dar aveau nevoie de cât mai mulţi oameni, deci era mai bine decât nimic.

— Curry e pe drum. Poate lucra el cu ei, îl informă Munch, trăgând un fum din ţigară pentru a-şi ascunde iritarea.

— Pe bune? Parcă zicea Mia că-i bolnav.

— Se pare că s-a înzdrăvenit.

— Bun, spuse Kim, luând-o înaintea şefului său şi intrând în camera improvizată de interogatoriu.

[13] Serviciul naţional de anchetă criminalistică din Norvegia (n.tr.).

— Deci, cine-i primul? întrebă Munch după ce-şi scoase haina şi-şi frecă mâinile.

Încă era frig afară. Munch se gândi la Mia. El nu suporta frigul şi întunericul, dar ştia că ea avea mult mai mult de suferit din cauza asta. Era ca şi cum întunericul ar fi pus stăpânire pe mintea ei şi nu i-ar fi dat drumul din strânsoarea lui până în primăvară. Îşi luă gândul de la Mia şi se uită la numele din capul listei pe care Kolso i-o pusese în faţă.

— Benedikte Riis? întrebă el, privindu-şi confuz colegul. Parcă ne puseserăm de acord să-l luăm întâi pe Paulus ăsta, nu?

Kim ridică uşor din umeri, în semn de scuze.

— L-a luat Gronlie.

— De ce?

— El a insistat. Paulus stătea afară când am ajuns, spuse Kim. Nu părea să fi dormit foarte mult: „Cred că o să vreţi să vorbiţi cu mine mai întâi, având în vedere cine sunt? Aş dori să fiu interogat primul", a spus el.

— Am înţeles, mormăi Munch. „Cine sunt"? Ce-o fi vrut să spună cu asta?

— O fi crezut că i-am văzut cazierul.

— Chestii minore, nu-i aşa?

Munch era puţin surprins.

— Da, într-adevăr. Posesie de niţel canabis, spargerea unui magazin, accident cu o maşină furată, toate pe când era minor. S-ar putea să fi făcut şi altele de care să nu ştim noi. În mod sigur se simţea vinovat în legătură cu ceva.

— OK, spuse Munch, răsfoind documentele din faţa lui. Şi cine e Benedikte Riis?

— Ultima persoană care a văzut-o pe Camilla Green în viaţă. Spune că are informaţii importante. Cred că Helene Eriksen a încercat să le scoată de la ea, dar refuză să deschidă gura dacă nu vorbeşte cu un poliţist.

— Aşa? întrebă Munch, ridicând din sprâncene. OK, hai s-o aducem.

Capitolul 24

Anders Finstad aştepta pe trepte când Mia Krüger opri în faţa Centrului de Echitaţie Hurum. Din exterior, semăna foarte bine cu azilul. O alee lungă, cu fagi maiestuoşi flancaţi de câmpuri acoperite de chiciură, care ducea spre ceea ce părea a fi un domeniu superb întreţinut. O clădire principală impresionantă, o curte pietruită, o casă foarte frumoasă din cărămidă roşie, care părea a fi grajdul. Mia Krüger coborî din maşină; avea un sentiment

foarte plăcut cu privire la acel loc. Era adevărat, nu era în largul mării, însă se simţea ca şi cum ar fi fost pe Hitra. Era un loc liniştit.

— Bună ziua, spuse el, coborând repede să o întâmpine. Anders Finstad.

— Mia Krüger, răspunse ea, strângându-i mâna rece; evident, bărbatul stătuse afară o vreme.

— Da, ştiu cine sunteţi, încuviinţă el, zâmbind uşor. În alte circumstanţe, aş fi spus că sunt onorat de vizita dumneavoastră.

— Ah.

Mia zâmbi, încercând să-şi dea seama dacă aceea era o încercare de a o fermeca, de a-i intra în graţii, dar nu observă vreun semn că ar fi fost vorba despre aşa ceva. Prima ei impresie cu privire la Finstad era asemănătoare cu cea legată de locul pe care acesta-l deţinea: era un om căruia-i păsa de cum arăta, fără să transforme totul într-un exces.

— Ce tragedie, spuse Anders Finstad, după ce o conduse în ceea ce Mia presupunea că era camera de zi.

Făcu un semn spre un scaun şi zâmbi din nou, precaut.

— Vă servesc cu ceva, sau...?

— Trecem direct la subiect?

Mia zâmbi şi-şi agăţă geaca din piele pe spătarul scaunului.

— Da... spuse Finstad, arătând de parcă acela era răspunsul pe care îl aşteptase şi la care sperase.

Trase un scaun vizavi de ea, se aşeză şi privi fix spre faţa albă de masă, apoi păru a se pregăti sufleteşte, deşi Mia nu îi pusese încă nicio întrebare.

— Mi-am dat seama, desigur, spuse el, privind-o cu ezitări.

— Ce v-aţi dat seama?

— Că dumneavoastră credeţi că eu am făcut-o.

— Cine v-a spus că noi credem că dumneavoastră aţi făcut-o?

— Nu este aşa?

Finstad părea surprins.

Mia nu se putu abţine să-i pară rău pentru acel om politicos, îmbrăcat elegant, care stătea în faţa ei. Avea cearcăne închise la culoare sub ochi, iar mâinile i se frământau pe masă în faţa lui. Era evident că evenimentele recente îl afectaseră puternic.

— În momentul de faţă, nu credem nimic. Dar, desigur, aţi cunoscut-o pe Camilla. A fost elevă aici.

— Oh, nu, spuse Anders Finstad.

— Ce nu?

— Nu, nu era elevă. Eu nu aş numi-o aşa.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Camilla era...

Finstad se lăsă uşor pe spate în scaun, ca şi cum ar fi căutat cuvintele potrivite.

— Cum anume era?

— Deosebită, spuse el, după o perioadă. Nu era eleva nimănui, dacă se poate spune aşa.

— Vă rog să explicaţi.

— Nu-i putea spune nimeni Camillei ce să facă. Era foarte încăpăţânată, avea o personalitate foarte puternică.

— Deci, n-a fost eleva dumneavoastră aici, la şcoala de echitaţie?

— Poftiţi? Ba da, pe hârtie, da, dar nu i se putea spune ce să facă. Era o fată bună. Categoric. Mi-am dat seama din prima clipă în care Helene a adus-o aici. Vi s-a întâmplat vreodată? Să întâlniţi persoane care, ei bine, sunt mai charismatice decât altele, au un fel de...?

Finstad nu părea să poată găsi cuvintele potrivite şi continua să fixeze cu privirea faţa de masă.

— Vă plăcea de ea?

— Poftiţi? Tuturor le plăcea de Camilla.

— Inclusiv dumneavoastră?

— Oh, da.

— Ţineaţi la ea?

— Oh, da, rosti din nou Finstad, apoi îşi dădu seama unde voia să ajungă Mia cu întrebările.

— Ah, nu, nu, nu în acel sens...

Finstad stătea în continuare foarte liniştit; părea să se aştepte la următoarea întrebare.

— Septembrie 2011.

— Da.

— Ştiţi despre ce vorbesc?

— Desigur, încuviinţă Finstad, tot fără să se uite la ea.

— Două fetiţe, elevele dumneavoastră, în vârstă de doisprezece şi paisprezece ani.

— Ştiu...

— Fotografiile cu ele goale, de la talie în sus, în faţa unui cal?

Finstad ridică mâinile de pe masă şi-şi acoperi faţa.

— Nu sunt mândru de asta... spuse el, ezitând.

— Dar aţi făcut-o?

— Cu toţii mai greşim, nu-i aşa?

O privi pe Mia, iar sentimentul ei de milă se transformă brusc într-unul de scârbă.

— „Mai greşim”? Deci, dumneata eşti de părere că e acceptabil să faci poze unor fetiţe dezbrăcate, asta vrei să spui?

— Poftiţi? întrebă Anders, şocat.

— Dumneata te-ai dus la grajduri. Ţi-ai luat aparatul de fotografiat. Te-ai folosit de puterea pe care-o aveai asupra unor fetiţe inocente şi le-ai pus să pozeze goale pentru dumneata. Cumva, e scuzabil, asta vrei să spui?

Pentru prima oară, Mia simţea alcoolul din noaptea precedentă urcându-i-se la cap. Al dracului Curry! O ţinuse trează jumătate din noapte. Vorbind despre Sunniva. Despre dependenţa lui de jocurile de noroc. Nu era prima oară, şi probabil că nu avea să fie nici ultima, în cele din urmă, îi făcuse patul pe canapea şi-şi târâse salteaua într-unul dintre dormitoare, unde încercase să adoarmă. Nu o lăsase inima să-l trezească în momentul în care sunase ceasul deşteptător. Lipsa somnului începea să-şi spună cuvântul; o făcea să fie furioasă şi iritată, mai puţin profesionistă decât ar fi trebuit să fie.

— Dumneata eşti un pedofil, iar acum îţi cauţi scuze în legătură cu asta, aşa ar trebui să văd toată povestea asta?

— Ce?

Finstad era şocat.

— Ce-aţi auzit?

— Ce? Doamne, nu, spuse Finstad. N-aveţi toate documentele?

Mia nu primise dosarul complet din partea lui Munch, dar nu îi spuse asta lui Finstad.

— Ai fotografiat două fetiţe goale în faţa unui cal, asta e tot ce avem.

— Nu, nu, nu! exclamă Finstad. Nu aveţi toate documentele acestui caz îngrozitor? Dar trebuie să le aveţi!

Luase şi pastile. Ca să poată dormi. Stătuse trează alături de Curry jumătate din noapte. Trei ore până la şedinţă. Înghiţise câteva la baie şi-şi pierduse cunoştinţa aproape fără să ştie că pusese capul pe pernă.

— Păi, şi-atunci de ce nu eşti mândru?

Mia îşi drese vocea şi se adună.

— Sigur că nu sunt mândru. Am înşelat-o. Pe fosta mea nevastă, spuse Finstad, privind-o, în acel moment, confuz. Nu vă spune dosarul chestia asta?

Mia îşi drese din nou vocea. Simţea că începe să-şi piardă răbdarea cu Munch. O trimisese acolo fără toate informaţiile relevante.

— Desigur că da, minţi Mia, dar a trebuit să verific.

— Că era vorba de răzbunarea ei? întrebă Finstad.

— Da, răspunse Mia.

— Că nevasta mea a scornit toată povestea asta? Ca să-şi asigure spatele? Pentru că eu am înşelat-o? Că a recunoscut toate astea mai târziu? Că ancheta a fost anulată?

— Da, da, ştim, dar trebuia să întreb.

— Da, da, desigur.

— Îmi pare rău, spuse Mia cu sinceritate.

— N-aveţi de ce, spuse bărbatul elegant, oferindu-i un zâmbet uşor. Dar regret acum. M-am purtat urât. Nu sunt aşa, dar...

— Nu mă priveşte, rosti Mia, încercând să se uite la el cât de blând putea.

Durerea de cap o izbi cu toată forţa în acel moment. Al dracului Munch! Al dracului Curry!

— Ce tragedie, rosti Anders Finstad, îndreptându-şi din nou privirea spre mâini. Camilla era absolut specială. Pur şi simplu, aşa era ea. Cu adevărat.

— Venea des aici?

— Da, încuviinţă Finstad. În unele perioade, aproape în fiecare seară. Era una dintre puţinele fete care aveau propriul vestiar. Am mai spus că era foarte talentată? Când a venit prima oară aici, abia dacă stătuse vreodată în spinarea unui cal. Îmi aduc aminte că...

— Un vestiar? îl întrerupse Mia.

— Da. Cele mai pricepute fete au vestiare. Îşi ţin tot echipamentul aici. E mai convenabil aşa.

— Pot să mă uit înăuntru?

— Oh... desigur.

Capitolul 25

Tatăl Isabellei Jung îi spusese întotdeauna să nu judece o carte după copertă, iar ea încercase mereu să trăiască după acest principiu, să nu permită primei sale impresii despre cineva să determine relaţia dintre ea şi persoana în cauză, dar în acel moment era absolut sigură: nu suporta s-o vadă în ochi pe Benedikte Riis.

Se adunaseră în camera cu televizorul în timp ce aşteptau să fie chemate individual pentru a discuta cu poliţia, iar Benedikte Riis era prima care intrase; normal că aşa era. Ceruse să fie intervievată prima, pentru că „o cunoştea mai bine decât oricine pe Camilla, era cea mai bună prietenă a ei şi ultima persoană care o văzuse în viaţă", ceea ce Isabella era destul de sigură că era o mare vrăjeală, pentru că Benedikte Riis nu era prietenă decât cu ea însăşi. Isabella nu mai întâlnise pe cineva mai obsedat de sine. Fata se

simţise copleşită de dorinţa de a-i spune târâturii ăleia să-şi ţină gura. Ultimele câteva zile fuseseră şi aşa destul de grele pentru toată lumea. Isabella Jung era rezistentă, se descurcase de una singură toată viaţa ei, dar unii dintre rezidenţi reacţionaseră neplăcut la invazia sanctuarului lor. Poliţişti peste tot. Şi toţi reporterii ăia. Înainte să fie puse cordoanele, apăreau de nicăieri, iar câteva fete se speriaseră. Din fericire, poliţiştii în uniforme plecaseră şi mai rămăseseră doar anchetatorii în haine civile. Nu mai existau zile normale. Benedikte făcea din nou pe şefa în mica încăpere cu televizorul.

— Le-am povestit totul aşa cum a fost, spunea ea. Camilla şi cu mine eram foarte apropiate, ne împărtăşeam totul: dacă eu nu ştiu ceva, atunci nimeni nu ştie, mă înţelegeţi?

— Ce să ştii? interveni Cecilie.

Mărunţica fată din oraşul Bergen se ghemuise într-un colţ, cuprinsă de teamă; strângea în braţe o pernă şi părea că are nevoie de ceva după care să se ascundă, de ceva de care să se agaţe.

— Alo? Ştii ce s-a întâmplat? Eşti tâmpită la cap?

Benedikte Riis îşi lipi degetul de tâmplă, iar Isabella abia reuşi să se abţină.

— Şi ce le-ai spus? întrebă Cecilie.

Se întâmplaseră atât de multe, încât Isabella aproape că uitase de biletul pe care i-l prinsese cineva de uşă. De crinul alb. Nu ştia ce să creadă despre asta în acel moment.

„Îmi place de tine".

Desenul de sub bilet.

Îi stătuse inima în loc când văzuse biletul. Un admirator secret? Cine o plăcea pe ea? Oare o fi fost...? Nu. În mod sigur nu.

Cumva, faţa insuportabilă a lui Benedikte Riis se apropiase de a ei.

— Şi să nu îndrăzneşti să spui cuiva ceva despre asta.

Benedikte îndreptă un deget acuzator spre ea; dintr-un oarecare motiv, toate fetele din cameră o fixau cu privirea în acel moment.

— Ce să le spun? întrebă Isabella.

— Dumnezeule, tu eşti surdă, sau ce-ai? oftă Benedikte.

Isabella se împotrivi impulsului de a se ridică şi de a-i trage nemernicei ăleia un pumn în faţa aia de proastă.

— Am spus că nu trebuie să le zică nimeni dintre noi nimic – trebuie să ne promitem lucrul ăsta, nu-i aşa?

Aruncă o privire prin cameră, aşteptând confirmarea din partea publicului ei. Chiar şi îngrozita Cecilie încuviinţă slab din spatele pernei ei.

— Ce să le spuneţi? întrebă din nou Isabella.

— Că obişnuia să plece pe furiş în pădure, zise Wenche, o altă fată, cu un oftat; se aşezase lângă fereastră şi-şi aprinsese o ţigară, deşi toată lumea ştia că fumatul în interior era strict interzis.

— Noaptea, adăugă Sofia.

— Nu ştiam asta, spuse Isabella.

— Nu, pentru că eşti nouă aici, şi asta aşa, ca să ştii, să n-ai nicio clipă impresia că lui Paulus îi place de tine doar pentru că te-ajută cu orhideele. Paulus ajută *pe toată lumea* cu orhideele, nu-i aşa, fetelor?

Benedikte Riis râse în gura mare, iar Wenche şi Sofia îi ţinură isonul.

— Promit să nu spun nimic, interveni Cecilie, perna acoperindu-i practic faţa.

— Bine, încuviinţă Benedikte.

— De ce nu pot să spun nimănui? întrebă Isabella, simţind un val de sfidare.

— C-aşa am zis eu, rosti Benedikte.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac, ameninţă Isabella, ridicându-se de pe scaun.

— Să nu îndrăzneşti, că...

Izbucnirea lui Benedikte fu întreruptă când uşa se deschise şi intră Helene.

Directoarea azilului părea epuizată. În mod normal, ar fi certat-o pe Wenche pentru că fuma, dar nu şi în ziua aceea.

— Isabella? rosti Helene Eriksen cu o voce stinsă.

— Da? răspunse Isabella şi se întoarse.

— E rândul tău. Vor să discute cu tine acum.

Capitolul 26

Mia Krüger îşi dorea cu disperare să fi apucat să doarmă mai mult, pentru că astfel ar fi reuşit să se simtă mai puternică, să abordeze situaţia cu mai mult profesionalism. În momentul în care Anders Finstad deschise uşa grajdului, se simţi din nou ca la şaisprezece ani.

Locul îi aducea aminte de Sigrid.

Mia se opri în pragul uşii, nefiind în stare să se mişte.

— Ah, am uitat cheile de la vestiar. Îmi cer mii de scuze, spuse proprietarul centrului de echitaţie.

— Nu e nicio problemă, zâmbi Mia.

— Vă deranjează dacă aşteptaţi aici? Revin într-o clipită.

— Nu mă grăbesc, încuviinţă Mia şi se dădu la o parte din pragul uşii în timp ce Finstad traversă din nou curtea în grabă.

De două ori pe săptămână. Stătea pe bancheta din spate a maşinii Volvo a tatălui ei. Mergeau la o şcoală de echitaţie din apropiere de oraşul Horten. O urmăriseră, toată familia, pe Sigrid, zâmbind, stând pe calul negru, cu părul blond iţindu-i-se de sub cască. Mirosul grajdurilor îi trezise amintiri plăcute Miei, dar în acelaşi timp îi provocase greaţă. Nu putea să se stăpânească. Se sprijini de un perete şi abia apucă să ajungă la colţ înainte să-i vină pe gât. Vomită puţina mâncare pe care o avea în stomac, însă continua să se înece. Stătea chircită, luând guri mari de aer.

„Ce Dumnezeu?"

I se înceţoşară ochii. Nu mâncase prea mult în ultima perioadă. Băuse doar alcool. Înghiţise pastile. Nu avusese grijă de ea.

— Mai sunteţi aici?

Mia reuşi să se adune, afişă un zâmbet pe faţă şi se întoarse după colţ.

— Aici eraţi, spuse bărbatul, ridicând un mănunchi de chei. Am...

— Aş putea să merg la baie pentru un moment? murmură Mia, lipindu-şi strâns buzele una de alta.

— Desigur, răspunse Finstad. E prima uşă pe dreapta dinspre intrare. Vă rog, daţi-mi voie să vă conduc...

— Sunt în regulă. O găsesc singură, spuse ea, traversând din nou curtea cât putea de repede.

Intră în baia mică şi îngenunche în faţa vasului de toaletă, cu respiraţia întretăiată.

„La dracu'".

În cele din urmă reuşi să se ridice. Îşi clăti gura, se stropi cu apă pe faţă şi se privi în oglindă. Era palidă ca moartea. Mia Krüger se simţea rareori speriată, dar corpul ei reacţionase foarte puternic. Amintirile cu Sigrid în grajd îi fuseseră de ajuns.

„Ar trebui să vorbim despre Sigrid, nu crezi?"

Pentru prima oară, îi trecu prin minte că poate avea dreptate, la urma urmei. Terapeutul ei. Îi trimise un mesaj pe telefon. *N-ai venit la ultima întâlnire programată. Să-ţi fac o altă programare?* Dar nu răspunsese. Se întorsese la muncă. Acela fusese motivul iniţial pentru care mersese la psiholog. Nu ca să-şi împărtăşească viaţa privată. Mia rămase în faţa oglinzii până când simţi că revine oarecum la normal. Oare să fi ajutat dacă se deschidea? În legătură cu durerea ei. Suferinţa ei. Pierderile ei. Mama, tatăl, bunica. Găsi o sticlă de apă de gură în dulapul de la baie şi făcu gargară cu ea. Nu se putea. Se privi din nou în oglindă şi clătină din cap.

„Nu. N-am cum să-mi vărs sufletul pe masa unui psiholog".

Se spălă pe faţă.

„Pe dracu'".

N-avea nimic de-a face cu sănătatea ei mentală. Era doar o combinaţie de prea puţin somn, prea multă presiune, cazul acela şi tâmpitul de Curry, care pusese capac la tot. Doar ea controla situaţia. Mia încuviinţă spre imaginea ei din oglindă.

„Control total".

Continuă să stea în faţa oglinzii câteva minute, până când chipul ei prinse din nou culoare, apoi traversă iar curtea.

◆

— E totul în regulă? întrebă Anders Finstad, îngrijorat.

— Poftim? zâmbi Mia şi intră după el în grajd. Da, desigur. Care era vestiarul ei?

Redevenise poliţistă.

— Acesta, rosti Finstad. Vreţi să vi-l deschid?

— Păi, nu prea ar fi logic să ne uităm la uşă din exterior, nu? glumi ea.

Finstad zâmbi. Scotoci rapid printre cheile din mâna lui până când o găsi pe cea potrivită, în timp ce Mia scoase o pereche de mănuşi din latex din buzunarul interior al gecii sale.

— Vă pot ajuta? întrebă Finstad după ce-i descuie uşa.

Ea îşi dădea seama că era curios în legătură cu lucrurile aflate în interior.

— Strig eu dacă am nevoie de ajutor, zâmbi Mia şi aşteptă ca el să plece înainte să deschidă uşa vestiarului.

O jachetă roşie de călărie. O pereche de cizme negre până la genunchi, o bluză albă pe un umeraş. O foaie mică de hârtie era lipită pe interiorul uşii vestiarului. Un bilet scris de mână.

„Îmi place de tine".

Dedesubt era un desen.

O pasăre.

Îi rămăsese întipărit în minte, deşi nu avusese timp să proceseze informaţia de când dăduse peste Curry. Cuvintele lui Munch din noaptea trecută. Penele de la locul crimei.

„Pene de bufniţă".

Mia scoase mobilul din buzunarul jachetei şi îl sună pe Munch. Nu răspunse, aşa că-i trimise un mesaj rapid: „Sună-mă acum".

„Îmi place de tine".

Un desen.

O pasăre.

O bufniţă.

Capitolul 27

Nu ar fi trebuit să fie surprins de asta, dar era: lumina de pe cer refuza să apară, deşi era o după-amiază timpurie. Holger Munch îşi aprinse o ţigară şi-şi privi degetele îngheţate în scânteia portocalie din vârf, iar gândul îi reveni, acel gând pe care-l avusese de atâtea ori în perioada recentă: oamenii nu ar fi trebuit să locuiască acolo. Atât de departe în nord. Era o greşeală a istoriei. O anomalie. Rasa norvegiană se trăgea din oameni care trebuie că greşiseră traseul undeva în trecut; de ce, altfel, să fi ales întunericul ăsta îngheţat, când planeta era plină de locuri luminate de soare şi de plaje, de pământuri fertile, de grădini ale raiului? Acolo nu erau semne de aşa ceva, se hotărî el, în timp ce stătea cu gluga scurtei ridicată, încercând să intuiască un tipar în informaţiile pe care le adunase în orele în care le intervievase pe fete. Până în acel moment, niciuna dintre ele nu le dăduse ceva pe care să-şi poată consolida vreo anchetă. Toate păreau îngrozite şi niciuna nu părea dispusă să discute cu poliţia.

Munch îşi strânse scurta pe el şi mai trase un fum din ţigară în timp ce uşa clădirii principale se deschidea şi Helene Eriksen cobora treptele, îndreptându-se spre el.

— Puteţi să fumaţi înăuntru dacă doriţi, spuse ea, încercând să zâmbească, deşi era, în mod evident, un zâmbet forţat.

Păruse zdrobită prima oară când o văzuse, iar ultimele câteva zile nu-i priiseră deloc. Acea mică scânteie de viaţă pe care-o văzuse în ochii ei dispăruse complet, iar Munch nu se putu abţine să-i pară rău de ea.

— Vă putem servi şi cu o cafea, spuse ea cu prudenţă. Şi dumneavoastră aţi avut astăzi o zi la fel de lungă ca şi noi.

— Nu beau cafea în perioada asta, răspunse Munch, politicos, dar o ceaşcă de ceai ar fi bună.

— Am şi ceai, spuse Helene zâmbind, şi o luă înainte, intrând din nou în clădire, unde-l conduse într-o cameră de zi de la parter. Aici e sanctuarul meu, spuse directoarea după ce Munch ocupă un loc. Uneori, e bine să ai un loc unde poţi fi de unul singur.

Poliţistul îşi puse scurta pe braţul scaunului. Începea să-i placă acea femeie. Ajuta oameni. Conducea un azil pentru tinerii cu probleme. Era un om bun, cu un suflet mare.

— Nu am foarte multe variante din care să alegeţi, spuse ea, punând un bol cu plicuri de ceai pe masă, în faţa lui.

— E în regulă, staţi liniştită, zise Munch. Orice-mi scoate frigul din oase e numai bun.

— Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, spuse ea.

Helene se aşează în fotoliul din faţa lui în timp ce Munch luă un pliculeţ de ceai la întâmplare şi-şi turnă în ceaşcă apă dintr-un ceainic.

— Vă deranjează dacă iau una? întrebă ea, făcând un gest spre ţigările lui de pe masă.

— Desigur că nu.

— Nu prea obişnuiesc să fumez, spuse Helene, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, luând o ţigară şi băgând-o în gură. M-am lăsat de multă vreme, ştiu că e un obicei complet insalubru, dar...

— Înţeleg, zâmbi Munch, apoi se întinse peste masă şi-i aprinse ţigara.

Helene se lăsă pe spate şi suflă fumul spre tavan. Părea cufundată în gânduri, ca şi cum ar fi preocupat-o o problemă, ceva ce-şi dorea să-i împărtăşească, dar nu oferi nimic.

— Aproape că am terminat, spuse Munch, încercând s-o liniştească. O să vă lăsăm în pace în curând, am rezolvat multe lucruri, am vorbit astăzi cu aproape toată lumea de pe lista noastră.

— Aţi aflat ceva? V-a fost de vreun folos?

— Nu pot să discut detaliile cu dumneavoastră. Sper că mă veţi înţelege, spuse Munch. Dar, da, cred că am aflat ceea ce aveam nevoie să aflăm.

— Bine, zâmbi Helene. Dacă aveţi nevoie de ceva din partea mea, se înţelege de la sine că mă puteţi căuta oricând. Doar să-mi spuneţi, bine?

— Mulţumesc, Helene. M-ai ajutat extraordinar de mult. Chiar apreciem cu toţii sprijinul tău.

— E bine, spuse ea, trăgând un fum din ţigară, înainte de a o stinge în scrumieră şi de a se întoarce spre Munch, cu un zâmbet, înainte, fumam un pachet pe zi, acum nu reuşesc decât să pufăi de câteva ori.

Helene Eriksen stătea pe loc, privind fix în gol, iar Munch îşi aduse deodată aminte de cuvintele Miei de după primul interogatoriu ţinut acolo.

„Ştie ceva".

Tuşi uşor, stinse şi el ţigara şi se ridică să plece.

— Mulţumesc pentru ceai, dar trebuie să mă întorc la lucru. Mai avem destul de multe nume pe listă.

— Da, desigur, spuse Helene Eriksen, conducându-l afară din camera de zi.

— Mai era un singur lucru, rosti Munch când ajunseră din nou în coridor.

— Da?

— Îmi aduc aminte, din lista rezidenţilor şi a membrilor personalului, că nu e toată lumea aici astăzi. Am dreptate?

— Da.

— E doar... spuse Munch.

— Da?

— Încă am incertitudini legate de cineva; s-ar putea să fie aici, dar n-am reuşit să stabilesc un interogatoriu cu acea persoană.

— Aha. La cine vă gândiţi?

— Rolf Lycke, spuse Munch, tuşind uşor.

— Rolf? întrebă Helene Eriksen, încruntându-se.

— Da. Din câte-am înţeles, este profesor aici, nu?

Helene clătină din cap.

— Nu, nu. Nu mai lucrează aici de mulţi ani.

— Dar a lucrat aici ca profesor?

— Da, dar numai pentru o perioadă scurtă. Era, aş putea spune, un profesor bun, desigur, şi mi-ar fi plăcut să rămână la noi, dar cred că slujba asta nu i se potrivea. Nu vreau să-mi vorbesc fetele de rău, dar, în termeni academici, nivelul de educaţie de-aici nu e extraordinar de elevat – am voie să vă spun asta? Cred că Rolf Lycke avea planuri măreţe. Dacă vreţi să discutaţi cu el, pot aranja. Adică, am impresia că încă mai am numărul lui pe-aici pe undeva. Vreţi să-l caut?

— Ah, nu, spuse Munch. O să mă rezum la listele pe care le avem aici.

— Bine, încuviinţă Helene.

Mobilul lui Munch începu să vibreze. Oprise tonul de apel pe durata interogatoriilor, dar, ca de obicei, uitase să oprească şi vibraţiile. Numele lui Anette Goli apăru pe ecran.

— Da? rosti Munch.

— Cred că l-am prins. Ai vorbit cu Mia? A încercat să dea de tine. A găsit ceva la şcoala de echitaţie, dar nu mai contează...

— Cine...?

— Avem o mărturisire.

— Serios?

— Da, continuă Goli. S-a predat. Îl avem în custodie. E în Gronland. A mărturisit crima.

— Sunt pe drum, spuse Munch.

Întrerupse apelul, îşi ceru scuze şi alergă spre maşina lui, aflată afară.

Capitolul 28

Munch deschise uşa şi văzu că Mia era deja acolo, în cămăruţa adiacentă camerei de interogatoriu. Anette Goli era sprijinită de perete, cu braţele încrucişate pe piept şi cu un zâmbet satisfăcut pe buze. Mia stătea pe un

scaun şi ronţăia un măr, încă având geaca din piele pe ea, iar el îşi dădu seama imediat după expresia de pe faţa colegei sale mai tinere că nu era câtuşi de puţin impresionată.

— Ce avem? întrebă Munch, agăţându-şi haina în cuier şi luând un loc în faţa geamului-oglindă.

— Jim Fuglesang, spuse Anette Goli. Are treizeci şi doi de ani. Locuieşte în Røyken. La mai puţin de patruzeci de minute de mers cu maşina de Azilul Hurumlandet. A apărut la recepţie acum mai puţin de o oră. A mărturisit că a ucis-o pe Camilla Green. A lucrat la oficiul poştal. Acum, primeşte pensie de handicap. Nu ştiu de ce, dar l-am rugat pe Ludvig să cerceteze problema.

— De ce poartă o cască pentru bicicletă?

— Refuză să o dea jos, răspunse Anette Goli, ridicând din umeri.

— Nu-i ăsta, spuse Mia, muşcând încă o dată din măr.

— De ce nu? întrebă Munch.

— Fii serios, măi, Holger. Ziarele au anunţat crima azi-noapte. De câte ori am mai văzut scene din astea? Cu oameni care vor să mărturisească? Nu mă-ntreba de ce, dar unii ar fi în stare de orice pentru a atrage atenţia. Sincer, nu înţeleg ce căutăm noi aici. Nu ai primit mesajul meu?

Munch avu impresia că Mia era extrem de obosită.

— Am ţinut interogatorii toată ziua, spuse Munch, drept explicaţie.

— Desenul de la şcoala de echitaţie, rosti Mia, fără să-şi dezlipească privirea de bărbatul care purta casca albă pentru bicicletă.

— Ce desen? întrebă Munch.

Mia nu răspunse.

— Anette? rosti Munch, întorcându-se în cealaltă direcţie.

Avocata blondă a poliţiei clătină din cap; părea puţin iritată de sugestia că îi târâse degeaba pe Mia şi pe Munch până acolo. Ţinea în mână un dosar pe care încă nu i-l arătase Miei, pentru că aşteptase să sosească Munch.

— Nu m-am tâmpit de tot, spuse Anette, punând două fotografii pe masă, în faţa lor. Jim Fuglesang. Treizeci şi doi de ani. Primeşte pensie de handicap. Poartă o cască albă de bicicletă, pe care refuză s-o dea jos. Vine-aici, pe nepusă masă. Mărturiseşte crima. Şi da, nu sunt o începătoare, ştiam şi eu de mărturiile false. Nu v-aş fi chemat dacă n-ar fi adus cu el astea.

Arătă spre cele două fotografii pe care tocmai li le arătase. Fără să vrea, Mia îşi îndreptă atenţia către pozele pe care Anette le pusese în faţa lor.

— Drace!

— Exact, spuse Anette Goli, triumfătoare.

— Ce...? făcu Mia, întorcându-se spre Anette.

— V-am zis eu? rosti Anette Goli, încrucişându-şi braţele pe piept.

Două fotografii. Erau în ceaţă, dar subiectele erau destul de clare.

— V-am spus că l-am prins.

— OK, zise Munch. Hai să mergem şi să vedem ce-are de spus ţăcănitul ăsta.

Capitolul 29

Gabriel Mork stătea în biroul anchetatorilor, urmărindu-l pe Ludvig Gronlie cum punea fotografii pe perete. Încă nu spusese nimănui, pentru că nu voia să pară un june îndrăgostit, dar tânărul hacker avusese o zi foarte palpitantă la serviciu, poate cea mai bună de când începuse să lucreze acolo.

Ieşise din birou. Ţinuse interogatorii la Azilul Hurumlandet, o treabă care intra de obicei în atribuţiile lui Munch, ale Miei şi ale lui Kim Kolso, dar anvergura anchetei sau, mai degrabă, numărul copleşitor de oameni care trebuiau interogaţi presupunea că Munch îi repartizase pe toţi, mai puţin pe Ylva, care rămăsese în urmă să aibă grijă de birou şi care îi privise cu invidie în timp ce plecau.

Gabriel o înţelegea. Şi el se simţise la început ca un intrus – restul echipei avea rutine şi coduri comune, făcea aluzii pe care el nu le înţelegea –, dar, în acel moment, situaţia era alta. Se asemăna oarecum cu un botez. Zâmbi pentru sine şi luă o gură de Cola în timp ce Ylva intra şi-şi trăgea un scaun lângă el.

— De ce-ţi mai baţi capul cu chestia asta? întrebă tânăra, făcând un semn spre Gronlie, care tocmai pusese o fotografie cu una dintre fetele de la Azilul Hurumlandet şi îi scrisese numele sub ea.

„Isabella Jung".

— Cu ce-mi bat capul? întrebă Gabriel.

— Păi, l-am prins, nu?

— Nu ştim sigur, spuse Ludvig Gronlie, punând încă o fotografie pe panou şi scriind încă un nume sub ea.

„Paulus Monsen".

— Anette părea destul de sigură pe ea, spuse Ylva.

— Am mai văzut chestii din astea.

Ludvig alese încă o fotografie de pe masa din faţa lui.

— Ce-ai mai văzut?

— Oameni care-şi asumă responsabilitatea pentru crime pe care nu le-au comis, explică Gabriel, privind rapid spre experimentatul anchetator.

— Exact.

Ludvig mai puse o poză pe perete, alături de celelalte.

„Benedikte Riis”.

— Dar părea atât de sigură, spuse Ylva, luând o gumă de mestecat. Mă refer la Anette Goli.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, zâmbi Ludvig în timp ce mai punea pe panou o fotografie, de data aceasta deasupra tuturor.

„Helene Eriksen”.

— Deci, ai aflat ceva?

— Încă nu, răspunse Ludvig, continuându-şi treaba.

„Cecilie Markussen”.

— Sper că l-au prins şi că am rezolvat deja treaba asta, spuse tânăra, făcând un balon.

— Sunt de acord, încuviinţă Ludvig şi-i zâmbi. Dar până când ni se dă de ştire că-i aşa, cred că e important să facem asta. Sunt foarte mulţi oameni implicaţi.

Oftă şi-şi studie colajul, care era aproape complet.

— E cam mare harababura, comentă Ylva.

— Aşa crezi?

— Oh, nu, se grăbi să adauge tânăra, nu ziceam de peretele tău, mă refeream la tot cazul în sine. E nasol; mulţi posibili suspecţi. Nu e uşor să-ţi dai seama de unde să începi.

Ludvig zâmbi, prinse ultima fotografie şi făcu un pas în spate ca să-şi analizeze munca, verificând dacă se vedea destul de clar.

— Deci, povesteşte-mi în detaliu despre cazul ăsta, spuse Ylva, studiind cu interes panoul cu fotografii.

— Helene Eriksen. Ea-i şefa acolo. Ea a pus bazele acelui loc.

Ylva încuviinţă.

— Paulus Monsen. E – cum să-i spunem – omul de încredere al lui Helene. Are douăzeci şi cinci de ani. E un fost rezident, dar în momentul de faţă e un fel de îngrijitor.

— OK.

— Doi profesori, continuă Ludvig, indicându-i. Karl Eriksen. Eva Dahl.

— Şi ei cum erau? vru să ştie Ylva.

— Munch şi Kim i-au interogat pe profesori, răspunse el. Încă nu cunoaştem detaliile. Chiar e păcat.

— Ce anume?

— Că n-am reuşit să ne informăm şi să analizăm toate detaliile în echipă. E puţin cam haotic, dacă mă întrebi pe mine.

Bărbatul cărunt mai făcu un pas în spate şi măsură din nou din priviri panoul cu fotografii.

— Aşadar, la Azilul Hurumlandet sunt numai fete?

— Nu, nu cred că asta a fost intenţia iniţială, răspunse Ludvig. Am dreptate, Gabriel?

— Da, locul e şi pentru băieţi, şi pentru fete. Sunt două dormitoare, dar, din nu ştiu ce motiv, acum stau acolo doar fetele. N-am aflat de ce, nu-i aşa, Ludvig?

Se uită la colegul lui, care clătină din cap şi se scărpină pe gât.

— Aceste opt fete sunt toate rezidente ale azilului? întrebă Ylva, arătând spre ele.

Telefonul lui Gabriel bâzâi în buzunar. Îşi scoase iPhone-ul şi se uită la el repede; mai degrabă ar fi ascultat ce avea Ludvig de spus, dar când văzu mesajul care sosise, fotografiile şi colegii din încăpere încetară să mai existe pentru el.

Phoenix către Electron, eşti acolo?

Îi luă câteva secunde să înţeleagă importanţa mesajului. Nu-şi amintea când primise ultima oară un semn de la prietenul lui; scrise un răspuns rapid.

Aici Electron. Care-i treaba?

Răspunsul veni câteva secunde mai târziu.

Sunt afară. E important.

Afară?

Gabriel îi răspunse repede.

Unde afară? Ce e important?

Şi de data aceasta, răspunsul veni cu repeziciune.

Pe Mariboesgate numărul 13. Am ceva pentru tine. Fata cu floarea în gură.

Ce Dumnezeu de legătură avea Sconcsul cu ea?

Gabriel se ridică în picioare împleticindu-se, bălmăji o scuză, ieşi năvalnic din încăpere şi alergă cât putu de repede pe scări.

Capitolul 30

— 10 octombrie. Ora este 17.05. Prezenţi în încăpere sunt şeful unităţii de omucideri de pe strada Mariboesgate numărul 13, Holger Munch, şi anchetatoarea Mia Krüger.

— Vă rugăm să vă spuneţi numele complet, îi zise Mia bărbatului care purta casca de bicicletă, arătând spre reportofon.

Tânăra încă părea agitată şi iritată, iar Munch fu tentat să-i spună să se calmeze, dar se răzgândi.

— Jim, rosti bărbatul.

— Numele complet, spuse Mia, arătând din nou spre reportofon.

Bărbatul care purta casca albă pentru bicicletă o privi.

— Ăsta-i numele meu, se bâlbâi el, aruncându-i o privire fugară lui Munch.

— Numele complet, cu tot cu numele de familie.

— Jim Fuglesang, spuse el, fixând masa cu privirea.

— Sunteţi conştient că aveţi dreptul la prezenţa unui avocat aici?

— Puiul a sărit singur în coş, spuse Jim Fuglesang.

Mia se uită pieziş la Munch, care ridică din umeri.

— Deci, renunţaţi la dreptul de a avea un avocat?

Omul din capătul mesei se uită la Munch ca şi cum nu ar fi înţeles întrebarea care-i era pusă.

— Eu am omorât-o, spuse Fuglesang, îndreptându-se uşor de spate.

— Pe cine? întrebă Mia, aplecându-se în faţă în scaun.

— Pe cine? repetă Jim Fuglesang după ea, părând confuz.

— Bine, Jim, pe cine-ai omorât?

Mia începea să se calmeze. Ceva în legătură cu omul pe care-l aveau în faţă îi spunea că nu avea să funcţioneze dacă se enerva pe el. Părea că nici nu e conştient de gravitatea situaţiei în care se afla.

— Pe cine ai omorât, Jim?

În mod limpede, nu era nevoie să pară ameninţătoare. Părea şi aşa destul de speriat şi de perplex.

— Pe fata aia din ziar.

— Pe care fată din ziar, Jim? întrebă Munch cu mult calm.

— Fata de pe pene.

— Camilla?

Dură ceva până când veni răspunsul.

— Da, încuviinţă Jim şovăielnic, apoi continuă să fixeze cu privirea masa.

— Ai cunoscut-o?

— Pe cine?

— Pe Camilla Green.

Bărbatul care purta casca albă pentru bicicletă părea în continuare că nu avea habar despre ce vorbea Munch, totuşi, încuviinţă.

— Deci, ai cunoscut-o? întrebă Mia. De unde o cunoşteai, Jim?

— Era vară, spuse bărbatul din faţa lor. Era o veveriţă. Mie-mi plac veveriţele.

Munch îi aruncă o privire Miei, care nu făcu decât să clatine din cap.

— A fost în pădure? întrebă ea. Ai dat din întâmplare peste Camilla în pădure?

Jim Fuglesang zâmbea ca pentru sine, ca şi cum ar fi fost cu gândul la altceva.

— Îmi plac cozile lor, sunt aşa moi şi pufoase, şi dup-aia fac aşa cu lăbuţele. Ca să ţină de conurile de pin. Să le ronţăie. Ştiţi ce zic?

Zâmbi din nou, apoi strânse din dinţi.

— Deci, ai văzut o veveriţă în pădure? Vara? oftă Munch, începând să-şi piardă răbdarea.

— Am văzut o grămadă, zâmbi bărbatul. Ele stau de obicei în jurul pinilor înalţi de lângă lac. Acolo unde-i barca aia roşie.

— Acolo ai văzut-o? întrebă Mia. Jos, lângă lac?

— Pe cine? întrebă din nou Jim Fuglesang.

— Auzi... oftă Munch din nou, dar fu întrerupt de Mia, care-şi puse mâna pe umărul lui.

— Ai fost lângă lac, continuă ea. Şi te uitai după veverițe.

— Da, le place acolo.

— Şi ai fost singur?

— Da, încuviinţă Jim Fuglesang. Aşa îmi place mie.

Munch nu ştia unde voia să ajungă Mia, dar o lăsă să continue.

— Deci, Camilla, fata din ziar, nu era acolo?

— Nu, ea nu era acolo, numai veveriţa era. Părea a fi o femelă, că mi s-a părut că văd şi un pui de veveriţă, dar asta a fost doar la început, pentru că dup-aia am văzut cealaltă chestie, dar după ce m-am ghemuit.

Jim Fuglesang plecă uşor capul, privirea mergându-i cu prudenţă dintr-o parte în alta, apoi îşi duse degetul la buze.

— Trebuie să faci foarte multă linişte, că altfel fug.

— Aşadar, ai fost jos, lângă lac? întrebă Mia, zâmbind uşor. Acolo ai făcut astea?

Deschise dosarul, scoase cele două fotografii pe care li le arătase Anette Goli şi le împinse pe masă.

De data aceasta, Jim reacţionă; îşi îndepărtă privirea dinspre fotografii şi începu să fixeze peretele cu privirea.

— Maria Theresa, spuse el, şi începu să bată cu pumnul în casca pentru bicicletă.

— Camilla.

Munch nu mai putea suporta acel spectacol mult timp.

— Maria Theresa, spuse Jim din nou, părând că se pierde iar cu totul într-o lume a lui. Patru pietre albe lângă lac. Casa aia goală.

— Camilla, spuse Munch din nou, de data aceasta mai tare.

— Paisprezece minute într-o zi bună. Şaisprezece minute la întoarcere.

— Ascultă, spuse Munch iritat, dar Mia îi puse din nou mâna pe umăr.

— Am avut odată o veveriţă în grădină, rosti ea cu blândeţe. Când eram doar un copil. Puseserăm seminţe de floarea-soarelui în vasul de hrănit păsărelele, dar când ne-am dus să vedem dac-a venit vreuna, am văzut că venise, în schimb, o veveriţă.

Jim Fuglesang încetă să se mai lovească în cap, dar continuă să fixeze peretele cu privirea.

— Sora mea şi cu mine, continuă Mia, am mai pus nişte seminţe şi s-a întors. Stăteam lângă fereastră, ascunse după perdea, şi aşteptam, şi în fiecare zi venea, exact la aceeaşi oră. Dar ştii care-a fost cel mai greu lucru?

— Nu.

Jim Fuglesang era atent în acel moment şi se întoarse din nou cu faţa spre ei.

— Să ne hotărâm dacă să-i spunem Chip sau Dale.

Munch nu ştia ce să creadă, nu înţelegea de ce Mia intrase în jocul nebunesc al acelui om, dar o lăsă să continue.

— Sora mea geamănă voia Chip, eu voiam Dale.

— Chip şi Dale i-au stricat pomul de Crăciun răţoiului Donald, chicoti Jim Fuglesang.

— Ştiu, zâmbi Mia.

— Nu putea să-i prindă şi tare se mai supăra. Pusese toate decoraţiunile-alea de Crăciun şi, pe urmă, s-a dărâmat totul.

— Da, chiar aşa a fost, nu-i aşa? Şi n-am reuşit să ne punem de acord în legătură cu un nume, dar am reuşit să facem poze cu ea, şi am fost foarte mulţumită.

— Cu veveriţa? întrebă Jim.

— Da, încuviinţă Mia. Le-am pus în dormitor, ca să ne putem uita la ele în fiecare seară, înainte de culcare.

— Dale era ăla mai gras şi mai hazliu, zâmbi Jim şi păru pentru o clipă că vrea să dispară din nou în lumea lui, dar Mia îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Îţi place să faci poze, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă Jim.

— Tu le-ai făcut pe-astea? întrebă Mia cu delicateţe, îndreptându-şi încet mâna spre pozele de pe masa din faţa lor.

— Da, răspunse bărbatul, reuşind de data aceasta să privească fotografiile.

— Ştii ce cred eu, Jim?

— Nu?

— Hai să uităm de Camilla. Fata de pe pene.

— Serios? întrebă Fuglesang, oarecum surprins.

— Da, hai să uităm de ea, nu e importantă, continuă Mia. Nu ai ucis-o pe Camilla, nu-i aşa? Nici măcar nu o cunoşti, iar tu eşti un om bun – n-ai face niciodată aşa ceva, nu-i aşa?

— Nu, niciodată, o asigură Jim Fuglesang.

— Nici măcar nu ai cunoscut-o vreodată, nu?

— Nu, nu m-am întâlnit niciodată cu ea.

— Doar te-ai speriat puţin, nu-i aşa? Când ai văzut ziarele, şi nici nu-i de mirare. Şi eu m-aş fi speriat, tu nu, Holger?

Mia îl privi pe Munch, cu un zâmbet uşor. Holger nu putu decât să ridice din umeri.

— Ba da, desigur, spuse Munch, dregându-şi vocea.

— Vezi, Jim? Oricine în locul tău s-ar fi speriat, pentru că aveai pozele alea, nu-i aşa?

— Nu am făcut nimic, spuse Jim cu lacrimi în ochi.

— Sigur că n-ai făcut, zâmbi Mia.

— N-am omorât pisica.

— Sigur că n-ai omorât pisica.

— Nici câinele.

— Desigur că n-ai omorât nici câinele, continuă Mia. Tu nu ai face rău nimănui, nu-i aşa, Jim?

— Nu, rosti Fuglesang, ştergându-şi o lacrimă.

— Cred că tu eşti foarte curajos, spuse Mia.

— De ce?

— Pentru că ai venit la noi cu pozele astea. Ne ajuţi. Sigur că nu ai ucis-o tu. Dar am vrea să ştim unde le-ai făcut. Înţelegi ce spun?

— Câinele şi pisica? întrebă Jim.

Două fotografii. Aproape identice. Lumânări aşezate sub forma unei pentagrame. Paturi din pene. Pisica zăcea pe unul. Câinele, pe celălalt. Ambele animale fuseseră ucise, cu labele din faţă poziţionate la fel de ciudat ca şi braţele Camillei. Una sus. Cealaltă într-o parte a animalului.

— A fost aproape de veveriţă? întrebă Mia cu prudenţă.

— În magazin erau lupi, spuse Jim; părea gata să-i lase iar de izbelişte.

— Jim? rosti Mia. Jos, lângă râu? Lângă barca roşie?

Faptul că văzuse fotografiile părea să-l fi tulburat pe Jim Fuglesang. Începu din nou să-şi lovească uşor casca şi să fixeze peretele cu privirea.

— Maria Theresa, murmură el.

— Jim, încercă Mia din nou.

— Patru pietre albe.

— Jim, îţi aminteşti unde ai făcut pozele?

— Barca roşie, spuse Fuglesang, lovindu-şi casca mai tare.

— Camilla.

Munch îşi pierdea din nou răbdarea.

— Au fost făcute în acelaşi loc? încercă din nou Mia. Au fost făcute în acelaşi timp?

— Maria Theresa, spuse Jim pe un ton cântat. Patru pietre albe lângă lac. Casa părăsită. Puiul a vrut să intre în coş.

— Jim? încercă Mia din nou. Unde-ai făcut pozele astea? Când le-ai făcut? În acelaşi loc? În acelaşi timp?

— Marţea e mai bine să te-ascunzi în baie, spuse el, iar de data asta păru a-i părăsi de tot.

În acel moment se auzi un ciocănit în uşă, iar Anette Goli băgă capul în încăpere.

— Gronlie a reuşit să stabilească o legătură, spuse Goli, făcând un semn din cap spre Munch. Am putea, vă rog, să discutăm afară?

Munch îi aruncă o privire Miei, care clătină din cap a iritare.

— OK.

Anchetatorul burduhănos se ridică, ieşi din încăpere şi închise cu grijă uşa după el.

Capitolul 31

Din fericire, erau puţini clienţi la Justisen şi reuşiră să găsească o masă într-un loc liniştit, unde nu aveau să fie deranjaţi. Munch ar fi preferat să stea afară, ca să poată fuma, dar era pur şi simplu prea frig.

Îşi scoase haina şi se lăsă sa cadă în scaun faţă-n faţă cu Mia, care îşi luase deja o bere şi era adâncită în notiţele ei, pierdută-n gânduri. Bărbatul comandă o apă minerală Farris şi se întrebă dacă ar fi trebuit cumva să-i informeze pe toţi membrii echipei înainte să meargă la bar, dar era ceva în legătură cu momentele acelea petrecute împreună care-i plăcuse întotdeauna; el şi Mia la Justisen. Le spusese să vină a doua zi de dimineaţă devreme, la o şedinţă; era suficient. Pe lângă asta, toată lumea avusese şi aşa o zi destul de lungă.

— Deci?

— Deci, ce? întrebă Mia, golindu-şi berea fără să îşi ia ochii de la notiţele de pe masă.

— Jim Fuglesang? Nu e omul nostru. Suntem de acord?

Mia clătină din cap; părea că preferă nici să nu vorbească despre asta.

— Desigur că nu, răspunse ea după un timp, fără să-l privească.

Pacient la spitalul Dikemark. Tot fusese internat şi externat. Trăia de unul singur în coliba lui când nu era în spital, dar mereu primea ajutor. Ca de obicei, Ludvig Gronlie dăduse câteva telefoane, găsise persoanele potrivite care să-l ajute şi, cu toate că Munch se gândise să îl ţină pe Jim Fuglesang în custodie peste noapte, ajunsese în cele din urmă să-l dea pe mâna asistenţilor sociali, care veniseră să-l ia.

— Care-i faza cu aceste tablouri cumplite? întrebă Mia, ridicând pentru prima oară privirea dinspre notiţe.

Chemă chelnerul şi mai comandă o bere şi un Jägermeister, apoi începu să-şi roadă pixul în timp ce privea în depărtare.

— Adică, eu am văzut foarte multe chestii ciudate.

— Acelaşi ritual? Dar cu o pisică? Şi cu un câine? întrebă Munch, privind-o.

Holger Munch era unul dintre cei mai pricepuţi detectivi din Norvegia, dar uneori i se părea că era un simplu asistent al Miei Krüger. Că treaba lui era s-o îndrepte în direcţia potrivită. Oftă, simţind nevoia disperată de o ţigară, şi îşi aminti subit că uitase să răspundă la mesajul pe care i-l trimisese Miriam mai devreme în acea zi.

Trebuie să vorbesc cu tine, tată. E ceva destul de important. Te rog să mă suni.

Miriam trebuia să aştepte. Totul fusese neclar încă de când o descoperiseră pe Camilla Green în pădure.

— În aceeaşi poziţie. Aceeaşi pentagramă formată din lumânări. Pe un pat din pene. O pisică. Şi un câine. Dar hai să lăsăm asta la o parte acum, spuse el, luând încă o gură din apa minerală.

— Hă? făcu Mia; părea că se trezeşte la realitate.

— Am spus că lăsăm asta la o parte pentru moment, repetă Munch.

— De ce?

— Asta avem la dispoziţie. Două fotografii. Acelaşi tip de scenă a crimei. Lumânări. Pene. Pisică. Câine. Chiar şi labele lor sunt în aceeaşi poziţie ca şi mâinile Camillei Green. Am dreptate?

— Da.

Dădu pe gât Jägermeisterul, luă o gură de bere şi puse pixul pe masă.

— Bun, ce altceva mai avem? întrebă Munch.

— Biletul găsit în vestiarul Camillei, răspunse Mia. Ai primit poza pe care ţi-am trimis-o?

Munch încuviinţă.

— Fraza „Îmi place de tine”? O bufniţă?

— Sau un desen cu ceva care seamănă cu o pasăre. Nu mi-am dat seama dacă era vorba de-o bufniţă.

— Dar penele proveneau de la o bufniţă?

— Da, da, spuse Munch. Dar nu uita că Gronlie a spus că e vorba doar de o presupunere. Medicii legişti verifică acum ipoteza.

— Chiar şi aşa, rosti Mia, luând încă o gură de bere.

— Da, încuviinţă Munch.

— Deci, avem şi asta.

— Şi istoricul apelurilor telefonice, de care a făcut rost Gabriel, adăugă Munch.

— Categoric. Mesajul care spunea că e OK a fost trimis de la azil.

— Sau măcar din apropiere.

— Aceeaşi staţie de telefonie mobilă?

— Da.

— Camilla a dispărut. Apoi, cineva i-a luat telefonul mobil şi a trimis un mesaj în care spunea că totul e în regulă. În apropierea locului din care a dispărut.

— Să nu-l fi trimis chiar ea, spuse Munch.

— Asta credem?

— Nu ştiu, eu încerc să fac un rezumat al informaţiilor pe care le-avem.

— Bun, încuviinţă Mia. Dar hai să presupunem, pentru un moment, că nu l-a trimis chiar ea.

— Ceea ce e foarte probabil.

— Înseamnă că persoana pe care o căutăm are acces în azil.

— Sau locuieşte în apropiere.

— Exact, spuse Mia.

— Deci, asta avem la dispoziţie.

— Da.

Munch vedea că Mia se pierde din nou în gânduri şi profită de ocazie pentru a se strecura afară să fumeze o ţigară.

Erau câţiva oameni pe stradă, tremurând în timp ce fumau sub radiatoarele de pe verandă, dar Munch găsi unul care nu era ocupat şi îşi scoase mobilul din buzunarul de la scurtă.

Trebuie să vorbesc cu tine, tată. E destul de important.

Degetele lui îngheţate găsiră numărul lui Miriam, dar când o sună, îi intră direct căsuţa vocală.

„Bună, sunt Miriam Munch. Mă tem că nu pot răspunde la telefon chiar acum...”

Munch mai încercă numărul de câteva ori, dar intră mesageria. Termină ţigara şi intră înapoi alături de Mia, care comandase deja o altă bere şi încă un pahar de Jägermeister şi stătea cu umerii slabi aplecaţi asupra notiţelor.

— Deci, cum e cu Finstad ăsta? întrebă Munch, ca să-i atragă atenţia.

— Ce?

— Anders Finstad? Ăla cu pozele cu fetiţele?

— Ştiu că nu poţi să fii sigur niciodată, spuse Mia, dar mie mi-a făcut impresia că e chiar un om cumsecade. Ţine foarte mult la şcoala de echitaţie şi la elevii lui. E foarte multă dragoste investită acolo, aproape că se vede în clădiri. Ştii ce zic?

Munch nu ştia, dar avea încredere în judecata ei, deşi ochii începeau să-i joace în cap din cauza alcoolului.

— E adevărat că fosta lui soţie a inventat toată povestea?

— Cum spuneam, n-am de unde să ştiu, dar sunt convinsă că zicea adevărul.

Bătu darabana cu degetele pe masă pentru o clipă, apoi îşi trecu părul lung şi negru pe după ureche.

— Putem să-l tăiem de pe listă?

— Ce? Nu, nu-l tăiem, dar nu mai e în vârful listei mele. Tu pe cine ai?

Munch simţea că începe să obosească. Fusese o zi lungă.

— Helene Eriksen? întrebă Mia. E sau nu e?

Munch se gândi un moment.

— Îmi place de ea, dar e.

— Şi Paulus ăla?

— Ăla categoric rămâne pe listă, încuviinţă Munch.

— Şi fetele, rosti Mia, aruncând o privire rapidă asupra foii ei de hârtie. Isabella Jung? Benedikte Riis? Cecilie Markussen?

Munch îşi înăbuşi un căscat.

— E mult prea devreme ca să ne dăm seama. Dacă mă întrebi pe mine, toate sunt pe listă. Va trebui să le reanalizăm după şedinţa de mâine-dimineaţă cu echipa.

Mia îşi înghiţi Jägermeisterul când mobilul începu să-i sune anunţând sosirea unui mesaj. Înjură şi clătină din cap.

— Ce-i? întrebă Munch.

— Curry, răspunse ea şi oftă din greu.

— Ce mai e de data asta?

— A tras o beţie zdravănă. Are nevoie de un loc unde să doarmă. Iarăşi.

— Probleme-n paradis?

Munch îşi bău paharul de apă minerală Farris.

— Da, a avut iarăşi scandal cu Sunniva, murmură Mia, clătinând din nou din cap. De data asta a fost unul mare de tot.

— Am înţeles, spuse Munch.

— Scuze, nu ştiu cât pot să-ţi povestesc.

— Nu m-am născut ieri. Dar, în fine...

— În fine, ce?

— În fine, ce pot să zic? Ştiu că ţii la Jon, dar am nevoie de oameni în care să pot avea încredere.

— Kim pleacă de la noi. Curry n-a venit la lucru. Poate că, până la urmă, rămânem doar noi doi, spuse Mia, făcându-i cu ochiul.

— În momentul de faţă, nu asta e cea mai mare problemă a mea, rosti Munch ridicându-se.

— Deja pleci?

— Da. Trebuie să dorm. Continuăm mâine.

Îşi lua haina pe el tocmai când sună telefonul. Îşi mai înăbuşi un căscat şi se uită pe ecran. Gabriel Mork. Munch se gândi să-l ignore, dar în cele din urmă preluă apelul.

— Da? Munch la telefon.

La celălalt capăt al firului era linişte deplină.

— Alo?

Tot nu se auzi niciun sunet.

— Eşti acolo, Gabriel? Ce se întâmplă?

Mia ridică privirea dinspre notiţe.

— Trebuie să veniţi, rosti vocea stinsă a lui Gabriel.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să veniţi, spuse Gabriel din nou.

— Unde să venim? întrebă Munch.

— Trebuie neapărat să vă arăt ceva.

Tânărul hacker părea tulburat.

— Nu mai poate aştepta până mâine?

— Nu, insistă Gabriel. Categoric nu.

— Vorbeşti serios? Eşti la birou?

— Da.

— OK, sunt pe drum, spuse Munch, închizând telefonul.

— Ce-a fost asta?

— A sunat Gabriel de la birou. Vrea să merg acolo acum. Vrei să vii cu mine?

— Bineînţeles, încuviinţă Mia şi-şi termină berea.

PATRU

Capitolul 32

Sunniva Rod alergă pe ultimele câteva trepte şi-şi agăţă haina în vestiar. Îşi luă uniforma şi oftă în timp ce şi-o punea pe ea. Lucrase la ospiciu aproape opt ani şi, iniţial, găsise destul de atrăgătoare uniforma strâmtă, demodată, dar se săturase. Şi nu doar de uniformă, ci de slujba ei.

Sunniva oftă din nou şi se îndreptă spre sala personalului, ca să-şi facă o ceaşcă de cafea.

„Fiji".

„Marea azurie, palmieri şi libertate".

Economisiseră aproape un an. Toată iarna care trecuse, numai întuneric şi frig, fără timp liber; nici măcar nu fuseseră în vacanţă în vara aceea, iar ea luase toate turele suplimentare pe care le putuse prelua, dar nu o deranjase, pentru că în ianuarie, anul următor, aveau să meargă în Paradis. O lună întreagă.

Şi iar o făcuse, nenorocitul. Le risipise banii la jocurile de noroc. Se îmbătase şi pierduse tot. Din nou. Dar de data asta, se săturase. Îl iubise pe Curry, fără îndoială, dar nu putea trăi aşa.

Nu. Era picătura care umpluse paharul. Îl aruncase afară, iar în acel moment nu simţea decât uşurare. Apartamentul era proprietatea ei. Tatăl ei le dăduse banii cu nişte ani în urmă, când se hotărâseră să se mute împreună. În acel moment, era numai al ei. Se simţea liberă.

Sunniva îşi luă ceaşca de cafea din sala personalului şi se alătură colegilor ei pentru şedinţa de dimineaţă. Tura de noapte se încheiase, urma să preia tura de zi şi toată lumea avea să fie pusă la curent cu evenimentele din noaptea care trecuse. Centrul Sf. Elena era locul în care oamenii foarte vârstnici veneau să-şi petreacă ultimele zile, săptămâni sau luni din viaţă şi era, în general, un loc fără prea multe evenimente. Doctorii veneau în vizită. Se mai schimbau tratamente medicamentoase.

După şedinţa de dimineaţă, se răsfaţă cu o a doua ceaşcă de cafea, înainte de a intra în tură. Avea nevoie de ea, pentru că Torvald Sund era pe lista ei în ziua aceea.

Vicarul nebun.

Ceva la bătrânul acela şi întunecimea din ochii lui îi dădeau fiori.

Sunniva afişă un zâmbet şi duse tava cu micul dejun al bătrânului în salonul lui. Din fericire, vicarul dormea, aşa că o puse pe noptieră. Un sandvici cu somon şi capere. Ceai de muşeţel cu miere şi un pahar cu suc de portocale. La Sf. Elena, ştiau să le poarte de grijă pacienţilor.

Sunniva se pregătea să plece, când vicarul deschise deodată ochii.

— Eu nu o să merg în rai! exclamă bătrânul, ţintuind-o cu privirea.

— Ba sigur c-o să mergi, zâmbi ea.

— Ba nu. Am păcătuit.

Bătrânul părea foarte tulburat.

— Oh, Doamne, iartă-mă! Oh, Părinte, n-am ştiut, n-am ştiut. Te rog, dă-mi voie să mă căiesc pentru păcatele mele.

Omul îşi ridică braţele slăbănoage în aer şi strigă, practic, în gura mare spre tavan.

— De ce nu mă ascultă nimeni?!

Potrivit fişei sale, vicarul trebuia să primească trei doze de câte 10 miligrame de diazepam şi 0,5 miligrame de morfină pe zi, administrate intravenos. Sunniva verifică perfuzia şi descoperi că era goală. Tura de noapte nu reuşise să-i administreze doza corespunzătoare de medicamente. Clătină din cap, uşor iritată, şi scoase punga de pe suport.

— Nu, protestă bătrânul.

Sunniva coborî privirea spre el.

— Nu, nu, spuse din nou vicarul, arătând cu un deget strâmb spre punga din mâna ei.

Îi luă câteva secunde să-şi dea seama ce voia să spună.

— Nu vrei medicamentele?

Bătrânul clătină din cap şi arătă spre o carte de pe noptieră.

— Biblia? Vrei să îţi citesc?

Vicarul clătină din cap şi o privi cu nişte ochi care păreau mai lucizi.

Apoi murmură că voia ca ea să deschidă dulapul noptierei.

Reatașă punga cu perfuzia de suport, ocoli patul, îngenunche lângă noptieră şi deschise dulapul. Înăuntru era un ziar vechi.

— Ăsta?

Vicarul încuviinţă, zâmbind uşor

— Ea, spuse bătrânul, arătând cu degetul.

— Cine? întrebă Sunniva.

— Copiii ard, spuse vicarul, cu privirea nu atât de lucidă.

— Torvald? spuse Sunniva, punându-i mâna pe frunte; era foarte fierbinte. Torvald?

Niciun răspuns.

Bătrânul nu mai era treaz; pleoapele i se închiseră încet, iar degetul lui strâmb, care arătase spre ziar, atârna moale lângă pat.

Sunniva Rod puse ziarul înapoi unde-l găsise, îl înveli pe bătrân, se duse la dulapul cu medicamente să ia o perfuzie nouă şi o legă de mâna plăpândă, ridată. Verifică dacă bătrânul dormea adânc şi-şi continuă rondul de dimineaţă.

Capitolul 33

Gabriel Mork stătea foarte liniştit pe scaunul său, în partea din spate a biroului anchetatorilor. Nu dormise de douăzeci şi patru de ore; cu toate acestea, nu se simţea obosit. Îi fusese rău de câteva ori, iar stomacul îi era complet gol, dar, cu toate acestea, nu îi era foame. Suferise un şoc; despre asta trebuia să fie vorba. Cu o zi în urmă, când Sconcsul îi trimisese mesajul pe telefon, apărând în faţa biroului lui pe nepusă masă, insistând să se întâlnească, Gabriel fusese intrigat, bineînţeles, dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru aşa ceva.

Munch stătea lângă proiector şi părea epuizat. Nici ei nu dormiseră, Mia şi Munch; rămăseseră cu el la birou toată noaptea. Anette Goli apăruse pe la 3 dimineaţa, iar Curry, la puţin timp după, mirosind puternic a trăscău. Singurii care încă nu văzuseră filmul erau Kim Kolso, Ylva şi Ludvig Gronlie.

— După cum ştiţi de-acum cu toţii, tuşi Munch şi aruncă o privire adunăturii de oameni supuşi, Gabriel a fost contactat azi-noapte de un vechi prieten pe nume...

Munch îi aruncă o privire fugară lui Gabriel.

— Sconcsul, murmură tânărul.

— Un vechi prieten, hacker, pe nume Sconcsul, care a găsit un film pe internet, pe un server secret. Şi, din câte-mi dau seama, hackerul ăsta nu-i prea prieten cu poliţia, aşa că doar datorită lui Gabriel am ajuns să avem acel film.

Ceilalţi se întoarseră spre el şi încuviinţară. Se simţise mândru după drumul până la Azilul Hurumlandet; urcase o treaptă, nu mai era un începător, dar în acel moment era din nou în locul de unde pornise, afară, pe trotuar, cu şase luni în urmă. Era doar un puşti, care, conştientizând gravitatea situaţiei, îşi vomitase maţele. Cât de lipsit de profesionalism. Îşi aşează mâinile în poală şi încercă să respire calm.

— După cum ştiţi, continuă Munch, starea generală a Camillei Green în momentul în care a fost găsită era mult mai proastă decât atunci când a

dispărut. Era extrem de slabă, scheletică, avea băşici şi zgârieturi pe coate şi pe genunchi şi era plină de vânătăi. Autopsia a indicat, de asemenea, faptul că stomacul ei conţinea în exclusivitate grăunţe, un fel de nutreţuri pentru animale, iar datorită lui Gabriel suntem aproape să aflăm de ce.

Gabriel o văzu pe Ylva întorcându-se spre el cu un amestec de curiozitate şi de teamă. Cea mai nouă membră a echipei părea că nu se simte absolut deloc în largul ei. Din nou, o înţelegea perfect.

— Ludvig, stingi tu, te rog, luminile? întrebă Munch.

Poliţistul se ridică, apăsă pe întrerupător, iar în încăpere se lăsă liniştea în timp ce Munch acţionă butonul, iar clipul video începea să se deruleze pe ecranul suspendat aflat în faţa lor.

Gabriel se forţă să-l privească. Poate că de data asta avea să reuşească să fie ca Mia şi Munch. Să-l urmărească prin ochii unui poliţist. Nu ca o fiinţă umană obişnuită, aşa cum îl privise prima oară.

La început, ecranul era negru. Apoi însă apăru ea, Camilla Green. Părea a fi într-un beci. Şi, în timp ce lumina creştea încet în intensitate, o roată mare îşi făcu apariţia. Era în interiorul a ceva ce ar fi putut fi o cuşcă. Pentru un şoarece sau un hamster, probabil, dar totul era la dimensiuni mai mari, conceput pentru o fiinţă umană. Ar fi putut fi amuzant dacă nu era cel mai trist lucru pe care îl văzuse Gabriel vreodată. Camilla Green stătea în interiorul roţii, iar Gabriel nu reuşise să înţeleagă, iniţial, despre ce era vorba, dar confuzia lui nu durase mult. În momentul în care Camilla Green se târâse încet în interiorul roţii, rotaţia acesteia aprinsese luminile.

Era ţinută prizonieră.

Într-un beci. Într-o cuşcă. Fără lumină.

Gabriel fu nevoit să-şi ferească privirea.

În timp ce Camilla Green învârtea cu disperare roata tot mai repede, fiecare moment înfăţişând în mod evident chinul fetei, văzură că, pe zidul gri, cineva scrisese cu vopsea albă nişte litere, în spatele ei.

„Aleasa”.

Camilla reuşi să aducă roata la un nivel constant de viteză. O mână în faţa celeilalte, cât de repede şi de constant putea. Membrii echipei începură să-şi arunce priviri confuze. De ce încerca să meargă mai repede? Lumina se aprinsese deja. Apoi, brusc, se deschise o trapă şi ceva căzu pe podea.

„Mâncare”.

De aceea alerga atât de repede.

„Ca să mănânce”.

Gabriel nu-şi amintea când îndreptase din nou privirea spre ecran.

„Grăunţe”.

Nu mai reuşi să se stăpânească. Nu mai suporta să privească nici măcar o secundă. Gabriel fugi din cameră, deschise brusc uşa de la toaletă şi se ghemui în genunchi în faţa vasului, în timp ce acidul din stomac începea să-i urce năvalnic în gât, iar el transpira abundent.

— Eşti în regulă, Gabriel?

Tânărul hacker nu reuşi să răspundă. Abia îşi dădu seama că uşa din spatele lui se deschisese, iar Mia intrase.

Aceasta băgă un prosop pentru mâini sub jetul de apă şi i-l dădu, apoi îngenunche lângă el în timp ce el îşi apăsa prosopul rece pe faţă pentru a se răcori.

— Sunt în regulă, murmură el cu o voce stinsă.

Nu era imaginea încrezătoare pe care voia s-o transmită. Şi tocmai în faţa Miei Krüger. Era un începător incapabil să facă faţă realităţilor dure ale slujbei sale. Era însă prea târziu pentru a-şi face griji în legătură cu asta; noaptea fusese mult prea lungă.

— Cred c-ar fi bine să mergi acasă, îi spuse colega lui, cu bunăvoinţă. O să ne ocupăm mai târziu de asta.

— De ce să ne ocupăm? întrebă el, ridicând privirea spre ea.

Mia îi puse mâna pe umăr.

— Ştiu că e greu, dar trebuie să ştim, nu-i aşa?

— Ce să ştim? întrebă Gabriel, uimit.

— De unde l-a luat. Prietenul tău, Sconcsul. Trebuie să aflăm, cât de repede se poate.

— Da, încuviinţă Gabriel, precaut, deşi era conştient de faptul că avea să fie pur şi simplu imposibil.

Capitolul 34

Curry mai înghiţi o gură de cafea în timp ce Mia reveni în biroul anchetatorilor şi se aşeză din nou.

— Toate bune? întrebă Munch.

— O să fie în regulă, răspunse Mia.

— Bun.

Munch părea că nu ştie ce să spună mai departe. Stătea în continuare lângă proiector, înăbuşindu-şi un căscat şi scărpinându-se în barbă.

— Aşa, începu el, dar nu mai spuse nimic după aceea.

Curry îl înţelegea perfect. Dormise din nou pe canapeaua din apartamentul Miei, după ce băuse aproape o jumătate de sticlă de whisky.

Căzuse lat şi aproape că nu-şi auzise telefonul în momentul în care începuse să sune la ora 3.00 dimineaţa.

Era aproape treaz în acel moment, sau cel puţin aşa se simţea. Un amestec de neînţelegere şi de revoltă aruncase o umbră peste orice altceva.

„Chestia asta e mai serioasă decât am crezut noi".

Ce nenorocit bolnav la cap ar fi fost în stare să facă aşa ceva? Să închidă o tânără într-o cuşcă? Timp de luni bune? S-o oblige să se târască într-o roată uriaşă ca să aibă parte de lumină? Ca să aibă parte de hrană?

Munch încă stătea în partea din faţă a camerei, încercând să-şi găsească vorbele. Părea c-ar fi fost în stare să dea aproape orice ca să-şi poată pune capul pe o pernă.

Curry se considera un dur, dar nu ştiuse ce să facă în momentul în care filmul rulase pe ecran. Faţa îngrozită a Camillei Green, complet epuizată.

„Săraca fată".

— Aveţi întrebări? rosti Munch în cele din urmă. Înainte să ne apucăm să analizăm ceea ce-am văzut?

Aruncă o privire spre grup, dar nimeni nu răspunse.

— Mia? spuse el, cedându-i locul din faţa proiectorului colegei sale, care nu părea tulburată în vreun fel de lipsa somnului.

— OK, rosti Mia, apăsând un buton. Probabil că unii dintre voi vor să vadă din nou filmul, şi o să puteţi face asta, desigur – găsiţi o copie pe serverul nostru –, dar momentan cred c-ar trebui să acordăm nişte timp studierii detaliate a imaginilor. Am împărţit filmul într-o serie de instantanee şi vom începe prin a ne concentra pe nişte detalii care s-ar putea să vă fi scăpat iniţial, dar pe care noi le considerăm importante. Evident, aici se întâmplă mult mai multe lucruri decât am crezut iniţial. Oricine-ar fi răspunzător de asta nu va avea timp să se gândească la o a doua victimă. Nu atât timp cât noi suntem cu ochii pe el.

Era pur şi simplu impresionantă. Curry o respectase mereu, desigur, dar în acel moment înţelegea. Cum îşi lăsa ea emoţiile la o parte, cum făcea pe detectiva; aproape că auzea cum i se învârt rotiţele din cap.

— De ce era Camilla Green atât de slabă în momentul în care am găsit-o? Acum, ştim asta. De ce avea acele băşici pe mâini şi vânătăi pe genunchi? Ştim şi asta. Şi, în cele din urmă, de ce arăta autopsia că stomacul ei conţinea doar nutreţuri de animale? Avem şi răspunsul la întrebarea asta. Deci, putem şterge toate astea de pe listă. Şi sunt conştientă de faptul că s-ar putea să vă fie greu să acceptaţi ideea că lucrurile pe care le-aţi văzut sunt adevărate, dar trebuie neapărat să ţinem minte că sunt. Camilla a avut parte de un sfârşit cumplit în mâinile unui monstru. Cu cât ştim mai multe, cu atât

ne va fi mai uşor să-l prindem pe nenorocitul sau nenorociţii ăia, am dreptate?

Curry nu ştia de ce concepuse Mia acel discurs; în mod sigur, nu era nevoie să spună asta. Apoi o văzu pe Ylva. Părea gata să leşine dintr-o clipă în alta.

— Două informaţii. Numărul unu: Camilla Green a fost ţinută prizonieră într-un beci. Obligată să trăiască aidoma unui animal. Vreme de câteva luni, probabil. Numărul doi: la un moment dat, criminalul sau criminalii au ucis-o, sacrificând-o în ceva ce se aseamănă foarte mult cu un ritual.

Mia apăsă din nou pe buton, apoi din nou, mergând înainte şi înapoi între două fotografii. Camilla în beci şi în luminişul din pădure.

— Aşadar, întrebarea numărul unu. Motivul? Este acelaşi motiv în spatele ambelor infracţiuni?

Aruncă o privire de-a lungul mesei, dar nimeni nu spuse nimic, deci continuă.

— Totul face parte din aceeaşi infracţiune? Camilla ţinută în beci, tratată ca un animal. Camilla apare, câteva luni mai târziu, de data aceasta goală, aşezată într-o pentagramă formată din lumânări. E acelaşi motiv? Există vreo legătură?

Ridică din nou privirea şi luă o gură din sticla de apă, iar în acel moment Curry îşi dădu seama de ce Mia nu părea la fel de obosită ca Munch. Era drogată. Curry simţi un junghi de vinovăţie. Fusese atât de înţelegătoare, îl lăsase să doarmă pe canapeaua ei, iar el nu intenţionase să fie indiscret, dar nu putuse să nu observe cutiile din dulapul de la baie. Pastilele.

— Nu spun că n-ar fi, continuă Mia, dar trebuie să ne punem întrebări. De ce s-o ţină prizonieră? De ce s-o aşeze dezbrăcată în pădure?

— Şi ce părere ai, Mia? întrebă Kim Kolso; era prima persoană care deschisese gura.

— Nu ştiu, răspunse Mia, apoi făcu o pauză, căzând pe gânduri înainte de a continua. Adică, vouă nu vi se pare ciudat? Eu una nu văd care-i legătura.

Curry vedea că şi câţiva dintre ceilalţi începeau să-şi dea seama. Că Mia nu era ea însăşi. Că era ceva ciudat în legătură cu ea. Curry bănuia că luase un fel de energizant.

— Nu prea văd un motiv pentru nimic din toate astea, continuă Kim Kolso. De ce ar fi vorba de două infracţiuni diferite? Două motive diferite? A găsit-o un nenorocit în beciul altui nenorocit şi s-a hotărât că-l poate întrece?

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Mia din nou. Dar, da, e pur şi simplu...

Se scărpină în cap şi mai luă o gură de apă din sticla de pe masa din faţa ei.

— Corect, foarte bine, hai s-o lăsăm aşa pentru moment. Avem o cantitate enormă de alte probe pe care trebuie să le analizăm. Mergem mai departe.

Kim îi aruncă o privire fugară lui Curry, care se uită la rându-i la el, dar nu făcu decât să ridice uşor din umeri.

— OK, continuă Mia. Haideţi să ne uităm la nişte probe de natură fizică, apoi la ceva ce am descoperit eu şi Holger.

Apăsă din nou butonul, de câteva ori consecutiv.

— Întâi de toate. Roata asta. Nu cred că poate fi cumpărată dintr-un magazin. O fi construit-o cineva? Trebuie să analizăm problema asta.

O altă fotografie.

— Scrisul de pe peretele din spatele ei. „Aleasa". De ce este Camilla aleasa?

O altă fotografie.

— Imaginile. Da, imaginile în sine. De ce a fost filmată? În scop personal? Adică, au fost găsite pe un server. Au fost date mai departe cuiva? Ăsta era motivul pentru care era ţinută prizonieră? Pentru a fi filmată? Şi pentru ca imaginile să fie împărtăşite ulterior cuiva?

Mai luă o gură de apă, iar în acel moment deveni evident. Nu-i mai tăcea gura şi avea ochii cât cepele.

— În legătură cu acel aspect, cred că vom avea lămuriri imediat ce se trezeşte Gabriel şi reuşim să dăm de...

Îi aruncă o privire lui Munch, care era atât de obosit, încât, pentru prima oară de când îl ştia, nu profită de pauzele din şedinţa de informare pentru a fuma o ţigară.

— Sconcs, bombăni el.

Mia încuviinţă.

— Evident, e vorba de mai multe lucruri aici, dar, din punct de vedere pur practic, cred că astea-s elementele cruciale: de unde vine roata? „Aleasa". Era ea? De ce? Şi...

Se pierdu în gânduri, dar Curry o ajută să revină la ideea iniţială.

— Filmul în sine.

— Da, aşa este. Mulţumesc, Jon. Filmul. De ce a fost realizat? De ce a fost găsit pe un server? Pare riscant, nu-i aşa? Să-l distribui?

Mia zâmbi, îşi trecu părul pe după ureche şi privi din nou spre echipă.

— Întrebări? Comentarii, până în momentul de faţă?

„Trebuia să fi dormit puţin", gândi Curry, dar nu o spuse cu voce tare.

Ylva ridică timid o mână. Părea să-şi revină după şocul iniţial.

— Ziceai de ceva ce ai descoperit.

— Da, bun, spuse Mia, îndreptându-se spre calculatorul Mac pentru a deschide un fişier pe care îl pregătise. Aici este un mic fragment din film. E

pe la secunda patruzeci. Încercaţi să vedeţi dacă observaţi, rosti ea zâmbind membrilor echipei. Sunteţi pregătiţi?

Încuviinţări ezitante peste tot.

Mia apăsă o tastă a calculatorului, iar fata de şaptesprezece ani prinse din nou viaţă pe ecran. Camilla Green. Coborâse de pe roată şi era îngenuncheată pe podea. Mâinile ei agitate încercau să îndese cât mai multe grăunţe în gură.

„Nutreţ pentru animale, pentru numele lui Dumnezeu".

„Nemernicul".

— Aţi văzut? întrebă Mia nerăbdătoare, privind din nou spre membrii echipei după ce scurtul clip ajunse la final.

Curry se uită în jur, dar toată lumea clătina din cap, în afară de Munch, care ştia deja despre ce vorbea Mia, dar, cu toate astea, încerca să-şi menţină ochii deschişi.

— OK, spuse Mia. Îl voi derula, iar de data asta încercaţi s-o ignoraţi pe Camilla. Ştiu că pare dificil, dar încercaţi să vă prefaceţi că nu e acolo. Uitaţi-vă la peretele din spatele roţii, bine?

Mia apăsă din nou tasta calculatorului, iar scurta filmare reîncepu să ruleze. Curry încercă să facă aşa cum spusese Mia, ţinându-şi privirea departe de fata care îngenunchea în faţă, şi văzu brusc despre ce era vorba.

— Să-mi trag una! izbucni Ylva, chiar de lângă el.

— Dumnezeule, murmură Kim Kolso.

— Exact, spuse Mia, încuviinţând aproape triumfător.

— Ptiu, drace! exclamă Anette Goli.

Holger Munch se ridică încet de pe scaun. Era evident că ajunsese aproape de capătul puterilor.

— E un progres foarte mare, rosti el căscând; era atât de obosit, încât se chinui să-şi ia haina pe el. Dar acum am nevoie de o pauză. Ne vom întâlni din nou pentru o şedinţă cu toată echipa în această seară. Hai să zicem la ora 6.00.

Şeful lor cel gras îşi trase gluga de la scurtă pe cap, traversă încăperea cu pas împleticit şi plecă fără să închidă uşa după el.

Capitolul 35

Miriam Munch era slăbită. Sperase că avea să-i treacă. Şi că va reuşi să se ţină departe, dar tot ce făcuse în ultimele câteva zile fusese să se gândească la el. La faţa lui. Ziggy. Şi în acel moment era acolo, într-o cafenea din

cartierul Grünerløkka, simţind un amestec de bucurie, nerăbdare şi vină. O întâlnire secretă. Un loc pe care în mod normal nu l-ar fi vizitat. În care nu putea apărea brusc vreun cunoscut. Marion era din nou cu bunica şi cu Rolf, dar Miriam Munch nu se simţea prost în legătură cu asta, pentru că fiicei ei îi plăcea la nebunie să petreacă timp cu bunica. Problema era Johannes.

Într-o dimineaţă, cu doar câteva zile în urmă, aproape că îi spusese în gura mare. Ura acea lipsă de sinceritate. Faptul că pleca de-acasă pe furiş. Trebuia să spună ceva în legătură cu felul în care se simţea. Fuseseră amândoi în pat, amândoi se treziseră devreme. Marion încă dormea, iar Miriam hotărâse că acela era momentul perfect – „Trebuie să vorbim" –, dar apoi lui îi sunase mobilul – de la spital, era rugat să vină mai devreme –, iar momentul trecuse.

Miriam mai comandă o ceaşcă de ceai şi se întoarse la masă. Era şi un sfert. El întârziase. Ea venise stânjenitor de devreme, nerăbdătoare ca o şcolăriţă la prima întâlnire; simţise fiori pe piele în timp ce călătorea cu tramvaiul spre acel loc, aproape incapabilă să stea locului, dar în acel moment, cum fusese acolo o bucată de vreme, începea să se simtă uşor aiurea. Se simţea de parcă toată lumea îşi dădea seama, uitându-se la ea, că aştepta pe cineva, pe cineva pe care nu trebuia să-l aştepte. Miriam luă un ziar, ca să aibă ceva de făcut, ceva în spatele căruia să se ascundă, şi începu să-l răsfoiască, în primă fază fără prea mult interes.

Fata din pădure, bineînţeles. În ziar scria în cea mai mare parte despre asta. Despre fata pe care o găsiseră goală, în circumstanţe bizare, într-un fel de ritual în pădure, în partea îndepărtată a peninsulei Hurumlandet. Camilla, aşa o chema. Camilla Green. Locuise într-un soi de cămin pentru adolescenţi. Miriam lăsă ziarul jos. Nu suporta să se gândească la asta. Era prea groaznic, pur şi simplu.

Poate că ăsta era motivul pentru care plecase devreme de la petrecerea de ziua lui Marion. Tatăl ei. Pentru că o găsiseră pe fata asta. Începu să se simtă vinovată şi în privinţa lui, a tuturor anilor în care se purtase urât cu el. În care îl învinuise pentru divorţ. O fată goală aşezată pe pene pe pământ, înconjurată de lumânări, în inima pădurii. În acel moment îşi dorea să fi fost mai înţelegătoare. Nu era de mirare că fusese nevoit să plece. Miriam se ridică şi-şi comandă o bere; nu obişnuia să bea după-amiaza, dar avea nevoie de ea pentru a-şi calma nervii.

Până când el sosi, într-un final, Miriam reuşise să bea o a doua bere şi începea s-o enerveze el. Se gândise chiar să plece, dar furia pe care-o simţise se evaporase în momentul în care el şi zâmbetul lui blând îşi făcuseră apariţia în pragul uşii, iar tânărul se aşezase pe un scaun de cealaltă parte a mesei.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, spuse Ziggy.

— E în regulă, zâmbi Miriam.

— Mulţumesc. Repet, îmi pare foarte rău. Bem o bere? Mai vrei una?

Miriam şovăi. Trei beri, atât de devreme după-amiaza? Promisese s-o ia pe Marion după cină, dar probabil că pe fiica ei nu avea s-o deranjeze să mai doarmă o noapte la bunica. Iar Johannes lucra până târziu – din nou.

— De ce nu?

Ziggy se duse la tejghea să comande.

O copleşi din nou. Un alt val de vinovăţie, adus de conştiinţă.

Ce credea că face acolo de fapt?

Era fericită. Sau nu era?

Johannes, Marion şi ea. Miriam nu-şi închipuise niciodată că avea să fie altfel. Nici măcar nu-i trecuse prin minte. Până în urmă cu şase săptămâni.

Ziggy aduse cu grijă la masa lor două beri şi se aşeză din nou.

— Chiar îmi pare foarte rău că am întârziat atât de mult. M-a sunat sora mea şi... sunt chestii de familie, n-aş vrea să te plictisesc cu ele.

— Nu mă plictiseşti, mi-ar plăcea să aud despre ce e vorba, spuse Miriam, sorbind o gură de bere.

— Serios? întrebă Ziggy, cam surprins.

— Categoric. Trebuie să avem un subiect de discuţie, nu-i aşa?

Îi făcu un semn cu ochiul, iar tânărul îi răspunse printr-un zâmbet. De când se întâlniseră, aşa decurseseră lucrurile între ei. Fără pauze jenante. Uşor.

— Ce-i? zâmbi Ziggy, privind-o.

— Nu, nu-i nimic, râse ea.

— Hai, zi, o provocă tânărul.

— Nu, serios. Nu e nimic. Deci, zi-mi. Ce-i cu sora ta? A păţit ceva? câţi fraţi şi câte surori ai?

El se lăsă pe spate în scaun, ca şi cum ar fi fost cu gândul la ceva. O măsura din priviri.

— Nu mă cunoşti, nu-i aşa? întrebă el.

— Ce vrei să spui? Sigur că te cunosc.

— Nu, nu în sensul ăsta, zise Ziggy. Chiar nu ştii cine e familia mea? Chiar nu ştii?

Miriam nu înţelegea despre ce vorbea.

— Nu, n-ai vorbit niciodată despre familia ta. N-ai avut ocazia, adică, de-abia ne-am...

Miriam se încurcă în propriile cuvinte şi roşi.

— Nu am spus-o în acel sens, zâmbi Ziggy. Nu ştiu sigur ce... adică, tu ce vrei? Că eu ştiu ce vreau.

— Şi ce vrei? întrebă Miriam.

— Cred că ştii, spuse el, luându-i mâna într-a lui pentru o clipă.

Ea îşi întorsese mâna pentru a o mângâia pe a lui în momentul în care uşa din spatele lor se deschise, iar ea îşi trase brusc mâna înapoi, deşi faţa care îşi făcu apariţia nu aparţinea niciunei persoane cunoscute.

— Scuze, spuse Ziggy. Nu am vrut să te fac să te simţi aiurea.

— Nu, nu, nu m-ai făcut. Doar că ştii şi tu cum e.

Miriam îl privi. Ziggy îi răspunse printr-o încuviinţare, pentru a-i arăta că o înţelegea perfect. Despre asta discutaseră în acea noapte petrecută în apartamentul lui. Deja îi spusese că faptul că avea un copil nu reprezenta o problemă.

— Aşadar, cum e cu familia ta? întrebă Miriam, schimbând subiectul.

— Da, deci vorbeai serios? Chiar nu-mi cunoşti familia?

Miriam trebuie că părea foarte confuză, pentru că tânărul râse scurt.

— Ai o soră, spuse ea. Doar atât ştiu. N-ai spus prea multe în afară de asta. Ar trebui să mă simt stânjenită în legătură cu ceva? În halul ăla de beată am fost în seara aia? Mi-ai spus lucruri de care să nu-mi amintesc?

El râse din nou.

— Stânjenită, nu, Doamne fereşte, deloc, sunt doar uşurat. Rar se întâmplă să nu-mi cunoască cineva familia. Hai să bem pentru asta.

Miriam începea să fie curioasă, la modul cel mai sincer. Clar îi scăpase ceva.

— Trebuie neapărat să-mi spui chiar acum, zise ea.

— Nu-i nimic de rău, promit solemn, spuse Ziggy. De fapt, e destul de fain să nu fiu considerat unul dintre ei. Cum spuneam, cred că asta-i o premieră.

— Vreau să ştiu totul despre tine, rosti Miriam. Sinceră să fiu, mă gândesc aproape tot timpul la tine.

Nu-i venea să creadă că spusese asta. Probabil că alcoolul vorbea în numele ei. Începu din nou să roşească, dar nu avea ce să facă.

— Şi eu vreau să ştiu totul despre tine, rosti Ziggy, aplecându-se peste masă spre ea. Şi eu mă gândesc la tine mereu. Poate că nu ar trebui să o fac şi nu ştiu ce o să facem în privinţa asta, dar asta e situaţia.

Inima începu să-i bată mai tare, în timp ce el îi atinse din nou mâna cu blândeţe.

„La naiba, Miriam".

„Ce ai impresia că faci aici?"

„O întâlnire secretă?"

— Şi cine e familia asta misterioasă a ta?

— Ce altceva mai ştii despre mine? zâmbi Ziggy şi se lăsă pe spate în scaun.

— Numele tău de familie e Simonsen, începu Miriam.

— Ziggy Simonsen, ăsta-s eu.

Numele îi spunea ceva, vag. Simonsen?

— Nu am fost botezat Ziggy, bineînţeles. Jon-Sigvard. Aşa mi-au zis. Trebuia să fie şi-un Sigvard pe-acolo. Tradiţie de familie.

Îi zâmbi de sub bretonul lui închis la culoare.

— Carl-Sigvard Simonsen?

Ziggy încuviinţă.

— *El* e tatăl tău? Miliardarul?

— Mda, încuviinţă Ziggy.

— Îmi cer scuze, spuse Miriam, zâmbind uşor.

— Scuze? Pentru ce naiba crezi că ar trebui să-ţi ceri scuze? zâmbi el şi ridică din nou paharul cu bere spre ea.

— Nu citesc tabloide, spuse Miriam, scuzându-se. Şi nici destule ziare, din păcate.

— Măi, eu sunt încântat, zâmbi el din nou. Te-am putut cunoaşte fiind eu însumi, nu vreun...

Părea pierdut în gânduri în acel moment, ca şi cum l-ar fi împovărat ceva, iar o umbră pe care ea n-o recunoştea îi apăru pe faţa senină, deschisă.

— Aşadar, eşti băiat de bani gata? întrebă ea, încercând să detensioneze atmosfera. M-am scos.

Reveni la ea. Zâmbi din nou şi o ţintui cu ochii lui albaştri, superbi.

— Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

— Ce anume?

— Că mergem înainte cu asta?

— Cu ce? întrebă Miriam, pe un ton cochet, deşi ştia prea bine ce voia să sugereze Ziggy.

— Noi doi? rosti el, mângâindu-i din nou mâna.

De data aceasta, o lăsă să rămână acolo unde era. Mâna lui minunată, lipită de a ei.

— Cred că mai am nevoie de o bere, şopti ea.

Capitolul 36

— Rază-de-Lună.

Faţa bărbatului din prag se lumină de zâmbet.

— Chiar mă întrebam când o să-ţi faci apariţia. Aveam presentimentul că o să apari în momentul în care am văzut poza din ziare. Hai, hai, intră.

Mia Krüger trecu pragul şi intră după bărbatul slab, cu părul prins în coadă de cal, în apartamentul lui.

— Nu-i nevoie să te descalţi, aici nu punem preţ pe protocol. Vrei ceva de băut, sau ceva mai tare?

Mia ştia exact ce aluzie făcea omul. Apartamentul micuţ puţea a marijuana.

— Scuză-mă, te rog, pentru mizerie. De regulă, nu prea primesc vizitatori. După cum ştii, îmi place propria companie.

— E în regulă, zâmbi Mia şi dădu la o parte o stivă dezordonată de catrafuse din capătul canapelei, ca să se poată aşeza.

— Bun, bun, spuse bărbatul cu părul prins în coadă de cal, trântindu-se într-un fotoliu vizavi de ea, încă zâmbind. Sigur nu te servesc cu ceva? întrebă el, cu un gest către masă. Am nişte marfa afgană. Direct de la producător. Interzisă-n treizeci de ţări, he-he. Nu, pe bune, nu-i aşa, dar e chiar bună. Moale ca untul. Am şi ceva marfa marocană pe-aici pe undeva, în caz că vrei să-ţi faci un film mai relaxant. Sigur nu te pot ispiti cu nimic?

Sebastian Larsen îi zâmbi larg. Era puţin surprinsă că-i răspunsese atât de repede. Nu-i plăceau musafirii, dar de data asta se simţea chiar încântat s-o vadă.

— Nu, mulţumesc. Ştii că nu mă ating de chestii de-astea, zâmbi Mia, simţind cum începe s-o afecteze nevoia de somn.

— Cum vrei tu, dar te superi dacă eu mă delectez?

— Fă-ţi de cap, spuse Mia, ridicând uşor din umeri.

Sebastian Larsen. Antropolog cultural. Lucrase la Universitatea din Oslo. O minte strălucită, care avansase rapid prin lumea academică până când fusese dat afară pentru că vânduse studenţilor marijuana. Mia mai apelase la serviciile lui în cazuri anterioare, însă ofiţerii superiori din poliţie descurajau contactul cu el. Reprezentanţii poliţiei nu voiau să fie asociaţi cu un om ca Sebastian Larsen, iar Mia îşi dădea seama de ce; mirosul apartamentului şi zâmbetul lui erau mai mult decât suficiente.

— A trecut un car de ani, Rază-de-Lună. Mă bucur să te văd. Credeam că m-ai uitat cu totul.

— Am fost ocupată, zâmbi Mia, simţind din nou oboseala.

Munch îi dăduse directive stricte – „odihneşte-te puţin" –, dar ea nu fusese în stare să-i impună corpului său să intre în repaus. În schimb, înghiţise nişte pastile. Fusese cu gândul la Sebastian Larsen încă de când o găsiseră pe Camilla. Ritualuri. Ocultism. Mia nu se putea gândi la nimeni care să aibă mai multe cunoştinţe în aceste domenii decât omul care stătea în acel moment în faţa ei.

Avea propriul blog în perioada aceea, credea ea; din asta îşi câştigase existenţa din momentul în care fusese dat afară de la universitate. Teoriile conspiraţiei. Aproape numai despre aşa ceva scria. Ea îl mai căuta din când în când. „Noi probe: americanii nu au aselenizat niciodată. Zona 51, martorii spun: *Am văzut extratereştri*". Şi aşa mai departe.

— Eşti sigură? întrebă Larsen, luând un fum din pipa aflată în faţa lui.

— Nu, mulţumesc, răspunse Mia, clătinând din nou din cap.

— Cum doreşti, rosti el zâmbind, umplând camera de fum în timp ce expira.

Fusese foarte bine văzut la universitate. Călătorise prin lume pentru a ţine prelegeri. Până în momentul în care slăbiciunea – sau poate atitudinea liberală – îi fusese făcută cunoscută.

— Ştii de ce sunt aici? întrebă Mia, conştientă că încep să i se închidă ochii.

Îşi băgă mâna în buzunar, jucându-se cu pastiluţele albe care îi dădeau un pic de energie în plus, dar se abţinu. Era de ajuns pentru moment. Trebuia să doarmă în curând.

— Desigur, încuviinţă Sebastian, privind-o cu seriozitate. De fapt, chiar mă bucur că ai venit. Speram să vii.

— Aşadar, ce părere ai?

— Despre pozele din ziare?

Mia încuviinţă.

Sebastian Larsen îşi trecu mâna prin păr, ezitând.

— Păi, ce ar fi de spus? Nu e uşor să ajungi la o concluzie bazându-te doar pe o fotografie de pe prima pagină a unui ziar. Altceva mai ai pentru mine?

— Posibil, spuse Mia, dar va trebui să-mi dai ceva mai întâi.

— Deci, nu mai ai încredere în mine, despre asta e vorba?

Mia zâmbi larg şi arătă spre pipa de pe masă.

— Tu ai mai avea?

Larsen chicoti.

— Ai şi tu dreptatea ta.

Se duse la laptop şi tastă adresa web a unui ziar.

— E foarte interesant, trebuie să recunosc, spuse el, făcând să apară poza care fusese în ziare.

Covorul de frunze din pădure. Penele. Cele cinci lumânări.

— E o pentagramă, bineînţeles, dar deja ştiai asta, nu-i aşa? o privi Larsen.

Mia încuviinţă.

— Penele nu le-am mai văzut până acum, spuse el, reîntorcându-şi atenţia asupra ecranului. Forma alcătuită din lumânări e însă bine cunoscută;

pentagrama e folosită de mulţi, e veche de mii de ani – dar, dacă vrei să te ajut, va trebui să-mi dai ceva mai multe informaţii.

Mia simţea că deja îi trezise curiozitatea, dar încă avea îndoieli dacă să-i arate pozele Camillei Green din geanta ei.

— Pentagrama. Să presupunem c-ar fi un ritual. Cine ar face aşa ceva în ziua de azi? întrebă ea.

— De unde vrei să încep?

— Cu informaţia cea mai relevantă.

— Deci, nu mai ai nimic să-mi arăţi?

— Dac-ar fi să dai un nume, adică, bazându-te doar pe asta, cine-ar fi? întrebă Mia, ignorându-i întrebarea.

Larsen tastă fervent, făcând să apară o altă pagină web.

— OTO, spuse el, arătând spre ecran.

— Ce înseamnă asta?

— Ordo Templi Orientis[14].

— Ce înseamnă asta?

— „Fă ce-ai voi a fi împlinirea legii. Dragostea este legea, iubeşte ce voieşti". Fondat în 1895, este un ordin al Cavalerilor Templieri care s-a despărţit de biserică. Ai auzit de Aleister Crowley[15]?

— Da, desigur.

— De învăţăturile thelemite?

— Nu tocmai.

— De satanism?

— Da, firește.

— Mulţi cred că Aleister Crowley a fost cel care a stat în spatele OTO, dar nu el a fost; Crowley s-a alăturat ordinului abia în 1904, când a...

— Ce spuneai mai înainte de asta?

— Ce?

— Învăţăturile thelemite?

— „Fă ce-ai voi", spuse Larsen, întorcându-se spre ea.

— Ce înseamnă asta?

— Trebuie să ţii cont de faptul că, la acea vreme, Biserica... spuse el, dar Mia nu avea chef de prelegeri.

— O variantă prescurtată?

Larsen se uită la ea şi clătină din cap.

— Ai spus că vrei să ştii, rosti el ofensat.

---

[14] Organizaţie religioasă, fondată la sfârşitul secolului al XIX-lea (n.tr.).

[15] Una dintre figurile de marcă ale ocultismului mondial (n.tr.).

— Îmi cer scuze, Sebastian, spuse ea, punându-i mâna pe umăr. Au fost câteva zile foarte lungi. Aşadar, organizaţia asta...?

— Ordo Templi Orientis.

— Există aici, în Norvegia?

— A, da, şi încă e foarte activă. Are propriul senat, înfiinţat în 2008. Loji în principalele oraşe. Bergen şi Trondheim au fost oraşe importante în ultimii ani.

— Şi ăştia trăiesc după... învăţăturile astea thelemite?

— „Fă ce voieşti a fi împlinirea legii", cită din nou Larsen.

— Ce înseamnă asta?

El se întoarse spre ea, cu un zâmbet discret.

— Tu ce crezi că înseamnă, Mia? „Fă ce vrei?"

— Luminează-mă şi pe mine.

— Drepturile individului. Opoziţia împotriva controlului guvernului. A învăţăturilor Bisericii. A normelor etice şi morale convenţionale care ne-au fost impuse cu forţa.

— Ceea ce înseamnă?

— Hai, măi, Mia, tu m-asculţi, măcar?

Larsen se uită la ea şi clătină din cap. Avea dreptate, gândi Mia; tocmai inhalase substanţe interzise, luate Dumnezeu ştia de pe unde şi totuşi creierul lui era într-o stare de funcţionare mai bună decât al ei.

Strecură din nou mâna în buzunar.

Altă pastilă?

Nu, trebuia să doarmă atunci. Corpul ei era pe cale să cedeze. Avea nevoie de odihnă cât mai repede.

— Normal că te-ascult, mormăi Mia, întorcându-se din nou spre ecran. OTO. Satanism. Învăţăturile thelemite. Fă ce-ai voi. Activează azi în Norvegia.

— Ca toate celelalte secte, îşi păstrează ritualurile secrete, spuse Larsen. Am vorbit cu unii dintre ei – foşti membri – şi situaţia e cât se poate de serioasă.

— Cum ar fi?

— Magie sexuală. Sacrificii ritualice. Despărţirea de societate. Dăruirea trupească. Dăruirea minţii. Libertate.

— Magie sexuală?

Larsen zâmbi uşor.

— Da.

— Care ce înseamnă, mai exact?

— Păi, dacă unul dintre senatori vrea ca tu să te dezbraci şi să te dedici învăţăturilor thelemite în faţa unor babalâci cu măşti, atunci o faci.

— Senatori?

— Da, nu-i aşa că e interesant? întrebă Larsen. Cum toate sectele astea, care pretind că există pentru a scăpa de metodele stricte de control pe care societatea le impune, ajung să fie exact la fel de obsedate de control? Promit libertatea, dar în cadrul lor nu există libertate. Bineînţeles că nu există.

— Şi crezi că asta seamănă cu modul lor de-a opera? întrebă Mia, arătând din nou spre ecran.

— E mult prea devreme ca să-mi dau seama, răspunse Larsen. Mai ai altceva să-mi arăţi?

— Pe cine altcineva mai avem?

— Ia de-aici, spuse Larsen, făcând să mai apară o fotografie.

De data aceasta, accesase Google Maps. Tastă o adresă şi se lăsă pe spate.

— La ce ne uităm? întrebă Mia.

— La Palat.

— Ce vrei să spui?

— La reşedinţa oficială a familiei regale norvegiene, zise Larsen, mărind puţin fotografia. Aici e Parkveien. Ştii unde vine Parkveien?

Mia îl privi, încruntându-se. Bineînţeles că ştia. Era una dintre cele mai scumpe străzi din Norvegia, în inima oraşului Oslo, unde-şi aveau reşedinţa premierul şi câteva ambasade.

— Unde vrei să ajungi cu asta?

— Toate organizaţiile astea îşi au sediile pe Parkveien, spuse Larsen, tastând de alte câteva ori. Adică, exact în spatele Palatului. Ordinul Druizilor Norvegieni.

— Druizi?

— Da. Cu sediul pe strada Parkveien.

Larsen tastă din nou.

— Ordinul Cavalerilor Templieri. Strada Parkveien.

— Şi toate astea... adică... pentagrama?

Mia crezu că mai are puţin şi leşină.

— Nu, n-am spus asta. Cel mai probabil, e ori OTO, ori secta din care face parte şeful tău.

— Munch?

Larsen izbucni în râs.

— Nu, nu Munch. Nu cred că s-ar simţi în apele lui acolo.

— Dar cine?

Larsen mai făcu să apară un site web.

— Mikkelson, răspunse omul, arătând spre ecran.

— Mikkelson?

— Mda. Rikard Mikkelson. Mândru membru al Ordinului Norvegian al Francmasonilor.

Mia se simţi brusc ceva mai trează.

— Francmasoni?

— A, da, tare mult le mai plac pentagramele. Sunt disperaţi să fie văzuţi drept stâlpi ai comunităţii cu frică de Dumnezeu, ha... Ai văzut filmarea aia în care marii maeştri ai celui de-al Treizeci şi Treilea grad sunt îmbrăcaţi în halate, cu puţulicile atârnându-le pe-afară în timp ce sacrifică un ţap?

— Nu, răspunse Mia, nefiind sigură dacă să-l creadă în acel moment.

Larsen încă era drogat, sau vorbea academicianul din el?

— Mikkelson e membru. Aşa cum sunt şi mulţi dintre preaiubiţii şi stimaţii aleşi ai ţării noastre. Sunt francmasoni, Mia. Oameni în toată firea care participă la ritualuri. Se ţin de mâini. Se îmbracă în costume. Beau sânge din pocale de argint. Of, ce naivi suntem. Tu chiar ai impresia că deciziile importante cu privire la ţara noastră sunt luate în şedinţele de guvern?

Larsen se întinse după pipa de pe masă şi-o aprinse din nou.

— Sebastian, spuse ea cu sinceritate, fixându-l cu privirea pe tânărul slab din faţa ei.

— Da? rosti Larsen.

— O să-ţi arăt ceva acum. Ceva ce se înţelege de la sine că nu ar trebui să-ţi arăt, dar o s-o fac oricum.

— OK.

Părea puţin agitat.

— Trebuie să-mi spui exact ceea ce crezi, bine?

— Da, sigur.

— Apreciez. O să mă uit peste ceea ce mi-ai arătat tu, dar deocamdată vreau ceva concret de la tine, OK?

Mia se ridică, se duse în hol şi luă dosarul din geantă. Se întoarse în sufrageria dezordonată şi se chirci pe coapse în faţa lui Larsen, care era aproape la fel de entuziasmat ca un copil. Mia deschise dosarul şi-i urmări ochii mărindu-se în timp ce ea punea fotografia Camillei Green pe masa din faţa lui.

— Căca-m-aş!

— Mda, spuse Mia. Şi dă-mi voie să-ţi spun foarte clar, Sebastian. Dacă aud cumva şi cel mai mic pâs în legătură cu asta, la tine pe blog sau oriunde altundeva, ei bine, nu ştiu ce-ţi fac...

— Înţeleg, zise Larsen cu sinceritate, iar ea văzu că vorbea serios.

— Înţelegi de ce am venit la tine? Modul în care-au fost aranjate lumânările astea nu e aleatoriu, nu?

Mia îl văzuse mai devreme pe Munch ieşind împleticit din biroul anchetatorilor, abia reuşind să se exprime coerent, şi începea şi ea să se simtă la fel.

— A, nu, nu, o pentagramă e... bine... pentru oamenii care cred în ea, e...

Larsen se pierdu în gânduri, studiind imaginea.

— Păi, există interpretarea standard.

Larsen îşi drese vocea; era destul de lucid în acel moment.

A fi specialist în teorii era una, dar fiind confruntat cu realitatea, cu o poză cu o fată de şaptesprezece ani goală pe un pat de pene, înconjurată de o pentagramă alcătuită din lumânări, nu era niciun dubiu că se chinuia să proceseze totul.

— Hai să presupunem că nu ştiu nimic, spuse Mia. Învaţă-mă.

— OK, încuviinţă Larsen, emoţionat. Pentagrama are, aşa cum îţi dai seama din numele ei, cinci colţuri. Fiecare dintre ele simbolizează ceva.

— Ce anume?

— Interpretarea tradiţională este destul de simplă. S-o iau din vârf, în sensul acelor de ceasornic...?

Mobilul ei începu să vibreze. Mia îl ridică, străduindu-se să se concentreze asupra numelui de pe ecran. Kim Kolso. Apăsă butonul roşu şi băgă telefonul la loc în buzunar.

— Sufletul e în vârf, spuse Sebastian.

— Continuă, rosti Mia.

— Celelalte colţuri sunt apa, focul, pământul, aerul.

— Deci, apă, foc, pământ, aer?

— Da.

— OK, foarte bine. Mersi, Sebastian.

Mia luă fotografia de pe masă şi tocmai se pregătea să o pună la loc în dosar, când fu oprită de o mână slabă.

— Dar asta e doar – cum să-ţi spun? – versiunea standard. O poveste pentru copii. Există şi o interpretare mai profundă.

— Continuă.

Larsen fixă din nou fotografia cu privirea.

— Naştere, fecioară, mamă, lege, moarte, spuse el cu o voce scăzută, nedezlipindu-şi privirea de la fotografie.

Mia îşi înăbuşi un căscat.

— Şi uită-te cum i-a aranjat braţele, continuă el.

— Cum i le-a aranjat, după părerea ta?

— Naştere. Şi mamă.

Bărbatul slab încuviinţă cu solemnitate.

Mia scotoci în buzunar după mobil, ca să cheme un taxi.

— Mulţumesc, Sebastian.

— N-are cum să fie o simplă coincidenţă, nu-i aşa?

Mia îi zâmbi şi băgă fotografia în geantă în timp ce se ridica. Somnul. Nu mai putea să-l amâne.

— Naştere şi mamă, spuse Larsen, serios.

— Mulţumesc, Sebastian, repetă Mia.

Se împiedică pe scări şi se prăbuşi în taxiul care o aştepta.

Capitolul 37

Merseseră mai departe, trecând prin câteva cafenele; Marion avea să rămână la bunica ei peste noapte şi, aşa cum era de aşteptat, fusese copleşită de bucurie la auzul veştii. Miriam nu primise un răspuns din partea lui Johannes. Încercase să-l sune, sperând că avea să-i vină în ajutor, dar nu-i răspunsese nici la telefon, nici la mesaje.

Privi fix paharul, care era deja gol, din nou. Ziggy vorbea afară la telefon. Miriam Munch nu se putea abţine să-l privească pe furiş prin fereastră în timp ce stătea acolo şi gesticula pe trotuar, cu un zâmbet pe buze; simplul fapt că îl vedea îi trimitea un val de căldură în întreg trupul. Merse la bar şi mai comandă două beri în timp ce Ziggy intra din nou.

— Încă una aici? îi făcu el semn cu ochiul. Nu vrei să fugim în alt bar?

— Nu, tu vrei?

— Nu, mie mi-e indiferent, răspunse tânărul, ridicând uşor din umeri.

— Sau poate că vrei să mergi acasă, spuse Miriam, ducând berile înapoi la masă.

— Nici nu se pune problema, zâmbi Ziggy. Dar tu?

— Nu, răspunse Miriam cu hotărâre, ciocnindu-şi paharul de al lui.

Acela era un bar mai liniştit, cu muzică în surdină, cu lumini slabe, cu separeuri în care se puteau ascunde. Miriam îşi trecu mâna peste masă şi îi simţi degetele calde împreunându-se cu ale ei.

— Te sună cineva important?

— A, era doar Jacob.

— Care Jacob?

— L-ai cunoscut şi tu, îi reaminti Ziggy.

— Serios? chicoti Miriam din spatele paharului ei de bere.

— La petrecerea lui Julie? Ăla cu ochelarii ăia rotunzi? îi cam place să facă pe deşteptul?

— A, da, bineînţeles, încuviinţă Miriam, amintindu-şi despre cine era vorba – băiatul care făcuse o încercare penibilă de a intra în vorbă cu ea, până când aflase că avea un copil.

— Deci, crezi c-ar trebui să...? întrebă el, mângâindu-i cu blândeţe obrazul.

— Da, Jon-Sigvard, cred. Adică dacă şi tu crezi.

El râse pe sub breton.

— Numai atât timp cât nu-mi spui Jon-Sigvard, spuse el, şi luă o gură de bere.

— S-a făcut.

Miriam zâmbi şi izbucni şi ea în râs.

— Doar că... spuse Ziggy, făcându-şi mâinile căuş în jurul paharului; continua să-l fixeze cu privirea.

— Ce anume?

— Păi, dacă afli despre mine chestii care nu-ţi vor plăcea? întrebă el, ridicând din nou privirea spre ea.

— Este un risc pe care va trebui să ni-l asumăm, nu? Şi tu s-ar putea să afli despre mine lucruri care să nu îţi placă, nu-i aşa? îi zâmbi ea.

— Am dubii serioase în privinţa asta, spuse el.

— Eşti un idiot.

— Nu, pe bune, rosti Ziggy, aproape serios.

— Ce vrei să spui?

— Mi se pare că te pun într-o situaţie dificilă. Cu Marion şi toate astea...

— Sunt femeie în toată firea, spuse Miriam. Lui Marion o să-i fie bine, orice s-ar întâmpla.

— Da, dar chiar şi aşa, rosti Ziggy, şovăind din nou.

— Ce e?

— Cum ar fi dacă ţi-aş spune că fac lucruri pentru care aş putea ajunge în spatele gratiilor?

— Ce vrei să zici cu asta? râse Miriam.

— Că sunt un infractor, răspunse Ziggy.

Miriam chicoti din nou înainte să-şi dea seama că vorbea serios.

— Îmi vine greu să cred. Ce faci, jefuieşti bănci?

— Nu, nu jefuiesc bănci, îi făcu el cu ochiul. Dar...

Miriam era curioasă. Vedea că vrea să-i spună ceva.

— Adică, viaţa de familie şi toate astea, poate că stilul meu de viaţă nu se potriveşte cu... Of, nu ştiu.

Începu să-şi facă de lucru cu paharul.

Miriam aştepta semnalele de alarmă; avea un al şaselea simţ în legătură cu aşa ceva, dar nu se întâmplă nimic.

— Îmi place de tine, Miriam, spuse el, luând-o din nou de mână.

— Şi mie-mi place de tine, Ziggy.

— Dacă-ţi spun un secret, o să poţi să-i faci faţă?

— Sunt sigură că pot. Ai omorât pe cineva?

— Ce? Nu, Doamne, crezi că sunt în stare de aşa ceva? întrebă Ziggy, oripilat.

— Păi, nu ştiu, răspunse Miriam. Îmi zici că s-ar putea să mergi la închisoare, dar că nu eşti spărgător de bănci; ce-ar trebui să cred?

Prea mult alcool. Îl simţea. Cuvintele-i ieşeau din gură fără să-i fi trecut prin creier.

— OK, spuse Ziggy, părând că se hotărâse în sfârşit. Ştii locul ăla unde ne-am întâlnit, nu?

— Adăpostul Ligii pentru Protecţia Animalelor, răspunse Miriam.

— Da. Ei, pentru mine, voluntariatul nu a fost niciodată de ajuns.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Oamenii care maltratează animale. Nu îi pot suporta.

— Bineînţeles.

— Nu, nu cred că înţelegi suficient de bine. *Urăsc* treaba asta.

Ea nu mai văzuse până atunci expresia din ochii lui.

— Despre asta este vorba? Asta te face „un infractor"? întrebă Miriam, mimând ghilimele în aer cu degetele.

— Din punct de vedere legal, răspunse Ziggy, luându-şi mobilul de pe masă, apăsând nişte taste şi împingându-l spre ea.

Un articol vechi dintr-un ziar: „Activiştii pentru drepturile animalelor descind în forţă la Ferma Løken".

— Tu ai fost? întrebă Miriam şocată.

Ziggy încuviinţă.

— Ferma Løken? Ăsta-i locul ăla din Mysen care ia câini şi pisici şi le vinde în străinătate pentru experimente pe animale?

Miriam urmărise îndeaproape cazul. Ţinând în linişte partea animalelor şi a salvatorilor acestora.

El încuviinţă din nou.

— Ai descins la fermă în puterea nopţii. Ai salvat câteva animale, nu-i aşa?

Încuviinţă.

— Şi te temeai să-mi spui lucrul ăsta?

Încuviinţă.

— Nu aveai de ce, chicoti Miriam. Ce naiba, eu aş veni cu tine.

— Vorbeşti serios? întrebă Ziggy.

— Tu cam ce crezi? Gunoaiele-alea? Oricând.

El zâmbea larg.

— În legătură cu asta era apelul?

— Care apel?

— Ăla pe care tocmai l-ai încheiat cu... cum îl cheamă?... Joakim?

— Jacob.

— Da, scuze, despre asta era vorba?

Ziggy încuviinţă pe sub breton.

— Ce ai de gând?

El aruncă repede o privire în jur, un moment fugar de paranoia, de parcă i-ar fi păsat cuiva din barul întunecat de ce vorbeau ei doi.

— Încă un loc, rosti Ziggy, apăsând câteva taste de pe mobil şi împingându-l din nou spre ea.

Miriam nu era sigură ce avea în faţă.

— Ce-i asta?

— O companie farmaceutică. Atlantis Farms.

— Atlantis Farms? Ce nume urât, zâmbi Miriam. Companiile astea nu au de obicei nume mai trăsnite? Novartis? AstraZeneca? Pfizer?

— Nu e numele companiei, e doar numele unei staţii de testare din Hurum. Fac experimente pe tot felul de animale. Se pare însă că nu interesează pe nimeni, e ca şi cum cineva aflat într-o poziţie superioară în sistem ar fi făcut în aşa fel încât să poată fi găsit cu greu locul pe hartă, dar am reuşit să...

Ziggy se lăsă din nou pe spate în separeu, părând brusc reţinut, de parcă ar fi spus prea multe. Mai luă o gură din bere şi se uită prin încăpere. Miriam îi împinse din nou telefonul pe masă.

— Da, spuse ea, iar în acel moment zâmbea din nou.

Tânărul părea confuz, nefiind sigur că înţelesese ce voia ea să spună.

— Da, la ce? întrebă Ziggy.

— La ce m-ai întrebat mai devreme, răspunse Miriam, mângâindu-i mâna cu prudenţă.

— Da?

— Da.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură, încuviinţă Miriam. Îmi placi.

— Şi tu mie, rosti Ziggy, iar ea coborî privirea.

Dură câteva secunde până să vorbească din nou.

— Nu ştiu dacă se întreabă de obicei aşa ceva, dar...

— Ce e?

— Te rog, am voie să te sărut?

— Ai voie, zâmbi Miriam Munch din nou şi răsuflă repede înainte de a se apleca în faţă.

Capitolul 38

Mia se trezi tresărind, dar rămase pe loc, străduindu-se să respire. Era un coşmar. Nu era adevărat. Se ridică în şezut pe saltea, ţinându-şi capul în mâini, cu inima bubuindu-i. Adormise complet îmbrăcată şi transpirase atât de mult, încât hainele îi stăteau lipite de corp.

„Căcat".

Crezuse cu adevărat în acel coşmar. În mod normal, avea vise liniştitoare, ca şi cum, indiferent cu cât de mult rău s-ar fi confruntat când era trează, binele prelua controlul în momentul în care punea capul pe pernă şi aţipea, dar de data asta nu se întâmplase aşa.

„Să dea dracii".

Mia se ridică din pat şi merse împleticit până la baie; încă purta geaca din piele şi pantofii. Se stropi cu apă pe faţă. Coşmarul îşi lăsase urmele asupra ei, refuzând s-o elibereze din strânsoare, aşa că-şi dădu în continuare cu apă rece pe mâini şi pe faţă până când se linişti, apoi intră împleticindu-se în camera de zi, unde se prăbuşi pe canapea. Visul ei fusese despre Sigrid. Nu era visul frumos pe care-l avea de obicei, cu sora ei zâmbindu-i şi alergând pe un câmp.

„Hai, Mia, hai".

Nu, fusese în beci. În beciul din Tøyen, unde Sigrid stătuse pe o saltea împuţită, cu o fâşie de cauciuc în jurul braţului şi o seringă alături, gata să-şi ia doza, acea doză care-o ucisese în noaptea aceea, cu zece ani în urmă. Mia fusese acolo. Sau, cel puţin, aşa i se părea. Fusese prezentă în aceeaşi încăpere. Văzuse toate gunoaiele din jurul surorii sale, simţise duhoarea urinei izbindu-i nările; contrastul cu Sigrid cea frumuşică nu ar fi putut fi mai puternic. Mia încercase să-i vorbească, dar cuvintele nu-i ieşeau din gură. Încercase să se mişte, să sară în ajutorul surorii sale, dar corpul îi paralizase. Simţise panica, şi încă o simţea. Mia încercă să respire mai calm şi-şi scoase mobilul din buzunarul gecii. Era aproape miezul nopţii. Pierduse şedinţa de informare cu echipa, dar nu găsi niciun apel sau mesaj din partea lui Munch. Erau unele din partea lui Kim Kolso, dar nimic din partea lui Holger. Era ciudat. De ce nu? Pentru o clipă, se întrebă dacă încă visa. Posibilitatea ca tot ceea ce trăia să nu fie real, ca umbra să fie acolo, acea umbră pe care-o văzuse pe peretele din spatele lui Sigrid, o speria. Încercă

să-şi verifice din nou telefonul, dar nu reuşi să se aplece pentru a-l recupera. Era prea speriată ca să se uite. Să-şi dezlipească privirea de la încăperea în care se afla.

„Umbra de pe perete".

„La naiba, trebuie că a fost de la pastile".

De obicei, nu le lua. Când înghiţea pastile, o făcea pentru a evada. Pentru a se odihni. Dar se păcălea singură. Lua pastile pe care nu ar fi trebuit să le înghită, iar acestea îi făcuseră mintea harcea-parcea. Mia se aplecă să ia telefonul, încă uitându-se fix la zidul din faţa ei, căutându-l cu înfrigurare pe podea, dar nu părea să reuşească să-l găsească.

Pentru că se răzgândise. Sigrid. Asta făcuse. Mia rămăsese acolo, neajutorată în duhoarea aia cumplită, şi-şi urmărise sora cum muşca fâşia de cauciuc. O legase de braţul ei pricăjit, chiar deasupra cotului. O văzuse punând cocoloşul în linguriţă. Heroina. Cum ţinuse bricheta sub ea până când începuse să clocotească. Un ghemotoc de vată şi puţină apă; Mia nu ştia de ce, nu ştia destule despre cum îşi iau drogaţii doza, dar ritualul îi părea cunoscut, ca şi cum l-ar mai fi văzut înainte. Vedea prim-planuri cu bule în apa în care era băgată lingura. Cu vârful acului absorbind lichidul în seringă. Duhoarea. Mia se ţinu de nas; puţea atât de tare, încât nu putea scăpa de duhoare. Trebuia să fie un vis, nu? Avea să apară şi acolo?

„Umbra".

Mia continuă să-şi caute mobilul, încă fixând cu privirea peretele din faţa ei, iar în cele din urmă îl găsi. Îl ridică şi-l puse pe masa din faţa ei, aproape prea speriată pentru a se uita la ecran. De ce nu o sunase Munch? Duse mâna la nas. Duhoarea. Încă era acolo. Excremente şi gunoi. Mirosul mizeriei umane. Iar sora ei geamănă era acolo, pe saltea, chiar în faţa ei, iar ea nu putea face nimic. Nu-i ieşea niciun sunet din gură, oricât de tare ar fi încercat să ţipe; picioarele refuzau să se mişte pe podeaua jegoasă, indiferent cât de disperate-i erau încercările.

Iarăşi prim-planuri. Degete care ciocăneau puternic pielea albă, pentru a găsi o venă. Degetul ei mare pe piston, apoi o imagine cu vârful acului în timp ce un strop de heroină picura de pe el – nu mult, doar cât să se asigure că nu era aer blocat în interior. Nu trebuia să-ţi bagi aer în vene. Un gol de aer în seringă te putea omorî. Apoi văzu ochii minunaţi ai lui Sigrid. Şi buzele ei superbe. Şi mâna care ridica seringa spre vena albastră, care se umflase sub banda galbenă de cauciuc. Pe urmă însă se răzgândise.

„Sigrid".

„Îşi dorise să trăiască".

Iar Sigrid o privise. O privise adânc în ochi pe Mia. Zâmbise, aşa cum făcea pe vremuri. Îi făcuse cu ochiul. Pusese seringa jos. Începuse să desfacă

banda de cauciuc din jurul braţului când apăruse umbra de pe perete. Păru că Sigrid vrea să se ridice. Să vină spre ea, să-i mângâie părul, aşa cum făcea atunci când Mia era tristă. Când se rănise. Când cineva de la şcoală fusese răutăcios cu ea. Mâna lui Sigrid în părul ei; iar Mia simţea cât de tare îi lipseşte, în timp ce stătea acolo, în coşmarul ei, înconjurată de duhoarea degradării umane: mâna caldă, minunată, a lui Sigrid în părul ei.

„O să fie în regulă, Mia".

„Ne avem una pe cealaltă".

„Tu şi cu mine pentru totdeauna, în regulă?"

Apoi Sigrid nu o mai văzuse. Mia încercase să asculte conversaţia, pentru că zărea buzele mişcându-se, dar urechile n-o ascultau, nu înţelegea ce se întâmpla, dar o vedea pe Sigrid privind în jos, spre podeaua jegoasă, încuviinţând şi aşezându-se din nou pe salteaua pătată de urină. Alte prim-planuri. Seringa era din nou în mâna ei. Vârful acului se îndrepta spre vena umflată şi albastră.

„Umbra de pe perete".

Era aceeaşi umbră ca şi cea din beciul în care fusese ţinută prizonieră Camilla Green.

„O fiinţă umană cu pene".

„Un om cu pene".

Apoi începură din nou prim-planurile, cu Sigrid în centru. Degetul ei mare pe seringă. Îşi injecta în venă. Ochii ei, care la început păruseră a se deschide, ca într-un zâmbet, doar pentru ca mai apoi să se închidă încet, până când fata pe care Mia o iubise mai mult decât orice pe lume ajunsese să zacă neînsufleţită pe salteaua din faţa ei.

„Nu".

Mia încercă să respire calm şi simţi lumea reală revenind încet în jurul ei. Cutiile din carton, nedesfăcute. Blatul din bucătărie, cu resturile de mâncare pe care nu reuşise să le mănânce. Îşi desprinse cu grijă mâna de nas, dar mirosul persistă, iar ea – şi dădu seama că venea dinspre ea. Pastilele. Otravă sintetică, pe care corpul ei nu şi-o dorea şi de care încerca disperat să scape printr-un lac de sudoare; mirosuri de chimicale, nu din beci, ci dinspre ea. Mia se ridică în picioare cu grijă şi se dezbrăcă de hainele urât mirositoare, îşi văzu veşmintele căzând pe podea, una câte una, până când rămase goală pe podea în apartamentul friguros. Îşi înfăşură o pătură de pe canapea în jurul ei în timp ce mobilul îi suna, o mică arătare care vibra pe masa din faţa ei.

Kim Kolso.

Mia se aşeză din nou pe canapea, strânse pătura pe ea şi preluă apelul.

— Da?

— Mia? întrebă Kim Kolso; părea a fi cineva de pe o altă lume.

Cineva de foarte, foarte departe.

— Eşti acolo, Mia?

Ea încuviinţă.

— Alo?

— Salut, da, scuze, sunt aici, Kim, cum merge treaba? întrebă Mia, trăgându-şi picioarele sub pătură.

— Te-am trezit cumva?

— Nu, sigur că nu, eram deja trează.

— Bun, m-am gândit c-ar trebui să văd ce faci. Toate bune?

— Da, bineînţeles, dar la tine?

Răspundea automat, dar simţea că trupul şi creierul ei începeau deja să se trezească. Nu mai era în coşmarul său. Era în apartamentul ei. Goală, sub pătură, vorbind la telefon cu Kim Kolso. Nu era nicio umbră pe pereţi.

— Sunt bine. Te-a sunat Munch?

— Nu, n-am nicio veste din partea lui, spuse ea.

— Nici eu. Am încercat, dar nu am reuşit să dau de el. M-am gândit c-ar fi bine să-l las să doarmă. A suferit un şoc.

— Da, rosti Mia, fără a fi total atentă.

Se lăsă liniştea pentru un moment, ca şi cum Kolso ar fi aşteptat ca ea să mai adauge ceva.

— Am avut o şedinţă scurtă, un soi de rezumat; am vrut să te-aşteptăm şi pe tine, bineînţeles, dar am făcut ce-am putut. Eşti sigură că eşti în regulă?

— Da, da, totul e în regulă, răspunse Mia, ridicându-se.

Lipăi pe podea, cu pătura în continuare pe ea, şi atinse caloriferele de sub fereastră. Erau reci. Îşi amintise să plătească factura pentru electricitate, nu? Porni caloriferele şi se împletici înapoi pe canapea.

— Păi... continuă Kim Kolso. Cred că membrii echipei şi-au cam făcut griji în privinţa ta. Ştii tu, după ce-am văzut filmul ăla.

„Umbra de pe perete".

„Omul cu pene".

— Păi, sunt bine. Deci, despre ce-aţi vorbit la şedinţă? întrebă Mia, dregându-şi vocea.

— Numai despre informaţiile pe care le avem. Probe de natură medico-legală de pe bileţelul pe care l-ai găsit la centrul de echitaţie. Nu avem alte amprente în afară de cele ale Camillei. Istoricul apelurilor ei telefonice. Faptul că mesajul acela, în care spunea că e bine, trebuie să fi fost trimis de către cineva de la azil.

— Sau de către cineva din apropiere, spuse Mia; era trează în acel moment.

— Da, desigur, dar care sunt şansele să fi fost aşa?

— Ştiu. Dar chiar şi aşa...

— Pe urmă, mai sunt şi informaţii noi provenite din autopsie.

— Da?

— Din păcate, nu e nimic care să ne folosească la ceva. E exact cum am crezut. A fost strangulată. Vik e de părere că s-a întâmplat la locul crimei, dar nu e sută la sută sigur.

— Deci, s-a dus în pădure de bunăvoie?

— Nu, n-a spus asta, dar da, e posibil; sau nu chiar de bunăvoie...

Mia ştia le ce se referea. Da, Camilla intrase în pădure pe picioarele ei. Dar, evident, nu o făcuse de bunăvoie.

„După trei luni de stat într-un beci, pe o roată".

— Apoi avem nişte probe descoperite de băieţii de la Medicină Legală la Azilul Hurumlandet, şi chiar nu ştiu ce o să facem cu ele.

— Ce fel de probe?

— Au găsit plante de canabis într-una dintre sere.

— Serios? rosti Mia. Câte?

Rememoră brusc întâlnirea ei cu Sebastian Larsen. În apartamentul în care puţea de parcă s-ar fi hotărât cineva să mute Amsterdamul în Oslo. Nu avusese timp să proceseze totul. OTO, francmasonii. Semnificaţia din spatele pentagramei. Nu ştia câtă importanţă să-i acorde. Dacă mintea lui Larsen plecase de tot de pe planetă sau spusese ceva ce era, de fapt, util.

— Cred că opt au găsit.

— Deci, erau pentru consum personal?

— Nu ştiu, căscă Kim.

— Putem vorbi despre asta mâine.

— OK.

— Ni s-a cerut să venim la o anumită oră?

— Cum ziceam, n-am reuşit să dau de Holger, aşa că am spus tuturor să vină la ora 9.00. E în regulă pentru tine aşa?

— Da, da, desigur, răspunse Mia, strângând pătura pe trupul ei gol.

— Şi încă ceva. I-am făcut o vizită Olgăi Lund.

— Care Olga?

— Bătrâna care locuieşte în Hurum?

— Bineînţeles. Femeia care se folosea de programele TV pentru a-şi da seama cât e ora. Ai aflat ceva?

— Nu, din păcate, n-a reuşit să ne spună mai multe decât ştiam deja: a văzut o dubă albă cu un logo în lateral; s-ar putea să fi fost o floare.

— De la azil? se întrebă Mia, cu voce tare, trezindu-se şi mai mult.

— Asta speram şi eu, zise Kim, dar a spus că ea credea că se poate să fi fost o portocală.

— Cred c-ar trebui să uităm de ea, pentru moment. Era sigură că era vorba despre o dubă albă?

— Da, răspunse Kolso, dar, din câte spune Ludvig, problema e că sunt mii de dube albe înmatriculate în Oslo, în Buskerud, deci de unde începem?

— Cam aşa, zise Mia. Nu, hai să lăsăm asta deoparte dacă nu avem alte informaţii.

Simţea că apartamentul începe să se încălzească. Îşi întinse picioarele spre masă şi căscă uşor. Somnul indus de chimicale nu-i folosise la nimic. Avea nevoie de un somn ca lumea.

— A, da, spuse Kim, dispărând din nou, ca şi când ar fi răsfoit ceva. Peruca.

„Fecioara cu perucă blondă".

— Bineînţeles. Am găsit ceva despre asta?

— E cam ciudat... spuse Kim, făcând din nou o pauză, ca şi cum nu prea i-ar fi venit să creadă informaţiile pe care le avea în faţă.

— Da?

— Nu, în mod sigur e o glumă.

— Ce anume?

— Peruca. E ceva ce cumperi de obicei dintr-un magazin de cadouri excentrice. Pentru un bal mascat, nu-i aşa? „Vreau să merg deghizată în Marilyn Monroe şi îmi trebuie o perucă ieftină". Înţelegi ce zic?

Mia era şi mai trează; auzea cât de agitat era Kim.

— Dar asta nu e o perucă de genul ăla?

— Nu, răspunse Kim, iar Mia îşi imagină că încă mai consulta notiţele din faţa lui.

— Ăsta-i doar raportul preliminar, dar, chiar şi aşa...

— Da?

— Băiatul ăla de la laborator – Tormod parcă-l chema, sau poate Torgeir, nu prea-mi aduc aminte – mi-a spus că au găsit păr natural de la cel puţin douăzeci de femei în ea.

— În perucă?

— Da, răspunse Kolso.

— E ceva foarte ieşit din comun? întrebă Mia.

— N-am de unde să ştiu, continuă Kim. Dar, dacă e foarte scumpă, poate c-a fost făcută la comandă? Câte magazine fac aşa ceva? Perucile lungi şi blonde care folosesc păr natural de la multe femei trebuie să fie destul de piperate la preţ, nu ţi se pare? Poate că-i ceva despre care ar trebui să încercăm să aflăm mai multe amănunte, nu-i aşa?

— Categoric, răspunse Mia, ridicându-se de pe canapea.

Se îndreptă spre caloriferul de sub fereastră şi-i simţi căldura pe trupul gol. Stătea acolo, privind peste drum, către stadionul Bislett. Către viaţa din exterior. Către oameni care nu erau nevoiţi să trăiască asemenea ei. Care ieşiseră cu prietenii la o bere şi se îndreptau spre casă pentru a se cuibări lângă persoana iubită. Un cuplu care mergea braţ la braţ; tineri care zâmbeau, fără nicio grijă pe lumea asta. O femeie cu o geacă roşie care stătea sub un felinar, cu gluga trasă peste cap, cu mâinile în buzunare, privind în sus, spre o fereastră, probabil la apartamentul de deasupra sau de dedesubtul apartamentului ei, aşteptând, poate, ca un prieten sau o prietenă s-o lase să intre. Oameni normali. Vieţi normale. Şi îşi dădu seama că îi invidia. Pentru că se trezeau dimineaţa. Pentru că mergeau la muncă. Pentru că se întorceau acasă seara. Pentru că porneau televizorul. Pentru că aveau weekenduri libere. Pentru că făceau pizza.

— Mai eşti pe fir? întrebă Kim; spusese ceva ce îi scăpase.

— Da, încă sunt aici.

— Deci, ce părere ai?

— Ce-ar fi să vorbim despre asta mâine-dimineaţă? întrebă Mia, târşâindu-şi picioarele înapoi spre canapea.

— Da, sigur, rosti Kim Kolso, iar ea avu din nou sentimentul că era ceva ce nu îi spunea.

— Bine lucrat, Kim.

— Poftim? Mulţumesc, dar...

Tăcu din nou. Dură mult până să vorbească.

— Voi încă mă consideraţi parte din grupul vostru, nu-i aşa?

La început, Mia nu-i înţelese întrebarea.

— Adică, tu şi Holger?

— Dacă te considerăm parte din grupul nostru? întrebă Mia. Ce anume vrei să sugerezi cu întrebarea asta?

Şi ieşi la iveală nesiguranţa pe care ea o simţise în spatele a tot ceea ce-i spusese.

— Păi, e vorba doar de faptul că... Emilie şi cu mine... mormăi Kim Kolso... de când am solicitat un transfer... poate că sunt de părere... că sunt deja exclus? Că faceţi asta fără mine?

Mia nu avea altceva decât respect profund faţă de Kolso. Dacă ar fi trebuit să-şi lase viaţa în mâinile cuiva, el ar fi fost categoric aproape de începutul listei. Nu-l mai auzise niciodată vorbind aşa.

— Kim...? rosti Mia, strângând şi mai tare pătura pe ea.

— Da?

— Bineînţeles că nu te excludem.

— Eşti sigură? întrebă omul de obicei încrezător în sine, iar Mia fu din nou şocată de tonul vocii lui.

— De ce naiba am face asta? Eşti cel mai bun membru al echipei noastre. Normal că eşti parte din grup, Kim, spuse Mia, ridicându-se din nou.

— OK, bine.

— Nu concep altfel.

— Deci, şedinţa de informare cu echipa e mâine, la ora 9.00.

— Da.

— Grozav, spuse Kim, părând că mai vrea să adauge ceva, dar nu o făcu. Ne vedem atunci.

— Ne vedem la ora 9.00, zise Mia, întrerupând apelul, apoi lăsă telefonul jos, se îndreptă spre duş şi rămase acolo până când se termină apa caldă.

Capitolul 39

Helene Eriksen opri motorul, coborî din maşină şi îşi aprinse o ţigară. Îşi trase până la gât fermoarul gecii groase. O întâlnire pe un drum părăsit, la adăpostul întunericului, atât de târziu în noapte? Nu ar fi trebuit să facă aşa ceva. Trase un fum zdravăn din ţigară, văzu vârful ei roşu aprinzându-i-se între degete şi îşi dădu seama că tremura. Probabil de la frig – sosise luna octombrie şi adusese cu ea un întuneric asociat de obicei cu luna noiembrie sau decembrie –, dar acela nu era singurul motiv. Îşi trase mânecile în jos şi continuă să arunce priviri fugare pe şoseaua părăsită, căutând farurile despre care ştia că aveau să apară în curând.

„Arată-mi”.

„Scoate limba”.

„Ce fetiţă cuminte. Următorul”.

Trecuseră mai bine de treizeci de ani, dar tot nu-şi pierduse puterea asupra ei. Continua să se trezească în toiul nopţii, cu aşternuturile scăldate în sudoare din cauza coşmarului în care dormea din nou pe canapeaua veche, speriată de locul în care fusese fratele ei, îngrozită de consecinţe. Teama de a fi pedepsită de femei dacă spunea ceea ce nu trebuia. Dacă gândea ceea ce nu trebuia. Avusese şapte ani pe-atunci, iar în acel moment avea patruzeci de ani, şi totuşi nu scăpase niciodată de asta.

— Nu a fost vina ta.

Erau primele cuvinte pe care el i le spusese, psihologul. Ea avea unsprezece ani, poate doisprezece; nu-şi aducea aminte decât că în cabinetul lui mirosea ciudat, iar ei îi era greu să vorbească.

— Nu e vina ta, Helene, cu asta vreau să începem. Asta trebuie să-ţi spui: nu a fost vina ta. Poţi să faci asta pentru mine? Eşti în stare să începi cu asta?

Helene Eriksen se urcă pe capotă, îşi trase picioarele şi rămase aşezată în întuneric, privirea ei studiind atent peisajul din jur. Umbrele copacilor începură să capete forme ciudate. Aruncă ţigara terminată pe jumătate şi reveni la volan. Era mai în siguranţă înăuntru. Băgă cheia în contact şi o întoarse într-un unghi de nouăzeci de grade, pentru a porni radiatorul şi radioul.

„Arată-mi".

„Scoate limba".

„Ce băiat cuminte. Următorul".

Apăsă câteva butoane şi găsi un post de radio care-i plăcea, o muzică prin care să se detaşeze. Dădu volumul mai tare şi începu să bată darabana cu degetele pe volan în timp ce arunca priviri afară după farurile care aveau să apară.

— Crezi că o să fii în stare, Helene?

Părul le fusese decolorat. Purtaseră toate aceleaşi haine. Făceau tot ce le spunea femeia. Mereu aceleaşi lucruri, zi de zi. Şcoală, yoga, treburi casnice, teme, pastile, şcoală, yoga, treburi casnice, teme, pastile. Trecuseră treizeci de ani. Cât de mult avea să-şi menţină puterea asupra ei?

— Ştiu că e dificil, dar sunt aici ca să te ajut.

Helene Eriksen scoase pachetul din buzunar şi îşi mai aprinse o ţigară, deşi nu voia de fapt una, coborî geamul pentru ca fumul să iasă, dar îl închise repede. Era mult prea frig afară.

— La ce te gândeşti, Helene?

Avea doisprezece ani şi stătea pe un scaun, în faţa unui străin cu mustaţă.

— Nu e vina ta, înţelegi asta, Helene?

Mai luă un fum din ţigară şi dădu mai tare volumul radioului; îi plăcea felul în care muzica umplea maşina.

„Licitaţie de lichidare. Grădină de zarzavaturi de vânzare".

Avea douăzeci şi doi de ani şi făcuse ceea ce voiseră să facă. Studiase. Făcuse om din ea însăşi.

„Locul: Hurumlandet. 28 de hectare de pământ. În stare bună, dar necesită renovare".

Luase autobuzul de-acolo. Şi se simţise foarte sigură după aceea; asta îşi dorea să facă în viaţă.

„Să-i ajut pe ceilalţi".

Helene opri radioul, se uită la ceas şi ieşi din maşină. Se gândi să-şi mai aprindă o ţigară, dar se hotărî că nu avea rost, aşa că rămase pe loc, cu mâinile îndesate în buzunare, fixând întunericul cu privirea.

— La ce te gândeşti acum, Helene?

Trebuia să facă însă ceva. Îşi aprinse încă o ţigară.

„Au trecut mai bine de treizeci de ani, nu-i aşa? Ar fi trebuit să înceteze deja”.

Helene Eriksen mai trase un fum din ţigară în timp ce farurile pe care le aştepta îşi făcură brusc apariţia, iar duba albă intră pe alee şi se opri exact lângă ea.

— Salut, ce faci? întrebă bărbatul de la volan.

— Să nu-mi spui că nu ai aflat, îi răspunse Helene.

— Ce să aflu?

— Cred că tu ai glume-n program, spuse Helene şi se îndreptă spre el.

Îl văzu cufundat în gânduri înainte să vorbească.

— Ba am aflat, dar nu am nicio legătură cu asta.

Helene chiar îşi dorea să-l creadă. Ar fi dat orice ca să fie în stare să-l creadă, dar nu reuşea să se convingă pe deplin de asta.

Fratele ei.

Nu avea haine pe el.

Era complet gol, dar corpul îi era acoperit de... pene?

— Au început să pună întrebări, spuse Helene, strângându-şi mai bine geaca pe ea.

— Despre ce?

— Despre tot şi toată lumea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Helene. Chiar crezi c-am făcut-o?

— Ai fost acolo, nu-i aşa? În coliba ta. Toată vara? N-ai fost acolo, nu? Trebuia... să te întreb. Te iubesc foarte mult.

— Şi eu te iubesc, Helene, dar... pe bune? De ce ne întâlnim la naiba-n praznic în puterea nopţii? Nu e nevoie de aşa ceva.

Se simţea ca o idioată. Îşi strânse şi mai tare geaca, în timp ce fratele ei zâmbea şi o ţinea de mână prin geamul deschis.

— Nu, ştiu, doar că... penele-alea şi tot tacâmul...

— Am încheiat-o de multă vreme cu aşa ceva. Acum, du-te acasă şi dormi, bine?

Helene Eriksen îi simţi mâna caldă dând drumul mâinii ei înainte să închidă geamul.

Apoi dispăru din nou, la fel de repede cum apăruse.

CINCI

Capitolul 40

Holger Munch părea bine odihnit, stând în faţa ecranului suspendat din biroul anchetatorilor; zâmbea în timp ce aştepta ca toată lumea să se aşeze. Gabriel Mork nu se simţea la fel de vioi. Pentru prima oară de când începuse ancheta, se gândise să rămână acasă. Să-şi ia o zi liberă, pentru a se distanţa de toată povestea. Filmul pe care-l văzuse îl tulburase, nu se simţea bine deloc; oare luase vreun virus? În plus, avea să fie bine dacă petrecea un timp cu iubita lui, nu? Poate că mergeau la cumpărături după haine de bebeluşi pentru băieţelul care avea să sosească în curând.

Şi totuşi, venise la lucru, pentru că Gabriel ştia că toate astea erau doar nişte scuze. Adevăratul motiv pentru care nu mersese la lucru era Sconcsul. Ştia c-aveau să fie puse întrebări. Trebuia să-l găsească, iar Gabriel era cel mai în măsură să-i ajute, dar adevărul era că tânărul hacker n-avea nicio idee cum să dea de vechiul lui prieten.

— Aşa, bună dimineaţa tuturor, zâmbi Munch de lângă proiector în timp ce toată lumea începea să-şi ocupe locurile. Îmi pare rău că v-am lăsat de izbelişte aseară, o fi de la bătrâneţe.

Le făcu un semn cu ochiul şi fu răsplătit cu râsete uşoare din partea membrilor echipei.

— Înainte să încep, are cineva să-mi spună ceva de care încă nu ştiu?

Gabriel o vedea pe Ylva foindu-se neliniştită pe scaun; fusese prima persoană care ajunsese la birou şi era evident că dorea să împărtăşească nişte informaţii pe care le descoperise.

— Am eu ceva, zise ea zâmbind, fără să ridice mâna de data aceasta.

— Spune, rosti Munch.

— Tatuajul.

Ylva se ridică să-i dea lui Munch o foaie de hârtie. Apoi rămase în picioare, nesigură dacă trebuia să se aşeze la loc, în timp ce Munch se uita peste foaia pe care i-o dăduse.

— Aha, foarte bine, zâmbi el. Cu ce avem de-a face?

Munch făcu un gest din cap, indicând faptul că putea rămâne în picioare, pentru a împărtăşi noua informaţie restului echipei. Gabriel vedea că Ylva era puţin emoţionată, dar era mai ales mândră de faptul că reuşise să

descopere ceva; băgă mâna în buzunar şi făcu o pauză înainte să înceapă să vorbească.

— Bun, deci Camilla avea tatuajul ăsta pe braţ, nu-i aşa?

Toată lumea din încăpere încuviinţă.

Un cap de cal cu literele „A” şi „F” sub el.

— Am rămas trează azi-noapte, pentru că îmi stăruia ceva în cap în legătură cu el. Mi se tot învârtea prin minte; ştiam că-l mai văzusem undeva, dar nu-mi aduceam aminte unde.

Ylva zâmbea uşor, dar privi fix podeaua înainte de a continua să vorbească. Era clar că se simţea puţin stânjenită să fie în faţa tuturor, dar că era şi nerăbdătoare.

Munch găsi fotografia cu tatuajul, care forma o parte din imaginile expuse în spatele lui. Braţul Camillei. Capul de cal. Literele „A” şi „F”.

— Pe urmă am început să mă întreb: dacă nu-s doar literele „A” şi „F”? Dar linia asta, o vedeţi?

Ylva se apropie de perete şi arătă spre tatuaj. Membrii echipei îi acordară toată atenţia; păreau să se trezească, într-un final.

— Dacă linia asta nu e doar o linie, ci o altă literă? O vedeţi?

— Un „L”? încuviinţă Mia.

— Exact, zâmbi Ylva. Dacă literele nu sunt doar „A” şi „F”, ci, da, uitaţi-vă aici...

Se duse din nou la perete şi arătă din nou.

— ALF.

— ALF? Curry căscă. Alf îl cheamă p-ăla?

Răsunară râsete răzleţe.

— Ce? întrebă Curry, uitându-se în jur.

— Nu-l băga în seamă, Ylva, zise Munch.

— N-am fost conştientă ce era, până când am văzut litera „L”. Şi a trebuit să caut destul de mult, dar am găsit asta pe internet azi-noapte.

Îi aruncă o privire lui Munch.

— Am scos câteva exemplare la imprimantă. Vreţi să...?

Munch zâmbi şi încuviinţă. Ylva se întoarse repede la locul ei şi începu să distribuie rapid materialele imprimate.

— Ce avem aici? întrebă Kim Kolso.

— Frontul pentru Eliberarea Animalelor[16], spuse Ylva, întorcându-se la locul ei, lângă Munch. ALF Este logoul lor, sau cel puţin unul dintre ele. Capul calului, cu iniţialele sub el.

[16] Animal Liberation Front, organizaţie militantă pentru drepturile animalelor, fondată în Marea Britanie în 1976. Cel mai probabil, în text e vorba de o eroare a autorului (n.tr.).

Se auziră şoapte prin încăpere, iar tânăra radia de mândrie. Îi aruncă o privire fugară lui Munch, care îi făcu semn din cap să continue.

— Frontul pentru Eliberarea Animalelor a fost fondat în Anglia în 1974 şi este activ în peste patruzeci de ţări în zilele noastre. Membrii mişcării sunt cunoscuţi pentru atitudinea lor agresivă faţă de oamenii şi companiile care ţin animale în captivitate, mai ales faţă de laboratoarele care efectuează experimente pe animale. A fost considerată o organizaţie teroristă care acţionează în numele animalelor. Nu se dau în lături de la mijloace violente, uneori ilegale, pentru a-şi atinge scopurile.

— Şi avem de-ăştia în Norvegia? întrebă Mia.

— De-aici începe să se complice puţin treaba, continuă Ylva. În Norvegia, se numesc tot Frontul pentru Eliberarea Animalelor şi au fost activi între 1992 şi 2004, organizând o serie de razii împotriva fermelor de blănuri, a magazinelor care comercializează haine din blană şi aşa mai departe. Au şi un site web, dar nu a mai fost actualizat din 2009, deci nu sunt sigură dacă mai sunt activi sau au intrat într-un con de umbră.

Ylva îl privi din nou pe Munch, care îi indică faptul că putea să se aşeze.

— Aşadar, prietena noastră, Camilla Green, avea pe braţ un tatuaj cu Frontul pentru Eliberarea Animalelor.

Munch se uită pe foaia de hârtie pe care i-o dăduse Ylva şi îi zâmbi din nou.

— Bine lucrat, Ylva. Foarte bine lucrat.

Tânăra roşi de fericire.

— Vreau să lucrezi în continuare la asta. Vezi ce poţi afla. Putem face legătura între Camilla şi nişte razii recente? O să te-ajute Ludvig cu arhivele şi cu orice altceva mai ai nevoie, OK?

Ylva făcu un semn din cap spre Ludvig, care îi întoarse zâmbetul.

— Bun, spuse Munch. Un mod foarte bun de a începe ziua. Gabriel s-ar fi aşteptat ca Munch să iasă la o ţigară, dar nu o făcu. În schimb, porni proiectorul, dornic să meargă mai departe.

— Avem nişte piste în momentul de faţă, deci e timpul să stabilim priorităţile, e-n regulă?

Încuviinţări din partea tuturor.

— Mai întâi, probele găsite la azil. Canabis? Îi aruncă o privire lui Kim Kolso.

— Nu-s prea multe plante, vreo şapte sau opt.

— Şi credeţi c-ar putea fi relevante în contextul anchetei noastre? Kim ridică din umeri.

— E prea devreme ca să ne putem da seama, dar merită să aruncăm o privire. Ştiu că nu e departamentul nostru şi-mi închipui că băieţii de la

Brigada Antidrog nu vor fi interesaţi de o cantitate atât de mică, dar, din punctul meu de vedere, Helene Eriksen are nişte explicaţii de dat.

— Dacă ştie despre ele, ce-i drept, spuse Munch.

— Bineînţeles, rosti Kolso. Dar cineva de-acolo ştia şi s-ar putea să ne conducă spre ceva.

— Corect, categoric. O să le mai facem o vizită. Kim, te ocupi tu de asta?

Kolso încuviinţă.

— Bun. Şi, dacă tot sunteţi acolo, biletul cu desenul cu bufniţa. E cea mai sigură pistă pe care o avem până acum. Aflaţi dacă l-a mai văzut cineva de la azil. L-a scris cineva de-acolo? Ştie cineva de-acolo ceva despre el?

Kim Kolso încuviinţă din nou.

— O să mă ocup eu de asta.

— Vin cu tine, spuse Curry.

— Bun, rosti Munch, apăsând un buton.

Apăru următoarea fotografie.

— Peruca?

— Da, spuse Ludvig, uitându-se peste notiţe. Un articol destul de scump, păr natural, nu e ceva ce se poate achiziţiona de oriunde. Doar câteva magazine din ţară au lucruri de genul ăsta. Dar e unul... îşi răsfoi notiţele. Perucile lui Ruh, în cartierul Frogner. M-am gândit c-am putea să începem de-acolo. Dacă ei au vândut-o, ar putea avea nişte documente. Dacă nu, poate ne vor da o idee despre locul de unde ar fi putut-o procura criminalul.

— Bine, rosti Munch, acţionând din nou butonul. Pe urmă, avem astea.

Gabriel se opinti în scaun când zări două fotografii pe care nu le mai văzuse. Observă că unii dintre colegii lui reacţionaseră la fel.

— Ce-i? întrebă Curry, privind fix ecranul.

— Anette? spuse Munch, făcând un semn din cap spre avocata blondă a poliţiei.

— Aşa cum probabil aţi aflat, preluă Goli controlul situaţiei, un bărbat a mărturisit crima în urmă cu doar câteva zile. Jim Fuglesang, în vârstă de treizeci şi doi de ani, care locuieşte în apropiere de locul în care a fost găsită Camilla. Este pacientul secţiei de psihiatrie a spitalului Dikemark de câţiva ani, din câte am înţeles. După cum ştiţi deja, nu credem că el este ucigaşul în cazul nostru. Ceea ce e interesant e că, atunci când s-a predat, în Gronland, avea asupra lui aceste fotografii.

Gabriel le privi îndeaproape. Înfăţişau o pisică şi un câine. Ucişi şi aranjaţi în acelaşi fel ca şi Camilla Green. Pe un pat de pene. Într-o pentagramă alcătuită din lumânări.

— Dumnezeule! exclamă Ylva.

— Ce dracului e asta? gemu Curry.

Munch ridică uşor din umeri.

— Tocmai asta nu ştim. Cu ce avem de-a face aici? Sugestii? rosti el, aruncând o privire prin încăpere.

— Drăcia dracului! înjură iarăşi Curry. Acelaşi ritual? Cu două animale? Ce nenorocit bolnav o mai fi şi ăsta?

Aruncă o privire fugară spre Mia.

— Poate că el, sau ei, exersează. În mod evident, situaţia s-a agravat, dar, în absenţa altor probe, nu sunt sigură că putem ajunge la o concluzie care să spună foarte multe. Cum a zis şi Munch, pur şi simplu nu ştim, rosti Mia, care era surprinzător de lipsită de vlagă în ziua aceea.

Era clar că studiaseră îndelung fotografiile, fără a reuşi să vină cu o explicaţie. Gabriel nu ştia de ce imaginile nu fuseseră arătate şi restului echipei până în acel moment, dar Munch şi Mia aveau de obicei motivele lor.

— Nu am putut să-l interogăm pe Jim Fuglesang, pentru că, ei bine...

Se uită din nou la Anette Goli.

— Am vorbit ieri cu un consultant de la Dikemark şi mi-a spus că Fuglesang nu trebuie deranjat sub nicio formă. În mod evident, toată situaţia l-a copleşit şi cred că nu mai vorbeşte absolut deloc în momentul de faţă. Se află sub tratament medicamentos foarte puternic. Nu am primit detalii – confidenţialitatea datelor dintre doctori şi pacienţi –, dar aşa am înţeles.

— Dar avem asta pe lista noastră, nu-i aşa? întrebă Munch.

— Evident, răspunse Goli. Imediat ce vom putea s-o facem.

— Unde-a făcut pozele-astea? Când le-a făcut? Trebuie neapărat să aflăm asta cât putem de repede.

Munch se întoarse din nou spre ecran şi spre fotografiile groteşti cu animale.

— Mia?

Tânăra se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre Munch. Era ceva cu ea în ziua aceea, cu ochii ei, cu postura sa; părea foarte obosită, nu tocmai în apele ei.

— Aşa cum a spus şi Holger, nu înţelegem încă legătura, dar există una; sunt puţine dubii în legătură cu asta. Trebuie să aibă legătură cu uciderea Camillei Green. Nu are cum să fie o simplă coincidenţă.

Arătă spre fotografii.

— Penele. Lumânările. Şi, nu în cele din urmă, poziţia braţelor, sau, în cazul de faţă, a labelor, vedeţi? Aranjate în aceleaşi unghiuri ca şi braţele Camillei. Unul sus. Şi unul jos, în lateral. Indică ora 12.00, a prânzului, şi ora 4.00. Dar de ce? Asta nu ştim încă.

Mia păru că mai vrea să adauge ceva, dar se răzgândi şi se întoarse la locul ei. Munch aruncă din nou o privire spre oamenii din încăpere.

— Ceva prime impresii?

— Dezaxatul dracului, mârâi Curry.

— Mulţumesc, Curry, spuse Munch. Alte prime impresii? Asocieri? Orice altceva?

Nimeni nu spuse nimic. Ceilalţi păreau la fel de şocaţi precum Gabriel de fotografiile pe care le aveau în faţă.

— OK, lăsăm chestiunea pentru moment, până când reuşim să-l interogăm din nou pe Jim Fuglesang. În regulă?

Munch îi aruncă din nou o privire lui Anette Goli, care-i răspunse printr-un gest de încuviinţare.

— OK, spuse Munch, apăsând din nou butonul.

O altă fotografie apăru pe perete, iar Gabriel fu din nou şocat, în vreme ce toţi ceilalţi rămaseră calmi. Trebuia s-o fi văzut cu o zi în urmă, când el se dusese acasă. Era un instantaneu din filmare.

„O siluetă acoperită de pene".

„Un om cu pene?"

Gabriel nu se putu abţine să tresară, apoi îi reveni. Senzaţia de greaţă. Nu era vorba de un caz obişnuit de crimă. Se pregăti sufleteşte şi observă cum toată lumea din jurul lui devenise la rându-i foarte tăcută. Munch părea a-şi cântări foarte bine cuvintele înainte de a vorbi.

— Aşa cum am spus şi ieri, când am urmărit imaginile astea, avem o presimţire că silueta pe care-o vedem în aceste imagini aparţine criminalului.

— Să-mi bag picioarele, spuse Curry, clătinând din cap.

— Ştiu că imaginea e neclară, continuă Munch, în timp ce arăta cu degetul, dar mi se pare că e cineva aşezat aici.

Gabriel observă că Munch începea să se chinuiască.

— O urmăreşte, adăugă el repede, apoi se adună din nou. Camilla e prizonieră. Şi are un public. Cineva care, ei...?

— Un om-pasăre? întrebă Curry. Cine mama dracului are pene pe tot corpul?

— Impresia noastră e că această... creatură e cu ochii pe ea. Că a închis-o acolo pentru a o privi. Poate, pur şi simplu, pentru propria plăcere? Nu ştim.

Gabriel îl văzu pe Munch aruncându-i o privire fugară Miei – era domeniul ei, era de obicei momentul în care le explica elementele frapante ca şi acelea –, dar tânăra stătea în continuare liniştită pe scaun.

— OK, spuse Munch, scărpinându-se în cap. E adevărat, nu înţelegem cu ce ne confruntăm în cazul de faţă, dar trebuie să discutăm.

Munch îndreptă din nou privirea spre Mia, dar tot nu primi niciun răspuns.

— Penele de bufniţă, zise Ludvig Gronlie.

— Da, spuse Munch; părea uşurat că se mai alăturase cineva discuţiei.

— Am aflat ceva, dar nu ştiu dacă are vreo relevanţă.

Ludvig se uită din nou peste notiţe.

— Despre ce e vorba? întrebă Munch.

— Era îngropată-n arhive, nu era o prioritate – am dat peste ea din întâmplare, nici nu ştiu dacă-i relevantă sau nu, dar, în orice caz...

— Ce ai găsit?

— A avut loc o spargere, cu doar câteva luni în urmă, la Muzeul de Istorie Naturală din Tøyen. Cum spuneam, un caz minor, dar mi-a atras atenţia, pentru că era ceva neobişnuit în legătură cu el.

Toată lumea îşi îndreptă privirile spre detectivul mai în vârstă.

— Sunt sigur că ştiţi cu toţii unde e muzeul. Constituie o parte din Grădinile Botanice din Tøyen. Au şi o secţiune de istorie naturală. Iar pe data de...

Gronlie aruncă o privire pe notiţele lui.

— ...6 august, au anunţat că a intrat cineva prin efracţie la o expoziţie numită „Animale endemice şi non-endemice", şi asta a fost partea ciudată, de aceea mi-a sărit în ochi. Au un dulap în care au expuse toate speciile de bufniţă din Norvegia, iar articolele din el erau singurele lucruri care fuseseră luate. Adică, ar putea să nu fie nimic, dar cred că merită să cercetăm problema, nu-i aşa?

— Categoric, încuviinţă Munch. Bună treabă, Ludvig. Avem un om de legătură acolo?

Gronlie se uită din nou peste notiţe.

— Spargerea a fost raportată de către Tor Olsen, custodele-şef al muzeului, potrivit dosarului. Ce vreau să spun, Camilla a fost găsită pe un pat din pene de bufniţă, nu-i aşa? Cineva a furat o întreagă colecţie de bufniţe norvegiene.

— Trebuie să ne interesăm în problema asta. Urgent, încuviinţă Munch din nou, cu o mină solemnă. Excelent lucrat, Ludvig. Mia, mergi tu acolo, te rog?

Mia Krüger ridică privirea, ca şi cum ar fi fost întreruptă din gândurile ei.

— Penele de bufniţă? Spargerea de la Muzeul de Istorie Naturală? Te ocupi tu, te rog, de asta?

— Da, sigur, răspunse ea, tuşind uşor, părând că nu prea ştia despre ce vorbeşte.

— OK, spuse Munch.

Gabriel îşi dădu seama că era rândul lui.

— Hackerul ăla care-a găsit filmul. Prietenul ăla al tău, Sconcsul. Ai mai reuşit ceva cu el?

Cu toţii îl fixară cu privirea.

— Am încercat, încă nu am reuşit nimic, dar încă încerc. O să...

— OK, în regulă. Continuă cu asta şi vezi ce reuşeşti să găseşti. Trebuie neapărat să vorbim cu el. Trebuie să aflăm unde l-a găsit.

— OK, încuviinţă Gabriel, surprins şi uşurat că fusese lăsat să scape atât de uşor.

Munch îşi îndreptă din nou privirea spre Mia.

— Am putea, te rog, să discutăm la mine în birou?

— Poftim? întrebă Mia, care încă nu era cu totul prezentă.

— În biroul meu? Ai cinci minute la dispoziţie?

Mia ridică privirea şi se uită fix la el.

— Sigur, rosti ea, tuşind din nou.

— OK, în regulă, spuse Munch către restul echipei. Dacă mai descoperă cineva ceva, informaţi-mă imediat. Sugerez o şedinţă la sfârşitul zilei. O să ne hotărâm mai târziu la ce oră să fie.

Membrii echipei încuviinţară, iar Mia Krüger se ridică în tăcere de pe scaun şi se duse încet după Munch în birou.

Capitolul 41

Munch închise uşa după Mia şi se aşeză la birou. Ea se chirci pe canapeaua mică. Detectivul o privi din nou în timp ce încerca să-şi găsească vorbele. Tânăra se uita la el cu o expresie oarecum vagă, pe care nu o putea interpreta, de parcă nu ar fi fost întru totul prezentă.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă ea, după o perioadă lungă.

— Păi, exact asta voiam să te întreb şi eu pe tine.

— Poftim? se dezmetici Mia puţin, auzind acele cuvinte.

Munch îşi cântări vorbele. Problema îi răsărise în minte de câteva zile. Mai întâi la Justisen, apoi la şedinţa din ziua precedentă şi în acel moment, în timpul şedinţei de dimineaţă. Mikkelson o suspendase. Îi ceruse să consulte un terapeut, pentru a fi declarată aptă de muncă. Pentru a vedea dacă era pregătită pentru asta. Munch îşi exprimase vehement dezacordul – era ceva tipic pentru Mikkelson –, dar, în ultimele câteva zile, începuse să-şi spună că era posibil ca Mikkelson să fi avut dreptate, la urma urmei. Poate că, într-adevăr, nu era pregătită. Trecuseră doar şase luni de când o găsise pe acea insulă de pe coasta regiunii Trondelag.

Deşi ea nu-i spusese nimic, el îşi dăduse seama. Nu mersese acolo în vacanţă. Se dusese acolo încercând să evadeze. Să se sinucidă. El o convinsese să se întoarcă în Oslo alături de el. Şi o făcuse din nou. O adusese înapoi la muncă. Poate că luase decizia greşită. Poate că avea nevoie de timp liber. Poate că nu era pregătită pentru asta.

— Ce mai faci, Mia? Eşti bine? E totul în regulă?

Mia Krüger se trezi din hibernare şi-l ţintui cu privirea. O privire plină de viaţă, iritată: Mia pe care el o cunoştea prea bine.

— Cred că glumeşti, nu?

Ştia ce voia să spună cu întrebarea aceea, şi în mod categoric nu-i plăcea.

— Nu am vrut să pun întrebarea în acel sens, rosti Munch, ridicând mâinile. Vreau doar să fii bine. Eşti în grija mea, nu-i aşa?

Încercă un zâmbet dezarmant, dar ea nu-i pică în mreje. Continuă să-l studieze cu o privire plină de suspiciune.

— Mikkelson s-a luat de tine?

— Ce? Nu, nu.

— Am făcut ceva greşit? Iar am făcut departamentul de ruşine? Apărem într-o lumină proastă prin ziare pentru că încă nu am rezolvat cazul ăsta? Adică, mă rog, cât a trecut de când am găsit-o? Şase zile? Dumnezeule, am făcut progrese mari, avem foarte multe piste...

— Nu, nu. Mikkelson nu a zis nimic. Nu e nimeni nemulţumit.

— Aşa ar fi şi cazul, să-i ia naiba pe toţi, spuse Mia, furioasă. Al dracului Mikkelson!

— Nu are absolut nicio legătură cu Mikkelson.

— Şi-atunci, care-i problema?

— Eu sunt problema, încercă Munch cu prudenţă.

— Ce vrei să spui?

— Îmi fac griji în privinţa ta, zise el încercând din nou să zâmbească.

— Griji? Dumnezeule, Munch. Ce fel de griji?

— Nu în legătură cu prestaţia ta, bineînţeles. Doamne, Mia, nu ne-am putea descurca fără tine. Eu mă gândesc doar la... Ei, cum rămâne cu sănătatea ta?

— Sănătatea mea? întrebă Mia, calmându-se puţin. Sunt bine – nu arăt ca şi cum aş fi bine?

Munch nu spuse ceea ce gândea de fapt, pentru că ea arăta ca naiba.

— Ba da. Pe bune. N-are voie un prieten să fie un pic...

— Băgăcios? zâmbi Mia uşor obraznic, revenind şi mai mult la vechea ei personalitate.

— Ha-ha, făcu Munch. Preocupat. Ăsta-i cuvântul pe care-l căutam. Preocupat.

Mia zâmbi uşor şi găsi în buzunar o bomboană. O puse pe limbă şi îl privi cu o expresie ceva mai prietenoasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Munch, nu eşti maică-mea.

Cu toate acestea, părea încântată c-o întrebase. Că îi păsa.

— Am fost cam obosită în ultima perioadă, nu mi-e ruşine să recunosc lucrul ăsta, oftă ea. N-am dormit prea bine. Am nişte lucruri în minte pe care trebuie să mi le rezolv, dar nu sunt lucruri pe care să nu reuşesc să le depăşesc, OK? Am trecut şi prin chestii mai nasoale.

— Deci, n-ai nevoie de o zi sau două libere?

— Îmi dai zile libere? chicoti Mia. Revino-ţi, Holger, altfel o să încep să cred că te înmoi. Poate că ai dreptate. Poate că începi să te prinzi de nişte chestii. Mă scoţi din echipă când cazul e pe jumătate rezolvat?

Mia chiar găsea situaţia foarte amuzantă. Chicoti ca pentru sine, clătinând din cap. Munch nu era convins.

— E totul în regulă?

— Normal că e totul în regulă, Holger. Doamne, tu porţi discuţii de genul ăsta cu toţi subalternii tăi, sau doar cu mine? întrebă ea, făcându-i cu ochiul şi ridicându-se. Mulţumesc pentru că te interesezi, dar sunt bine.

— Bun, rosti Munch. De unde ai de gând să începi?

— O să-ţi dau de ştire ce găsesc la Muzeul de Istorie Naturală, spuse Mia.

— Bine, zâmbi Munch.

Se auzi un ciocănit în uşă, iar Ludvig Gronlie băgă capul pe uşă.

— Am găsit ceva, spuse detectivul mai în vârstă. Deranjez?

Privi spre Mia, apoi spre Munch, şi din nou spre Mia.

— Ah, nu, intră. Ce ai găsit?

Ludvig Gronlie zâmbi şi puse o foaie de hârtie pe birou, în faţa lui Munch.

— Un alt caz de persoane dispărute, spuse Gronlie.

— Aşa?

— De la Azilul Hurumlandet.

Munch studie foaia de hârtie şi se încruntă.

— Ce este? întrebă Mia.

— Cu nouă ani în urmă, spuse el. Un băiat a fost dat dispărut.

— De la azil?

— Da. Mats Henriksen. S-a dus la plimbare în pădure şi nu s-a mai întors.

— Pot să văd, te rog? rosti Mia, luând ziarul de la Holger.

— Şi n-a mai fost găsit? întrebă Munch serios, ridicând privirea spre Gronlie.

— Nu. Potrivit dosarului, poliţia l-a căutat, dar nu pentru mult timp.

— De ce? era curioasă Mia.

— S-a crezut că băiatul avea tendinţe suicidale, continuă Gronlie. Cazul a fost dat la o parte.

— Dar n-au găsit niciun cadavru? întrebă Munch.

— Nu. N-a mai fost găsit, răspunse Ludvig. Crezi c-ar putea exista vreo legătură?

— Categoric merită să aruncăm o privire. Bine lucrat, Ludvig. Trece-i numele în sistem şi vezi ce rezultate apar.

— OK, încuviinţă Gronlie şi ieşi din birou.

— Chiar e foarte interesant, spuse Mia, fără să-şi ia ochii de la foaia de hârtie din faţa ei.

— Ce părere ai?

— Încă nu ştiu.

— Ştii că eu încerc doar... începu Munch, dar fu întrerupt de privirea pe care i-o aruncă Mia.

— Ce, să-mi porţi de grijă? întrebă ea, sarcastic.

— Da.

Mia se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre uşă.

— Pot să am şi singură grijă de mine, Holger.

— Ştiu asta. Încercam doar să...

Nu se putu gândi cum să-şi termine propoziţia, aşa că rămase pur şi simplu la birou, cu o încercare de zâmbet pe buze, în timp ce ea îi dădu înapoi foaia de hârtie şi ieşi din birou.

Capitolul 42

Aroma cafelei proaspăt făcute şi a şuncii prăjite o trezi pe Miriam Munch. Rămase în continuare întinsă, lăsându-şi capul pe pernă, încă pe jumătate adormită, înainte să deschidă ochii şi să-şi dea seama că era acasă.

Ce zi era? Vineri? Rahat, cât era ceasul? Marion trebuia dusă la şcoală – dar apoi îşi aduse aminte: Marion era cu bunica. Aşa că bunica avea s-o ducă. Miriam ieşise în oraş. Ieşise în oraş cu Ziggy. Se făcuse târziu. Băuse mult prea multe beri. Nici nu-şi mai aducea aminte câte anume, iar sfârşitul serii îi era un pic cam neclar în minte, dar măcar era acasă. Reuşise să ajungă acasă.

„Pfiu!”

Nu cedase ispitei. Fusese puternic impulsul de a renunţa la precauţie – de a merge la apartamentul lui, de a se strecura sub plapuma lui şi de a rămâne acolo pentru totdeauna –, dar se stăpânise, slavă Domnului. Se controlase. Îşi

amintea cum gândise după ce dăduse pe gât una dintre beri: „Trebuie să vorbesc cu Johannes înainte să fac orice altceva, înainte ca situaţia să meargă prea departe. Trebuie să vorbim. Să-i spun, îi datorez lucrul ăsta”.

Întinse braţele şi aruncă o privire spre ceasul deşteptător de pe noptieră. 11.15. Dormise foarte mult. Se ridică de pe pernă, dar fu nevoită să se culce din nou. Mult prea multe beri. Îi bubuiau tâmplele. Oare terminaseră cu vreo două tequila? Probabil.

O seară minunată. O seară fantastică, de fapt. Miriam Munch nu se mai simţise atât de bine de secole. Oare se simţise vreodată aşa? Atât de fericită? Atât de uşoară, oarecum? Nu-şi aducea aminte. 11.15? Iar din bucătărie venea miros de mic dejun?

Se ridică anevoie din pat, se duse la duş şi se bucură de apa caldă care-i curgea în şiroaie pe faţă şi pe corp. Mahmurelile ei treceau de obicei repede, indiferent cât de mult ar fi băut. Nu ca ale unora dintre prietenele ei, care zăceau toată ziua în pat. Un duş fierbinte şi ceva de mâncare, şi era ca nouă. Miriam aplecă puţin capul şi crescu nivelul temperaturii. Apa ce şiroia din duş îi masa gâtul, iar ea se simţea deja mult mai bine. Ce-i mai invidiaseră prietenele ei rezistenţa, pe vremuri! Când o ţineau numai în petreceri, patru zile din şapte, când locuiau practic prin baruri şi restaurante. Cu mult timp în urmă. Aceea era vechea Miriam. În acel moment, era mămica-bunicică Miriam, cu încălzire sub podeaua din baie, cu un abonament scump la o sală de fitness şi cu aplice în hol. Miriam găsi un prosop; în acel moment, era recunoscătoare pentru încălzirea de sub podea. Era de-abia luna octombrie, dar parcă venise deja iarna. Îi era mereu frig, aproape că-i pătrundea în oase; deja începuse să tânjească după primăvară. Îşi uscă părul cu prosopul, în faţa oglinzii, şi se enervă pe sine însăşi, dar se vedea zâmbind. Făcuse des asta în ultima vreme; se surprinsese zâmbind.

„Cafea proaspăt făcută? La 11.15?”

Miriam îşi puse un prosop pe cap, luă un halat pe ea şi ieşi din baie. Tresări când văzu un Johannes zâmbitor în bucătărie, pregătind micul dejun. „La cine altcineva se aşteptase?” El pusese masa. Suc, pâine proaspătă, brânzeturi – găsise chiar şi faţa de masă albă.

— Bună, iubito, spuse el, pupând-o pe obraz înainte să se întoarcă la aragaz. Vrei ouă fierte sau ochiuri?

Miriam rămase în continuare pe loc, în halat, în mijlocul bucătăriei, neştiind ce să răspundă. De ce nu era la serviciu?

— Prăjite, cred? spuse Miriam, conştientă fiind că rostise cuvintele sub forma unei întrebări.

— Stai jos, iar eu o să-ţi aduc nişte cafea. Vrei cafea?

— Ăă... da, răspunse Miriam încă uluită, dar se aşeză.

Îi scăpase, oare, ceva? Uitase ceva? Să fi fost ziua ei? Aniversarea lor? De ce nu era la spital?

— Vrei lapte?

— Lapte?

— În cafea.

— Ăă... nu, spuse Miriam, încă neavând habar ce se petrecea.

Johannes zâmbi în timp ce traversa bucătăria şi puse o ceaşcă de cafea în faţa ei, pe masă, o mai pupă o dată pe obraz şi se întoarse la aragaz.

— Ai stat până târziu, nu-i aşa?

— Destul de târziu, răspunse Miriam, precaută, ducând ceaşca la gură. De ce?

— Fără vreun motiv anume, mă întrebam, pur şi simplu, spuse Johannes, aplecându-se asupra tigăii. Am vorbit ieri cu Marianne şi mi-a spus că Marion e la ea, că tu ai ieşit cu o prietenă. V-aţi simţit bine?

— Julie, încuviinţă Miriam încet, simţind un junghi de vinovăţie.

— Ah, da, Julie, prietena ta de pe vremuri, nu? Ce mai face?

— E bine, răspunse Miriam. Ştii cum e ea. Are probleme cu băieţii. Trebuia să-i ridice moralul cineva.

— E norocoasă că te are pe tine, zâmbi Johannes, ducând tigaia la masă şi punând ouăle în farfurie.

— Da, spuse Miriam, total confuză.

Nu-şi amintea când luaseră ultima oară micul dejun împreună.

— Îţi funcţionează mobilul? întrebă Johannes, aşezându-se.

— Cam face figuri, mormăi Miriam. Primesc unele mesaje, dar nu toate, şi am şi unele apeluri nepreluate; habar n-am de ce. Dar de ce întrebi?

— Pentru că am încercat să te sun şi n-ai răspuns.

— N-am ştiut, spuse Miriam, simţindu-se foarte vinovată în acel moment.

Durerea de cap, pe care duşul reuşise să i-o aline, începea să-i revină.

— Poate o fi vreo problemă cu abonamentul, zâmbi Johannes din nou, punându-i suc în pahar. Sau poate că ai nevoie de vreo actualizare sau ceva de genul ăsta. Sunt sigur că se repară uşor.

Tăie nişte brânză şi o puse pe o chiflă în faţa lui. Lui Miriam îi apăru brusc în minte o imagine din noaptea precedentă. Ziggy. Ochii lui frumoşi, privind-o din partea cealaltă a mesei. Se hotărâse. Voia să ducă o viaţă cinstită. Trebuia să-i spună lui Johannes, dar curajul o părăsea, văzându-i faţa încrezătoare în partea opusă a mesei. Era totuşi aniversarea lor, o aniversare de care ea nu-şi aducea aminte? Se cunoscuseră însă pe timpul verii. Se puseseră de acord că formau un cuplu şi postaseră pe Facebook, ca doi adolescenţi, „într-o relaţie", pe 8 august – atunci era aniversarea lor, nu? Trebuia să fie vorba despre altceva.

— Ah, era să uit, spuse Johannes, ridicându-se.

Stătea cu mâinile la spate, aşa cum făcea pe vremuri când îi aducea câte-un cadou. „Vrei din mâna stângă sau din mâna dreaptă?"

— E ziua mea, cumva? zâmbi Miriam.

— Nu, dar tot pot să-ţi cumpăr un cadou, nu-i aşa?

— Mi-ai luat un cadou?

— Da, încuviinţă Johannes. Vrei din mâna stângă sau din mâna dreaptă?

— Stânga, răspunse Miriam.

— Ia de-aici, spuse Johannes, punând pe masă o cutie.

— De ce nu eşti la serviciu?

— Nu vrei să-l deschizi?

— Ba da, bineînţeles că vreau, dar mă întrebam, doar. De ce nu eşti la spital?

— Am veşti bune, zise Johannes, aşezându-se din nou.

— Păi, hai, spune-le.

— Deschide mai întâi cadoul, rosti Johannes, râzând.

Miriam desfăcu încet cadoul, încercând cu disperare să nu cedeze în faţa conştiinţei ei încărcate de vină. Deschise cutia aflată în hârtia de împachetat.

— Uau, făcu ea, zâmbind, încă oarecum confuză. Mulţumesc.

— E un ceas de fitness. Îţi spune pe ce distanţă ai alergat. Pulsul. Pentru când faci exerciţii fizice.

— Grozav. E... genial.

— Îţi doreai aşa ceva, nu-i aşa?

— Categoric. Mulţumesc, Johannes, e foarte drăguţ din partea ta.

Vocea care-i ieşea din gură suna ciudat. Ca şi cum nu ar fi fost a ei, ci a altcuiva. Când se transformase relaţia lor în aşa ceva? Ea şi Johannes? Aşa fusese dintotdeauna? Nu fusese niciodată ea însăşi?

Vocea aceea era cu totul diferită de felul în care vorbise noaptea trecută.

„Deci, te bagi?"

„Sigur că mă bag".

„Eşti sigură?"

„Doamne, tu ce crezi? Vreau să salvez animale nevinovate din laborator".

„E minunat. Ne vedem mâine-seară. O să fii acolo?"

„Sigur că o să fiu acolo".

— Deci, de ce nu eşti la lucru?

Miriam îşi drese vocea, încercând să se ascundă după ceaşca ei de cafea.

— Cum spuneam, am veşti bune.

— Asta-i foarte bine.

— Am fost ales să merg la Sydney. Conferinţa aia medicală, ştii tu, nu?

Johannes radia de mândrie. Ochii îi luceau, pur şi simplu.

— Uau, e... minunat.

— Da, nu-i aşa? A fost propus numele lui Sunde, dar, şi nu vreau să-mi vorbesc colegii de rău, m-au ales pe mine în locul lui. Ştii ce înseamnă asta, nu?

Ochii lui Johannes încă străluceau.

— Bineînţeles.

— Că am şanse să ajung consultant peste câţiva ani. Nu te-aşteptai la asta, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Miriam. Adică, ba da... felicitări, Johannes. Rămăsese pur şi simplu fără cuvinte.

— Mulţumesc. Trebuia însă să te întreb mai întâi. Nu puteam să dispar pe nepusă masă! Să te las să ai grijă de Marion şi toate astea; n-ar fi corect.

— Ce vrei să spui?

— Avionul decolează lunea asta. Seminarul durează două săptămâni şi – îmi pare rău că te iau aşa din scurt, dar ce zici? Conferinţa? Îmi dai voie să particip la ea? E în regulă, din punctul tău de vedere?

Apoi îşi dăduse dintr-odată seama. Despre ce era de fapt vorba în toată povestea aceea. Faţa de masă. Cadoul neaşteptat. Urma să plece în străinătate foarte curând şi se simţea prost în legătură cu asta.

— O să fii în regulă? O să te descurci?

— Pleci luni în Australia şi ai de gând să lipseşti două săptămâni?

— Sydney, zâmbi larg Johannes.

— Da, sigur că e în regulă, răspunse Miriam.

— Sigur o să te descurci? Cu Marion şi cu toate cele?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, sigur că o să mă descurc. Pot s-o sun oricând pe mama. Nu e nicio problemă.

— Mulţumesc, Miriam, spuse Johannes, luând-o de mână. Pentru prima oară în decursul relaţiei lor, Miriam se simţea puţin stânjenită de ideea de a-l avea atât de aproape.

— Nu vrei să-l încerci?

— Ce?

— Ceasul?

— Ăă... ba da, sigur că da.

Miriam îşi puse ceasul albastru de fitness în jurul încheieturii.

— Îţi vine bine.

— Chiar crezi asta?

— Absolut.

Îi strânse mâna, iar Miriam i-o strânse şi ea uşor.

— Cred c-ar trebui să sărbătorim, ce zici? Mi-au dat liber de la spital în weekend. Crezi că Marion ar putea să mai rămână cu mama ta şi cu Rolf o noapte? Am putea să ieşim la cină sau ceva de genul ăsta, nu?

— În seara asta?

„O să fii acolo?"

„Sigur că o să fiu acolo".

— Ar fi fost minunat, spuse Miriam, tuşind şi eliberându-şi mâna ca să-şi ia ceaşca de cafea, dar i-am promis lui Julie că ies cu ea.

— Din nou? În seara asta?

— Da, încuviinţă ea. A fost o prostie, dar chiar nu se simte bine. Adevărul e că-i supărată.

— OK.

— Dar mâine?

— Şi mâine ar fi la fel de bine, răspunse Johannes, ridicându-se. Îl sun pe tata.

— Sigur va fi încântat, zâmbi Miriam, ascunzându-se după ceaşca de cafea în timp ce Johannes îşi lua mobilul.

Capitolul 43

Benedikte Riis trebuia să recunoască faptul că unul dintre poliţişti se ţinea destul de bine.

Kim, aşa îl chema; avea părul neted şi închis la culoare, care-i cădea pe partea stângă a feţei, şi era destul de simpatic. Nu se compara nici pe departe cu Paulus, bineînţeles, şi totuşi se fâstâci, în timp ce Helene le spunea tuturor să se aşeze la locurile lor şi să facă linişte. Chipeşul poliţist trebuia să facă un anunţ despre o foaie de hârtie, un desen copilăresc, mâzgăleli şi chipul desenat al unei bufniţe.

— Vă rog să faceţi linişte, cu toatele. E important, spuse Helene din nou.

— Aşadar, dacă vreunul dintre voi a mai văzut biletul ăsta, sau ceva asemănător cu el, trebuie să ne spuneţi imediat, rosti poliţistul în timp ce împărţea copii după desen.

— Aceia dintre noi care sunt aici se vor asigura că oricine care nu e o să vadă desenul, nu-i aşa?

Helene zâmbi şi făcu un gest de încuviinţare spre clasă, dar mintea lui Benedikte Riis era deja în altă parte.

Un desen găsit în vestiarul Camillei Green.

„Cui îi pasă?"

Avu o uşoară senzaţie de rău gândindu-se la asta.

„Camilla Green”.

Totul fusese perfect, până în ziua în care apăruse *ea,* cu râsul său cristalin şi ochii ei strălucitori. Benedikte o simţise imediat; îşi dădea seama după felul în care se comporta în prezenţa ei. Că o plăcea. Paulus. Nu că el şi Benedikte ar fi făcut vreodată sex, dar simţise că era ceva între ei. Că el o prefera pe ea, nu pe celelalte. În mod cert, îi acorda mai multă atenţie. Şi, deşi în adâncul sufletului ştia că nu avea să se întâmple absolut niciodată, nu reuşise să se oprească din a spera că, într-o bună zi, el avea să-şi dea seama. Că îl iubea şi că ei doi erau meniţi unul pentru celălalt.

„Paulus şi Benedikte”.

Cioplise cele două nume pe biroul din camera ei. În interiorul unei inimi. O acoperise, ca să nu vadă nimeni. Şi, de fiecare dată când îşi trecea degetele peste numele lor, simţea că erau meniţi să fie împreună.

Fusese totul aproape real, chiar fusese; el îi arătase ascunzătoarea lui din pădure, îi arătase locul unde nu aducea pe altcineva; petrecuseră timp împreună, până în ziua în care apăruse *ea.*

„Camilla Green”.

Benedikte de-abia reuşise să îşi ascundă gelozia în momentul în care-şi dăduse seama cât de obsedat devenise Paulus de ea. Cum îi făcea turul împrejurimilor. Cum îşi ţinea mâna pe spatele ei. Zâmbetul lui, ochii lui căprui frumoşi privind-o pe fata cea nouă într-un fel în care nu o priviseră niciodată pe Benedikte.

Se bucura de faptul că nu mai era Camilla.

Poate că era oribil să aibă astfel de gânduri, dar le avea. Se bucura că nu mai era Camilla prin preajmă. Ea nu făcea decât să strice lucrurile. Pentru că ea nu-l iubea pe Paulus, nu aşa cum o făcea Benedikte. Camilla căuta doar atenţie. Cum îşi umbla prin păr. Cum îi făcea ochi dulci în sala de mese. Aia nu era dragoste adevărată; nu era genul de dragoste pe care o împărtăşea ea cu Paulus. Benedikte o ştiuse din prima zi, încă de când el o ajutase pe Camilla să-şi coboare valiza din taxi. Îi urase bun venit. O condusese în camera ei. Nu voia să o facă *târfă,* nu, dar, de când ajunsese Camilla Green acolo, lucrurile nu mai merseseră la fel între ea şi Paulus.

Trebuia să-l protejeze; ăsta era rolul ei, pentru că el nu ştia ce era bine pentru el. Cum se vedea din treaba cu plantele din cea mai îndepărtată seră. Plantele de canabis. Le arătase şi altor fete? Nu, nu le arătase. I le arătase numai ei.

„Vreau să-ţi arăt ceva, dar trebuie să nu spui nimănui”.

Pentru că ea era, de fapt, cea pe care o voia.

„Paulus şi Benedikte”.

Degetele ei atingeau inima de pe birou în fiecare seară înainte de a o săruta de noapte bună.

— Deci, fetelor, o să ajutăm poliţia cu biletul ăsta, nu-i aşa? E important.

Aruncă o privire prin încăpere, apoi ieşiră din nou, mergând fiecare pe drumul ei. Benedikte îşi trase gluga gecii pe cap; îşi vedea respiraţia ieşindu-i sub forma aburilor în aerul rece.

Ceva nu era în regulă cu lumea. Era foarte frig în octombrie. Nu trebuia să fie aşa. Poate că era un semn. Că lucrurile nu erau aşa cum era firesc să fie. Şi se întâmplase ceva, nu-i aşa? Camilla dispăruse. Poate că Paulus avea să-şi dea seama, nu? După faptul că se lăsase bruma atât de devreme? Că făcuse alegerea greşită?

Trebuia să-l vadă imediat; simţea asta. Aveau foarte multe de discutat. Celelalte îl căutaseră când poliţia apăruse acolo cu acel bilet, dar nu-l găsiseră.

Dar ea ştia unde era el.

Desigur că ştia.

Benedikte Riis ştia tot ce se putea şti despre Paulus. Îl urmărea adesea. Îl spiona. Aşa era mai bine. El nu ştia asta mereu. Avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă.

Ascunzătoarea din capătul azilului. Chiar lângă gardul din vecinătate. Era bârlogul lui. Acolo-şi făcea veacul. Nu multă lume ştia de el, dar ea ştia. Pentru că el o dusese acolo. O învăţase cum să ruleze un cui. O mai făcuse de multe ori în trecut, dar se prefăcuse că nu ştia cum se face, pentru că îi plăcea ca el să-i arate cum se face.

Fumaseră iarbă împreună, râzând din orice, iar din acea seară devenise aproape un obicei; vinerea sau sâmbăta seara, ei doi stăteau acolo şi râdeau împreună.

Până când apăruse ea.

„Camilla Green".

Uneori, Benedikte stătea afară. Dedesubtul ferestrei. Fără ca ei să ştie. Îi asculta cum şuşoteau şi râdeau împreună înăuntru.

— Paulus?

Benedikte ciocăni, dar nu primi niciun răspuns.

— Paulus?

Ciocăni din nou, deschise uşa mică şi intră cu grijă în hambar.

Capitolul 44

Tor Olsen, custodele-şef de la Muzeul de Istorie Naturală, era un bărbat pe la vreo cincizeci de ani, care semăna un pic cu Albert Einstein, cu o claie de păr cărunt care-i stătea în toate direcţiile.

— În sfârşit, iată-vă, spuse Tor Olsen, conducând-o pe Mia Krüger în biroul lui. Exact la timp, aş putea spune. Cafea, ceai, sau trecem direct la treabă?

Era evident că domnul custode lua toată situaţia foarte în serios. Spargerea de la muzeu. Bufniţele dispărute. Cele douăsprezece maşini de poliţie cu semnale luminoase strălucitoare şi sirene care urlau ar fi trebuit s-apară cu o grămadă de timp în urmă. Mia era uluită, dar o ascunse. Se obişnuise. Nu era o reacţie ieşită din comun atunci când publicul se confrunta pentru prima oară cu o infracţiune. Se aştepta ca poliţia să rezolve situaţia imediat. Să rezolve cazul, exact aşa cum făcea la televizor. Naivitatea asta era chiar simpatică, dar, din nefericire, era foarte departe de adevăr. Cu un an în urmă fuseseră anunţate cam 130.000 de spargeri în Norvegia. Dintre acestea, 120.000 rămăseseră nerezolvate. Era chiar păcat. Iar Mia avea dubii în privinţa faptului că resursele poliţiei, şi aşa foarte limitate, aveau să fie puse la dispoziţie pentru rezolvarea furtului câtorva bufniţe împăiate. Treizeci şi trei de crime. Douăzeci şi trei rezolvate. Fără cazuri abandonate. Prefera în mod cert această statistică. Dar spargeri? Nu, nu era nimic de laudă în ele. Nici nu erau problema ei. Avea şi aşa destule pe cap.

— M-aş bucura să trecem direct la treabă.

— Sunteţi doar dumneavoastră? întrebă omul, cu mintea-n altă parte, privind în jur.

— Poftiţi?

— Aţi venit aici singură? Unde sunt ceilalţi?

Mia îşi mai ascunse un zâmbet.

— Dumneavoastră sunteţi conştientă că noi avem aici o colecţie unică, nu-i aşa? Mai bine de două milioane de specii din toate colţurile lumii. Mamifere, păsări, peşti, insecte, reptile, moluşte, viermi intestinali.

— Viermi intestinali?

Olsen o privi peste ochelari.

— Nevertebrate? Organisme uni şi pluricelulare?

Custodele-şef clătină din cap şi oftă din greu. Deja se hotărâse asupra faptului că poliţia nu dăduse o anchetă de acea anvergură pe mâinile cui trebuia.

— Totuşi, doar bufniţele au fost furate? întrebă Mia.

— Doar? o privi mirat Olsen. Toate speciile de bufniţe din Norvegia adunate la un loc s-ar putea să nu vi se pară mare lucru – la urma urmei, nu avem decât zece specii –, dar, chiar şi aşa, dumneavoastră aveţi habar câtă muncă am investit în colecţia asta?

— Am înţeles, spuse cu seriozitate. Zece specii în Norvegia? De bufniţe?

— Există cucuveaua pitică, potârnichea-de-tundră, ciuful-de-câmp, două tipuri de buhă mare, huhurezul bărbos, huhurezul mare, bufniţa polară – cu tot cu striga, sunt unsprezece; am văzut-o de câteva ori, dar nu cuibăreşte în Norvegia.

— Dumnezeule mare. Şi unde erau expuse?

— În colecţia noastră permanentă. „Animale endemice şi non-endemice". Facem rar schimbări în structura ei, dar recent am avut o idee. Bufniţe. Bufniţe din Norvegia. Sunt păsări încântătoare. Păsări misterioase. Tinerii le apreciază. Ne-ar fi crescut numărul de vizitatori. Ştiţi ce vreau să spun?

Mia se străduia să rămână serioasă. Avea mari dubii cu privire la faptul că tinerii din zilele noastre ar fi fost tentaţi să ridice ochii din ecranele telefoanelor pentru a se uita la o colecţie unică de bufniţe din Norvegia, expusă la Muzeul de Istorie Naturală.

— Înţeleg. Grozavă idee. V-aţi gândit bine.

— Vă mulţumesc, zâmbi Olsen. Îmi închipui că doriţi să inspectaţi locul infracţiunii, nu? Şi poate aţi dori să ne vedeţi şi colecţia dacă tot sunteţi aici?

— Sigur, răspunse Mia, ieşind după el din birou.

— Numim prima expoziţie „În adâncul mării", spuse Olsen când ajunseră la intrarea în expoziţie. După cum puteţi vedea, avem scorpioni-de-mare, ace-de-mare, macrou, hering, rechini netezi...

Mia începea să creadă că acţiunea era o pierdere totală de timp. Încă era epuizată după ce-l vizitase pe Sebastian Larsen şi încă nu procesase toate informaţiile pe care i le oferise antropologul cultural. Secte. Ordine. Senatori şi arhierei. Un întuneric pe care nu-l putea cuprinde cu mintea. Chiar acolo, în Norvegia? Îi venea greu să creadă.

— Numim a doua expoziţie „Păsări de munte", continuă Olsen, dar Mia abia dacă-l mai asculta în acel moment. După cum vedeţi, avem cormoranul moţat, garia, pescăruşul-de-mare...

Nu putea scăpa de sentimentul că era ceva important printre toate lucrurile pe care i le spusese Larsen. OTO. Învăţăturile thelemite. „Fă ce voieşti a fi împlinirea legii". Cel mai probabil, nu erau decât nişte baliverne. În cel mai fericit caz, erau doar nişte idioţi inofensivi. Dar în combinaţie cu fata de şaptesprezece ani, aşezată în pentagrama alcătuită din lumânări, şi cu filmul cumplit pe care-l găsiseră?

— Iar a cincea expoziţie... continuă Olsen, dar Mia ajunsese la limită; era pierdere de timp.

— Unde e expoziţia cu păsări? întrebă ea.

— Ah, aia e goală acum, spuse custodele. În locul ei, avem expuşi reni. Vreţi să...

— Nu, o să mă opresc aici, zâmbi Mia.

Tor Olsen părea surprins.

— Adică, dacă nu mai e nimic de văzut, cred c-ar fi bine să plec.

— Atât de devreme?

— Am aflat foarte multe lucruri. Mi-aţi fost de mare ajutor.

— Foarte bine, atunci, spuse custodele.

În timp ce ieşea, Mia ridică privirea şi observă o cameră într-un colţ.

— Filmaţi toţi vizitatorii?

— Da, dar doar pe durata orelor de program, din păcate.

— Iar spargerea a avut loc noaptea?

— Da, v-am spus când am anunţat-o. N-aţi citit anunţul? Am venit la lucru, aşa cum fac de obicei, la 7.15, iar când...

— Desigur, nu fac decât să verific, spuse Mia. Deci, nu există imagini?

— Nu, din păcate nu, răspunse custodele, conducând-o la ieşirea din expoziţie.

— Aveţi mulţi vizitatori?

— N-aş spune mulţi – în cea mai mare parte sunt grupuri de şcolari; cei mai mulţi vin pentru Grădinile Botanice. Acestea sunt unice şi, ocazional, mai trec vizitatori şi pe-aici.

— Grupuri de şcolari, ziceţi? întrebă Mia, devenind interesată. Aveţi o listă cu aceste vizite?

— Da, avem, răspunse Olsen, dar o ţine Ruth.

Grădinile Botanice. Azilul Hurumlandet. Plante. Flori. Era riscant, dar merita să încerce.

— Ruth nu este aici acum?

— Nu, Ruth a plecat în insula Gran Canaria. Suferă de reumatism şi îi plăteşte statul drumurile până acolo. Vremea călduroasă îi face bine la articulaţii, ştiţi?

— Vă rog s-o rugaţi pe Ruth să îmi trimită o listă cu şcolile care au vizitat muzeul până în momentul spargerii, bine? Când se întoarce.

Mia găsi cartea de vizită în buzunarul interior şi i-o dădu.

— Se va întoarce marţi. Firește, o să îi spun, rosti custodele-şef, uitându-se la cartea ei de vizită.

După ce o citi, ochii i se măriră.

— Unitatea de omucideri? Dar...?

— Aştept veşti din partea dumneavoastră sau a lui Ruth, bine? zâmbi ea.

Bărbatul cu părul cărunt încuviinţă precaut, văzând-o în acel moment într-o cu totul altă lumină. Mia îi simţi privirea urmărind-o tocmai până pe trepte, în jos, şi afară, pe poartă.

„Ce pierdere de timp".

Ar fi trebuit să petreacă ziua tăcând ceva mai productiv. Se uită la telefon. Era aproape ora 3. Reuşise să tragă un pui de somn de câteva ore după conversaţia ciudată din biroul lui Munch. Plecase de-acolo nervoasă, dar începea să-şi dea seama că bărbatul ar fi putut să aibă dreptate. Urcă în maşină în timp ce telefonul începea să-i sune.

— Da, Mia la telefon.

— Holger sunt.

Îşi dădea seama după vocea lui. Se întâmplase ceva.

— Ai veşti?

— Categoric, răspunse Munch, în grabă. Kim şi Curry au reuşit să afle ceva de la azil. Paulus Monsen şi una dintre fetele de acolo, Benedikte Riis.

— Ce-i cu ei?

Munch dispăru pentru o clipă. Mia auzea că se întâmpla ceva în fundal.

— Îi aduc în Grønland, ca să fie interogaţi. De-acolo preluăm noi.

— Gronland?

— Da.

— Sunt pe drum, rosti Mia, apoi băgă cheia în contact.

Capitolul 45

Mia închise uşor uşa după ea şi intră în mica încăpere unde Curry stătea pe un scaun şi îi privea pe Munch şi pe Kim Kolso, care se aşezaseră deja în camera de interogatoriu, avându-l pe Paulus Monsen de partea cealaltă a mesei. Tânărul cu buclele închise la culoare părea stresat, ochii fugindu-i dintr-o parte în alta.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, aşezându-se pe scaunul de lângă Curry.

— Vrei varianta scurtă sau pe cea lungă?

— Scurtă, te rog, spuse Mia, fără să-şi ia ochii de la oamenii aflaţi de cealaltă parte a ferestrei.

— Tocmai ne pregăteam să plecăm, când băiatul ăla a traversat curtea valvârtej, cu fata alergându-i în urmă. Părea că-i sărise muştarul în legătură cu ceva, iar ea părea că plânsese; avea ochii roşii şi era supărată rău...

— Asta începe să sune a versiune lungă, zâmbi Mia.

— Ha-ha, rosti Curry.

Arăta mai bine decât ultima oară când îl văzuse. Ca şi cum conflictul cu Sunniva s-ar fi rezolvat, iar el ar fi început din nou să gândească precum un poliţist.

— Pe urmă?

— Paulus a recunoscut că a cultivat canabis în seră şi că el şi Camilla Green erau implicaţi într-o relaţie.

— Serios?

— Mda.

— Şi de ce nu ne-a spus mai devreme? Cum a explicat treaba asta?

— Ea avea sub şaisprezece ani când a început relaţia. Fain băiat, nu-i aşa?

Se aplecă mai aproape de geam, de parcă ar fi vrut să-l studieze pe tânăr.

— Intră-n vorbă cu minore, le convinge să vină cu el în ascunzătoarea lui, unde le drogheză cu iarbă ca să poată profita de ele.

— Ascunzătoare?

— Avea un soi de cuibuşor de nebunii în capătul domeniului.

— Şi am verificat locul?

— Echipa de la Medicină Legală e acolo acum, încuviinţă Curry, lăsându-se din nou pe spate.

— N-am ştiut ce să spun, rosti tânărul din camera de interogatoriu.

Mia dădu volumul mai încet, pentru a auzi restul informaţiilor noi venite din partea lui Curry.

— Cum rămâne cu fata? Cu Benedikte?

— Ea e interogată în camera B.

— A vorbit cineva cu ea?

Curry clătină din cap.

— Ce rol are ea în toată povestea asta? Cu ce motiv aţi adus-o aici?

Mia găsi o bomboană în buzunar şi-l privi pe Paulus, care stătea foarte liniştit în acel moment.

— Se acuză unul pe celălalt, spuse Curry.

— De crimă? întrebă Mia, şocată.

Curry încuviinţă.

— A fost o crimă pasională. Un fel de triunghi amoros. Cei doi s-au certat chiar în faţa noastră. A trebuit să le punem cătuşe. De-atunci, niciunul din ei n-a mai zis mare lucru.

— Şi care-i planul?

— Planul? întrebă Curry.

— Da. Ce-avem de gând acum? Munch ce-a zis?

— Deocamdată n-a spus foarte multe, răspunse Curry, ridicând din umeri. Mai întâi, îl luăm pe el. Apoi pe ea. Pe urmă, din nou pe el, cred.

— Nu-i interoghează în acelaşi timp?

— Nu. Munch a fost de părere că fata trebuie lăsată să fiarbă-n suc propriu o perioadă. Aşteptarea îi sperie de fiecare dată.

— Asta aşa e, spuse Mia, ridicându-se de pe scaun, mergând pe coridor şi ciocănind în uşa camerei de interogatoriu.

Kim Kolso îi deschise.

— Vrei să facem schimb? se oferi Mia.

— OK, încuviinţă Kolso, lăsând-o să intre.

— Este ora 16.05, spuse Munch în reportofon. Detectivul Kim Kolso a părăsit încăperea. A venit Mia Krüger.

Tânăra îşi agăţă geaca din piele pe spătarul scaunului şi se aşeză.

— Salut, Paulus. Mia Krüger, spuse ea, întinzând mâna peste masă.

Tânărul aruncă o privire în urmă după Kim, care tocmai ieşise din încăpere, apoi o privi emoţionat pe Mia, înainte de a-i strânge uşor mâna.

— Paulus Monsen.

— Am auzit multe lucruri despre tine. Lumea spune că eşti un tip de treabă. Foarte priceput, toată lumea de la azil te laudă...

— Serios? întrebă tânărul, părând puţin confuz.

— Eşti îndemânatic, zâmbi Mia. Foarte bun în ceea ce faci. Cred că-i frumos să auzi asta. Că toată lumea are o părere atât de bună despre tine.

— Ăă... da, mulţumesc, spuse Paulus, privindu-l cu emoţie pe Munch, care, în mod evident, nu fusese la fel de prietenos.

— Şi doar aşa, ca să ştii, iarba, plantele, nu ne prea interesează – nu e treaba noastră, în regulă? Niţel canabis, câteva plante – cui îi pasă? S-ar putea întâmpla oricui.

Mia fu conştientă de privirea de gheaţă a lui Munch, dar o ignoră.

— E în regulă? îi zâmbi ea tânărului, care părea în continuare confuz.

El îi aruncă încă o privire rapidă lui Munch, dar era evident că se simţea mai în largul lui privind-o pe ea.

— Erau doar câteva plante, spuse el cu o voce scăzută.

— Cum spuneam, uită de ele. Serios, nu contează absolut deloc. Mia îl simţea în acel moment cum lasă garda jos. Tânărul se lăsă uşor în spate pe scaun şi-şi trecu degetele printre bucle.

— Era doar pentru consum personal. Nu aveam de gând s-o vând sau ceva de genul ăsta, dacă la asta vă gândiţi.

— Exact. Nu-ţi mai bate capul cu asta nici măcar o clipă.

Munch se pregătea să deschidă gura, să spună ceva, dar Mia îi dădu un cot pe sub masă.

— Dar ceea ce e un pic mai serios... spuse Mia, prefăcându-se căzută pe gânduri.

Simţea că tânărul de pe scaun începea să devină din nou agitat.

— Ce-i? întrebă acesta.

— Păi, e vorba despre Benedikte. Ea... spuse Mia, după o vreme, lăsându-şi comentariul neterminat.

— Ce-a spus Benedikte? ceru să ştie tânărul.

Mia ridică uşor din umeri şi din sprâncene.

— Curva! izbucni brusc Paulus. Spune cumva că eu am omorât-o pe Camilla? întrebă el cu ochi sticloşi. Minte, zise tânărul, disperat, ridicându-se de pe scaun. Trebuie să mă credeţi.

— Stai jos, îi ordonă Munch.

Tânărul rămase în continuare în picioare. Îi implora din priviri pe amândoi.

— Stai jos, îi ordonă din nou Munch.

Paulus se aşează şi-şi îngroapă capul în mâini.

— Trebuie să mă credeţi, Benedikte nu e în toate minţile, s-a ţăcănit la cap, o să...

— O omori şi pe ea? întrebă Munch, calm.

— Ce? întrebă el, ridicând privirea spre ei, cu ochii măriţi.

— O să o omori pe Benedikte aşa cum ai omorât-o pe Camilla?

— Ce? Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu am omorât-o pe Camilla, asta tot încerc să vă spun!

— Credeam că ai mărturisit, continuă Munch. Credeam că de-asta eşti aici.

— Mărturisisem? Nu, eu am mărturisit doar c-am cultivat plantele alea, zise el, privind-o din nou pe tânără, sperând că ea avea să-i vină în ajutor, dar Mia nu spuse nimic, ci-l lăsă pe Munch să continue.

— Aşadar, ai început o relaţie cu rezidenta Camilla Green, când era încă sub vârsta legală. Ai drogat-o în ascunzătoarea aia a ta şi ai făcut sex cu ea. Asta s-a întâmplat?

— Nu, răspunse Paulus, fixând din nou masa cu privirea.

— Deci, nu erai într-o relaţie cu rezidenta Camilla Green? întrebă Mia cu amabilitate. Nu formaţi un cuplu?

— Ba da, dar...

— Dar ce?

— N-a fost aşa cum a spus el, răspunse Paulus, făcând un gest din cap către Munch. A făcut să sune totul foarte urât.

Mia îl întrerupse.

— Păi, atunci cum au fost lucrurile? Între tine şi Camilla?

— A fost... frumos, încercă Paulus.

— Ţineai la ea?

— Am iubit-o, spuse tânărul, iar Mia observă că în acel moment se străduia din răsputeri să-şi stăpânească lacrimile.

— Şi ea te iubea?

Tânărul părea că are nevoie să se gândească pentru a răspunde. Ca şi cum nu ar fi ştiut sigur răspunsul.

— Cred că da, răspunse el, după o bucată de vreme.

— Dar...?

— Dar ea... Camilla era deosebită. Voia să-şi trăiască viaţa. Voia să fie un spirit cu desăvârşire liber, ştiţi ce vreau să spun?

Paulus ridică din nou privirea, dar evită contactul vizual cu Munch; în acel moment îi arunca Miei o privire aproape imploratoare.

— Vă rog, credeţi-mă; nu am ucis-o. Nu i-aş fi făcut niciodată ceva rău Camillei. O iubeam. Aş fi făcut orice pentru ea.

— Dar ea nu te-a vrut, aşa că tu ai luat oricum ceea ce-ţi doreai, aşa-i? remarcă Munch cu duritate.

Mia se încruntă către Munch şi clătină din cap. Mia Krüger avea tot respectul pentru el, dar, uneori, şeful ei avea tendinţa de a fi prea simplist în gândire.

— Nu, rosti Paulus, retrăgându-se din nou în sine.

— Din câte îmi aduc aminte, ai acuzat-o pe Benedikte că ar fi ucis-o pe Camilla, nu-i aşa?

Urmă un scurt moment de linişte înainte ca tânărul să răspundă:

— Era vorba doar de ceva ce am spus într-un moment de furie necugetată. Eram supărat.

— Pe Benedikte?

— Da.

— De ce?

— A venit la ascunzătoarea mea, spuse tânărul, ridicând din nou privirea. A început să vorbească verzi şi uscate despre cum eram meniţi unul pentru celălalt, şi despre cât de bine era că dispăruse Camilla din peisaj, şi că puteam fi împreună, şi că de-aia trimisese ea mesajul ăla.

— Care mesaj? întrebă Munch.

— Ce? zise Paulus; nu părea să fie complet prezent.

— Care mesaj? repetă Munch întrebarea.

— Cel de pe telefonul Camillei.

— Benedikte avea telefonul Camillei?

Mia îi aruncă o privire fugară lui Munch, care-i întoarse privirea surprinsă.

— L-a găsit în camera Camillei, după ce a dispărut, continuă Paulus; era evident că tânărul era epuizat.

— Vreau să fim foarte bine lămuriţi în privinţa asta, spuse Munch. Despre care mesaj este vorba?

Paulus îşi trecu mâna peste frunte.

— Ea i-a trimis un mesaj lui Helene în care spunea că totul e în regulă.

— De pe telefonul Camillei?

Paulus încuviinţă.

— Şi atunci m-am pierdut cu firea. Nu am vrut să o acuz pe Benedikte că a ucis-o pe Camilla. Îmi pare rău c-am spus asta. O fi ea nebună, dar nu i-ar trece niciodată prin minte aşa ceva.

— A spus ceva despre motivul pentru care a trimis acel mesaj? vru să ştie Mia.

— Ca să nu o caute nimeni.

— Pentru că, în cazul în care Camilla dispărea de tot, voi doi puteaţi fi împreună?

— Ceva de genul ăsta, răspunse tânărul, părând că-i e greu să vorbească.

— Hai să luăm o pauză, spuse Munch privind-o pe Mia, care-i răspunse printr-un gest de încuviinţare. Ţi-e foame, Paulus? Vrei să mănânci sau să bei ceva?

Băiatul cu bucle ridică uşor din umeri şi răspunse, fără să-i privească în ochi:

— Un burger, poate. Şi o Cola. N-am prea mâncat în ultima vreme...

Vedeau că de-abia reuşea să-şi stăpânească lacrimile.

— Este ora 16.32. Interogatoriul lui Paulus Monsen s-a încheiat, spuse Munch, oprind reportofonul.

Capitolul 46

Miriam Munch stătea în stradă, în faţa blocului din cărămidă roşie, cu mintea plină de îndoieli. Fusese foarte sigură. Nu mai trăise niciodată senzaţiile din noaptea precedentă, dar, de când luase masa cu Johannes, în mintea ei începură să se strecoare alte gânduri. Nu-şi făcea griji în privinţa soţului ei; nu, ea se gândea la Marion. Biata, micuţa Marion, cum avea ea să accepte ideea? La urma urmei, nu făcuse nimic greşit. De ce trebuia o fetiţă minunată, în vârstă de şase ani, să treacă prin toate acestea, să i se năruie toată lumea doar pentru că mama ei era îndrăgostită de un alt bărbat?

Miriam aruncă o privire spre ceasul pe care i-l dăruise Johannes, simţindu-se din nou vinovată. El făcuse un efort foarte mare, îşi luase liber de la serviciu, gătise o masă excelentă pentru ei doi, propusese să iasă la

cină, îi cumpărase un cadou. Da, urmărea un scop, voia să ajungă la Sydney, dar ce conta? Aruncă din nou o privire rapidă în sus, către clădire, spre apartamentul unde petrecuse noaptea cu puţin timp înainte.

Ora 8.00. Acela era momentul în care începea. Întâlnirea. Atlantis Farms. Un laborator din Hurum care se folosea de animale pentru experimente ilegale. Încă mai avea timp să se răzgândească. Nu-şi sacrificase viaţa printr-o semnătură. Încă mai avea timp să ia tramvaiul înapoi. Să meargă tocmai până acasă. Să ia o rochie pe ea. Să iasă până la urmă la cină cu Johannes – nu, se oferise din proprie iniţiativă pentru o tură de noapte. Putea să ia maşina. Să o ia pe Marion. Să se uite la un film sau ceva de genul ăsta. *Albă-ca-Zăpada.* Sau *Frumoasa Adormită.* Unul dintre filmele alea cu prinţese de care nu se mai satură fetiţele de şase ani. Aproape că simţea trupuşorul cald al lui Marion sub pătură, pe canapea. Degeţelele ei într-un bol cu floricele de porumb. Ochii ei ageri, naivi, fixaţi asupra ecranului.

— Nu mânca din măr, a fost otrăvit!

Miriam zâmbi pentru sine şi găsi o ţigară în buzunarul hainei. O aprinse şi-şi legă mai strâns fularul în jurul gâtului.

„Un raid?"

Cu doar câţiva ani în urmă, nu s-ar fi gândit de două ori când venea vorba despre aşa ceva. Nu s-ar fi întrebat vreodată dacă era înţelept să participe. Miriam Munch nu putea suferi nedreptatea. Oamenii îngrozitori aflaţi în poziţii de autoritate care îi exploatau pe alţii, fie oameni sau animale, pentru a-şi creşte profiturile. Îi plăcuse la nebunie perioada petrecută la Amnesty Internaţional[17]. Se trezea dimineaţa simţind că activitatea ei are o oarecare valoare, că putea schimba ceva. Dar mai apoi, la vârsta de nouăsprezece ani, o născuse pe Marion şi se îngrijorase că nu avea să se descurce în calitatea de mamă, temându-se că nu avea să fie suficient de bună, aşa că-şi dedicase tot timpul fetiţei ei.

„La naiba cu toate".

„Trebuie să existe nişte limite".

Atlantis Farms. Animale neajutorate închise în cuşti, supuse zilnic la dureri, numai pentru ca oamenii care aveau şi aşa mult prea mulţi bani să aibă şi mai mulţi.

Voia să participe.

Miriam aruncă ţigara şi o luă repede pe scări, spre apartamentul de la etajul al doilea.

[17] Organizaţie nonguvernamentală britanică, fondată în 1961, care militează pentru drepturile omului (n.tr.).

— Salut, zâmbi Ziggy în timp ce deschidea uşa. Începusem să cred că nu mai vii.

— Am întârziat prea mult? întrebă Miriam, agăţându-şi haina şi fularul în cuierul din hol.

— A, nu, rosti Ziggy, conducând-o în camera de zi. Am început la ora 7.00, nu c-ar avea vreo importanţă.

— Parcă spuneai că e la ora 8.00, nu? întrebă Miriam.

— Nu contează, făcu un semn cu ochiul Ziggy şi o prezentă micului grup din camera de zi.

— Lume, pentru aceia dintre voi care nu o cunosc, ea este Miriam Munch. Va veni cu noi marţi. Ştiu că pentru unii dintre voi ar putea părea ciudat să includem o persoană nou-venită, dar vă pot asigura că Miriam e de-a noastră. Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi, nu-i aşa?

— Salut, spuse Miriam.

— Salut.

— Bine-ai venit.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

— Salut, Miriam, spuse Julie, ridicându-se s-o îmbrăţişeze şi să-i dea un pahar cu vin. E foarte tare că te-ai hotărât să ni te alături.

— Abia aştept, zise Miriam, găsind un loc lângă prietena ei pe podea.

— Eu am fost cel care-a propus-o, deci ştiţi că e în regulă.

Era tânărul din bucătărie, cu ochelari rotunzi. Îi zâmbi, uşor stânjenit, poate în semn de scuze pentru că încercase să intre în vorbă cu ea fără să ştie cine era.

— Nu e întru totul adevărat, nu-i aşa, Jacob? întrebă Ziggy.

— Ba sigur că e. Am spus că e fiica lui Holger Munch însuşi, trebuie să o convingem să ni se alăture, să ne obţină informaţii din culise şi toate astea.

— Da, foarte bine, Jacob. Miriam ni se alătură numai şi numai datorită ţie. Îţi mulţumim tare mult, spuse Ziggy.

— Cu plăcere, cu plăcere, se înclină uşor Jacob în faţa tuturor.

— Dar, serios, nu o să fie nicio problemă, nu?

Întrebarea venea de la un tânăr în pulover, care se sprijinea de fereastră, cu braţele încrucişate pe piept şi cu o expresie sobră pe faţă. Miriam îl văzuse la petrecerea lui Julie, dar nu îşi amintea cum îl chema.

— Ce să fie o problemă? întrebă Ziggy.

— Că e rudă cu un poliţist, nu?

— Nu, nu, începu Ziggy. Ea e...

— Mulţumesc, Ziggy, dar mă pot apăra şi singură, spuse Miriam, trezindu-se deodată singură în mijlocul camerei, cu ochii tuturor aţintiţi asupra ei; nu era ceva ce plănuise, dar era animată de simţul datoriei. Da, zâmbi ea, având

uşoare regrete, dar nu mai avea cum să întoarcă timpul, deci trase aer în piept şi merse cu hotărâre înainte. Deci, numele meu este Miriam. Salutări tuturor.

— Bună, Miriam.

— Bine ai venit.

Feţele celor din jur continuară să zâmbească, în afară de cea a omului cu puloverul, care stătea la fereastră, a cărui privire era tot întunecată şi ale cărui braţe stăteau tot încrucişate pe piept.

— Nu ştiu dacă stătea careva dintre voi pe vremuri pe la Blitz, dar eu acolo am început, pe vremea când aveam cincisprezece ani. Am mărşăluit împotriva rasismului şi nazismului, am făcut parte din Amnesty, azi mă ofer voluntară în Liga pentru Protecţia Animalelor. Am fost legată de gardurile de protecţie din faţa clădirii Storting[18], am fost lovită cu o copită în cap de un cal al poliţiei şi m-am ales cu cincisprezece copci în urma acelei lovituri. Am promovat drepturile femeilor şi da, sinceră să fiu, nu ştiu foarte multe despre ceea ce urmează să faceţi – despre ceea ce urmează să facem –, dar închiderea animalelor în cuşti, indiferent de motiv, mă înfurie atât de tare, încât...

Miriam îşi pierdu energia şi rămase în continuare în picioare, neştiind ce să spună.

— Nu era nevoie să faci asta, Miriam. Avem încredere în tine, spuse Ziggy. Cu toate astea, îţi mulţumim.

— Eu am recomandat-o, deci e deja acceptată, n-am dreptate? interveni Jacob.

Miriam se aşeză din nou, simţindu-se un pic stânjenită de interpretarea ei prea teatrală.

Ziggy bătu din palme şi aruncă o privire grupului restrâns.

— Are cineva vreo întrebare înainte să mergem mai departe?

Capitolul 47

— Ce părere ai? întrebă Munch.

Tocmai traversase cu grijă barul Justisen, având în mâini o bere şi o sticlă de apă minerală Farris, şi puse berea pe masă, în faţa ei.

— Despre ideea de a-i ţine peste noapte, la asta te referi?

— Da.

[18] Clădirea Parlamentului norvegian (n.tr.).

Mia luă relaxată o gură de bere, într-o încercare nu foarte reuşită de a-şi ascunde setea în faţa lui Munch.

Nu mai luase nicio pastilă de douăzeci şi patru de ore, iar în acel moment simţea nevoia de alcool pentru a-şi calma nervii.

— E inutil.

— Deci, nu crezi că a făcut-o unul din ei?

— Nu, răspunse Mia. Tu crezi?

— E posibil, zic şi eu.

— Ce-i posibil?

— Să complicăm treaba asta mai mult decât e, de fapt, spuse Munch, punându-şi haina pe un scaun alăturat.

— În ce sens?

— OK, hai să trecem cu vederea felul în care a fost omorâtă şi să analizăm în schimb motivele.

Mia mai luă o gură de bere.

— Benedikte era geloasă?

— Da, răspunse Munch. Şi un pic cam cu nervii în piuneze, nu ţi s-a părut?

— Ba da, dar dacă voia să scape de Camilla, de ce i-a lăsat cadavrul undeva unde-l puteam găsi?

— Bine punctat, dar chiar şi-aşa.

— Nu pare genul. E mult prea sensibilă. Instabilă. Crima asta e mult mai calculată. Mai elaborată. Rar găseşti crime pasionale care să fie aşa.

Mai luă o gură de bere. Douăzeci şi patru de ore fără medicamente; începea să intre în sevraj.

— Dar pot fi, nu-i aşa? întrebă Munch.

Mia îl privi şi se întrebă de ce insista pe ideea că Benedikte Riis sau Paulus Monsen era persoana pe care-o căutau. Pentru ea era dureros de evident că niciunul din ei nu era criminalul. Nu erau decât doi tineri care se implicaseră într-un triunghi amoros inofensiv. Nu fusese nevoită să petreacă mult timp în camera de interogatoriu pentru a ajunge la acea concluzie, dar Munch nu părea să fie dispus să renunţe la suspiciuni.

— Da, desigur, doar că eu nu văd cum ar putea fi vorba de aşa ceva în cazul ăsta. Şi motivul lui? Sex cu o minoră? Câteva plante de canabis în seră? Deci, care-i teoria ta?

— S-ar putea să fie implicaţi în asta împreună, sugeră Munch, sorbind o gură din apa minerală.

— Vrei să-ţi spun ce cred eu? întrebă Mia, dând berea la o parte.

— Da.

— Ne-au spus adevărul. Benedikte Riis era obsedată de Paulus. Înţeleg de ce, oarecum: e un tânăr charismatic, cu un aspect plăcut. Camilla îşi face

apariţia, iar lui Paulus i se aprind călcâiele după ea. Se îndrăgostesc. Se implică într-o relaţie. Apoi Camilla dispare. Benedikte îi găseşte mobilul, trimite un mesaj în care spune că e în regulă, pentru ca nimeni să nu o caute. Pe urmă, iubiţelul îi rămâne doar ei.

— Şi-atunci, crezi că-i exact cum ne-au spus ei? întrebă Munch.

— Eu aşa cred.

Mia chemă chelnerul şi arătă spre paharul ei gol.

— Păi, şi de ce mai vorbim despre asta? vru să ştie Munch.

Mia zâmbi discret.

— Tu eşti ăla care tot vorbeşte despre asta, nu eu.

— Deci, crezi c-ar trebui să le dăm drumul în noaptea asta?

— Cred c-ar putea merita să mai încercăm o dată. S-ar putea să apară ceva folositor mâine, deşi am dubii foarte serioase.

Mia zâmbi politicos către chelner, care-i mai aduse o bere.

— Aşadar, tu crezi că Benedikte a aruncat mobilul Camillei într-un coş de gunoi şi că nu o să-l mai găsim niciodată?

Mia încuviinţă şi duse paharul la gură. Se hotărâse: gata cu pastilele, deşi ştia că urma să fie greu. Avea să-i lipsească starea delirantă pe care i-o aduceau şi capacitatea lor de a-i face imaginile din minte să dispară.

Trupul gol, contorsionat, din poiană.

Umbra de pe perete.

Coşmarul care o făcuse să piardă pentru o clipă contactul cu realitatea.

Cred că slujba ta te îmbolnăveşte.

Răul ăla.

Întunericul ăla.

Slavă Domnului, simţea alcoolul începând să-şi facă efectul.

— N-ai aflat nimic de la Muzeul de Istorie Naturală? întrebă Munch, luând încă o gură de apă minerală.

— O pierdere de vreme, răspunse Mia. Dar Ludvig? Peruca? Magazinul specialistului?

— Nici acolo n-am avut noroc, oftă Munch. N-a fost cumpărată de la ei, dar cred că mai există un magazin, la care o să încerce să meargă mâine.

— OK.

— Deci, ce părere avem? Dacă ăştia doi pe care-i avem închişi în momentul ăsta nu au făcut-o, atunci, cine-a făcut-o?

— Helene Eriksen. Cei doi profesori. Una dintre celelalte şapte fete.

— Anders Finstad a fost exclus de pe listă?

— Din punctul meu de vedere, da.

— E vorba de cineva de la azil?

— Tu ce părere ai?

Munch scăpă un oftat şi tăcu pentru o clipă, iar Mia îşi dădu seama care era motivul pentru care încă lua în considerare posibilitatea ca Paulus şi Benedikte să o fi făcut. Pentru că nu aveau alţi posibili suspecţi. Aveau multe informaţii, foarte multe probe, şi totuşi nu făceau decât să orbecăie prin beznă, iar pe Munch îl scotea din sărite treaba asta.

— Tot n-am aflat nimic de la locul crimei? întrebă Mia.

Munch clătină din cap a disperare.

— Nici urme de paşi. Nici urme de ADN pe corpul Camillei.

— Nu era însărcinată, nu-i aşa?

— Ce? Nu, nu din câte spune Vik, de ce? o privi Munch cu interes.

— Pentagrama, răspunse Mia. M-am interesat de ea. De simbolistica ei.

— Şi?

— Ce vreau să spun e că trebuia să existe un motiv pentru care era aranjată aşa. Cu excepţia cazului în care cineva încearcă să ne conducă în direcţia greşită.

— Categoric, zise Munch. Ce ai aflat? E vorba despre vreo sarcină?

— Nu tocmai, dar îţi aduci aminte cum i-au fost aranjate braţele?

— Da.

— Arătau spre cele două lumânări din pentagramă.

— Da.

— Au o semnificaţie, continuă Mia. Cele cinci colţuri reprezintă spiritul, apa, focul, pământul şi aerul.

— Aşa, spuse Munch. Şi ce legătură au astea cu sarcina?

— Mai există un nivel al simbolisticii.

Mia îşi dădea seama că el n-o urmărea în acel moment.

— Continuă.

— Simbolistica mai profundă arată că braţele ei erau îndreptate spre altceva. Mamă. Şi naştere.

— Aşa, spuse Munch, încruntându-se. Dar ea nu era însărcinată?

— Nu, dar tot cred c-ar putea fi vorba despre ceva relevant. Am nevoie de timp ca să aprofundez problema. Să văd dacă găsesc ceva de care să ne putem folosi. Ceva care să aibă legătură cu toate informaţiile pe care le avem până acum. Mă gândeam să mă închid în casă şi să mă afund în studiu.

— Fă tot ceea ce crezi că e nevoie să faci, dar lasă-ţi telefonul deschis, spuse Munch, luându-şi scurta pe el. Acum, am nevoie să dorm un pic. Încă am o mică speranţă că o să reuşim să scoatem ceva mai mult de la ei mâine. Vrei să luăm împreună un taxi?

Mia îşi dădea seama după expresia feţei lui că, de fapt, nu îi pusese o întrebare. În acel moment, îşi intrase în rolul de „tăticul Holger". Care voia doar să se asigure că ea ajungea la timp acasă, în pat.

— Da, ar fi tare bine, spuse Mia, simulând un căscat înainte de a se ridică şi de a-şi lua pe ea geaca din piele.

Capitolul 48

Mia Krüger aşteptă până când farurile din spate ale taxiului dispărură înainte să-şi tragă căciula din lână mai tare peste urechi şi să se îndrepte spre strada Hedgehaugsveien. Gândul la apartamentul ei rece, sărac mobilat, nu o atrăgea mai deloc. Nu avea să reuşească să doarmă. Pe lângă asta, mai simţea nevoia unui pahar cu băutură. Simţea nevoia să se piardă.

Vineri noaptea, în Oslo. Strânse geaca pe ea şi merse pe străzi, cu fruntea plecată, lipsindu-i energia necesară pentru a privi în ochi oamenii pe lângă care trecea şi lumea reală din care nu avea să i se permită niciodată să facă parte. Oameni care mergeau la serviciu de luni până vineri şi care petreceau la sfârşit de săptămână. Făcu un gest scurt din cap către bodyguard. Barul era aglomerat, dar masa din capăt, unde îi plăcea să se ascundă, era liberă. Cât de convenabil. Comandă un Guinness şi un Jägermeister şi se aşeză discret pe canapeaua roşie. Toţi erau acolo însoţiţi. Ea era singură, într-un colţ. Departe de lumea asta. Oameni cu feţe zâmbitoare, cu pahare în ambele mâini, care ieşiseră cu prietenii, cu alţi oameni, în timp ce ea stătea singură într-un colţ, simţind un fel de responsabilitate pentru ei toţi.

„Revino-ţi".

Mia dădu pe gât Jägermeisterul, îl clăti cu o gură zdravănă de Guinness şi clătină din cap.

„Îţi plângi de milă, cumva?"

Nu, chiar trebuia neapărat să se adune. Nu îi stătea deloc în fire să se comporte aşa. Scoase din geantă carnetul şi creionul şi le puse pe masă, în faţa ei. Cine era ea? Era Mia Krüger, nu? Avea de gând să stea acolo şi să se înece în autocompătimire? Nu, la naiba. Trebuia să aibă nişte limite. Mia deschise carnetul, scoase capacul pixului şi găsi o pagină goală. Psihologul. Totul era din vina lui.

„Cred că slujba ta te îmbolnăveşte".

Era o mare vrăjeală. Regreta în acel moment că fusese de acord să se supună şedinţelor de terapie. Că lăsase un idiot să se joace cu mintea ei, să o facă să creadă că era adevărat, că avea nevoie să se vindece. Îl ţinuse din scurt, chiar aşa făcuse. La fiecare şedinţă. Spusese „da" şi „nu" acolo unde fusese cazul şi totuşi nenorocitul ăla reuşise să i se bage pe sub piele.

Ideea că era ceva în neregulă cu ea.

Dă-o dracului. Se hotărâse, în acel moment, ajutată fiind şi de căldura transmisă de către alcool, că puteau să creadă ce voiau muşchii lor. Mikkelson, Mattias Wang, chiar şi Munch; ea ştia exact ce fel de persoană era, şi era perfect în regulă.

O subminaseră. Voci micuţe, care vorbeau în şoaptă, venind spre ea din toate direcţiile; în acel moment, trăgea linia. Chemă chelnerul şi arătă spre paharul ei de tărie gol şi, la puţin timp după aceea, un alt pahar de Jägermeister îşi făcu apariţia pe masa ei. Ce dracului ştiau ceilalţi despre cum era să fii în pielea ei? Alte mesaje din partea psihoterapeutului. „Să-ţi fac altă programare? Cred c-ar fi o idee bună". Privirea lui Munch, din cealaltă parte a mesei. „Cred c-ar trebui să te odihneşti".

„Ce tâmpiţi încrezuţi".

Mia zâmbi pentru sine, bău o gură de Guinness şi puse pixul pe hârtie.

„Foi goale".

„Important. Priveşte totul cu alţi ochi".

Puternică. Se simţea din nou puternică. Nu mai conta dacă vorbea sau nu alcoolul din ea. Goli paharul de Guinness, mai ceru un rând şi ignoră agitaţia din bar cu zâmbetul pe buze. Pixul începu să-i gonească pe foaia de hârtie.

„Camilla. Aleasa. Mamă. Naştere. Şaptesprezece ani. Trăsnită. Neconvenţională. Pene. Bufniţă? Moarte? Strangulată. De ce strangulată? De ce în jurul gâtului? Respiraţie? Aer. Respiraţia înseamnă viaţă? Braţele ei. În pădure? De ce nu era îmbrăcată?"

Mia dădu pe gât o gură zdravănă din berea neagră, fără să ţină seama de nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei. Scrise „ritual" peste ultimele sale însemnări şi trecu stiloul pe pagina opusă din carnet, scrise „beci" în vârful paginii, goli repede paharul de tărie şi puse din nou pixul pe hârtie.

„Întunecat. Întuneric. Animale? Care e povestea cu animalele? De ce eşti tu un animal? Hrană. Nutreţuri pentru animale. De ce nu ţi se permite să mănânci, Camilla? Cine e cu ochii pe tine? De ce e cu ochii pe tine? Şi de ce nu porţi peruca atunci când alergi pe roată? Când e cu ochii pe tine? De ce e cu ochii pe tine? Pentru că eşti tu, fără acea perucă? De ce eşti tu însăţi în beci? Dar nu şi atunci când zaci în pădure?"

Mia mai comandă un rând, deşi încă nu terminase berea. Goli paharul, exact la timp pentru sosirea celuilalt rând, duse paharul mic pentru tărie la gură şi se lăsă uşor pe spate pe canapeaua roşie, pentru a studia mai bine notiţele.

Începea să se prindă de ceva.

Era furioasă că-i lăsase să se joace cu mintea ei. Nu avea să mai lase să se întâmple aşa ceva vreodată.

Categoric începea să se prindă de ceva.

Mia bägă pixul în gură. „Unu: stai întinsă în faţa noastră, reînnoită, diferită. În pădure. Pe pene. Protejată? Nou-născută? Doi: când eşti un animal în cuşcă, alergi pe roată, când trebuie să munceşti. Trebuie să munceşti, Camilla? Trebuie să demonstrezi ceea ce poţi face?"

Mia întoarse pagina şi lăsă pixul să gonească pe următoarea foaie albă.

„Mamă? Voiai să devii mamă, Camilla? Voiai un copil? Aleasa. De ce erai tu aleasa? Urma să fii mamă? Mama copilului?"

Mia îşi dădu seama că stătea cineva în apropierea mesei ei, probabil chelnerul, şi încercă să-i facă semn să plece; avea destulă băutură în pahare, dar persoana respectivă refuza să se clintească.

— Mia Krüger? întrebă silueta şi, deşi Mia ar fi preferat să fie lăsată în pace, ridică ezitant privirea din notiţele ei.

— Da?

În faţa ei stătea un tânăr. Purta un costum negru şi o cămaşă albă proaspăt călcată, dar avea un fes pe cap.

— Sunt ocupată, spuse Mia.

Tânărul îşi scoase fesul, scoţând la iveală o claie de păr des, negru pe laterale şi cu o dungă albă în mijloc.

Mia simţea cum îi creşte iritarea. Se prinsese de ceva. Răspunsul era undeva pe foile de hârtie, chiar în faţa ei.

— Eu sunt Sconcsul, se prezentă tânărul.

— Poftim?

— Numele meu e Sconcsul, spuse tânărul din nou, zâmbindu-i ştrengăreşte. Mai eşti ocupată?

Capitolul 49

Sunniva Rod lucrase în tura de după-amiază şi era mai epuizată decât de obicei. Dormise prost, se foise şi se sucise în pat, având vise urâte. Se întreba ce anume le-ar fi putut cauza. Să fi fost din cauză că el încetase s-o mai sune? La început, o sunase întruna, apeluri nesfârşite şi foarte multe mesaje, apoi se oprise. Nimic. Oare Curry păţise ceva? Avusese vreun accident? Poate c-ar fi trebuit să sune să verifice, nu? Scăpă un oftat şi intră în ultimul salon pe care mai trebuia să-l verifice ca să-şi poată termina tura. Torvald Sund, vicarul nebun. De obicei, se oprea pur şi simplu în faţa uşii, pregătindu-se sufleteşte pentru a intra, dar în ziua aceea era prea obosită; nu avea energia necesară. Voia doar să meargă acasă şi să doarmă.

Intră în salon şi se sperie puţin când îl văzu stând în şezut, cu ochii larg deschişi şi cu un zâmbet întipărit pe faţă. Ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să sosească.

— O să mor în curând, anunţă vicarul.

— Nu vorbi aşa, Torvald, spuse Sunniva, îndreptându-se spre noptiera lui, pentru a da la o parte prânzul pe care i-l aduseseră colegii ei, dar de care nu se atinsese. Nu ţi-e foame? Nu vrei să mănânci ceva? îl întrebă Sunniva.

— N-o să am nevoie de mâncare în rai, răspunse vicarul, zâmbind în continuare, nedezlipindu-şi privirea de ea; o neliniştea.

— Nu spune lucruri de genul ăsta. Mai ai multe zile frumoase de trăit.

— O să mor în curând, repetă vicarul, de data aceasta ceva mai insistent. Dar nu-mi pare rău, pentru că o să ajung, până la urmă, în rai. Dumnezeu mi-a spus că o să mă pot căi pentru păcatele mele.

Sunniva începu să-i dea prânzul la o parte.

„Nu o să merg în rai".

„Am păcătuit".

De ce nu o sunase Curry? Se întâmplase ceva?

Luă tava de pe noptieră şi dădu să plece.

— Nu, ascultaţi-mă, insistă vicarul.

Privirea Sunnivei căpătase o nuanţă imploratoare. Era foarte obosită.

— Trebuie să iau asta, Torvald, spuse ea, forţându-se să zâmbească. Apoi, mi se termină tura. Dar vor veni ceilalţi, deci o să fie în regulă.

— Nu, rosti bătrânul cu glas tare, ridicând un deget strâmb. Trebuie să fii tu.

Sunniva era speriată şi se opri în mijlocul încăperii, cu tava în mâini.

„Vicarul nebun".

Nu. Voia doar să meargă acasă.

— Vă rog, spuse el cu o voce stinsă în timp ce ea se îndrepta spre uşă. Nu am vrut să strig la dumneavoastră, Doamne, iartă-mă, dar aşa e menit să se întâmple. Dumneavoastră sunteţi mesagera.

Sunniva se întoarse şi se uită la el. O privea fix, implorând-o. Îşi împreunase mâinile a rugă.

— Vă rog.

— Ce să ascult? oftă Sunniva.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse bătrânul când o văzu pe Sunniva punând tava pe masa de lângă uşă şi venind înapoi la căpătâiul patului lui. Şi eu, şi Dumnezeu vă mulţumim. Mesagera.

Ridică braţele spre ceruri şi murmură ceva.

— De ce sunt eu mesagera, Torvald? întrebă Sunniva. Şi care e mesajul? Pentru cine e?

Vicarul îi zâmbi din nou.

— La început, nu am înţeles, dar, în cele din urmă, mi-am dat seama cine sunteţi dumneavoastră.

— Cine sunt eu? Torvald, dar ştii cine sunt eu. Ne cunoaştem de o grămadă de timp.

— A, nu, nu, spuse bătrânul, tuşind uşor. Nu mi-am dat seama până nu le-am auzit vorbind pe celelalte asistente.

— La ce te referi?

— Păi, ştiţi dumneavoastră că ele şuşotesc şi bârfesc când îmi schimbă mie patul. Ele nu cred că are şi Torvald urechi, ele nici nu cred că e om, cred că e doar cineva care aşteaptă să moară; nu, n-o să ştie că vorbim despre Sunniva.

— Ce? rosti Sunniva, confuză. Ce spun despre mine?

Brusc, devenise interesată de ceea ce avea de spus bătrânul.

— Iar în acel moment, eu mi-am dat seama că dumneavoastră sunteţi mesagera, spuse bătrânul, cu glas vesel, apoi păru a fi distras de ceva.

— Ce spun despre mine? întrebă Sunniva, readucându-l cu picioarele pe pământ.

— A, nimic de care să vă faceţi griji. Doar că dumneavoastră şi poliţistul nu vă mai căsătoriţi. Că vă bea şi vă joacă toţi banii la jocuri de noroc.

— Ce pi... izbucni Sunniva, dar se abţinu; lucra în singurul spital din Norvegia în care înjurăturile puteau duce la disponibilizare. Cum îndrăznesc...

— Taci, taci, draga mea prietenă. Tot răul spre bine.

— Cum se poate aşa ceva...?

— Deci, e adevărat? E poliţist?

— Da, se poate spune şi-aşa, încuviinţă Sunniva.

— O, Doamne, mulţumescu-ţi. Acum, mă pot duce în rai, zâmbi bătrânul şi bătu din palmele zbârcite.

— Torvald, nu ştiu dacă... oftă Sunniva, dar el o întrerupse.

— Un mare păcat poate fi iertat doar printr-o mare faptă bună.

— Nu ştiu...

— Aşa spune Scriptura şi acesta e Cuvântul lui Dumnezeu, continuă vicarul, fără să o bage în seamă.

Sunnivei i se părea că începea s-o ia razna din nou. Totuşi, avea în privire ceva care îi transmitea că ziua aceea era diferită de altele. Nu-l mai văzuse niciodată atât de vioi.

— Deci, eu sunt mesagera, rosti ea. Ce voiai să-mi spui?

— Ai văzut ziarele? întrebă bătrânul, încă lucid.

— La ce te referi?

— Mielul de jertfă din cercul păcatului?

Sunniva fu nevoită să se gândească mult până să-şi dea seama la ce anume se referea. La tânăra găsită ucisă în pădurea din capătul peninsulei Hurumlandet. Ziarele abia dacă mai scriseseră despre altceva în ultima perioadă. Goală. Strangulată. Într-un soi de ritual. Numai gândul la ea îi trimitea fiori pe şira spinării.

— Ce-i cu ea? întrebă Sunniva, în continuare curioasă.

— Ştiu cine a fost.

— Cine-a fost fata?

— Nu, spuse el, exasperat de faptul că ea nu era în stare să îi urmărească ideile.

— Atunci, cine?

— Voia Domnului, încuviinţă vicarul, din nou mulţumit.

— Torvald, ce spui tu acolo? întrebă Sunniva.

Bătrânul îşi încrucişă mâinile pe piept şi închise ochii pentru o clipă, ca şi cum ar fi purtat o discuţie cu cineva din mintea lui; apoi îi deschise din nou şi privi ţintă spre ea.

— Ştiu cine a omorât-o.

Capitolul 50

Bărbatul care se aşezase la masă avea o privire inteligentă; părea calm şi stăpân pe sine, dar Mia Krüger nu era sigură ce impresie să-şi facă despre el. Purta o cămaşă albă şi un costum negru, care-l făceau să semene cu un om de afaceri, dar părul lui aranjat nebuneşte, negru pe laterale şi cu o dungă lată şi albă în mijloc, părea a-i contrazice aspectul. Mia înţelegea cum îşi dobândise porecla, Sconcsul.

În mod normal se pricepea la asta, la „citirea" oamenilor, dar acel tânăr emana ceva ce nu mai întâlnise până atunci. Se îmbrăcase special pentru acea ocazie, ca un actor. Ca şi cum ar fi vrut să fie deosebit şi ar fi ales acele haine pentru a se remarca în mulţime. Îşi dădu repede seama cât de tare se înşelase.

Nu îi păsa câtuşi de puţin de felul în care arăta. Putea arăta cum voia, pentru că nu-i păsa ce credeau ceilalţi despre el. Era el însuşi, iar dacă era cineva care avea vreo problemă cu asta, putea să se ducă dracului. Sconcsul duse paharul cu bere la gură şi-i zâmbi. Poate că era din cauza alcoolului, dar, pentru prima oară după mult timp, Mia avea impresia că stătea faţă-n faţă cu un om care, da...

Nu își termină gândul, ci își goli berea, afișă din nou fața de polițistă și lăsă deoparte carnetul și pixul.

— Deci, nu ești ocupată?

Poate că era un pic cam plin de el, dar pe Mia nu o deranja.

— De fapt, chiar sunt, spuse ea.

— De obicei, nu fac așa ceva, zise Sconcsul, dezlipindu-și pentru prima oară privirea de la ea și uitându-se fix pe fereastră.

— Ce nu faci?

— Nu vorbesc cu poliția, răspunse el zâmbind și îndreptându-și din nou privirea spre ea.

— Nu, înțelegem asta. Gabriel ne-a spus-o destul de clar.

— Gabriel, da, oftă Sconcsul, ridicând din nou paharul. A trecut de partea întunecată...

— Din punctul lui de vedere, tu ești ăla care-a trecut de partea întunecată, spuse ea în timp ce chelnerul punea băuturi noi pe fața de masă albă dintre ei.

— A zis el asta? întrebă Sconcsul.

— Eu credeam că tu ești ăla rău. Și că Gabriel e ăla care ne ajută.

— Depinde din ce punct de vedere privești lucrurile.

— Desigur, zâmbi Mia, luând o gură de Guinness.

— În mod normal, nu fac asta.

Sconcsul își scoase geaca și o atârnă cu grijă de spătarul scaunului.

— Cum spui tu. Atunci, de ce ești aici?

— Hai să-i spunem conștiință. Sau, mai exact, curiozitate.

— Curiozitate?

Sconcsul zâmbi.

— Ești exact cum mi te-am imaginat.

— Și cam cum e asta?

Începea să i se învârtă capul. Mia băuse destul de mult, dar se străduia să-și păstreze controlul.

— Ce-ar fi să nu ne mai învârtim atât în jurul cozii și să trecem direct la subiect?

Sconcsul o privi, iar Mia avu din nou impresia că, dacă n-ar fi fost în timpul serviciului, dacă tânărul care apăruse așa, pe nepusă masă, nu ar fi fost esențial pentru desfășurarea anchetei, atunci ar fi putut...

Renunță la idee.

— Două lucruri, spuse el, luând încă o gură de bere.

— Da?

— Unu, spuse el, localizarea serverului.

— Unde ai găsit filmul?

— Da, dar trebuie să accepţi următoarele condiţii, spuse Sconcsul. Nu ştii nimic şi nu poţi face nimic.

— Eu?

— Nu spun asta pentru a-mi da în faţa ta aere de superioritate, dar e o chestiune de natură tehnică. Ştiu că tu eşti cea mai bună în domeniul tău, dar hai să presupunem pentru o clipă că eu sunt cel mai bun în al meu, OK?

— Gabriel e foarte bun, spuse Mia.

Sconcsul zâmbi.

— Da, Gabriel e bun, dar e prea de treabă. Ştii ce e ăla un hacker etic?

— Nu, răspunse Mia.

— OK. Atunci probabil că nu o să ştii nici ce e ăla un hacker neetic.

Mia clătină din nou din cap.

— OK, spuse Sconcsul, golindu-şi paharul şi privind spre ea. Ce zici dacă mai bem un rând?

Mia încuviinţă, iar Sconcsul chemă chelnerul.

— OK, deci unde ai găsit filmul? Unde se afla serverul? întrebă ea.

— N-aş putea spune cu siguranţă, spuse Sconcsul, golind paharul.

— De ce nu?

— Pentru că mereu le ascund. Cât de tehnică eşti?

— La ce te referi?

— Cât de multe ştii despre calculatoare?

Mia se hotărî să nu mai bea.

— OK, hai să presupunem că nu ştiu nimic. Cum mi-ai explica cum stă toată treaba?

— Serverul pe care am găsit filmul, spuse Sconcsul, luând încă o gură de bere, să presupunem că se află în Rusia.

— OK?

— Dar nu acolo era, continuă tânărul cu părul dungat, zâmbind, iar ea îşi dădu seama, în acel moment, că se cam pilise. Ştii ceva despre oglinzi? Despre adrese IP fictive?

— Nimic, răspunse Mia, concentrându-se asupra carneţelului.

— Serverele pot fi ascunse.

— Deci, nu ştii unde l-ai găsit?

— Şi da, şi nu, spuse el, luând încă o gură de bere. Indiferent cât de mult încearcă să le ascundă, lasă urme, iar puţinele informaţii pe care le-am găsit în Norvegia proveneau dintr-o casă din cartierul St. Hanshaugen.

— Serverul ăsta era acolo, în St. Hanshaugen? Acolo ai găsit filmul?

Mia îşi lăsă băuturile neatinse pe masă.

— Strada Ullevålsveien, la numărul 61. Am verificat locul. Pe vremuri, acolo era o librărie.

— O librărie?

— Vindea cărţi la mâna a doua.

— Şi acum? îl provocă Mia.

— Da, exact, era o librărie, dar acum nu mai e nimic acolo.

— Ai verificat?

— Da, vindeau cărţi în regim de anticariat. Cărţi vechi. Despre ocultism, din câte am reuşit să-mi dau seama. Ştii tu, cu sataniști şi chestii de genul ăsta.

Îi zâmbi şmechereşte de după paharul cu bere.

— Dar s-a închis? Nu mai e nimic acolo?

— Absolut nimic, încuviinţă Sconcsul. Dar...

— Da?

— Dovezile nu erau clare. Putea să fie doar o altă momeală.

— OK, spuse Mia. Şi al doilea lucru?

— Ce?

— Ai spus că sunt două lucruri, unu şi doi.

Sconcsul îşi puse paharul pe faţa de masă albă.

— Da. Şi asta-i partea cea mai nasoală.

Mia nu ştia ce să creadă. Sconcsul părea destul de beat, deşi băuse doar vreo două pahare.

— Care anume?

— Ai văzut filmul, nu-i aşa? întrebă el, aplecându-se peste masă spre ea. Voi – adică poliţia – aţi reuşit să vă daţi seama despre ce era vorba, de fapt, în el?

— Cum adică, despre ce e vorba în film?

— N-aţi reuşit, nu-i aşa?

— Şi ce dacă n-am reuşit?

Chelnerul veni din nou la ei. Era ultima comandă, dar Mia îi făcu semn să plece.

— Filmul – fata din roată – l-ai văzut?

Imaginea hackerului cu părul dungat din cealaltă parte a mesei începea să fie neclară, iar Mia se bucura că se oprise din băut.

— Desigur. Deci, care e al doilea lucru?

— Ce? întrebă Sconcsul, cu ochii sticlindu-i.

— Numărul doi? îl încurajă Mia. Dacă serverul era numărul unu, care e numărul doi?

Sconcsul puse paharul gol pe faţa de masă albă din faţa lui.

— Nu e un film, spuse el cu ochii înceţoşaţi de băutură.

— Ba sigur că e un film.

— Nu. E un fragment dintr-o transmisie live.

— Ce?

— O transmisie live. E în direct.

— Ce vrei să spui?

Sconcsul îşi ridică privirea de la masă şi se uită la ea cu seriozitate.

— Au transmis imagini cu ea în direct pe internet. Au expus-o.

— Ce? izbucni Mia în timp ce chelnerul se îndrepta spre ei să le spună că era ora închiderii şi că trebuiau să plece.

— E în direct, spuse Sconcsul din nou. Cineva a filmat-o o vreme, a transmis imaginile cu ea pe net şi probabil c-a făcut şi nişte bani din treaba asta.

— Dar cum? întrebă Mia în timp ce bodyguardul se îndrepta spre ei.

— E timpul să mergeţi acasă, anunţă bărbatul, cu un zâmbet.

— Cum o să te găsesc? întrebă Mia, în timp ce se aflau pe trotuarul rece de pe strada Hedgehaugsveien.

Tânărul hacker îşi luă geaca pe el şi-şi trase căciula pe cap în timp ce un taxi liber opri în stradă, în faţa lor.

— Nu o să mă găseşti, spuse Sconcsul şi-i făcu un semn cu ochiul.

— Da, dar...

— Tøyen, îi spuse hackerul şoferului de taxi înainte de a urca în spate şi de a închide portiera după el.

Capitolul 51

Hugo Lang, un bancher de investiţii în vârstă de şaizeci şi doi de ani, coborî din avionul său privat pe aeroportul din Zürich şi urcă într-un Bentley alb care-l aştepta pentru a-l duce acasă. Drumul până la casa lui ca un palat, de pe malul lacului Pfäffikersee, îi luă puţin peste douăzeci de minute, iar el nu schimbă nici măcar o vorbă cu şoferul. Bătrânul elveţian nu vorbea niciodată cu membrii personalului său.

Poate că era o exagerare ca Hugo Lang să fie numit bancher, pentru că toată averea lui fusese moştenită, iar el nu muncise nici măcar o zi în toată viaţa lui. Tatăl său, magnatul oţelului Ernst Lang, murise cu şapte ani în urmă; fusese unul dintre cei mai de succes oameni de afaceri din Europa şi poate că era de aşteptat ca fiul său să ducă mai departe afacerile, dar Hugo vânduse toate companiile pe care le moştenise. Păstrase castelul din Elveţia, o proprietate în arhipelagul Bermudelor, apartamentele din New York, Paris, Londra şi Hong Kong, dar afacerea familiei, LangKrupp, veche de o sută de ani, şi toate filialele acesteia fuseseră vândute unor noi proprietari.

Cei cărora nu le rămăsese nimic – unchi, mătuşi şi alţi membri mai îndepărtaţi ai familiei – încercaseră din răsputeri să-l împiedice; presa vuise de relatări ale rudelor îngrozite care se plimbaseră prin toate tribunalele ca să încerce să oprească vânzarea – dar el mersese înainte cu ea, fără să ţină cont de nimic din toate acestea. Lui Hugo Lang nu-i păsa ce credeau ceilalţi.

Lăsă şoferul să-i deschidă uşa şi intră în castel fără să-şi privească personalul, dându-şi jos jacheta şi pălăria. Avea lucruri mai importante la care să se gândească, iar acea zi se anunţa a fi una mare.

Lui Hugo Lang îi plăcuse mereu să colecţioneze lucruri, dar de-abia după ce murise tatăl său, lăsându-i toţi banii pe care îi avea, ajunsese într-o poziţie din care să-şi cumpere tot ce-şi dorea. Tatăl său fusese un avar, dar nu mai conta. Mama lui murise când el avea paisprezece ani, dar nu-i dusese niciodată dorul. Ernst Lang murise de leucemie şi zăcuse mult timp pe patul de moarte în castel; o nouă aripă fusese construită special pentru el, practic un mic spital, iar Hugo îl vizitase din când în când, nu pentru că-şi dorea sau îi părea câtuşi de puţin rău de el, ci pentru ca neghiobului ăluia bătrân să nu-i treacă prin cap, pe nepusă masă, să-şi lase banii altcuiva.

După moartea tatălui său, scăpase de tot ce-i aducea aminte de părinţii lui. Fotografii, haine, portrete pe pereţi. Nu vedea niciun motiv pentru care să le păstreze; avea nevoie de spaţiu pentru colecţiile lui.

Îşi ţinea colecţia de maşini în câteva garaje din curte. Pierduse numărul maşinilor pe care le avea şi le conducea rareori, dar îi plăcea să le aibă, să le atingă, să le privească, să ştie că îi aparţin. Colecţia lui includea un Hennessey Venom GT, un Porsche 918 Spyder, un Ferrari F12 Berlinetta, un Aston Martin Vanquish, un Mercedes CL65 AMG Coupe. De obicei, aceasta era prima activitate când se întorcea din străinătate: inspectarea garajelor şi atingerea unora dintre maşini; dar nu şi în ziua aceea.

În ziua aceea avea lucruri mai importante care-l preocupau.

Se duse direct în birou, se aşeză în scaunul cu şezut jos, porni calculatorul şi simţi inima începând să-i bubuie. Era un caz rar. Hugo Lang nu se agita de obicei. Când făcea câte-o achiziţie, simţea uneori un fior scurt de încântare. Aşa se întâmplase în momentul în care cumpărase ceea ce era pe-atunci cel mai scump timbru din lume, un timbru suedez, galben, de trei şilingi, din 1885, singurul de felul lui din întreaga lume. Licitase în secret pentru el şi-l cumpărase cu puţin sub douăzeci şi trei de milioane de franci elveţieni, iar în acel moment simţise un tremur uşor cuprinzându-i tot corpul, dar trecuse repede. Cumpărase a doua zi nişte vin scump, un bax de Domaine Leroy Musigny Grand Cru, din Burgundia, pentru a-şi trezi din nou sentimentul, dar acesta nu simţise vreo diferenţă remarcabilă.

Totuşi, asta nu se compara cu nimic din ce trăise vreodată.

Nu mai simţise niciodată o asemenea plăcere. Poate doar când văzuse sumele din conturile bancare după ce fuseseră vândute toate companiile, dar nu, nici măcar momentul acela nu se putea compara cu ceea ce simţea.

Hugo Lang se ridică, străbătu distanţa mare pe podeaua din marmură italiană pentru a se asigura că uşa de la intrare era încuiată, apoi se aşeză din nou în faţa calculatorului. Degetele începură să-i tremure în timp ce tasta adresa secretă de internet.

Trecuse mai bine de o săptămână de când fata norvegiană din roată dispăruse de pe ecranul lui, iar el începea deja să-i simtă lipsa, îşi mutase patul în birou, ceruse ca toate mesele să-i fie servite acolo, pentru a putea fi din nou împreună. Noaptea, când nu putea adormi, se ridica din pat şi atingea monitorul. Era tare bine s-o aibă aproape, dar, de când nu mai era acolo, parcă nu mai era el însuşi.

Hugo Lang mai văzuse asemenea lucruri în trecut. Dacă aveai bani şi ştiai încotro să te îndrepţi, aveai mereu ce să vezi, dar rareori era ceva real. Putea mirosi o făcătură de la o poştă, dar asta?

Nu, filmarea asta e chiar reală.

Găsise reclama cu vreo câteva luni în urmă, pe undeva prin cele mai ascunse cotloane ale internetului, iar ceea ce-i plăcuse la ea era caracterul exclusivist.

„Licitaţie doar pentru primii cinci clasaţi".

Doar cinci oameni. Lui Hugo Lang nu îi plăcea să împartă şi i-ar fi plăcut să o aibă numai pentru el, dar nu era rău doar cu cinci, se descurca să facă faţă altor patru, atât timp cât nu ştia cine erau, ceea ce era şi normal; nici ei nu-i cunoşteau identitatea.

Fata dispăruse, iar el îi simţea lipsa, dar în acea zi avea să fie aleasă o altă fată, iar degetele bărbatului de şaizeci şi doi de ani tremurau atât de puternic, încât abia dacă putea apăsa pe tastele corecte. Se lăsă pe spate în scaunul mare din piele, cu un zâmbet pe buze, simţindu-şi inima cum bătea şi mai tare în timp ce pagina de internet se deschidea pe ecranul uriaş de pe peretele din faţa lui. O pagină aproape neagră, un text scurt în engleză.

„Pe cine doreşti?"

„Cine va fi aleasa?"

Şi două fotografii în partea de jos. Două fete norvegiene.

ŞASE

Capitolul 52

Mia Krüger opri în faţa căsuţei albe cu sentimentul că era ceva în neregulă. Întâlnirea neaşteptată din seara precedentă. Hackerul ăla, Sconcsul, care, din câte spunea Gabriel, nu suporta poliţia, apăruse brusc, pe nepusă masă. Ba o mai şi fermecase. Totuşi, pe drumul spre casă şi, mai târziu, pe canapea, cu notiţele în faţă, începuse să-i pună la îndoială motivele. De ce apăruse, din capul locului? Cum o găsise? Ce ştiau, de fapt, despre tânărul ăsta? Despre Sconcs? Nici măcar nu-i cunoşteau adevăratul nume. Descoperise filmul ăla. Din greşeală? Pe un server misterios? Care în acel moment dispăruse, dintr-un motiv necunoscut? Clătină din cap, supărată pe ea însăşi, şi-şi găsi mobilul în buzunar.

— Ludvig Gronlie.

— Da, salut, Mia la telefon.

— Salut, Mia, unde eşti?

Mia privi căsuţa albă din faţa ei. „La mama dracului" ar fi fost cea mai blândă modalitate de a descrie locul cu pricina; petrecuse atât de mult timp încercând să-l găsească, încât începuse să se întunece. Fusese gata să renunţe când găsise, în sfârşit, mica potecă de acces, atât de bine ascunsă, încât era tentată să creadă că o făcuse cineva intenţionat.

— La ţară, spuse Mia.

— Unde?

— Fac doar o verificare. Îmi faci o favoare?

— Sigur, spuse Ludvig. De ce anume ai nevoie?

— Îmi trebuie nişte informaţii despre o adresă.

— Sigur. Care e adresa?

— Strada Ullevålsveien numărul 61.

— Aşa, ce anume vrei să ştii?

— Tot ce poţi să afli.

— OK, ezită Gronlie. Mi-ar fi mult mai uşor dacă aş şti exact ce să caut.

— Scuze. Am făcut rost de adresa asta abia ieri. Mă interesează în principal să aflu despre o librărie care vindea cărţi vechi la parterul clădirii.

— Un anticariat?

— Exact.

Mia închise telefonul, îl băgă în buzunar şi ieşi din maşină.

Căsuţa albă era chiar în faţa ei. Într-o parte a curţii era o toaletă cu ziduri roşii. În afară de asta, doar pădure. Copaci deşi, acoperiţi de chiciură. Nu se auzea niciun sunet de nicăieri. Cine-ar fi putut trăi într-un asemenea loc? Nu era absolut nimic acolo. Mia se întreba dacă trebuia să sune la sonerie, deşi ştia că nu avea să găsească pe nimeni acasă.

Jim Fuglesang.

Omul care purta casca albă pentru bicicletă.

Acolo locuia. În căsuţa albă înconjurată de copaci înalţi, în mijlocul pustietăţii. Miei i se părea un peisaj desprins dintr-un film de groază.

Îţi stârnea claustrofobia.

Era părăsită.

Nici măcar un sunet.

Un om cu probleme mentale. Care fusese din nou internat în spitalul Dikemark. Imposibil de interogat. Când vorbiseră prima oară cu el, ea nu crezuse că el era omul pe care îl căutau. O mărturisire, un om instabil mental, care avea impresia că el comisese o crimă. Nu era nimic care să poată fi luat în serios, bineînţeles, aşa că-l eliberaseră imediat, iar ea şi-l scosese din minte, dar, în acel moment, avea îndoieli. Ce ar fi făcut ea dac-ar fi fost în locul criminalului? Dac-ar fi vrut să evite să fie prinsă, cum ar fi făcut-o, dacă nu astfel? Cine-ar fi putut bănui un idiot cu o cască albă pentru bicicletă, care se preface că habar n-are ce vorbeşte? Şi Sconcsul era asemănător. Cine-ar bănui un tânăr hacker care dispreţuieşte poliţia, dar apoi apare brusc s-o ajute pentru că aşa-i spune „conştiinţa”?

„Un nenorocit bolnav la cap”.

Mia căută soneria, dar nu o găsi, aşa că bătu în uşă. Nu era nimeni acasă. Aşa cum se aştepta. Jim Fuglesang era sedat până-n gât la Dikemark, purtându-şi în continuare casca albă pentru bicicletă, dar, chiar şi aşa, ea ridică pumnul şi bătu a doua oară în uşa albă.

Cine ar fi putut să-şi dorească să locuiască acolo?

Cine ar fi ales să trăiască aşa?

Mia îşi băgă mâinile în buzunarele gecii din piele, aşteptă câteva minute, până când fu sigură că nu venea nimeni, apoi ocoli cu mult calm casă, luând-o prin iarba acoperită de chiciură, şi urcă în veranda din cealaltă parte.

Nu îi luă mult să deschidă uşa. Se strecură încet înăuntru şi spuse cu voce scăzută: „Bună, e cineva aici?”, dar nu primi niciun răspuns. Ei, cel puţin partea aceea era adevărată. Jim Fuglesang trebuia să fie într-adevăr sub cheie la Dikemark. Toată casa era la discreţia ei. Bineînţeles, era ilegal să intre fără mandat, dar Mia Krüger încetase de mult timp să mai pună preţ pe astfel de formalităţi. Munch era nevoit, evident, să urmeze regulile, să

solicite mandate de arestare, ceea ce, având în vedere birocraţia lipsită de orice urmă de speranţă în care erau afundaţi, dura zile întregi, mai ales atunci când nu aveau motive clare pentru care le solicitau; poate că în cazul ăsta aveau, dar ea nu avea răbdarea necesară pentru a mai aştepta. Mia traversă camera de zi şi găsi un întrerupător pe un perete.

Camera care-i apăru în faţă era aproape exact cum se aşteptase să fie. Ordonată. Curată. Era evident că era camera unui bărbat care locuia singur. Miei nu-i trebui mult timp pentru a găsi ceea ce căuta. Albumele de fotografii erau aranjate frumos pe rafturi în faţa ei şi, aşa cum sperase, erau aliniate cu grijă în ordine cronologică.

„Îţi place să faci poze?"

„Da".

Nu trebuia să fii doctor docent ca să-ţi dai seama de asta. Urmele de lipici de pe spatele pozelor. Lipici vechi, sfărâmicios. Pozele fuseseră într-un album. Albume ieftine, din plastic maro, stăteau într-o stivă pe raftul de jos. Primul avea eticheta 1989, ultimul, 2012. Simţi un val de compasiune când luă primele câteva albume, se aşeză pe canapeaua bej şi începu să le răsfoiască. Nu apărea nici picior de fiinţă omenească în ele. Fotografiile înfăţişau copaci, veveriţe, trepte, o masă pentru hrănirea păsărilor. Toate erau datate şi aveau o descriere. „Un peruş drăguţ, 21 februarie 1994". „Au ieşit frunzele de mesteacăn, 5 mai 1998". Începu să dea paginile mai repede, pentru că ştia exact ce căuta şi era uşor de găsit: spaţii goale. Pagini în albume unde fuseseră înainte pozele. Le găsi repede. „Pisica moartă, 4 aprilie 2006". „Bietul câine, 8 august 2007". Cu şase ani în urmă. Cu cinci ani în urmă. Trecuse atât de mult? Cu un interval de un an? De ce ar fi...?

Gândurile ei fură întrerupte în momentul în care în întunericul care se lăsase în curte se văzu brusc un licăr de lumină, apoi se întunecă din nou. Nu auzise maşina venind, dar nu avea niciun dubiu.

Era cineva afară.

Mia reacţionă repede; puse albumele înapoi pe raft, se strecură pe uşa de la verandă şi se ascunse după colţul casei, cu buzele strâns lipite, pentru ca sunetul propriei respiraţii să nu o dea de gol.

Ce liniște era acolo!

Îşi auzea bătăile inimii.

Îşi auzea respiraţia.

Cine-ar fi putut locui atât de departe de restul lumii?

Apoi un gând subit:

De ce mama dracului nu-şi luase cu ea un pistol?

Avea, desigur, interdicţia de a purta arme. Era valabilă pentru toţi membrii echipajelor de poliţie din Oslo. Poliţiştii aveau permisiunea de a

purta arme numai dacă făceau parte dintr-o echipă de intervenţie înarmată sau aveau o permisiune specială. Mia preferase mereu pistoalele Glock şi încercase câteva modele: Glock 17, care era modelul standard, dar avea şi un Glock 26, care era mai uşor şi mai simplu de ascuns cu ajutorul corpului ei. În momentul acela, nu avea ce să mai facă. Îi venea să se ia la şuturi pentru că nu se gândise să aducă o armă.

Era o maşină în curte.

Auzi pe cineva coborând din maşină, apoi un ciocănit la uşă. Mai întâi o dată, apoi din nou. Un vizitator. Jim Fuglesang avea un vizitator. Respiră adânc şi ocoli casa. Instinctul de poliţistă preluă controlul, iar ea începu să scaneze zona cu privirea. Pe trepte era un bărbat; cântărea aproximativ optzeci de kilograme şi purta un palton; o dubă albă era parcată în curte, cu două locuri în faţă, şi nu era nimeni pe locul pasagerului; o privire rapidă în ambele direcţii, nicio mişcare; se părea că bărbatul de pe trepte era singur şi fu tot atât de surprins s-o vadă cât era şi ea de surprinsă să-l vadă pe el.

— Cine sunteţi? se bâlbâi omul.

— Bună, îmi cer scuze, spuse Mia, afişând un zâmbet şi îndreptându-se spre el. Mia Krüger. De la poliţia din Oslo. Îl caut pe Jim Fuglesang. Locuieşte aici?

— Ăă, da, răspunse omul cu barbă.

— Se pare că nu e acasă, spuse Mia, zâmbind în continuare.

— Ăă... nu. De la poliţie sunteţi? A făcut Jim ceva rău?

— Nu, nu, e doar o vizită de rutină. Iar dumneavoastră cine sunteţi?

Omul de pe trepte părea încă şocat că întâlnise pe cineva tocmai acolo.

— Henrik, spuse el. Eu, ei bine...

Făcu un gest spre duba lui, iar ea văzu în acel moment logoul din lateral.

„Hurumlandet Supermarket".

— Eu îi livrez cumpărăturile, dar nu am mai primit vreo veste de la el de câteva zile, aşa că m-am gândit că e posibil să nu poată ieşi din casă şi...

— Îl cunoaşteţi bine?

— Nu, n-aş putea spune asta, zise bărbatul, dar e clientul nostru de câţiva ani. E un pic... ei bine, uneori are nevoie de ajutor.

Mia mai aruncă o privire fugară prin jur. Abia dacă mai era un strop de lumină. A dracului toamnă. Nu mersese acolo numai pentru a verifica albumele; mai avea un motiv care era la fel de important. Sperase să dea de cărarea ce ducea la lacul unde Fuglesang făcuse fotografiile.

— Se pare că nu-i acasă, spuse Mia, ridicând uşor din umeri.

— N-a dat de vreo belea, nu?

— Nu, era vorba despre un... incident în trafic din zonă, o coliziune. Verificăm să vedem dac-a văzut cineva ceva.

— O, Doamne, spuse bărbatul, coborând treptele cu o expresie îngrijorată întipărită pe faţă. O coliziune? A păţit cineva ceva?

— Nu, răspunse Mia, privind din nou iritată în jur.

Lumina dispăruse subit. Ca şi cum ar fi apăsat cineva pe un întrerupător.

„Băga-mi-aş".

— Vă pot ajuta cu ceva? se oferi omul. Ce vreau să spun, eu ştiu cam pe toată lumea de pe-aici. Unde s-a întâmplat?

— Acela e magazinul dumneavoastră? întrebă Mia, arătând spre numele de pe dubă.

— Da, răspunse bărbatul.

— Henrik aţi spus că vă cheamă?

— Da, Henrik Eriksen. Eu...

— O să vă sun în cazul în care am întrebări, e în regulă? rosti ea, afişând din nou zâmbetul.

— Da, desigur. Vreţi să vă dau numărul meu?

— O să-l găsesc dacă o să am nevoie de el, spuse Mia şi urcă înapoi în maşină.

Întoarse automobilul în curtea mică şi o luă pe poteca îngustă.

„Al dracului întuneric".

Era nevoită să se întoarcă altă dată. Ajunsese pe drumul principal când îi sună mobilul.

— Da?

— Ludvig sunt.

— Da?

— Voiai să afli ceva despre adresa aia, nu?

— Ce ai aflat?

— Nu mare lucru. În clădirea aia sunt în mare parte apartamente, dar sunt şi câteva firme la parter.

În cele din urmă, apăru un felinar pe o parte a şoselei, iar Mia se relaxă. Revenise în lumea civilizată.

— Sunt şi librării care să vândă cărţi la mâna a doua?

— Nu, din câte-am văzut eu, nu sunt.

„Rahat".

Sentimentul neplăcut îi reveni. Întâlnirea neaşteptată din seara precedentă. Pe nepusă masă. O trăsese pe sfoară. Hackerul. Sconcsul.

„Nemernicul".

— Mulţumesc, Ludvig, spuse Mia, şi porni din nou spre Oslo.

Capitolul 53

Isabella Jung stătea în pat, în camera ei, având în continuare paltonul, şi îşi simţea inima bătându-i mai puternic. Cineva îi strecurase un bilet pe sub uşă. Cu acelaşi scris ca şi cel de dinainte.

„Vrei, te rog, să ne întâlnim? În secret".

„Doar tu şi cu mine".

Se întorsese din vizită de la tatăl ei, care stătea în noua locuinţă socială din Fredrikstad. Trecuse mult timp de când o văzuse ultima oară, iar ea fusese încântată de faptul că mergea să-l viziteze, dar timpul petrecut împreună se dovedise a nu fi aşa cum se aşteptase ea. El nu spusese mare lucru. Ea aproape că avusese impresia că îl încurca. Se bucura că se reîntorsese la azil.

Isabella zâmbi şi-şi trecu încet degetul peste hârtia albă.

„Vrei, te rog, să ne întâlnim?"

Desigur că voia.

Îşi dăduse seama că era de la el din momentul în care primise primul bilet. Acela care îi fusese ţintuit pe uşă. Trebuia să fie vorba despre Paulus. O văzuse în ochii lui prima oară când el îi arătase orhideele. Ea nu-şi amintea dacă îl privise în acelaşi fel, dar, după aceea, de câte ori avea ocazia, se asigura că o face.

Înţelegea faptul că trebuia să fie un secret. Încă nu împlinise şaisprezece ani, acela era motivul. Era prea tânără. Era minoră. Dragoste interzisă – doar că aşa devenea şi mai palpitantă.

Isabella Jung nu avea decât cincisprezece ani, dar se simţise ca un om mare încă de când era mică. O durea fix în paişpe de vârsta ei. Ce era, de fapt, vârsta? Nu era altceva decât un simplu număr. Dar îl înţelegea, bineînţeles. El avea peste douăzeci de ani. Avea să-şi piardă locul de muncă; ar fi putut chiar să ajungă la închisoare, din câte ştia ea. Aşa că păstrase totul secret. Întocmai cum făcuse şi el. Nu se atinseseră niciodată. Nici măcar nu se îmbrăţişaseră. Nu făcuseră decât să se privească.

În cele din urmă, venise biletul:

„Îmi place de tine".

Iar în acel moment, celălalt:

„Vrei, te rog, să ne întâlnim? În secret".

„Doar tu şi cu mine".

Isabella preţuia acele cuvinte, dar era confuză. De-abia se întorsese la azil când începuseră să ajungă zvonurile la ea. Că poliţia îi luase pe Paulus şi pe Benedikte Riis. Se certaseră urât afară, poliţia le pusese cătuşe şi nu mai

auzise nimeni nicio veste despre ei de atunci. O Isabella îngrijorată se dusese s-o vadă pe Helene, dar aceasta îi spusese să plece încă din pragul uşii.

— Sunt ocupată acum, te rog să vii puţin mai târziu.

— Dar voiam doar să...

— Mai târziu, Isabella, e în regulă?

Era evident că avea legătură cu moartea Camillei Green – toate fetele se puseseră de acord în legătură cu asta –, dar nimeni nu ştia ce se întâmpla de fapt. Unele spuneau că o auziseră pe Benedikte acuzându-l pe Paulus că o ucisese pe Camilla. Nu erau decât minciuni, bineînţeles. Toată lumea ştia ce hram purta Benedikte Riis. Era o mincinoasă. Ar fi fost în stare să spună orice ca să atragă atenţia tuturor. Bineînţeles că Paulus nu făcuse nimic.

Brusc, se auzi un ciocănit în uşă, iar Cecilie băgă capul în cameră.

— Ai adormit? şopti fata slabă.

— Nu, nu, hai, intră.

Isabella zâmbi şi băgă repede biletul sub pernă.

— Ai mai aflat ceva? întrebă Cecilie, aşezându-se lângă ea pe pat.

— Nu, n-am mai aflat nimic. Abia m-am întors. Tu?

— Lumea spune tot felul de chestii, zise Cecilie cu amărăciune, iar Isabella îşi dădu seama că prietena ei plânsese.

— Nu-i băga în seamă, spuse Isabella, cuprinzând-o cu braţele pe fata care tremura.

— Unii spun că Benedikte a omorât-o pe Camilla, rosti Cecilie. Alţii, că Paulus a omorât-o. Of, Doamne, dacă o fi adevărat?

Isabella o înţelegea; parcă nimic nu mai era sigur în acel moment. Şi ea simţea. Reporterii. Poliţia. Seninătatea şi siguranţa acelui loc fuseseră distruse.

— Evident că nu e adevărat, zâmbi Isabella.

— Nu crezi? murmură Cecilie, aruncându-i o privire plină de încredere.

Erau de aceeaşi vârstă, dar, uneori, Isabella avea impresia că Cecilie era mai mică. Fata începuse prost în viaţă. Cu oameni răi. Foarte răi. Isabella doar auzise detaliile cumplite, dar nu suporta să se gândească la ele în acel moment. În schimb, încercă să gândească pozitiv.

„Vrei, te rog, să ne întâlnim? În secret?"

Desigur că voia să-l întâlnească pe Paulus. Ştia despre locul ăla al lui. Locul lui secret. Ascunzătoarea din capătul domeniului. Ştia şi despre plantele lui, dar nu spusese nimănui.

— Paulus nu a omorât pe nimeni, rosti Isabella cu hotărâre.

— Dar Benedikte?

— Categoric, nu. E groaznică, dar e şi proastă de dă-n gropi. N-ar fi reuşit nici dacă ar fi vrut s-o facă, nu-i aşa?

Isabella o văzu pe Cecilie începând să zâmbească.

— Aşa e, nu? E proastă de dă-n gropi.

— Da, zâmbi Isabella din nou.

— Mai ţii minte când ne-am dus în vizită la Muzeul de Istorie Naturală şi a întrebat de ce nu aveau maimuţe?

Isabella chicoti.

— Şi de ce stau animalele nemişcate?

Cecilie zâmbea larg.

— Credea că suntem la grădina zoologică.

Isabella râdea în hohote, iar Cecilie îi ţinu isonul.

— Cât să fii de proastă?

— Proastă rău de tot.

— Nu-mi plac oamenii răi, spuse Cecilie dintr-odată, ghemuindu-se din nou aproape de Isabella.

— O să am eu grijă de tine. Nu are de ce să-ţi fie frică, zise Isabella, mângâind din nou părul fetei.

Deodată se deschise uşa, făcându-şi apariţia colega lor, Synne, care-şi pierduse suflul.

— S-au întors.

— Cine?

— Paulus şi Benedikte. S-au întors. Numai ce-au ajuns. Cu o maşină de poliţie. Au mers direct în biroul lui Helene.

Se întorsese.

Isabellei îi stătu inima în loc.

„Vrei, te rog, să ne întâlnim? În secret?"

„Doar tu şi cu mine?"

Zâmbi.

Desigur că vreau.

Capitolul 54

Holger Munch îşi agăţă scurta în hol, se descălţă, intră în baie şi deschise dulapul cu medicamente. Găsi nişte analgezice şi luă două cu apă înainte de a intra în camera de zi, neştiind exact încotro să o ia.

Fusese atât de obosit, încât se dusese direct la culcare după ce se întâlnise cu Mia la Justisen, dar nu reuşise să adoarmă. Învârtindu-se şi sucindu-se

sub plapumă, se ridicase din nou şi rătăcise iară ţintă prin apartament, înainte să se îmbrace şi să iasă, într-un final, la o plimbare.

Durerea de cap îl lovise fără vreun avertisment. Simţea o zvâcnire în tâmple şi în spatele ochilor. Ca şi cum l-ar fi izbit cineva cu o bâtă în ceafă. Începuse să vadă stele verzi şi avea un gust metalic în gură.

„Asta-i o migrenă?"

Holger Munch era perfect conştient de faptul că era departe de a fi cel mai sănătos om de pe planetă, dar capul nu-l mai duruse niciodată. Era aproape ora 3. Dimineaţa. De ce? Nu se simţea obosit în acel moment. Avea doar acea durere constantă de cap. Aşteptă ca pastilele să-şi facă efectul. Oare îmbătrânea? Câţi ani avea – cincizeci şi patru, cincizeci şi cinci în câteva zile, nu? –, în mod sigur, nu era vorba despre vârstă, nu-i aşa? Sau era? Îşi târşâi picioarele până în bucătărie, puse ibricul pe foc şi deschise uşa frigiderului. Mâncarea. Mâncarea nu reprezentase niciodată o problemă pentru detectivul grăsan, dar în timp ce stătea acolo, privind în interiorul frigiderului, era prima oară când nu vedea nici măcar un fel de mâncare care să-i facă poftă. Luă o ceaşcă din dulapul de deasupra chiuvetei, aşteptă să fiarbă conţinutul ibricului şi îşi duse ceaşca de ceai în camera de zi, unde se opri în faţa raftului cu CD-uri.

Ceva gustos de mâncare. Muzică pe fundal în timp ce butona televizorul cu sonorul oprit. Asta-i era rutina. Îşi elibera mintea, se deconecta de cele întâmplate de-a lungul zilei care era aproape de sfârşit; era o formă de meditaţie. O masă bună, muzică, imagini din toate colţurile lumii pâlpâind pe ecran în fundal – dar în acel moment nu găsea nimic ce voia să asculte. Munch se aşeză pe canapea şi-şi sorbi ceaiul în timp ce durerea de cap scădea în intensitate. Afară, dincolo de ferestre, era întuneric beznă. Lumea era adormită, dar el nu reuşea să se liniştească. Dintr-odată, apartamentul începu să i se pară dezolant. Se străduise din răsputeri, îşi făcuse un cămin din apartamentul de pe strada Theresesgate. O plantă yucca într-un colţ. Fotografii cu Miriam şi cu Marion deasupra canapelei. Raftul acela cu CD-uri, care acoperea cea mai mare parte din zidul din spatele televizorului. Se păcălise singur, prefăcându-se că acela era un cămin, dar nu era, indiferent din ce punct de vedere l-ar fi privit. Nu era vorba decât de un spaţiu de depozitare. Un loc în care trebuia să fie.

„În timp ce o aştepta pe..."

Munch nu-şi termină gândul, ci merse la baie şi mai luă două analgezice. Ignoră verigheta pe care o dăduse jos şi o lăsase acolo. Se întoarse în bucătărie şi deschise frigiderul, tot fără poftă de mâncare. Se întoarse la CD-uri, fără rost.

Se îndrepta spre canapea în momentul în care începu să-i sune soneria. Se opri o clipă, până când înţelese de unde venea zgomotul. Avea atât de rar vizitatori, încât sunetul îi era aproape străin. Şi mai era şi-n crucea nopţii? Trebuia să fie vorba despre o greşeală. Cineva apăsase butonul greşit după o noapte petrecută în oraş, dar apoi sună din nou.

Iritat, Munch se îndreptă spre interfon.

— Da?

— Salut, Holger, sunt Mia.

— Poftim?

— Sunt Mia. Pot, te rog, să intru?

Îi reveni instantaneu. Senzaţia că îi bătea cineva un cui în tâmplă.

— Holger, eşti acolo?

Fu nevoit să se pregătească sufleteşte pentru a putea răspunde.

— Tu ai habar cât e ceasul? Ce s-a întâmplat?

Mia, în faţa uşii lui. Aia da premieră.

— Sconcsul, spuse Mia cu o voce stridentă, de la celălalt capăt al liniei interfonului. Hackerul.

— Ce? întrebă Holger, sprijinindu-se de perete.

— Cred că suntem traşi pe sfoară. Pot să vin sus, te rog?

— E-n puterea nopţii, protestă Munch, apăsându-şi fruntea cu mâna.

— Ştiu, dar trebuie neapărat să vorbim, insistă Mia. Mă laşi să intru sau ce faci? întrebă ea, de jos, de departe, din stradă.

— Da, bineînţeles, răspunse Munch, reuşind să se adune destul încât să apese butonul care deschidea uşa de la intrare.

Capitolul 55

Băieţelul stătea întins sub plapumă, privind calendarul de pe peretele de lângă patul lui. Era atât de nerăbdător, încât tot corpul îi era încordat. Ziua cea mare. Cea pe care o aşteptaseră atât de mult timp. Mama lui vorbise despre asta încă de când... încercase să numere, dar nu avea suficiente degete... ei bine, sigur din vară, poate chiar dinainte. Ziua cea mare. Când aveau să se întâmple toate. Bun, nu prea ştia el exact ce avea să se întâmple, dar era foarte important şi mai mare decât soarele, luna şi apariţia Pământului. Îşi strânse plapuma subţire în jurul gâtului şi se uită din nou la calendar. Deşi mama lui îi spusese să meargă la culcare, nu putea să adoarmă. Decembrie 1999. Aşa scria în calendar. Acela era anul în acel moment. 1999. Dar nu asta era partea care-l încânta, ci pagina de după cea

cu Decembrie 1999, cea pe care nu avea voie s-o vadă până când era ora 12.00. Trăsese cu ochiul, oricum; nu se putuse abţine. Ianuarie 2000? Îşi închipuia, oare? Anul 2000? Băiatul zâmbi pentru sine şi-şi simţi degetele de la picioare încârligându-se pe marginea patului, aşa cum făceau de fiecare dată când era la fel de fericit ca în acel moment; o simţea în tot corpul, tocmai până la urechile care i se încălzeau de obicei foarte tare, ceea ce era bine, pentru că era frig în decembrie în camera mică. Foarte frig. Şi-şi puteau permite să cumpere lemne doar pentru soba din camera de zi. Sobele erau scumpe. Ca şi lemnele. De obicei, mergea la culcare îmbrăcat şi cu o căciulă din lână pe cap, dar le simţea şi aşa, degetele, cum i se încârligau în ciorapi.

Ziua cea mare. Un nou mileniu. Închipuiţi-vă asta. Cum să fie o singură zi atât de importantă? Că doar câteva minute de pe un ceas puteau produce o schimbare atât de mare? Limbile făceau tic-tac şi, cât ai zice „peşte!", aveau să ia toate relele, iar ziua cea mare avea să sosească, ziua pe care o aşteptaseră. Încercă din nou să numere, dar tot nu avea destule degete şi nici nu era uşor să şi le găsească în mănuşi.

Băieţelul avea pe perete un ceas, dar nu arăta ora corectă, pentru că bateriile nu mai funcţionau de ceva vreme, iar limbile se opriseră la ora 5.15. Nu putea avea încredere în el, aşa că încercase să numere încă din momentul în care mama lui îl trimisese la culcare. Ceasul din camera de zi arătase ora 8.05, iar el numărase secundele astfel: „o mie unu, o mie doi, o mie trei", dar, după o mie cinci sute şi ceva, începuse să i se învârtă capul, deci era mai bine să aştepte în pat până când mama lui venea să-i spună că sosise.

„Ziua cea mare".

Încă nu ştia ce avea să se întâmple, dar ştia că spiritele rele aveau să dispară cumva şi spera că mama lui avea să fie ceva mai fericită. Credea că avea să fie mai fericită, pentru că aşteptase acea zi de multă vreme.

Băieţelul îşi trase căciula mai mult peste urechi şi încercă să-şi ţină de cald sub plapuma subţire.

— Beciul e prea mare, spunea adesea mama lui, de câte ori întreba de ce era atât de frig în casa aia. Tatăl tău nu era prea zdravăn la cap, dar se pricepea la construit case. Ştia ce urma să vină şi că o să avem nevoie de un loc în care să ne ascundem atunci când o să explodeze, când lumea o să se ducă la fund, dar l-a făcut prea mare. Trebuia să fie casa mai mare şi beciul mai mic, pentru că se face frig sub pământ şi pe urmă frigul vine prin parchet, înţelegi?

Nu înţelegea el mare lucru din ce spunea mama sa când vorbea despre tatăl lui, pentru că nu-l cunoscuse niciodată, dar încuviinţa oricum, pentru că ei nu-i plăcea când el punea prea multe întrebări. Ştia că tatăl lui era o persoană reală, pentru că el construise casa. Nu-l văzuse niciodată cu

propriii ochi, dar mama lui nu ştia să construiască nimic, deci trebuia să fie adevărat. Uneori, îşi imagina că tatăl lui trebuia să fie ca tatăl-pirat al lui Pippi Şoseţica[19]. Era un tată bun, dar trebuia să fie mai mereu plecat, şi avea s-apară într-o bună zi. Un om vesel, cu o barbă mare şi stufoasă. Nu-i spusese nimic mamei lui – abia îndrăznise să-şi spună lui însuşi ceva cu voce tare –, dar se întrebase adesea dacă despre asta era vorba în ziua cea mare. Dacă surpriza nu era cumva tatăl lui. Dacă nu avea să dea buzna pe uşă, burduşit de comori şi aur, s-o ridice în braţe pe mama lui şi s-o învârtă, să le aducă daruri din toate colţurile lumii, iar unul dintre acestea să fie o sobă cu lemne numai pentru el, ca să nu-i mai fie niciodată frig în cămăruţa lui care părea că nu se încălzeşte niciodată, mai ales în decembrie.

Se gândise foarte mult la ce avea să-i aducă ziua cea mare. Făcuse şi o listă. Nu i-o arătase mamei sale; o ţinea sub pernă. În acel moment erau trecute şapte lucruri pe ea, şapte lucruri despre care el spera că aveau să se întâmple în ziua cea mare.

Se întreba dac-ar fi trebuit s-o scoată din nou şi să arunce o privire pe ea, dar mama lui îi spusese să se bage în pat, să stea nemişcat şi să nu iasă, deşi ceasul nu arăta decât 8.05.

ZIUA CEA MARE

Scrisese cu litere de tipar, în partea de sus a paginii. Învăţase singur să scrie şi era mândru de asta. Tot singur învăţase şi să numere. Să citească limbile ceasului. Să cunoască alfabetul. Toate astea le făcuse singur şi era foarte bine aşa, pentru că, întocmai ca şi Pippi, nu mergea la şcoală. La început, nu înţelesese scrisul pe care-l vedea peste tot. Pe spatele cutiei cu fulgi de porumb, pe tubul cu pastă de dinţi, în cele trei cărţi pe care le avea în camera lui; la început, fuseseră doar nişte mâzgăleli ciudate, mici desene, dar într-o zi, când mama lui nu era acasă, îşi dăduse seama. Nu ştia cum de se întâmplase, dar avea legătură cu toate cuvintele care ieşiseră din gura mamei lui şi cele cu care el obişnuia să-i răspundă, despre care la început crezuse că existau doar în aer, dar apoi făcuse legătura cu faptul că erau aceleaşi cuvinte care erau scrise pe lucrurile la care se uita.

„Noapte bună”.

„Lapte”.

„Ianuarie”.

„Săpun”.

„Poţi câştiga”.

„Poţi câştiga o excursie la Disneyland”.

[19] Protagonista unei serii de cărţi pentru copii, publicată de către scriitoarea suedeză Astrid Lindgren (1907-2002) (n.tr.).

Se folosise de un pix pentru a scrie cuvintele pe o foaie de hârtie, iar descoperirea fusese la fel de palpitantă ca şi statul sub plapumă în aşteptarea zilei celei mari. Îl încânta felul în care cuvintele pe care le scotea pe gură şi literele pe care le vedea peste tot puteau fi scrise pe hârtie cu doar un pix.

Băieţelul se ridică şi coborî din pat pentru a se dezmorţi şi a-şi pune sângele în mişcare, pentru că, deşi era complet îmbrăcat, îngheţa de frig sub plapuma subţire, iar când respira, îi ieşeau aburi ceţoşi din gură.

Tatăl lui construise casa, dar băieţelul nu se putea abţine să se gândească la faptul că, deşi se pricepea la construcţii şi aveau nevoie de un loc unde să se ascundă atunci când lumea avea să se ducă de râpă, mama lui avea totuşi dreptate. Beciul era prea mare. Nu-l ajuta cu nimic faptul că era îmbrăcat în pat, camera lui era tot congelată de frig, şi pentru o clipă se întrebă dacă n-ar fi fost bine să meargă în camera de zi, unde era soba, dar se răzgândi. Dacă exista ceva ce învăţase, atunci învăţase că era foarte important să nu-şi supere mama.

Băieţelul se îndreptă spre dulapul lui şi mai găsi un pulover. Un pulover tricotat, norvegian. Era cel mai bun pe care îl avea şi-l purta doar la zilele de naştere şi când i se dădea voie să iasă din casă, dar îl puse totuşi peste toate celelalte haine şi se strecură înapoi sub plapumă. Aruncă din nou o privire spre calendar; 1999 fusese un an prost, abia aştepta să întoarcă pagina.

Ianuarie 2000.

Un nou mileniu.

Nu era obraznic, era sigur de asta. Făcea mereu tot ceea ce i se spunea, iar mama lui îi spusese doar că trebuia să meargă la culcare, nu că nu trebuia să se uite pe lista lui.

ZIUA CEA MARE

Lista mea cu dorinţe:

1. Mama va fi fericită.
2. Tata vine înapoi şi face beciul mai mic.
3. Pot să ies din casă.
4. Nu o mai trag pe mama de păr când o perii.
5. Pot să merg la şcoală.
6. Pot să-i spun mamei că ştiu alfabetul şi numerele şi că pot să scriu şi să citesc fără să se supere.
7. O să am un prieten sau o prietenă.

Vântul veni pe neașteptate, bătând în pereți și refuzând să plece. Continuă să sufle prin ferestrele subțiri; îi sufla aer înghețat în față, pe micul petic de piele care era dezgolit, între căciula din lână și plapumă.

Din nou se gândi să se ridice și să meargă în camera de zi, dar nu o făcu, pentru că mama lui îi spusese că nu avea voie să o facă.

Mama lui.

Băiețelul nu avea alți oameni în jurul lui – nu avusese niciodată pe nimeni –, o avusese doar pe mama lui.

Când ea pleca de-acasă, el rămânea singur. Uneori se întorcea abia după câteva zile, dar nu avea importanță. Ea era totul pentru el.

El îi pieptăna părul blond și frumos în fața sobei. O ajuta să se spele cu un burete și cu săpun în părțile corpului la care ei nu-i era ușor să ajungă. Băiețelul zâmbi.

Nu mai era anul 1999.

Era anul 2000.

„Ziua cea mare".

Trebuia să fie. Doar că uitase să-l trezească.

Aruncă plapuma la o parte și ieși în fugă din dormitorul rece. Zâmbind cu gura până la urechi, se îndreptă spre dormitorul ei, trecând cu pas tropăit prin camera de zi. Glumeață de mami. Deschise ușa dormitorului ei și rămase încremenit în loc.

De un căprior al acoperișului atârna o frânghie.

De frânghia strânsă tare în jurul gâtului atârna un cadavru dezbrăcat, cu părul lung și blond, membre înțepenite și fața vânătă. Ochii îi erau larg deschiși, iar gura nu arăta ca și cum ar fi fost în stare să vorbească.

Băiețelul trase un scaun pe podea, se așeză și privi cadavrul dezbrăcat care atârna de bârnă ca și cum ar fi așteptat ceva și zâmbi pentru sine.

Și o așteptă, răbdător, să se trezească.

Capitolul 56

Durerea cumplită de cap începea, în sfârșit, să i se potolească. Munch își înăbuși un mic căscat în timp ce punea pe masă o ceașcă de ceai pentru Mia.

— Atât poți? întrebă Mia, strâmbându-se la ceașcă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ceva mai tare n-ai și tu?

— E-n puterea nopții, Mia. Nu putem să facem treaba asta mâine?

— Nu, pentru că e important.

Mia vorbea împleticit, iar Munch îşi dădu seama că era deja destul de beată şi totuşi foarte vioaie în felul ei.

Colega lui nici măcar nu se sinchisise să-şi scoată pantofii sau geaca; se trântise pur şi simplu pe canapea, privindu-l cu acea sclipire în ochi pe care o mai văzuse de multe ori. Descoperise ceva important. Pentru el fusese mereu o enigmă cum de reuşea Mia, dar învăţase să aibă încredere în acea expresie.

— Ştii bine că eu nu beau, Mia, căscă Munch.

— Ştiu, dar pe bune? zâmbi Mia, făcând un gest din cap în direcţia unui raft aflat dedesubtul celui cu CD-uri.

Cadouri făcute la mişto de membrii echipei sale. La fiecare aniversare. Hai să-i dăm ăstuia, care nu pune gura pe alcool, ceva scump ce n-o să fie niciodată în stare să bea. Erau opt sticle nedesfăcute de whisky, ale căror etichete nu însemnau nimic pentru el şi de care nici nu era curios.

— Ai un pahar?

Munch se duse în bucătărie, luă un pahar dintr-un dulap şi văzu cu coada ochiului o fotografie cu un chip zâmbitor pe uşa frigiderului, apoi îşi aduse aminte.

Îl sunase Miriam.

Iar el uitase s-o sune, prins fiind cu toate cele. Dar-ar dracii! Îşi impusese să fie mai deschis faţă de familie. Duse paharul în camera de zi, unde îşi dădu seama că Mia vorbise continuu.

„Ce-oi avea la cap?"

— A venit la mine, spuse Mia, umplându-şi paharul.

— Cine?

— Sconcsul. Mi-a dat de urmă la restaurantul Lorry.

— Sconcsul?

Munch părea surprins.

— Total pe nepusă masă, zâmbi Mia, sorbind o gură de băutură.

Munch încuviinţă.

— E imposibil de găsit, zâmbi Mia. Imposibil de contactat.

Munch o lăsă să vorbească în continuare.

— O transmisie în direct. Despre asta mi-a spus că era vorba.

— Ce?

— Filmul ăla pe care l-am primit. Camilla în roată. Nu era doar o înregistrare; el a spus că era o transmisie în direct.

— O transmisie în direct?

Munch începea să se dezmeticească.

— Da, încuviinţă Mia, nerăbdătoare. A spus că o filmau. Transmiteau imagini cu ea în direct. Luni la rând.

— Dumnezeule, spuse Munch cu un sentiment de repulsie.

— Da, nu-i aşa că-s bolnavi? întrebă Mia.

— E îngrozitor...

— Dar nu asta voiam să-ţi spun, zise Mia, umplându-şi din nou paharul.

Deci, fusese la Lorry, nu se dusese acasă, şi era clar că băuse destul de mult. Duse din nou paharul la gură şi aproape că-l goli pe tot înainte să continue.

— Mia, eu...

— Nu, nu, ascultă-mă, spuse ea cu înflăcărare. De unde-ar fi putut să ştie? Că nu-i o înregistrare. Că-i o transmisie în direct. Doar dacă...

Zâmbi larg şi-l privi din nou, exprimându-se aproape coerent, cu toate că era foarte beată.

— Dacă a participat la asta?

— Exact, spuse Mia.

— Drăcie.

— Mda.

— A apărut, aşa, pur şi simplu?

— Da. De nicăieri.

— Şi crezi că individul ăsta are mustrări de conştiinţă? Că el e cel pe care-l căutăm?

— Da, încuviinţă Mia cu însufleţire.

Deodată, Munch se simţi treaz de-a binelea.

— Şi ce facem? întrebă Mia.

— Îl găsim. Îl interogăm. Vedem dacă avem temeiuri pentru a-l pune sub acuzare.

— Nu, nu cu el.

— Ce vrei să spui?

— Ce facem cu Gabriel? întrebă Mia.

— Ce-ai zis?

— Ei doi sunt apropiaţi.

— Deci, tu ai impresia că Gabriel ştie mai multe decât ne spune nouă?

Mia ridică din umeri.

— Nu ţi se pare ciudat că Gabriel nu ne-a spus cine e Sconcsul şi unde-l putem găsi?

— Mia...

— Nu, te rog eu mult, ascultă-mă. Apare brusc un clip video. De nicăieri. Şi Gabriel – ei bine, de când îl ştim, de fapt? De şase luni?

— Mia, doar nu vrei să sugerezi că...

— Nu, vorbesc serios, Holger, sunt pe cale să aflu ceva, îl întrerupse Mia; îşi goli paharul şi-l umplu din nou.

— Da, dar...

— Nu, ascultă-mă, Holger. Sconcsul ştie ceva. Cred că ştie foarte multe. Iar dacă Sconcsul ştie ceva, s-ar putea ca şi Gabriel să ştie. Trebuie să-l întrebăm, dar e nevoie s-o facem cât mai discret, de aceea a fost neapărat nevoie să vorbesc cu tine imediat. Acum înţelegi de ce?

Munch încuviinţă, căzut pe gânduri.

— Ar fi mai bine s-o faci tu, spuse el, după o perioadă lungă.

— Ce să fac eu?

— Să vorbeşti cu Gabriel. Mâine. Te place. Convinge-l să-ţi spună ce ştie.

Începu să-l ia din nou pe nepregătite. Gustul metalic din gură. Senzaţia că-i bătea cineva un cui în tâmplă.

— OK, spuse Mia, golindu-şi paharul.

— Dar nu de faţă cu toţi ceilalţi, promiţi?

— Nu, sigur că nu.

— Avem o şedinţă cu echipa la ora 10.00 dimineaţa. Poate reuşeşti s-o faci după, ce zici?

— OK, încuviinţă Mia, ridicându-se.

— Deci, tu crezi că el e? întrebă Munch după ce ajunseră înapoi în hol. Crezi că e Sconcsul?

— Da. Mi se pare că există în mod evident o legătură.

— Bun, dar să te porţi frumos cu Gabriel, spuse Munch, deschizându-i uşa.

— Bineînţeles, rosti Mia.

Apoi dispăru pe scări, cu zâmbetul pe buze.

Capitolul 57

Gabriel simţea că era ceva în neregulă, iar bănuiala îi fu confirmată în momentul în care Mia îi ceru să meargă la ea în birou imediat după şedinţă.

— Ce se întâmplă? întrebă Gabriel, confuz, după ce Mia îi ceru să închidă uşa în urma lui.

Mia îl privi cu o expresie pe care el n-o mai văzuse până atunci, neîncrezătoare şi curioasă în acelaşi timp, ţinându-şi capul înclinat, ca şi cum ar fi încercat să-i citească gândurile.

— Ce se întâmplă? întrebă Gabriel din nou. Îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse Mia. Şi vreau să fii cât se poate de sincer cu mine.

— Sincer cu tine? zâmbi Gabriel. De ce n-aş fi sincer cu tine? Mia găsi o bomboană în buzunar şi o puse pe limbă, fără să-şi dezlipească ochii de la el.

— Sconcsul, spuse Mia.

— Aşa? Ce-i cu el? întrebă Gabriel, ridicând uşor din umeri.

— Cât de apropiaţi sunteţi, de fapt?

Nodul din stomacul lui Gabriel deveni şi mai strâns.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ce-ai auzit, răspunse Mia, fixându-l în continuare cu privirea. Deodată, discuţia lor începuse să capete aerul unui interogatoriu, iar lui Gabriel nu-i plăcea deloc asta.

— Am fost prieteni buni, spuse el.

— Cât de buni?

— Foarte buni. Unde vrei s-ajungi cu întrebările-astea?

— Dar acum nu mai sunteţi?

— Nu, nu mai suntem, oftă Gabriel. Mia, ce înseamnă asta, vrei să mă acuzi de ceva?

— Nu ştiu, răspunse Mia, înclinând din nou capul. Există ceva de care să te putem acuza?

„Avem?"

Gabriel începea să se enerveze. Vorbiseră despre el pe la spate, ea şi Munch; poate şi câţiva din restul echipei.

— Îţi spun sincer că nu ştiu unde e, zise Gabriel, făcând un gest brusc cu braţele. Nu ştiu, poate-oi fi eu idiot, dar nu văd de ce aţi vrea să mă acuzaţi de ceva.

— Zici că nu l-ai mai văzut de mult timp?

— De ani buni, răspunse Gabriel, clătinând din cap. Nu l-am mai văzut până când n-a luat, din nou, dintr-odată, legătura cu mine.

— Deci, nu mai sunteţi prieteni?

— Nu. Ce s-a întâmplat?

Gabriel se săturase. Deja era epuizat. Dormise prost; nu reuşise să-şi scoată imaginile din minte, indiferent cât de tare se străduise. Fata scheletică, îngenuncheată pe podea. Scrisul de pe peretele din spatele ei. Umbra acoperită cu pene. Numai gândul la acele imagini îl făcea să simtă fiori pe şira spinării.

— Ascultă, spuse el, cu o voce care-i sună mult mai furioasă decât intenţionase. Ştiu că sunt nou aici, că nu sunt la fel de bun precum ceilalţi, dar mă străduiesc atât cât pot şi, dacă aş fi ştiut unde e, v-aş fi spus. Crezi că eu nu l-am căutat? Nu eşti conştientă de chestia asta? Chiar ai impresia că nu aş fi făcut-o? Dar n-am primit niciun răspuns, şi ştii de ce? Pentru că Sconcsul nu vrea să fie găsit. Pentru că...

Se opri. Trebuia să se calmeze; simţea cum începe să-i clocotească sângele.

— Pentru că? întrebă Mia.

— Păi, tu cam ce crezi? o întrebă el.

— Pentru că face lucruri care nu pot fi scoase la lumină.

— Exact, spuse Gabriel, ridicând din nou braţele cu un gest brusc. Şi acum, care-i problema? Crezi că particip şi eu la asta? Despre asta e vorba? Mai du-te şi tu dracului, Mia, nu sunt obligat să suport chestia asta. Am muncit ca un nebun, încă de când...

Mia ridică mâna, întrerupându-l înainte ca Gabriel să mai apuce să spună ceva.

— Scuze, Gabriel, spuse ea, iar privirea i se îmblânzi, dar trebuia să fiu sigură.

— De ce să fii sigură? se răţoi Gabriel la ea.

— Îmi cer scuze, spuse ea din nou.

Mia se ridică de pe scaun şi se cocoţă pe marginea biroului, în faţa lui.

— Asta aţi crezut? Toţi? Despre asta aţi vorbit? Despre cum Gabriel şi Sconcsul sunt asociaţi? Despre cum hackerii au o afacere secretă? Despre cum încuie fete în beciuri? Pe bune, Mia? Mă scârbeşti.

Gabriel era atât de furios în acel moment, încât abia-şi mai putea stăpâni nervii. Nu se aşteptase la asta. Cum se puteau gândi că el ar fi fost în stare de aşa ceva? Ea avea, oare, habar cât de mândru era el să facă parte din acea echipă?

— Gabriel, spuse Mia.

Se apropie de el şi-i puse mâna pe umăr. El se întrebă dacă se pregătea să-l îmbrăţişeze. Părea să regrete sincer.

— Sunt momente în care nu am atât de mult tact cât ar trebui să am, spuse ea, fără să ia mâna de pe umărul lui. Eu... ei bine, uit să gândesc înainte de a vorbi. Te rog să mă ierţi. Nu e vorba că aş fi crezut că eşti implicat, dar...

— Dar ce?

— Uneori, când îţi place cineva, îl protejezi, nu-i aşa?

— Şi tu ai crezut că l-aş fi protejat pe Sconcs?

— Ceva de genul ăsta, încuviinţă Mia, spăsită.

— În primul rând, spuse Gabriel, cred că Sconcsul se descurcă perfect de unul singur. În al doilea rând, nu mai suntem prieteni. În al treilea rând, chiar dacă am fi prieteni, dac-aş avea impresia că e implicat în ceva la care noi – şi da, spun „noi", pentru că sunt parte din echipa asta chiar dacă tu crezi că nu sunt –, la care noi lucrăm, nu aş ascunde absolut nimic. Asta crezi tu, de fapt, despre mine, Mia? Şi eu care chiar credeam că suntem...

— Gabriel, spuse Mia, părându-i cu adevărat rău. Bineînţeles că faci parte din echipă. Toată lumea te place şi crede că faci o treabă extraordinar de bună, adică, eşti aici de numai şase luni şi nu ne descurcăm deloc fără tine, OK? Te rog să mă crezi că aşa vedem cu toţii lucrurile.

— Păi, e clar că nu-i aşa.

— OK, te rog să ai răbdare cu mine un moment.

— Spune.

— Apare o filmare ca de nicăieri. Un hacker o găseşte, pur şi simplu din întâmplare. Pe un server pe care nu ni-l poate indica. I-l dă unui fost coleg, care lucrează pentru poliţie. Colegul ăsta nu ştie cum să ia legătura cu el. Adică, dacă ai fi în locul meu, ai cerceta chestia asta, nu-i aşa?

Gabriel căzu pe gânduri în legătură cu situaţia respectivă şi concluzionă că ea avea dreptate.

— Deci? spuse Mia, zâmbindu-i. Suntem în regulă acum? Gata interogatoriul? Totul e în regulă? Acum înţelegi motivul? Gata?

— OK, încuviinţă Gabriel, zâmbind în colţul gurii. Deci, cu cine ai vorbit despre asta?

— Despre ce anume?

— Despre asta. Despre bănuielile tale că nu spuneam adevărul?

— Doar cu Munch, răspunse Mia. Şi el a crezut că mă înşel, asta aşa, ca să ştii şi tu.

— Pe bune?

— Uneori uit să gândesc înainte să vorbesc şi toată lumea de-aici te place. M-am milogit destul de tine?

— Da, bine, spuse Gabriel.

— Grozav, zâmbi Mia. Acum, vreau să vorbim despre motivul pentru care te-am chemat aici. Mi-a dat de urmă.

— Cine?

— Sconcsul.

— Faci mişto de mine? N-are cum. Nu suportă poliţia.

— Nu glumesc, spuse Mia. Eram în bar şi a apărut deodată, pe nepusă masă.

— N-are nicio logică, rosti Gabriel, confuz.

— Nu, chiar e ciudat, nu-i aşa?

— Să ştii.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi spunea nişte lucruri pe care numai tu le poţi desluşi. Vrei s-arunci o privire?

— Desigur, încuviinţă Gabriel.

Capitolul 58

Era mult mai cald acolo, în patul cel nou în care îl lăsaseră să doarmă. Era deja acolo de câteva zile şi tot nu ştia unde se afla sau cine erau acei oameni, dar îi spuseseră că era în siguranţă şi că nu mai trebuia să-i fie frică.

Băieţelul nu îi înţelegea, dar ei îi dăduseră de mâncare, iar el era încântat de asta, pentru că nu mai mâncase de câteva zile.

Străinii păreau drăguţi, dar erau şi destul de proşti. De exemplu, nu-şi dădeau seama că pereţii casei lor erau destul de subţiri, iar el îi auzea vorbind despre el după ce mergea la culcare. Mama lui îi spusese mereu să fie atent la oameni, că nu erau de încredere. Îşi dădea seama în acel moment că avusese dreptate, pentru că străinii ăia îi spuneau un lucru când era în cameră şi altceva când erau de partea cealaltă a peretelui.

„E o nebunie".

„L-a ţinut prizonier în coliba aia timp de zece ani".

„Nu a cunoscut niciodată alţi copii".

„Dumnezeule atotputernic!"

„A stat sub ea o săptămână".

„Murea de foame".

Încercă să înţeleagă despre ce vorbeau; nu era prost, în mod clar vorbeau despre el, dar nu reuşea să înţeleagă tot ce se spunea. Aşa cum nu înţelegea nici de ce mama lui nu era acolo. Oamenii care-şi făcuseră apariţia o luaseră de pe căprior, iar el aştepta cu nerăbdare s-o vadă din nou, dar ea nu părea a fi pregătită sau poate că el trebuia s-o aştepte în acea casă, cu acei străini în care nu putea avea încredere. Erau nişte proşti, dar aveau mâncare bună. Şi era deosebit de încântat de cărţi. Aveau foarte, foarte multe cărţi.

Îi spuseseră că trebuia să stea de vorbă cu un om cu o mustaţă subţire, care lucra drept ceva ce se numea psiholog. Omul cu mustaţa subţire îi spusese că avea voie să mănânce dulciurile din bolul de pe masa dintre ei, probabil ca să-l păcălească, aşa cum făceau oamenii de obicei, dar le mâncă oricum, pentru că erau bune la gust, şi încuviinţase de fiecare dată când fusese nevoit s-o facă atunci când vorbise cu omul.

Bărbatul îi spusese despre ceva ce se numea moarte. Că mama lui se dusese şi că nu avea să se mai întoarcă niciodată. La început, nu-l crezuse, bineînţeles, dar, odată cu trecerea timpului, începuse să-şi dea seama că s-ar fi putut să existe un sâmbure de adevăr în spusele omului, la urma urmei. Pentru că, indiferent cât de mult aştepta şi cât de mult spera că ea avea să fie acolo când el deschidea ochii sub plapumă, dimineaţa, ea nu venea. Deci, locul ăla cu „moartea" trebuia să existe, la urma urmei, iar mama lui avea de

gând să petreacă ceva timp acolo, evident. Nu ştia cât şi nici nu întreba, pentru că, de fiecare dată când deschidea gura, fie în prezenţa femeii care-i aducea mâncare sau în prezenţa bărbatului psiholog cu dulciurile, îl priveau ciudat.

De parcă ar fi fost prost.

Nu o spuneau niciodată în mod direct, dar îşi dădea seama după privirile lor. Aşa că încetase să mai pună întrebări. Învăţase, în schimb, să încuviinţeze. Zâmbea şi încuviinţa, iar lor le plăcea asta. Iar pereţii casei erau foarte subţiri şi, pentru că el devenise foarte priceput în a ascunde tuturor ceea ce simţea, cuvintele din cealaltă parte a peretelui începuseră să se schimbe în momentul în care vorbeau despre el.

„Se descurcă incredibil de bine".

„Ce uşurare!"

„Ce coşmar, îţi închipui? Singur-singurel, cu o mamă dusă cu pluta, într-o colibă, timp de zece ani".

„Dar acum se descurcă foarte bine".

„Ai observat cât e de deştept? Cât de mult citeşte?"

„Ai auzit ce-a spus Nils?"

„Nu, ce-a spus?"

„Despre laptop?"

„Ce-i cu el?"

„La început, nu ştia ce era".

„Pe bune?"

„Adică, nu mai văzuse unul până în acel moment, dar acum îl foloseşte mereu. Nils spune că n-a mai văzut pe cineva care să înveţe ceva atât de repede".

◆

Era deja acolo de un an. Citise toate cărţile din casă de câteva ori, chiar şi pe acelea despre care îi spuseseră că erau cărţi doar pentru oameni mari.

„Nu spuneţi lucruri răutăcioase despre mama mea".

O dată sau de două ori, ceea ce era în el aproape că ieşise la suprafaţă şi îi forţase să-şi retragă cuvintele urâte pe care le spuseseră despre mama lui, dar reuşise să se stăpânească. Deveni foarte bun la asta. Nici nu-şi dădeau seama.

„A, ce drăguţ e!"

„Aşa-i?"

Vocile din spatele peretelui. Şi aşa îşi şi dorea să fie. Nu-i plăceau cuvintele pe care le auzise prin perete în primele nopţi. Îl făcuseră să tremure sub plapumă, deşi îi era destul de cald.

Totuşi, într-un fel, era plăcut să fie acolo.

Mai ales datorită cărţilor.

„Şi a celorlalţi copii”.

La început, nu fusese aşa. Feţele copiilor i se păruseră ciudate, ca şi cele ale adulţilor, dar, odată ce învăţase să îi copieze, să nu fie el însuşi, ci să zâmbească şi să nu le arate ceea ce simţea, lucrurile se îmbunătăţiseră.

Totuşi, laptopul îl fascina mai mult decât orice.

Un om numit Nils i-l arătase pentru prima oară. Micul dreptunghi din plastic care se deschidea şi-i dezvăluia o lume cu totul nouă.

— Chiar nu ai mai văzut niciodată un laptop?

Iar băieţelul o simţise în acel moment, furia dinlăuntrul lui care stătea să iasă, dar reuşise să-şi păstreze faţa lipsită de expresie.

„N-o să vă vină să credeţi ce minte are băiatul ăsta”.

„Uimitor, nu-i aşa? A crescut în condiţiile acelea şi se descurcă atât de bine”.

„Nu, vorbesc serios. Băiatul ăsta parcă-i Beethoven”.

„Nu înţeleg ce vrei să spui”.

„În momentul în care Beethoven a văzut pentru prima oară un pian, a ştiut cum să-l folosească”.

„Poftim?”

„Unii trebuie să înveţe, dar Beethoven n-a făcut decât să se uite la el, s-a aşezat şi a început să cânte. A ştiut imediat ce avea de făcut”.

„Ce tot vorbeşti acolo, Nils?”

„Băiatul ăsta n-a văzut în viaţa lui un calculator. Dar în momentul în care s-a aşezat în faţa lui, parcă din instinct a ştiut cum funcţionează”.

„Mă bucur tare mult că se descurcă atât de bine”.

„Nu, n-ai înţeles ce-am vrut să spun. Băiatul ăsta e excepţional”.

◆

Trecuseră doi ani. Se obişnuise cu toate aromele de dulciuri. Şi, deşi copiii veneau şi plecau, îi făcea plăcere compania lor. Moartea era, evident, o persoană importantă, care avea să-i poarte de grijă mamei lui până când aceasta era pregătită să se întoarcă. Pe măsură ce timpul trecea, ajunsese să considere acel loc aproape ca pe casa lui. Nu se compara cu viaţa pe care o dusese alături de mama lui, bineînţeles, dar era în regulă. Vocile din spatele peretelui spuneau doar lucruri frumoase despre el. Copiii de pe terenul de joacă de la şcoală jucau cu bucurie fotbal cu el sau urcau pe cadrul de căţărat. Se mulţumea să aştepte acolo. Pentru ca moartea să-şi termine treaba cu mama lui. Dormea mai bine noaptea. Se simţea fericit de fiecare dată când se trezea.

Până în momentul în care o maşină oprise în curtea din faţa casei, iar una dintre femeile care aveau grijă de el venise la el.

— Vreau să cunoşti pe cineva.

— Da? răspunsese el, cu un zâmbet pe faţă.

— O să ai o casă nouă.

— Bună, spusese femeia cu părul blond care coborâse din maşina necunoscută.

— Bună, răspunsese el, întinzând mâna şi făcând o plecăciune, aşa cum fusese învăţat că trebuia să facă.

— Pe mine mă cheamă Helene, spusese femeia, zâmbind. Helene Eriksen.

— Ce-ar fi să intrăm cu toţii în casă şi să ne cunoaştem mai bine? întrebase femeia care avea grijă de el.

Aşa făcuseră, intraseră în casă, şi erau chifle crocante pe o farfurie de pe masă, şi suc de dovleac pe care să-l bea el, apoi faţa femeii celei noi devenise serioasă, iar ea pusese mâna pe umărul lui.

— Ne bucurăm foarte mult, chiar foarte mult, că o să faci parte din familia noastră de-acum înainte.

Băiatul nu înţelegea ce se întâmpla, iar fiara din interiorul lui îşi arătă colţii, dar el reuşi să-i zâmbească femeii, cu acea faţă pe care învăţase s-o arate lumii exterioare.

Capitolul 59

Mia Krüger îşi duse ceaşca de cafea înapoi la masă şi luă în drum şi un ziar. Îl răsfoi, dar articolele din el o deprimară, aşa că-l lăsă jos şi încercă să se concentreze pe ceva pozitiv. Cum ar fi gustul cafelei ei cu lapte. Şi faptul că dăduse lovitura din prima încercare. Mereu avea reţineri în a cere ajutorul altor departamente, dar detectivul de la Kripos fusese mai mult decât dispus s-o ajute.

„Poliţia nu are nici cel mai mic indiciu".

„Cine a ucis-o pe Camilla Green?"

De fiecare dată când răsfoia tabloidele, avea sentimentul că era un fel de luptă. Poliţia contra criminalului. Era o copilărie. În primul rând, dacă poliţia nu prindea imediat criminalul, era reprezentată negativ. În al doilea rând – şi asta o scotea poate cel mai tare din sărite –, acea adulaţie faţă de infractori. Indiferent cât de cumplite le erau fărădelegile, rânduri întregi din editoriale erau dedicate lor. Mia mai luă o gură de cafea şi începu să se gândească la faptul că s-ar fi putut ca Munch să aibă dreptate, la urma urmei: dispreţuia reporterii. Pe ea nu o deranjaseră niciodată în trecut. Nici măcar când o luaseră ca şi copoii pe urmele ei după ce-l împuşcase pe Markus Skog

şi fusese forţată să se ascundă într-un hotel din cartierul Majorstuen. Idioţii, oare ei nu vedeau că făceau parte din problemă? Că existau oameni în lume care ar fi făcut orice pentru a avea parte de minutul lor de faimă?

Precum Mark Chapman, care-l împuşcase pe John Lennon.

Doar pentru a-şi vedea numele în ziare.

John Hinckley, care-l împuşcase pe Ronald Reagan într-o încercare de a o impresiona pe actriţa Jodie Foster.

Chiar atât de ignoranţi să fi fost reporterii cu privire la istoria recentă? Chiar nu înţelegeau rolul pe care îl jucau?

„Crimă ritualică nerezolvată".

„Poliţia, păcălită".

Încerca să nu citească titlurile, dar era greu să nu o facă. Lăsase ziarul jos, dar oamenii din jurul ei încă le ţineau pe-ale lor sus, oameni normali care ieşiseră să ia prânzul şi care aveau convingerea de nestrămutat că presa le spunea adevărul.

Mia nu-l mai văzuse niciodată, dar nu era greu de observat; ar fi putut la fel de bine să poarte o pancartă în timp ce intra pe uşa dublă şi o căuta prin încăpere.

„Kripos".

„Unitatea pentru Combaterea Criminalităţii Cibernetice".

Bărbatul la costum încuviinţă când o văzu, se îndreptă direct spre masa ei şi-i strânse mâna.

— Robert Larsen, se prezentă el, aşezându-se.

— Mia Krüger.

— E o plăcere să vă cunosc în sfârşit, zâmbi bărbatul. Şi ce bine pică faptul că ne-aţi sunat tocmai azi.

— De ce?

— Kristian Karisen, răspunse Larsen, zâmbind din nou.

— Adică Sconcsul?

— Da. Sconcsul, spuse detectivul de la Kripos, apoi chemă chelnerul şi arătă spre ceaşca de cafea a Miei pentru a-i transmite că voia şi el acelaşi lucru.

Scoase din servietă un dosar şi-l puse pe masă în faţa ei.

— Trebuie să recunosc c-am fost surprins să primesc apelul dumneavoastră. Îl aveam în vizor de ceva vreme, dar nu ştiam că era vorba despre ceva atât de grav.

— La ce vă referiţi?

— La crimă, răspunse Larsen. Adică, avem foarte multe informaţii despre el, dar nimic care să indice acea direcţie.

— Cum vă spuneam şi la telefon, încă nu ştim foarte multe, zise Mia, dar ne-am gândit c-ar merita să verificăm.

— Am înţeles.

Detectivul de la Kripos zâmbi şi-i făcu un semn cu ochiul.

— Secret de stat, nu?

Miei nu-i plăcea mai nimic la omul ăla, dar se hotărî să nu lase să se vadă asta.

— Aşadar, ce informaţii aveţi?

— Kristian Karisen.

Larsen îşi drese vocea şi deschise dosarul din faţa lui.

— Hacker neetic. Sunteţi familiarizată cu termenul?

Mia încuviinţă. Sconcsul însuşi folosise termenul, aşa că se informase despre el. Erau mai multe tipuri de hackeri. Ea credea că Gabriel era un hacker etic. Adică unul dintre băieţii buni.

— Şi aţi auzit de gruparea Anonymous[20]? Lulz-Sec[21]?

— Am auzit de Anonymous, răspunse Mia.

— Au cam devenit vedete zilele-astea, spuse Larsen, în timp ce chelnerul îi aducea cafeaua. Au venit de pe un forum numit 4chan/b/[22]. Aţi auzit de ăsta?

— Categoric nu, zâmbi Mia, simţind că aşa trebuia să procedeze cu el.

Trebuia să facă pe ignoranta, deşi Gabriel îi explicase unele lucruri pe tema asta. Se părea că omului din faţa ei îi plăcea să se dea în spectacol, iar ei îi păsa doar de conţinutul dosarului de pe masă.

— Vreţi versiunea lungă sau pe cea scurtă? o întrebă Larsen.

— Scurtă, vă rog.

— OK. Site-ul 4 chan. De fapt, nu este decât o gaşcă de tineri tâmpiţi. Nişte inadaptaţi. Până când şi-au dat seama cât de mulţi sunt, de fapt.

Larsen luă o gură de cafea.

— Înţeleg, spuse Mia.

— Da, vorbesc despre nişte oameni care nu sunt în stare să fie-n rândul lumii, îi explică el. Şi care acum deţin puterea. Adică, tipii ăştia, nişte adolescenţi, ar putea avea doar paisprezece, cincisprezece ani, dar pot ţine societatea în loc dacă vor.

— Cum?

---

[20] Grupare anarhistă de hackeri (n.tr.).

[21] Grupare de hackeri neetici, care şi-a asumat responsabilitatea pentru câteva atacuri cibernetice de mare impact asupra unor companii precum Sony şi a unor instituţii precum CIA (n.tr.).

[22] Forum on-line destinat iniţial pasionaţilor de *manga* şi *anime* (n.tr.).

— Trafic aerian, semafoare, bănci, rezerve de apă – serios, în ziua de azi, totul e computerizat; nu mai e nimic scris pe hârtie. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— A, da, înţeleg, încuviinţă Mia.

— DDOS[23].

— Ce?

Bărbatul la costum zâmbi.

— Un atac DDOS. Ştiţi ce este?

— Habar nu am.

Birocratul de la Kripos zâmbi larg din nou. Părea extrem de încântat de ocazia de a perora.

— Practic, este ceea ce se întâmplă în momentul în care hackerii trimit un număr mult prea mare de solicitări către un site, atât de mare, încât nu mai face faţă şi se prăbuşeşte. Au făcut asta cu unele companii mari, care-au fost forţate să îşi dezactiveze temporar site-urile.

— Am înţeles, spuse Mia, aruncând o privire spre dosarul de pe masa din faţa ei. Şi ce legătură are asta cu Sconcsul?

— Îl considerăm pe Kristian Karisen drept unul dintre oamenii de-aici, din Norvegia, care se află în spatele acestor atacuri. FBI-ul ne-a cerut să ne asigurăm că va fi pedepsit pentru ele.

— Aveţi probe concrete?

— Legate de ce anume?

— De faptul că Sconcsul face parte din asta?

— Suntem aproape sută la sută siguri, spuse Larsen, luând încă o gură de cafea.

— Asta înseamnă că nu.

— A, nu, aşteptăm momentul potrivit, zise Larsen.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Trebuie să fiţi conştientă de faptul că oamenii ăştia sunt extrem de pricepuţi în a se ascunde. On-line, mă refer.

— Dar ştiţi deja unde este?

— În realitate?

— Da.

— Bineînţeles. Îl ţinem sub supraveghere de-o grămadă de timp.

— Deci, ştiţi unde locuieşte Sconcsul?

— Am fi cam inutili în slujba noastră dacă n-am şti lucrul ăsta, nu-i aşa?

— Există vreo şansă să aflu şi eu... ei bine...?

---

[23] Distributed Denial of Service, tip de atac cibernetic prin care o serie de sisteme de operare compromise de viruşi atacă o ţintă, fie că e vorba de un site web, un server, un forum, blocând accesul utilizatorilor (n.tr.).

Mia nu apucă să-şi termine propoziţia înainte ca Larsen să ia o foaie de hârtie din dosar şi s-o împingă spre ea.

— Acolo e? întrebă Mia, fixând cu privirea adresa din faţa ei, nevenindu-i să creadă.

Bărbatul la costum încuviinţă.

— Îmi rămâneţi datoare.

Larsen duse ceaşca la gură şi-i făcu din nou cu ochiul.

— Categoric, spuse Mia, forţându-se să zâmbească. Vă mulţumesc.

— Oricând. Mă ţineţi la curent?

— Bineînţeles. Mulţumesc, din nou, zâmbi Mia, goli ceaşca de cafea, ieşi din cafenea cât putu de repede şi-l sună pe Munch.

Capitolul 60

Miriam Munch era în maşină, întorcându-se de la aeroportul Gardermoen, cu Marion în spate. Se simţea vinovată şi nesinceră, dar lucrurile decurseseră mai bine decât se aştepta, mai ales pentru că întârziaseră. Johannes fusese nevoit să alerge ca să treacă de securitate, deci nu avuseseră timp să-şi ia rămas-bun.

— Să nu te pape un rechin, spusese Marion, dându-i tatălui ei o îmbrăţişare mare.

— Promit, zâmbise Johannes şi abia dacă apucase s-o sărute repede pe Miriam.

Îi făcuseră cu mâna, iar un minut mai târziu, Marion păruse tristă să-l vadă plecând, dar, în timp ce stătea în maşină, părea să-şi fi revenit complet. Mai ales pentru că Miriam îşi încălcase una dintre reguli şi îi permisese fetiţei să urmărească un film pe tabletă, în maşină.

Încă mai putea să se răzgândească; nu trebuia să se mai vadă cu Ziggy, putea renunţa la raidul din noaptea următoare; totuşi, deşi avea de ales, era conştientă că era deja prea târziu. Nu vorbise cu Johannes; i-ar fi stricat călătoria, şi nu voia să i-o strice, dar avea să-i spună în momentul în care se întorcea.

Avea să se simtă uşurată din foarte multe puncte de vedere. Sinceritatea. Faptul că nu mai era nevoită să se furişeze. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi o văzu pe drăgălaşa ei fiică râzând de ceva de pe ecran şi simţi încă un junghi de vinovăţie, dar nu-l băgă în seamă.

Marion avea să fie bine.

Miriam era absolut sigură de asta.

— Eu merg la buni? întrebă fetiţa când văzu că maşina oprea în faţa casei albe din Røa.

— Da, încuviinţă Miriam, coborând din maşină şi făcându-i semn cu mâna mamei sale, care le aştepta deja în prag.

— Daaa! exclamă Marion, abia reuşind să stea locului suficient de mult încât să-şi scoată centura.

— A mers totul bine? întrebă Marianne Munch, luând plasa cu hainele de peste noapte de la Miriam.

— Da, am cam întârziat la plecare, dar am reuşit să ajungem la timp.

— Buni, pot să mă uit la televizor, te rog? întrebă Marion, zbughind-o direct în casă fără să aştepte un răspuns.

— Deci, până miercuri? întrebă mama ei, privind-o pe Miriam.

— Da, de ce, te deranjează?

— Sigur că nu. Mă bucur doar că o poţi ajuta pe Julie, spuse mama ei, iar Miriam se simţi din nou puţin vinovată, dar singura ei opţiune era aceea de a minţi; nu îi putea spune mamei ei ce avea de gând să facă, de fapt.

„Un raid ilegal".

„Nu spune nimănui".

O mică minciună nevinovată.

— Dar în afară de asta, e în regulă? N-am mai văzut-o de-un secol.

— Da, dar ştii prea bine cum e ea. Extrem de sensibilă. Are probleme cu băieţii. O să-i treacă.

— Da, ştiu că nu îi e uşor, dar mă bucur că te are pe tine aproape, spuse mama ei, mângâind-o uşor pe obraz. Vrei să-i spui pa-pa lui mami? strigă ea pe hol, iar Marion veni în fugă şi o îmbrăţişă repede.

— Ne vedem miercuri, zâmbi Miriam şi se îndreptă din nou spre maşină.

— S-o pupi din partea mea pe Julie.

Mama ei îi făcu semn cu mâna şi intră din nou în casa albă.

Capitolul 61

Mia Krüger avea cumplita senzaţie că făcuse o greşeală enormă în timp ce stătea lângă Munch în spatele ferestrei camerei de interogatoriu. Tânărul hacker cu părul alb şi negru stătea complet nemişcat. Îi privea. Deşi nu îi vedea, ştia că sunt acolo, şi stătuse aşa, fără să spună absolut nimic, încă de când îl aduseseră, cu mai bine de douăzeci şi patru de ore înainte.

— Tot nimic? întrebă Anette Goli, alăturându-li-se.

— Nu, oftă Mia din greu.

— Tot acelaşi lucru îl spune?

— Exact aceleaşi lucruri, de fiecare dată, zise Munch, scărpinându-se în barbă.

— Tot nu vrea un avocat?

— Nu, spune că nu are nevoie de unul, rosti Mia, privind în urmă spre tânăr, care stătea în continuare perfect nemişcat, fixându-i cu privirea.

— Păi, are dreptate în privinţa asta, spuse Goli, luând un loc.

— N-aţi găsit nimic în calculatoarele lui? întrebă Munch.

— Nu, răspunse Anette. Tocmai am vorbit cu unul dintre tehnicienii noştri şi nu pot găsi nimic. Părea aproape impresionat când mi-a spus.

— În ce sens? întrebă Mia.

— Nu-i nimic acolo, spuse Goli, ridicând braţele a exasperare.

— Ceva tot trebuie să fie, nu? insistă Munch.

— Nu, spuse Goli, clătinând din cap. Totul a dispărut. E tabula rasa.

— Ce vrei să spui?

— Nu e absolut nimic acolo. Şi nu mă refer la faptul că nu e nimic care să-l incrimineze. Pur şi simplu, calculatoarele erau complet goale.

— Ciudat, rosti Munch.

— Am îndrăznit să-l întreb pe Gabriel cum e posibil aşa ceva. Sper că e-n regulă c-am făcut asta. Nu părea să fie tocmai bine dispus – s-a întâmplat ceva?

— E vina mea, spuse Mia. Am fost prea dură cu el. Mi-am cerut scuze. Sper c-o să-i treacă.

— Aşa, spuse Anette. L-ai acuzat că e complice pentru că-l cunoaşte pe Sconcs, dar nu ştie unde e. Asta vrei să-mi spui?

Mia auzea sarcasmul din vocea ei, dar îl ignoră; avea prea multe alte lucruri pe cap.

— O să mă revanşez faţă de Gabriel. Cum spuneam, deja mi-am cerut scuze.

— Bun, zise Anette, expirând adânc. Pentru că povestea asta-i cam trasă de păr, nu-i aşa?

Mia simţea că avocata poliţiei îşi îndreptase privirea spre Munch.

— Ce anume-i tras de păr?

— De ce e el aici, de fapt?

Făcu un gest din cap spre tânărul hacker, care încă nu se mişcase.

— El ne-a adus filmul, spuse Munch.

— Ca să ne-ajute?

— Posibil, rosti Munch. Dar...

— Şi Gabriel ce-a zis? îi întrerupse Mia.

— Legat de ce?

— De faptul că nu e nimic pe calculatoarele pe care le-am găsit acasă la Sconcs.

— A avut cam aceeaşi reacţie ca şi celălalt tehnician, spuse Anette. A fost impresionat.

— Îmi explică şi mie cineva ce se întâmplă aici? întrebă Munch, întorcându-se spre ele. Ştiu că sunt din altă epocă şi-mi pare rău că trebuie să-mi daţi totul mură-n gură, dar de ce nu mai era nimic pe calculatoarele lui? Şi de ce ăstora de la IT li se părea atât de impresionant?

— E impresionant pentru că ăia-s nişte tocilari, spuse Mia, fără să-şi ia ochii de la camera de alături. În mod evident, Sconcsul s-a pregătit. În cazul în care avea loc un raid, aşa cum am făcut noi, pregătise un sistem care să şteargă toate informaţiile.

— Şi asta e ceva impresionant pentru că...? întrebă Munch, încă părând confuz.

— Pentru că nu e uşor, răspunse Anette.

— OK, spuse Munch. Şi ce avem? Ce urmează?

— Nu avem nimic, răspunse Anette Goli. Avem doar o teorie, continuă ea, privind-o oarecum stânjenită pe Mia. Şi faptul că el ne-a adus filmul.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Munch.

— Ce vrei să spui cu asta? rosti Goli.

— Adică, noi cât îl putem ţine? Ce facem cu el mai departe?

— Nu există niciun dubiu asupra faptului că-şi cunoaşte drepturile, spuse Goli, oftând şi aruncându-i o privire tânărului hacker. Dac-am înţeles eu bine, şi-a dat numai numele, data naşterii şi adresa.

Mia încuviinţă.

— De câteva ori.

Era rândul lui Munch să ofteze.

— Şi, după cum ştiţi, potrivit legii, doar asta i se cere să facă. Tânărul ăsta ştie exact în ce situaţie ne aflăm. După patru ore, trebuie să-l punem sub acuzare, pe urmă avem douăzeci şi patru de ore la dispoziţie ca să găsim un judecător care să depună o cerere de plasare în custodie...

— Ştim cum să ne facem treaba, o întrerupse Mia, cam nerăbdătoare.

— L-am arestat într-o zi de duminică, spuse Anette Goli, ignorând-o, care nu e o zi lucrătoare. Ar fi trebuit să-l punem sub acuzare, ceea ce nu am făcut ieri, pentru că nu-l putem acuza decât de faptul că ne ajută, fapt care, ultima oară când am verificat, nu constituia o infracţiune. În momentul de faţă, noi suntem cei care încalcă legea. Cu fiecare minut care trece.

Anette îşi ciocăni uşor încheietura mâinii pentru a sublinia ceea ce spusese, iar Mia se simţi şi mai iritată, deşi ştia perfect că avocata poliţiei avea dreptate.

— Deci, nu o să-l punem sub acuzare?

Munch îi aruncă o privire Miei.

— Nu avem de ce să-l acuzăm.

— Obstrucţionarea justiţiei? sugeră Mia.

— Cum?

— A spus c-a găsit filmul pe un server dintr-o librărie care vinde cărţi la mâna a doua, de pe strada Ullevålsveien, pe care Gronlie a verificat-o şi nu există.

— Şi când a făcut suspectul această declaraţie falsă?

Goli abordase tonul de avocată.

— Deja ştii asta, spuse Mia. La bar.

— Deci, suspectul era în stare de ebrietate în momentul în care a vorbit cu tine? În momentul în care a vorbit cu un ofiţer de poliţie, aflat la rândul său sub influenţa alcoolului? Fără prezenţa unui avocat? Vreau să vă spun, onorată instanţă, că inculpatul este abstinent şi nu bea în mod obişnuit, iar în seara aceea, clientul meu...

— Bine, bine, spuse Munch, ridicând mâinile.

— Ce-ai spus mai înainte? întrebă Mia.

— Nu-l putem acuza de nimic, repetă Anette.

— Nu, înainte de asta. Că nu bea alcool – de unde ştii treaba asta?

— Mi-a spus Gabriel.

— Dar de ce...

Mia îl privi fix pe tânărul hacker.

— Se simţea prost în legătură cu ceva, murmură ea.

— Ce? întrebă Munch.

— Dacă nu obişnuieşte să bea, de ce m-a căutat? De ce a băut în noaptea aia? În mod sigur se simţea vinovat în legătură cu ceva.

— Trebuie să-l eliberăm, îi îndemnă avocata poliţiei. Astea-s prostii. E aici doar pentru că Mia a avut o bănuială. Adică, serios. Ştiu că eşti genială, Mia, dar pe bune? Holger? E ilegal să-l ţinem aici. Dacă vrea să ne dea în judecată, are temei legal.

— Ăia de la Kripos ce-au zis? ceru să ştie Munch.

— Nici ei n-au aflat nimic. E pe lista lor, atât. Adică, dac-ar fi reuşit să-l aresteze cu vreun motiv, cred c-ar fi făcut-o demult.

— Eşti sigură de asta? Că nu bea de obicei? întrebă Mia, fără s-o privească pe Anette.

— Gabriel mi-a spus, zise avocata. De ce ar minţi?

Îl privi din nou pe Munch şi ridică braţele.

— Adică, pentru numele lui Dumnezeu, băiatul ăsta a venit la noi cu un film pe care l-a găsit, ne-a ajutat cu ancheta, stă acolo de mult prea mult

timp, nu avem de ce să-l acuzăm. Nici cei de la Kripos nu au nimic împotriva lui. Băiatul e curat.

— Dă-mi cinci minute, spuse Mia.

— Holger? încercă Anette să pledeze în faţa lui. Nu avem niciun temei pentru care să...

Mia nu mai auzi încheierea frazei, pentru că ieşise deja din încăpere. Deschise uşa camerei de interogatoriu, unde Sconcsul stătea cu mâinile în poală, cu spatele la fel de drept ca în momentul în care-l aduseseră.

— Salut, spuse Mia, aşezându-se pe scaunul din faţa lui.

Sconcsul îi aruncă o privire.

— Nu porneşti reportofonul? Ora 18.05. Interogatoriu reluat. Mia Krüger este prezentă în încăpere...

— Nu, spuse Mia, încrucişându-şi braţele pe masă şi sprijinindu-şi capul de ele.

— Numele meu este Kristian Karisen, repetă mecanic tânărul hacker. M-am născut pe 5 aprilie 1989. Adresa mea curentă este...

— Ştiu, Sconcsule, ne-ai spus lucrurile astea. Înţelegem. Ştii cum funcţionează toate astea, cu drepturile tale şi cu tot.

Mia se lăsă pe spate în scaun şi-l privi. Hackerul cu părul alb şi negru îi întâlni privirea, dar rămase nemişcat.

— Ascultă...

— Numele meu este Kristian Karisen... începu el din nou, dar Mia îl întrerupse.

— OK, Sconcsule, am greşit? E în regulă? Am greşit.

Hackerul stătea în continuare perfect nemişcat, iar Mia nu spuse nici ea nimic. Avea o presimţire în legătură cu ceva, dar nu-şi putea da seama cu ce anume.

El venise la ea.

O căutase la Lorry.

Băuse alcool, deşi nu obişnuia să bea.

— Nu se pune dacă nu porneşti reportofonul, spuse Sconcsul. Asta dacă nu cumva înregistrează ăia de-alături, dar nu ajută la nimic, pentru că, din câte ştiu, persoana intervievată...

— OK, Sconcsule, îl întrerupse din nou Mia, ducându-şi mâna la cap. Nu o să te-acuzăm de nimic. Nu avem de ce să te acuzăm. După părerea colegei mele de-acolo – făcu un gest către fereastra din spatele ei –, tu eşti un erou. Ne-ai ajutat cu ancheta, ne-ai dat informaţii pe care nu le-am fi găsit niciodată fără tine, OK?

Tânărul din faţa ei stătea în continuare complet nemişcat, nedezlipindu-şi privirea de la ea.

— E greşeala mea, OK, Sconcsule? Putem s-o lăsăm aşa?

— Numele meu este Kristian Karisen...

Mia îl întrerupse din nou.

— Am spus deja că am făcut o greşeală. Îmi pare rău, OK? Uneori – ei bine, destul de des –, chestia asta nu funcţionează, rosti Mia apăsându-şi tâmpla cu degetul şi zâmbind în colţul gurii. Azi, am reuşit deja să fac un tânăr de care îmi place foarte mult, un coleg care e incredibil de dedicat şi de muncitor, să se simtă ca un rahat, şi da, a fost, din nou, vina mea, dar pur şi simplu...

Mia tăcu.

— Trebuie să porneşti reportofonul, spuse Sconcsul.

— La asta m-am tot gândit şi eu, zise Mia. Şi nu e nevoie să spui nimic. Dar ai răbdare cu mine un pic. Poţi să faci treaba asta?

Sconcsul o fixă cu privirea, fără să mişte un muşchi.

— Asta e viaţa mea, OK, pot să-ţi vorbesc puţin despre ea? întrebă Mia. Găsim o fată dezbrăcată în pădure. A fost omorâtă. Cineva a strangulat-o. Cineva a pus-o pe un pat din pene. Într-o pentagramă din lumânări. O tânără. O fiinţă umană. Şi mă bântuie. Nu pot să dorm. Înţelegi, Sconcsule? Asta e viaţa mea. Asta e slujba mea. Să mă asigur că nenorocitul ăla dement care are impresia că poate lua o fată tânără şi frumoasă ca ea şi face cu ea ce crede el de cuviinţă îşi primeşte pedeapsa binemeritată. Aşa mă simt din momentul în care mă trezesc dimineaţa până când mă culc noaptea. Înţelegi?

Mia aproape că auzea ce gândea, probabil, Munch, de după peretele din spatele ei, şi se aştepta ca el să intervină în orice moment, dar nu o mai interesa. Chiar dacă nu aveau de ce să-l acuze pe Sconcs. Chiar dacă legea era de partea lui. Era ceva ce nu le spunea.

Mia ridică privirea spre tânărul hacker şi văzu că expresia de gheaţă pe care o avusese în ultimele douăzeci şi patru de ore începea să se îmblânzească.

— Trebuie să porneşti reportofonul dacă... spuse Sconcsul, dar nu apucă să-şi termine fraza.

— OK, continuă Mia. Nu cred c-ai făcut-o tu. Nu te putem acuza de nimic, iar băieţii de la IT te cred un tip dat naibii, pentru c-ai reuşit să ştergi absolut tot ce era în calculatoarele tale când au vrut să se uite în ele – nu că mi-ar păsa mie câtuşi de puţin de chestia asta. Bravo ţie: eşti cel mai bun hacker din lume, sau ce-oi vrea să fii. Nu-mi pasă absolut deloc.

Tânărul din faţa ei stătea foarte liniştit.

— Asta cred eu, continuă Mia. Nu ai avut absolut nimic de-a face cu asta. N-ai face niciodată aşa ceva, n-ai face cuiva atât de mult rău. Normal că n-ai face.

Sconcsul tot nu spuse nimic.

— Totuşi, spuse Mia, cred că ai mustrări de conştiinţă în legătură cu ceva. De-asta ai venit să mă cauţi. Mi-am pus întrebări în legătură cu asta când eram la Lorry, de ce un tânăr ca tine s-a îmbătat atât de rău într-un timp atât de scurt, şi acum am aflat că tu nu obişnuieşti să bei. Deci, iată teoria mea.

Hackerul din faţa ei tăcu în continuare, dar expresia de pe faţa lui se schimbase.

— Aşa c-ai venit la mine, continuă Mia, şi la început nu mi-am dat seama cum m-ai găsit, dar pe urmă am văzut cât de simplu era, de fapt. Toată lumea din unitatea mea are telefoane dotate cu GPS şi toate alea – ţi-a fost uşor să ne spargi sistemul şi să ne găseşti pe toţi. Dar de ce să te-mbeţi de nu mai ştii de tine dacă aveai ceva important să-mi spui?

Tânărul păstră tăcerea.

— Eu cred cam aşa, continuă Mia. Cred că tu ai găsit filmul ăsta şi ţi-a provocat la fel de multă silă ca şi nouă în momentul în care l-am văzut. Totuşi, după aceea...

Făcu o pauză şi-l privi, dându-şi seama că-n ochii lui nu se mai citea atât de multă asprime ca înainte.

— După aceea, ţi-ai dat seama că eşti oarecum implicat. Nu spun că eşti complice. Sau că ştiai că eşti plătit să faci ceva ce avea să fie folosit la comiterea unei infracţiuni. Şi nici nu ştiu cum mama dracului le spune – JavaScript, programare Flash; ce Dumnezeu, abia mă descurc cu propriul e-mail dar tu ştii, nu-i aşa? Tu eşti cel mai bun. Inginerii noştri îţi cântă osanale, atât de strălucit eşti. În urmă cu un timp, cineva – şi pun pariu că ştii cum îl cheamă – te-a plătit pentru a crea ceva. Pentru a concepe un program, pentru a scrie un cod care să-i permită să transmită imagini live, la nivel global, pe acea parte a internetului despre care eu nu ştiu nimic. Şi de asta ţi-ai dat tu seama. De faptul că, fără să ştii, ai fost părtaş la o infracţiune gravă. Aşa că te-ai îmbătat, lucru pe care nu-l faci niciodată, şi ai venit la mine. Tu, care nu suporţi autorităţile. Nu ţi-ar trece niciodată prin cap să ajuţi poliţia. Şi totuşi, m-ai găsit, şi aveai de gând să-mi spui, nu? Că ai făcut ceva pentru un client anonim? Că ai fost plătit, dar că acel client s-a folosit de tine. Şi de-asta ai venit la mine. Sunt pe-aproape, Sconcsule? De-asta mi-ai dat de urmă?

Tânărul cu părul alb şi negru o privi cu o expresie pe care ea nu o putea pricepe întru totul.

— Numele meu este Kristian Karisen, spuse Sconcsul, fixând masa cu privirea. Data naşterii mele este 5 aprilie 1989. Adresa mea curentă este...

Uşa din spatele lui se deschise, iar Munch intră în camera de interogatoriu.

— Eşti liber să pleci. Nu te acuzăm de nimic şi îmi pare rău că te-am ţinut aici mai mult timp decât ar fi trebuit. Dacă ne poţi ajuta în orice alt mod, ţi-am fi foarte recunoscători. Ştii unde să ne găseşti.

Mia îl văzu pe tânărul hacker ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. În timp ce părăsea încăperea, se opri pentru un moment şi o privi şi, pentru o fracţiune de secundă, ea crezu că el avea să spună ceva, dar apoi închise gura şi plecă.

— Mia? spuse Munch, privind-o. Putem schimba o vorbă?

Tânăra se ridică încet de pe scaun şi ieşi după şeful ei din camera de interogatoriu.

ŞAPTE

Capitolul 62

Mia urcă în maşină imediat ce se trezi, dar nu se lumină de ziuă înainte să ajungă la cimitir. Ar fi trebuit să fie la şedinţa de informare, dar îşi luase liber, iar Munch i-l acordase cu bucurie. Nu ceruse decât câteva ore, dar Munch îi spusese clar că putea să-şi ia liber cât de mult avea nevoie. Comportamentul ei din ziua precedentă nu făcuse decât să confirme părerea indulgentului ei şef, conform căreia ea nu se simţea bine. Că nu ar fi trebuit să se întoarcă la lucru.

Mia coborî din maşină, luă florile de pe bancheta din spate şi se îndreptă încet către morminte. Îngriji mai întâi mormântul bunicii sale. Apoi pe cel al părinţilor săi. Păstră cel mai mare buchet pentru ultimul şi se opri în faţa pietrei cenuşii cu aceeaşi durere profundă pe care o simţea de fiecare dată când mergea acolo.

„Sigrid Krüger".

„Soră, prietenă şi fiică".

„Născută 11 noiembrie 1979. Decedată 18 aprilie 2002".

Trecuseră mai bine de 10 ani, dar încă o apăsa atât de tare, încât nu-şi mai dorea să trăiască. Oamenii spuneau că durerea jelaniei ei avea să treacă, să se diminueze. Că timpul vindeca totul. Dar nu şi pentru ea. Mia Krüger resimţea pierderea surorii sale la fel de puternic în acel moment ca şi în ziua în care cadavrul ei fusese descoperit în acel beci jegos din Tøyen.

Mia înlătură florile care fuseseră veştejite de ger şi puse buchetul nou într-o vază în faţa pietrei funerare. Îngenunche pentru a da la o parte frunzele şi ramurile, iar iarba era rece la atingere. Iarna venise prea devreme şi avea să fie şi mai rea. Şi mai întunecată. Ca gândurile ei. Poate că avea să le fie mai bine fără ea. Membrilor echipei. La urma urmei, se hotărâse, nu? Să lase toate astea în urmă.

Abia dacă mai simţea că e om, oricum, deci, de ce să nu renunţe? Mintea şi corpul ei funcţionau pe stimulente artificiale: alcool, pastile; deschisese din nou cutia cu pastile în noaptea precedentă şi-şi lăsase micii prieteni albi s-o legene înainte să adoarmă; fusese extenuată după interogatoriu. Simţea ghimpi ascuţiţi în tot corpul. Anette Goli îi vorbise de sus şi clătinase din cap

– „cred că e nevoie să mergi din nou la psihoterapeutul tău” –, până şi Holger mormăise-n barbă şi o lăsase să stea singură pe coridor.

„Da, desigur. Poţi să-ţi iei timp liber, Mia”.

„Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie”.

Aşadar, clacase. Acasă, în apartamentul ei. Renunţase să mai încerce să se comporte ca un om obişnuit. Să fie pozitivă. Să se lase de pastile. La naiba, nu. Fusese tentată să încheie socotelile cu viaţa chiar în acel loc şi în acel moment, dar nu avusese destule pastile, înghiţise cea mai mare parte din ele în acea după-amiază în care Holger bătuse pe neaşteptate la uşa ei şi nu reuşise să-şi facă rost de mai multe. Avea destule încât să cadă lată, să-şi facă ghimpii din corp să nu o mai doară; se ghemuise sub o pătură pe balcon şi lăsase luminile oraşului să-i danseze în faţa ochilor până când ajunseră atât de înceţoşate, încât ea nu-şi mai dădea seama dacă visa sau nu. Intrase cu paşi împleticiţi, se chircise sub pătură, cu obrajii roşii, îi era frig pe dinafară, dar cald pe dinăuntru, iar ultimul ei gând înainte de a dispărea fu:

„Vin, Sigrid”.

Şi totuşi, până la urmă, se trezise, într-o cameră întunecoasă şi singuratică, şi nu mai putea suporta. Gata cu singurătatea. Îşi dorea să fie cu ei. Acolo era locul ei.

Mia se ridică şi privi mormântul din faţa ei. Avea să zacă lângă sora ei. Zâmbi uşor; era un gând care nu-i mai trecuse prin cap, dar o liniştea. Părinţii ei erau în acelaşi mormânt, desigur. Ce proastă fusese. Trebuia să zacă lângă Sigrid. Aşa se cuvenea.

„Sigrid şi Mia Krüger”.

„Albă-ca-Zăpada şi Frumoasa Adormită. Născute 11 noiembrie 1979. Împreună pe vecie”.

— Ce medicamente iei la ora actuală?

Psihoterapeutul ei. Mattias Wang. Una dintre multele întrebări la care nu era deloc interesată să-i răspundă.

— Sunt medicamente noi care cred că ţi-ar fi de ajutor, te-ar face să te simţi un pic mai bine. Dacă iei în considerare această variantă, la asta mă refer.

Nu era deloc interesată de ideea de a se simţi mai bine. Chiar nu înţelegeau? Voia să dispară, acela-i era scopul. Şi se hotărâse deja. Să lase lumea în urmă. Găsise locul perfect. Hitra. O insulă pe mare, unde cerul părea a se întinde la nesfârşit. Apoi Munch îşi făcuse apariţia şi o adusese înapoi. Iar ea rezolvase cazul. Dar tot nu era liberă. Fusese suspendată, dar se agăţase de convingerea că noua ei familie erau colegii ei, iar dacă avea să reuşească să se întoarcă la muncă, totul avea să fie în regulă. Doar că nu fusese aşa.

Era clar, nu?

Nu doar pentru ea, ci şi pentru ceilalţi.

Privirea pe care i-o aruncase Anette. Ochii lui Munch în timp ce-i spunea că-şi poate lua cât timp liber avea nevoie.

Mia îşi trase mai tare căciula din lână peste urechi şi rămase în faţa mormântului cu o seninătate pe care nu o mai simţise de multă vreme.

„Hai, Mia, hai".

Acasă. Un fel de casă. Îi era din ce în ce mai clar, în timp ce stătea în faţa pietrei acoperite de chiciură. Trebuia să termine cu asta. Încercase, dar nu mai era în stare să-şi facă datoria. Îşi ieşise din mână. Îşi pierduse abilitatea de a-i ajuta pe ceilalţi. De a intra în minţile acelor bolnavi. Fusese suspendată. Doar pentru a suferi de una singură în fiecare noapte, într-un apartament rece dintr-un oraş rece; nu mai avea nevoie de aşa ceva. Se puteau descurca şi fără ea.

„Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie".

Aveau să-i simtă lipsa? Da, poate, dar ce conta? La ce ajuta? Rezolvarea cazului avea să folosească la ceva? Aveau s-apară mereu noi cazuri. O aduseseră de pe liniştita insulă Hitra pentru a-i ajuta, iar ea făcuse asta. Doar că povestea nu se încheiase, nu-i aşa? Aveau noi dovezi de cruzime. Mia Krüger îşi câştiga existenţa cu ajutorul minţii ei; pătrunderea în acea beznă făcuse întotdeauna parte din fiinţa ei.

Mia înjură în barbă. Detesta sentimentul care o copleşise. Slăbiciunea aceea. Nu-i stătea în fire. Făcuse o greşeală cu hackerul. Cu Sconcsul. Păruse o idioată în faţa celorlalţi.

„Sigrid şi Mia Krüger".

„Născute 11 noiembrie 1979".

O nouă piatră funerară. Trebuia neapărat să se ocupe de asta. Să se asigure că avea să pună cuvintele potrivite pe ea.

„Împreună pe vecie".

Ea se ocupase de toate cele trei pietre funerare. Patru înmormântări. Pentru toată familia, toţi cei dragi, ea se ocupase de toate. Ştia exact pe cine să sune ca să obţină piatra pe care şi-o dorea.

Mia îşi scoase mobilul din buzunar cu degete îngheţate şi înţepenite chiar în momentul în care începu să sune, afişând un număr necunoscut, iar ea răspunse din reflex:

— Da?

O voce necunoscută răsună de la celălalt capăt al liniei, iar Mia fu nevoită să se concentreze pentru a înţelege ce spunea apelanta. Era o femeie bătrână.

— Numele meu este Ruth Lie, zise femeia. Vorbesc cu Mia Krüger?

— Da?

— Lucrez la Muzeul de Istorie Naturală din Tøyen, spuse vocea. Am înţeles că doreaţi să vă sun, nu-i aşa?

— Ruth şi mai cum? întrebă Mia, regretând că acceptase apelul.

— Lie, continuă vocea. De la Muzeul de Istorie Naturală. Custodele nostru, Olsen, mi-a dat cartea dumneavoastră de vizită. Parcă aveaţi nişte întrebări legate de o vizită şcolară, nu?

Creierul ei începu să intre încet în funcţiune şi îşi aminti în sfârşit: secretara lui Tor Olsen. De la Grădinile Botanice.

— Da, sigur, bună ziua, spuse Mia. Cu ce vă pot ajuta?

— O avem, zise Ruth, care părea mai răsărită decât şeful ei.

— Ce anume aveţi? întrebă Mia.

— Vorbesc cu persoana potrivită? întrebă vocea de la telefon. Mia Krüger?

Femeia plecă de lângă telefon un moment, ca şi cum ar fi vrut să confirme informaţiile trecute pe cartea de vizită pe care Mia i-o lăsase custodelui.

— Da, eu sunt, îşi drese Mia vocea.

— Căutaţi o listă cu toate şcolile care ne-au vizitat recent?

— Da, despre asta e vorba, spuse Mia, reuşind să se adune.

— O am chiar aici, în faţa mea, continuă vocea. Vă interesează ceva anume?

— Azilul Hurumlandet, spuse Mia, începând să-şi revină.

— Ah, adică Helene, ciripi femeia.

— V-au vizitat?

— Da, în fiecare an vin aici. Nu sunt ca toate celelalte şcoli, nu-i aşa, dar ea se descurcă excelent cu ei, iar vizitele lor îmi fac mereu mare plăcere. Ştiţi, tinerii de-acolo, cu toate prin câte-au trecut şi tot ce-a realizat împreună cu ei. Mă bucur atât de mult de fiecare dată când mă sună!

— Deci, v-au vizitat?

— Da, în fiecare vară, spuse Ruth Lie. Grădinile noastre – dumneavoastră aţi fost aici?

— Da, am fost acolo. Când v-au vizitat ultima oară?

— Pe 3 august, spuse femeia de la telefon. În fiecare an. De fiecare dată vin la începutul lui august. Olsen a spus c-aţi întrebat de înregistrările de pe camerele de supraveghere. E vorba de acea spargere, nu-i aşa?

— Da, spuse Mia. De bufniţele furate.

— Mă bucur foarte mult că-i pasă cuiva, continuă vocea de la telefon. Ştiţi şi dumneavoastră cum sunt poliţiştii. Cu spargerile şi jafurile, parcă poate scăpa lumea nepedepsită cu orice în ziua de azi.

— Vă înţeleg perfect, spuse Mia, reuşind să urmărească firul conversaţiei. Aşadar? Ce aveţi?

— Imagini cu toată lumea care vizitează muzeul. Nu avem înregistrări din timpul nopţii – bugetul nostru nu acoperă şi aşa ceva –, dar avem înregistrări cu toată lumea care ne vizitează în timpul programului.

— Inclusiv cu grupul de la Azilul Hurumlandet?

— Desigur, spuse vocea de la telefon. Credeţi c-ar fi putut fi vorba de unul dintre ei?

— Poftiţi?

Urmă o pauză, ca şi cum posesoarei vocii de la telefon tot nu i-ar fi venit să creadă că stătea de vorbă cu persoana potrivită.

— Să fi fost cineva din grupul lui Helene? Cel sau cea care-a furat bufniţele?

— Încă nu ştim asta, spuse Mia, reuşind din nou să se adune.

— Chiar sper să nu fi fost, dar cine ştie? Nu sunt nişte elevi obişnuiţi, nu-i aşa?

— Nu, murmură Mia.

— Deci, vreţi să v-o trimit?

Mia Krüger simţi nevoia puternică de a încheia apelul. Voia să oprească sunetul lumii reale, care o asalta în ureche. Puteau să se ducă la naiba cu toţii. Se hotărâse, iar ei o convinseseră să revină. Făcuse ce avusese de făcut. Vorbise cu psihologul, dar nu ca să se facă bine pentru ea, ci pentru ca ei să o poată folosi în propriile scopuri.

— Alo? rosti din nou vocea de la telefon.

— Ar fi minunat dacă aţi trimite lista, spuse Mia. Dar nu mi-o trimiteţi mie, ci lui Ludvig Gronlie, colegul meu.

— Desigur, zise Ruth Lie. Aveţi adresa lui de e-mail?

Mia găsi în telefon datele de contact ale lui Gronlie şi i le oferi femeii de la celălalt capăt al firului.

— Minunat. Le voi trimite imediat ce voi discuta cu tehnicianul nostru. El are imaginile.

— Bun, rosti Mia. Vă mulţumesc mult.

— Mă bucur că pot fi de ajutor, spuse vocea de la telefon, apoi dispăru.

Mia Krüger simţi un impuls puternic de a închide pur şi simplu telefonul. Oricum, nu era nevoie să-l aibă pornit. Nu era nevoie să păstreze legătura cu restul lumii. Se săturase. Se săturase până peste cap de toate.

„Împreună pe vecie".

Apăsă cu degetul pe partea superioară a telefonului mobil, având de gând să-l ţină acolo – o ultimă apăsare şi avea să se facă negru –, când începu din nou să sune.

Privi fix ecranul.

„Curry".

Mia apăsă pe „ignorare", dar degeaba; numele lui apăru din nou câteva secunde mai târziu.

— Da? oftă ea în timp ce răspundea la telefon.

— Unde eşti? întrebă Curry; părea agitat şi cu răsuflarea tăiată, ca şi cum ar fi alergat la maraton.

— În Åsgårdstrand, răspunse ea, distrată.

— De ce n-ai fost la şedinţă?

Mia nu răspunse. Curry continuă să vorbească, pur şi simplu.

— Tocmai am primit un apel de la Sunniva. Trebuie să vii aici.

Mia clătină din cap. Curry şi Sunniva. Probleme în paradis. Pe Mia nu o mai interesa aşa ceva.

— Ascultă... începu ea, dar el nu voia să tacă din gură.

— Nu, nu e vorba despre ceea ce crezi tu, spuse el, ca şi cum ar fi putut să-i citească gândurile. De zile întregi mă tot sună, doar că eu nu i-am răspuns pentru că...

Două ciori stăteau într-un copac. Mia le urmări în timp ce vocea lui Curry îi bâzâia în ureche. Păreau foarte liniştite în timp ce stăteau acolo. Două păsări într-un copac dintr-un cimitir. În curând aveau să fie două fete în acelaşi mormânt, dedesubtul lor. Zâmbi pentru sine, în timp ce păsările îşi luau zborul spre soarele palid de octombrie.

— Ce? izbucni ea în timp ce veştile lui Curry îi intrau în minte.

— Ştiu, spuse Curry, entuziasmat. Pare-o nebunie, dar nu am motive să nu o cred, nu are niciun motiv să mintă. O cunosc bine, n-ar fi în stare să...

— Mai spune-mi o dată, îl întrerupse Mia, simţind cum începea să se trezească.

— Există un vicar, un pacient de la ospiciu, care spune că îi cunoaşte de când erau mici, gâfâi Curry, de undeva din depărtare. Helene Eriksen. Are un frate.

Bătea câmpii. Abia dacă era în stare să scoată cuvintele în ordine.

— A vrut să-şi mărturisească păcatele. Cred că-i pe moarte. A zis ceva cum că n-ar ajunge-n rai dacă nu pune lucrurile în ordine.

— Helene Eriksen are un frate care e pe moarte?

— Nu, nu fratele ei, vicarul. Auzi, ce-ar fi să vii încoace? Ne-aşteaptă sus şi nu vreau să mă întâlnesc cu ea de unul singur, ştii... E ceva cu nu ştiu ce sectă de prin Australia. Bărbatul a luat nişte bani. Vrea să se căiască pentru păcatele lui.

— Curry, spuse Mia, încercând să-şi calmeze colegul, însă acesta refuza să se potolească.

— A venit acasă bolnav.

— Vicarul?

— Nu, fratele ei. E bolnav la cap.

— Curry.

— Ne aşteaptă acum, au cerut să venim...

— Curry, spuse Mia pe un ton sever, reuşind, în sfârşit, să facă bulldogul să tacă.

— Da?

— N-am auzit destule poveşti de genul ăsta până acum?

— Ce?

Curry era confuz.

— Cu oameni oarecare ce mărturisesc că ei au omorât-o.

— Ce vrei să spui?

Mia oftă din greu. Regreta că acceptase apelul. Că nu-şi închisese telefonul.

— Fuglesang şi casca lui pentru bicicletă. Dumnezeu mai ştie câţi alţii au sunat. Nu ştiu de ce, dar, în cazuri ca ăsta, mulţi oameni sunt copleşiţi de dorinţa de a-şi mărturisi păcatele. Doar ştii lucrul ăsta, nu? Şi cine zici că era de data asta? Un vicar aflat pe patul de moarte? Băi, mă...

— Ştia nişte chestii, continuă Curry, dar Mia simţea cum se îndepărtează din nou de el.

Nu. Ajungea. Nu mai voia.

— Cred că li s-au dat bani, spuse Curry, refuzând să se dea bătut. Când au venit acasă. Un fel de compensaţie. Helene Eriksen a deschis azilul, iar fratele ei a cumpărat un magazin alimentar când s-a recuperat.

Mia asculta doar pe jumătate. Ciorile dispăruseră, iar cimitirul i se întindea în faţă, complet cufundat în tăcere.

— Vorbeşte cu Munch, oftă ea.

— E într-o dispoziţie a dracului de proastă. V-aţi certat?

— Ascultă, Curry, începu Mia, dar nu găsi energia necesară pentru a continua.

— Pare o treabă serioasă, spuse Curry, refuzând să dea înapoi. Sunniva a sunat şi a vorbit zece minute fără pauză. Adică până şi faptul că m-a sunat...

Îi mai veni ceva în minte în timp ce Curry continua să-i trăncănească în ureche.

— Ce spuneai? întrebă Mia, implicându-se cu totul în discuţie.

— Că trebuie să verificăm...

— Nu, nu asta. Despre Helene Eriksen. Că are un frate.

— Da, avea un magazin în zonă, dar...

„Jim Fuglesang".

— Adică, de ce m-ar fi sunat, ştii doar că nu vrea să discute cu mine, deci...

„Duba albă din curte".

— În orice caz, merită investigată chestia asta cu vicarul. Adică nu-i ca şi cum am mai avea foarte multe de...

„Ochii aflaţi deasupra bărbii".

„La dracu-n praznic".

„Livra cumpărături".

„În faţa colibei care-i dăduse fiori".

— Găseşte-l pe Munch, spuse ea, şi începu să alerge pe cărarea pietruită.

„Logoul din partea laterală a dubei".

„Hurumlandet Supermarket".

— Poftim?

— Vezi cum reuşeşti să dai de Holger. Spune-i că ne vedem acolo.

— Crezi că ar putea fi ceva de chestia asta?

Mia scotoci după chei în buzunar.

— Unde lucrează ea?

— La Ospiciul Sf. Elena, e un spital privat, care...

— Trimite-mi adresa printr-un mesaj, spuse Mia, urcând în maşină.

— Ce vrei să spui? Vii încoace?

— Sunt pe drum. Ia legătura cu Munch. Acum.

Mia încheie apelul, băgă cheia în contact şi auzi roţile învârtindu-se pe pietriş în timp ce călca acceleraţia şi cimitirul se făcea nevăzut în oglinda retrovizoare.

Capitolul 63

Isabella Jung stătea în pat, simţind fluturaşi în stomac. Încă nu era momentul, dar avea să vină în curând. Se îmbrăcase frumos. Renunţase la blugii rupţi; în ziua aceea, purta o rochie, se machiase, petrecuse ore întregi în faţa oglinzii – poate că nu avea vreo importanţă felul în care arăta, dar tot se hotărâse să se îmbrace frumos. Să-şi aranjeze părul. Zâmbi în timp ce făcea o piruetă.

„Vrei, te rog, să ne întâlnim? În secret".

„Doar tu şi cu mine".

„La ora 4.00, în spatele ascunzătorii".

„Eşti tu, oare, aleasa mea?"

Fetei de cincisprezece ani nu-i venea să-şi creadă norocului. Toată acea poveste era aproape ca un vis. Toţi acei ani. Mai întâi, în comuna

Hammerfest cu mama ei. Apoi cu toate acele familii străine în care nu avea ce căuta. Mica voce din adâncul minţii ei îi şoptea:

„Într-o bună zi, Isabella".

„Într-o bună zi".

„Totul va fi bine, în cele din urmă".

Doar că nu păruse a fi aşa. Fusese de multe ori supărată pe acea voce. O minţise, o păcălise, îi spusese unele lucruri doar pentru a o face să se simtă bine, iar ea aproape că renunţase la speranţele în legătură cu tulburarea ei nutritivă la clinica din Ullevål, când găsise un cuţit în bucătărie şi se rănise la cap. După aceea, o făcuseră nebună, dar ea nu era aşa, ci pur şi simplu încercase să taie vocea, s-o facă să dispară. Vocea aia tâmpită, care-i promisese marea cu sarea, dar nu făcuse decât s-o mintă şi s-o înşele. Totuşi, fusese sinceră, la urma urmei. Îşi ceruse scuze de la ea, de la voce, la puţin timp după ce ajunsese la Azilul Hurumlandet. Pentru că avusese dreptate. Nu imediat, dar de-a lungul timpului. Liniştea şi siguranţa. Propria ei cameră. Florile. Helene, care-o făcea să se simtă foarte bine în pielea ei. Să se simtă ca şi cum ar fi fost bună de ceva. Îşi ceruse scuze în multe nopţi, în timp ce stătea întinsă în pat.

„Îmi pare rău, aveai dreptate".

Iar vocea o iertase.

„Nu ai de ce să-ţi ceri iertare, totul o să fie şi mai bine pentru tine".

Iar în acel moment, îşi dădu seama ce însemnase totul. Se ridică şi se mai admiră o dată în oglindă. Îşi zâmbi şi-şi trecu mâinile peste rochia albă.

La ora 4.00, în spatele ascunzătorii.

Simţea furnicături în obraji. Se aşeză pe pat, doar pentru a se ridica din nou. Mai avea două ore. Dumnezeule mare, cum avea să facă faţă? Ce încet se mişcau limbile ceasului. Mult prea încet. Se plimbă neliniştită într-o parte şi-n alta a camerei de câteva ori, neştiind încotro s-o ia.

„O să fii bine", spuse vocea. „Sunt doar două ore".

Isabella Jung încuviinţă în semn de răspuns şi se aşeză din nou, calmă, pe marginea patului, regretând că nu o ascultase tot timpul, cum ar fi trebuit să facă.

Avea să fie în regulă.

Totul avea să fie perfect.

Închise ochii şi încercă să-şi închipuie cum avea să fie.

În spatele ascunzătorii.

În doar câteva ore.

Fata de cincisprezece ani puse capul pe pernă şi zâmbi în timp ce se ghemuia cu mare grijă, pentru a nu-şi şifona rochia albă.

Capitolul 64

Munch mai trase un fum din ţigară; îi era greu să gândească. Durerea de cap. Cuiul care-i pătrundea-n creier. Înghiţise analgezice pe durata întregii zile, dar nu-i dădea pace nicicum. Ziua precedentă-i fusese destul, cu felul în care se comportase Mia în camera de interogatoriu şi cu Anette Goli, care îl tot bătuse la cap cu toate regulile pe care le încălcaseră aducându-l şi ţinându-l pe Sconcs la secţie doar pe baza unei bănuieli a Miei. Văzuse în ochii lui Anette. Acuzaţiile.

Era un şef de tot căcatul.

Îşi trase gluga scurtei peste cap şi-şi mai aprinse o ţigară înainte de a o stinge pe prima, simţind încă un junghi la tâmplă; fu nevoit să închidă ochii şi să respire adânc, aşteptând să-i treacă. Ce dracului era asta? Ştia că nu era cel mai sănătos om de pe planetă, dar nu mai simţise niciodată o durere ca aceea. Ba da, o dată, dar fusese cu mai bine de cincisprezece ani în urmă. Când îşi pierduse tatăl. În zilele dinainte să se întâmple. Un autocamion aflat pe cealaltă parte a şoselei şi un şofer beat. Acelaşi cui care-i pătrundea în creier, o manifestare fizică a ceva cumplit care urma să se întâmple. Cu toate astea, el nu credea în semne.

Munch închise ochii până când durerea începu să se mai potolească şi trase din nou un fum din ţigară în timp ce Mia ieşea pe impunătoarea uşă de la intrare a clădirii grandioase. Un spital privat pentru cei bogaţi, dintre care unii credeau, în mod evident, că exista o lume după aceasta şi că aveau dreptul să născocească orice poveste atât timp cât le permitea să scape basma curată înainte de a-şi întâlni creatorul fictiv.

— Eşti bine? întrebă Mia, strângându-şi geaca pe ea.

— Ce? Da, da.

Mia avea un zâmbet pe faţă şi abia putea sta locului.

— Deci?

— Deci, ce? mormăi Munch. Spunea adevărul?

Nu era nevoie să întrebe.

Era evident că Mia, spre deosebire de Munch, era convinsă că povestea pe care o auziseră era adevărată.

Mia îşi trase mai bine căciula din lână peste urechi şi-l privi cu nerăbdare.

— Sigur eşti în regulă?

— Ce? Da, bineînţeles, încuviinţă detectivul cel gras şi aruncă ţigara.

Începu să se potolească. Presiunea simţită din cauza cuiului din creierul lui. Îşi aprinse o altă ţigară şi ieşi brusc din locul întunecat în care

pătrunsese în mintea lui. Autocamionul de pe partea greşită a şoselei. Privirea lui Anette Goli din coridor, noaptea trecută.

— Păi, ce mai aşteptăm?

— Tu chiar îl crezi?

— De ce nu l-am crede?

— Nu vreau să fiu eu ăla care face pe-aici pe avocatul diavolului, oftă Munch. Dar toată povestea pare cam cusută cu aţă albă, nu-i aşa?

— Hai, măi, Holger, n-o face pe negativistul cu mine acum. Parcă asta era treaba mea, nu-i aşa?

Munch mai trase un fum din ţigară şi zâmbi.

— Un cuplu vizitează un vicar la începutul anilor ’70, pentru a se căsători. Doar că nu pot, pentru că ea are deja copii, iar el e moştenitorul unui imperiu al transporturilor, al cărui tată nu vrea sânge impur în familie.

— Da, încuviinţă Mia.

— Deci, trimit copiii în Australia şi se căsătoresc.

— Aşa-i.

— Pe bune, Mia? Pe urmă, mama moare într-un accident misterios de maşină. Vicarul e plătit ca să-şi ţină gura. După ani buni, copiii se întorc şi milionarul ăsta...

— Miliardarul, îl corectă Mia. Carl-Sigvard Simonsen.

— OK, oftă Munch din nou. Miliardarul ăsta le dă bani pentru a compensa suferinţa prin care-au trecut? Fata cumpără un loc în care să ajute alţi copii care-au avut o copilărie grea, ca şi ea. Băiatul are un magazin alimentar. Hai, măi, Mia, du-te şi cântă la altă masă!

— De ce nu?

— Ăsta-i doar un alt caz Fuglesang.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Holger!

— L-ai văzut? Vicarul e deja plecat din lumea asta de multă vreme. E dus cu pluta de-o grămadă de timp. Ar trebui s-o lăsăm baltă. Să urmărim alte piste.

— Cum ar fi? întrebă Mia.

Detectivul vedea că ea se enervase deja pe el.

— Peruca, spuse Munch. Hackerul ăla, Sconcsul. Nu sunt de acord cu Anette. Eu tot cred că mai e ceva acolo. Cu filmul ăla. De undeva tot trebuie să fi apărut. Tatuajul. Frontul de Eliberare a Animalelor. Asta-i o fundătură, Mia. Pe bune vorbesc.

— L-am văzut, spuse Mia, privindu-l cu severitate.

— Pe cine?

— Pe fratele ei.

— Da, dar...

— L-am cunoscut. În faţa casei lui Jim Fuglesang.

— Ăla care poartă casca pentru bicicletă?

Mia încuviinţă.

— Dar parcă băgau medicamente-n el la greu la Dikemark.

— Da, dar m-am dus oricum la el acasă.

— Când?

— Nu contează când, se răsti Mia, dar era acolo.

— Cine?

Munch aruncă ţigara şi tocmai se pregătea să mai aprindă una când se deschise uşa de la intrare şi apăru Curry.

— S-a trezit din nou. Ciripeşte ca o păsărică. Cred c-ar trebui să auziţi ce are de spus.

Munch îi aruncă o privire Miei.

— Nu, hai să încheiem pe ziua de azi, spuse el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Mia, începând să fie iritată.

— Nu, insistă Munch, scoţându-şi ţigările. O să lucrăm pe baza a ceea ce avem. Şedinţă cu echipa în seara asta, la ora 6.00. Umblăm după cai verzi pe pereţi.

— Haideţi, îi îndemnă Curry, din pragul uşii. Trebuie s-ascultaţi povestea asta.

— Nu, spuse Munch, găsindu-şi cheile de la maşină în buzunar.

— Spune că fratelui îi plăcea să se îmbrace în bufniţă, insistă Curry.

Munch se opri în loc şi-o văzu pe Mia privindu-l.

— Cu pene pe corp. Adică de ce ar spune chestii din astea dacă vorbeşte pur şi simplu aiurea?

— Holger? zise Mia.

Munch o privi, băgă cheile maşinii înapoi în buzunar şi o urmă repede pe scări.

Capitolul 65

Isabella Jung era bucuroasă că-şi luase un pulover călduros, pentru că în spatele ascunzătorii era un frig cumplit. Îşi luase colanţi pe sub rochie. Poate că nu o punea într-o lumină atât de bună, dar toamna se transformase brusc în iarnă, iar ea nu arăta bine stând acolo şi tremurând din toate încheieturile.

„La ora 4.00, în spatele ascunzătorii”.

Dar era ora 5.00, iar el tot nu-şi făcuse apariţia. Îşi trase mânecile peste mâini, dorindu-şi să-şi fi luat o căciulă din lână. În mod normal, nu se plângea de asemenea lucruri, de felul în care-i arăta părul, dar în ziua aceea părea mai important, aşa că-şi lăsase căciula în dormitor.

Întârziase o oră.

Nu era foarte frumos din partea lui. Nu era caracteristic unui domn. Începu să se gândească la tatăl ei, ca să treacă timpul. Primise un e-mail din partea lui cu puţin timp în urmă. Fusese pe Mediterană. Ştia ce fel de excursie era aceea. Mergeau acolo ca să bea; uneori, prietenii lui făceau asta. Cumpărau bilete de avion spre Spania când primea unul dintre ei ajutor financiar sau câştiga ceva din pariurile pe curse de cai şi rămâneau acolo până când beau de toţi banii. Era mai ieftin să bei în străinătate. Învăţase asta în copilărie.

În scurtele perioade în care i se permisese să stea cu tatăl ei în Fredrikstad, îi asculta adesea, pe el şi pe prietenii lui, prin perete. Se certau rareori şi nu făceau decât să stea de vorbă în timp ce beau; uneori, puneau muzică, alteori, jucau cărţi. Din când în când, auzea câte-un pahar căzând pe podea sau pe careva împiedicându-se în drum spre W.C., dar nu o deranjau niciodată. El fusese foarte atent în privinţa asta. Oricine intra în camera Isabellei nu mai avea voie să intre în casă. În fiecare dimineaţă, ea făcea curăţenie, cu excepţia cazului în care dormea cineva pe canapea în camera de zi sau pe podea; atunci, rămânea în camera ei sau poate mergea afară şi se plimba fără ţintă. Totuşi, dacă nu era nimeni pe-acolo, făcea curăţenie, ca totul să fie curat pentru când tatăl ei se trezea. Era important să fii un gentleman. Vorbeau des despre asta prin perete. Să deschizi uşa doamnelor. Să fii politicos. Să ajungi la timp. Chestii din astea.

Ăsta nu era foarte punctual.

La ora 7.00, renunţă de tot. Era mult prea frig. Urechile îi erau roşii ca focul şi abia reuşea să-şi îndoaie degetele. Începea să se şi enerveze. De ce ar fi scris că vrea să se vadă cu ea şi pe urmă n-ar fi apărut? Ştia că era la azil. Îl văzuse acolo.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se enerva mai tare.

Se ridică de pe ciotul de copac pe care stătea şi porni cu pas hotărât prin pădure. Era beznă în acel moment şi toată atmosfera începea să devină puţin înfricoşătoare, dar în curând avea să vadă în faţă lumina din curte şi să simtă că începe să prindă curaj.

Voia să se confrunte cu el.

Poate că Isabella Jung avea doar cincisprezece ani, dar avea tupeu; era mai dură decât foarte mulţi dintre băieţii pe care-i cunoscuse. Nu, comportamentul lui era inacceptabil. Nu avea să permită să fie tratată aşa.

Isabella tocmai ajunsese la lumina de la felinarul din curte în momentul în care-l văzu pe Paulus ieşind în pas alergător din clădirea principală.

Îşi alesese momentul perfect.

Tânărul cu buclele închise la culoare îşi lua o geacă pe el şi se îndrepta în direcţia ei.

— Unde ai fost? ceru să ştie Isabella, oprindu-l.

— Ce? rosti Paulus, confuz.

— De ce n-ai venit?

— Poftim? clătină Paulus din cap. N-am timp de chestii din astea, spuse el, încercând să treacă de ea, dar fata nu-l lăsă. Ce-ai impresia că faci, Isabella?

— Asta, răspunse ea, scoţând biletul din buzunar.

„Vrei, te rog, să ne întâlnim în secret?"

„Doar tu şi cu mine?"

„La ora 4.00, în spatele ascunzătorii".

„Eşti tu aleasa mea?"

— De ce n-ai venit? Aveai de gând să vii? Sau mă duceai cu zăhărelul? Eşti genul ăla de om?

— Poftim? rosti Paulus, părând şi mai confuz.

— N-ai scris tu asta? întrebă Isabella, băgându-i biletul chiar sub nas în timp ce-l apuca de geacă.

— Nu! exclamă Paulus. Categoric nu. Ce fel de om mă crezi?

Adevărul i se dezvălui în timp ce el o privea fix. Nu era de la el.

Fusese păcălită. Simţea cum i se înfierbântă faţa, cum se îmbujorează, şi-i dădu repede drumul la geacă.

— Îmi cer scuze, spuse ea. Doar că...

— Auzi, eu chiar nu am timp de chestii de-astea, spuse Paulus, părând că nici nu înţelegea şi nici nu-i păsa despre ce vorbea ea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Isabella.

— Au arestat-o pe Helene.

— Poftim?

— Şi pe Henrik, pe fratele ei.

— Ce? Pentru ce?

— Pentru uciderea Camillei Green, se bâlbâi el, privind-o cu seriozitate.

— Dar...

— Scuze, chiar trebuie să plec, murmură Paulus, apoi se îndepărtă în grabă.

Iar fata de cincisprezece ani rămase singură în curte.

Capitolul 66

Helene Eriksen avea faţa pământie şi era atât de emoţionată, încât sări ca arsă în momentul în care Mia şi Munch intrară în camera mică de interogatoriu.

— Nu a făcut nimic. Trebuie neapărat să mă credeţi, îi imploră ea, ridicându-se de pe scaun.

— Bună, Helene, spuse Mia. Ar fi bine să te aşezi la loc. O să stăm aici o vreme.

— Dar eu... te rog să mă crezi. Holger?

De obicei încrezătoare, directoarea Azilului Hurumlandet era acum doar o umbră din vechea ei personalitate. Îl privi aproape implorator pe Munch înainte să se chircească din nou în scaun şi să îşi acopere faţa cu mâinile.

— Situaţia nu arată bine pentru niciunul din voi, spuse Munch, aşezându-se lângă Mia.

— Eu? rosti Helene, părând îngrozită. Dar eu nu am făcut nimic.

— Dar crezi că el ar fi putut face ceva? întrebă Mia.

— Poftim? Nu, nici Henrik nu a făcut nimic. Dumnezeule mare, e blând ca un miel, nu ar fi în stare să facă rău cuiva. Nu mă interesează ce v-au spus ceilalţi, trebuie să mă credeţi.

— Şi ce ne-au spus ceilalţi? întrebă Mia, calmă.

Îl privi pe Munch, apoi privi spre reportofonul aflat într-o parte a mesei, dar Munch clătină discret din cap.

— Unde e Henrik? întrebă Helene, disperată.

— Fratele tău e vizavi, îşi aşteaptă avocatul.

— Nu are nevoie de un avocat, spuse Helene. Nu a făcut nimic, asta vă tot zic.

— Categoric are nevoie de un avocat, continuă Munch, rece. L-am sfătuit să facă rost de unul, pentru că, în câteva ore, va fi pus sub acuzare pentru uciderea Camillei Green. Va fi dus în faţa unui judecător, pentru a putea fi ţinut în custodie peste noapte.

Helene îl privi din nou pe Munch, apoi din nou, fugar, spre reportofon, dar Munch clătină din nou din cap.

— Nu, nu, nu. Vă rog să mă credeţi. Nu a făcut absolut nimic, spuse Helene Eriksen, gata să izbucnească în plâns. Nu-mi pasă ce v-au spus alţii. Trebuie să mă ascultaţi, vă implor. Pe lângă asta, nici măcar nu era acasă. Era...

— Şi ce crezi că ne-au spus ceilalţi? o întrerupse Mia.

Femeia blondă făcu o pauză, apoi continuă:

— Chestia aia cu penele, spuse ea cu o voce scăzută. Oamenii pot fi foarte răutăcioşi. Bârfesc. Nu înţeleg de ce nu pot pur şi simplu să-şi vadă de treaba lor. Mă enervează atât de tare, încât îmi vine să...

— Să omori pe cineva?

— Poftim? întrebă Helene Eriksen, privind-o pe Mia. Nu, bineînţeles că nu. Voiam să spun doar că...

— Ai fost de faţă? Sau l-ai ajutat doar să muşamalizeze totul? întrebă Munch.

— Ce?

— La urma urmei, e fratele tău, spuse Mia. Adică e de înţeles. Sunteţi foarte apropiaţi, nu-i aşa? După toate prin câte-aţi trecut, nu?

— Nu, când aţi...? se bâlbâi Helene Eriksen. Bineînţeles că nu l-am ajutat.

— Deci, a acţionat de unul singur?

— Nu, Henrik nu a făcut nimic. De ce nu vreţi să mă ascultaţi?

— Dar ştiai că – nu ştiu cum să spun – că-i place să se îmbrace în pasăre?

— Asta a fost în urmă cu mulţi ani. Nu suport oraşele mici. Sunt numai gură-cască-n ele. Uneori...

— Deci, a încetat?

— Cu ce să înceteze?

— Să se îmbrace precum o pasăre? continuă Mia.

— Da, pentru numele lui Dumnezeu, tocmai ce ţi-am spus...

— De cât timp?

— De mulţi ani, adică nu s-a mai întâmplat de când...

— Deci, recunoşti că-i plăcea să se îmbrace ca o pasăre? întrebă Munch.

— Da, dar asta a fost în trecut. Tocmai v-am spus lucrul ăsta. Munch era conştient că Miei începeau să-i strălucească din nou ochii.

— Asta a fost înainte sau după ce aţi fost aduşi din Australia?

Helene Eriksen tăcu, de parcă ar fi trebuit să călătorească în mintea ei spre un loc pe care ar fi preferat să-l uite.

— Nu imediat după ce ne-am întors, spuse ea cu o voce scăzută. Avea nevoie de ajutor, voi chiar nu înţelegeţi? Îi făcuseră rău. Nu era vina lui. Asta nu înseamnă că e vreun criminal. Psihopaţii ăia de-acolo ne-au ţinut prizonieri. Ne-au făcut să credem tot felul de lucruri, ne pedepseau pentru cele mai mici greşeli. Sunt foarte mândră de el, daţi-mi voie să vă spun lucrul ăsta.

Helene Eriksen se îndreptă uşor în scaun şi, pentru o clipă, văzură ceva din femeia pe care o întâlniseră prima oară la azil.

— După toate prin câte-a trecut, se descurcă nemaipomenit de bine. E cel mai bun om pe care îl cunosc, aş face orice pentru el.

— Ceea ce ai şi făcut, spuse Mia.

— Ce?

— Când ţi-ai dat seama că fratele tău a ucis-o pe Camilla? întrebă Munch.

— Poftim? se bâlbâi Helene. Voi chiar n-aţi ascultat nici măcar o vorbă din ce v-am spus?

— Nu, Holger, rosti Mia, privindu-l pe Munch. Nu asta era întrebarea pe care trebuia s-o pui.

— Ah? făcu Munch, privind spre Mia Krüger, nu spre Helene Eriksen.

— Trebuia s-o întrebi când a început să suspecteze că fratele ei a făcut-o, spuse Mia.

— Aşa, îmi cer scuze, e greşeala mea, zâmbi Munch, întorcându-se din nou spre Helene Eriksen. Când ai început să suspectezi că Henrik a ucis-o pe Camilla Green?

— Nu ştiu, spuse femeia blondă, bătând agitată darabana cu degetele în masă. Vă referiţi la primul moment, când am crezut că poate...

— Când ţi-a venit pentru prima oară în minte numele lui Henrik, da, încuviinţă Munch, precaut.

— A fost poza aceea din ziare, desigur. Când am văzut că pământul era acoperit de pene, spuse Helene Eriksen, şovăind şi aruncându-le amândurora o privire fugară. Ştiţi voi. Acolo unde zăcea Camilla.

— Pentru că el nu a încetat imediat? Adică nu imediat după ce v-aţi întors din Australia? întrebă Mia pe un ton prietenos.

— La ce vă referiţi?

— La obiceiul de a se îmbrăca în pasăre, spuse Munch.

Helene Eriksen se încruntă la ei.

— Nu-şi revine nimeni din aşa ceva peste noapte. Aveţi habar cum am fost trataţi? La ce a fost supus Henrik? L-au închis într-o pivniţă din pământ bătătorit. Nu doar o dată, ci de mai multe ori. Pentru numele lui Dumnezeu, eu aveam aproape trei ani. Henrik avea aproape cinci. Când am fost trimişi acolo. Ştiţi ce am fost nevoiţi să îndurăm? Am crezut că aşa era lumea, înţelegeţi? E de mirare că s-a îmbolnăvit? Că a găsit un loc în adâncul minţii sale în care să evadeze?

— Deci, a continuat să facă asta? întrebă Munch.

— Da, şi ce dacă a continuat? Sunt nespus de mândră de el. A ajuns să se descurce foarte bine.

— Toate astea sunt lucruri foarte emoţionante, spuse Mia, scoţând plicul pe care-l ţinuse în buzunarul interior al gecii ei din piele. Şi, în circumstanţe obişnuite, mi-ar părea foarte rău pentru voi amândoi.

Detectiva cu părul închis la culoare deschise plicul şi puse fotografia pe masa din faţa lui Helene Eriksen.

„Camilla Green".

„Goală, pe jos, în pădure”.

„Cu ochii larg deschişi, plini de spaimă”.

Mia îl privi din nou pe Munch, care încuviinţă pentru a-i transmite că putea să pornească reportofonul.

— Este ora 18.25. Prezenţi în încăpere sunt şeful unităţii de anchetă de pe strada Mariboesgate numărul 13, Holger Munch, Mia Krüger, detectiv la brigada de omucideri şi...

Faţa lui Helene Eriksen era aproape albă în momentul în care intraseră, dar îşi pierdu orice urmă de culoare care-i mai rămăsese în momentul în care văzu fotografia pe care Mia tocmai i-o pusese în faţă.

— Numele, data naşterii şi adresa curentă, spuse Mia, arătând spre reportofon.

Trecură câteva secunde, iar Mia fu nevoită să-şi repete cererea înainte ca directoarea azilului să poată deschide gura.

— Helene Eriksen. 25 iulie 1969. Azilul Hurumlandet, Tofte 3482.

Cuvintele ieşiră rar dintre buzele palide, în timp ce ochii ei nu reuşeau să se desprindă de fotografia cumplită.

— Ai dreptul la prezenţa unui avocat, continuă Mia. Iar dacă nu-ţi permiţi servicii de natură juridică, îţi va fi pus la dispoziţie un avocat din partea...

Fu întreruptă de o bătaie în uşă; Anette Goli băgă capul pe uşă şi făcu un semn spre Munch, transmiţându-i că trebuia să meargă cu ea afară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, odată ce ea închise uşa în urma ei.

— Avem o problemă, spuse Anette Goli. A venit avocatul lui. – Şi?

— Omul nu era în ţară.

— Ce?

Munch se încruntă.

— Henrik Eriksen. Era plecat din ţară.

— Era plecat din ţară? repetă Munch.

— Are o casă la ţară în Italia, zise Goli. Petrece fiecare vară acolo.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Henrik Eriksen. Nu era în ţară în momentul în care Camilla a fost ucisă.

— Dar e imposibil! exclamă Munch.

— Şi ce facem? întrebă avocata poliţiei.

— Tu şi Kim, spuse Munch, după ce se gândi ce variante avea.

— Tu vorbeşti serios?

— Interogatoriu standard. Scoateţi cât de multe puteţi de la el în douăzeci de minute, să zicem, după care ne întâlnim aici.

— OK, încuviinţă rapid Anette Goli în timp ce Munch deschidea uşa şi intra din nou în camera de interogatoriu.

Capitolul 67

Gabriel Mork stătea în biroul lui de pe strada Mariboesgate, nereuşind să se hotărască în ce stare de spirit era. Oare cum putuseră să se gândească la faptul că ar fi putut să fie implicat în acel caz?

— Gabriel? îl strigă cineva de lângă uşă, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Da?

— Ai câteva minute la dispoziţie?

Era Ludvig Gronlie.

— Mi-ar prinde bine o pereche de ochi odihniţi.

— Desigur, spuse tânărul hacker, urmându-l pe poliţist pe coridor şi în biroul lui.

Birourile erau complet goale, aşa fuseseră toată ziua. Singurul membru al personalului care mai rămăsese era Ylva, care mesteca gumă în faţa ecranului. Restul membrilor echipei erau cu toţii în Grønland.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gabriel, ocupându-şi poziţia în spatele scaunului lui Gronlie în timp ce acesta se aşeza.

— Filmul ăsta pe care l-am primit, spuse Ludvig.

— Aşa.

— De la Muzeul de Istorie Naturală. Ştiai de asta?

— De ce să ştiu? întrebă Gabriel.

— Evident, nu ştiai, zâmbi Gronlie.

Detectivul mai în vârstă accesă un fişier de pe calculatorul lui, iar un film alb-negru îşi făcu apariţia pe ecran.

Filmul arăta un grup de oameni care intrau în ceva ce semăna cu o galerie sau un muzeu.

— Ce avem aici?

— Grădinile Botanice din Tøyen. Excursia tinerilor de la Azilul Hurumlandet la Muzeul de Istorie Naturală.

— Continuă, spuse Gabriel.

Filmarea era mişcată şi neclară. Evident, erau imagini surprinse de camerele de supraveghere. Câţiva oameni se întâlneau cu un bărbat cu o claie de păr alb şi erau conduşi în sus, pe nişte trepte.

— Până aici, toate bune, spuse Ludvig, derulând filmul mai departe.

Gabriel aruncă o privire spre ecran.

— Pe urmă, brusc, ce părere ai de ce se întâmplă? Ia, uită-te aici.

Gronlie se întoarse spre Gabriel în timp ce grupul din filmare intra într-o încăpere plină de animale expuse în diverse cabinete.

— Cam ciudat, nu-i aşa?

— Ce anume? întrebă Gabriel.

— Hai să derulăm un pic înapoi, spuse Ludvig, mişcând cursorul pe ecran. Uite, rosti el, apăsând pe butonul de pauză. Vezi acum?

Gabriel privi imaginea, dar clătină din cap.

— La ce te referi?

— Hai s-o scoatem la imprimantă, spuse detectivul mai în vârstă şi apăsă pe un buton de pe tastatură.

Gabriel îl urmă pe Gronlie în biroul anchetatorilor, unde era imprimanta.

Ludvig puse poza pe care tocmai o printase lângă celelalte care atârnau deja acolo.

— Cam toată lumea e-n poza asta de pe camerele de supraveghere, nu-i aşa?

Se întoarse spre Gabriel în timp ce arăta cu degetul pe poza scoasă la imprimantă.

— Helene Eriksen. Paulus Monsen. Isabella Jung.

Mork urmări degetul lui Ludvig pe poză şi încuviinţă.

— Şi ăsta cine-i?

Ludvig arătă spre o faţă din fotografie. O faţă pe care Gabriel nu o recunoştea. Un tânăr cu o cămaşă, cu ochelari rotunzi, care, spre deosebire de restul grupului, nu se uita la animalele expuse, ci avea privirea fixată asupra camerei.

— Ăsta nu cred că-i pe lista noastră, spuse Gabriel.

— Păi, ăsta-i un lucru ciudat, zise Gronlie.

— Uite, avem pe toată lumea de-aici, nu? Pe profesori, pe Helene Eriksen, pe Monsen, pe fete, dar băiatul ăsta?

Gabriel ridică privirea spre galeria foto cu toţi rezidenţii azilului şi cu toţi profesorii, pe care-o alcătuise Ludvig mai devreme, dar nu vedea nicăieri acea faţă nouă.

— Şi de ce se uită direct la cameră?

— Asta chiar că-i ciudat, spuse Gabriel.

— Da, e, nu-i aşa? Într-o excursie cu şcoala? Toată lumea se uită la animale, indiferent cât ar fi de plictisiţi, dar ăsta se uită la cameră, ca şi cum...

— Ar verifica să vadă unde e, spuse Gabriel.

— Acum, ştii cum e, s-ar putea să fiu eu suspicios din fire, de-aia am avut nevoie de-o pereche de ochi odihniţi. Ce zici, ne-ajută chestia asta?

Gabriel studia în continuare noua fotografie de pe perete. Ochii din spatele ochelarilor, care priveau în sus, spre el, aproape surprinşi, în vreme ce atenţia restului grupului era îndreptată spre ce arăta tipul cărunt cu degetul.

— Uau, făcu el, nedezlipindu-şi privirea de tânărul în cămaşă.

— Nu-i pe peretele nostru, nu? Adică, nu-l vezi, nu-i aşa?

Gronlie făcu din nou un gest spre fotografiile care înfăţişau faţa fiecărui locuitor de la Azilul Hurumlandet.

— Categoric, nu.

— Deci, n-am luat-o eu pe ulei? Nu-ncep să-mi scape lucruri? îi zâmbi Ludvig.

— De ce dracului se uită la cameră? întrebă Gabriel.

— Pentru că vrea să ştie unde e.

— Absolut, spuse Gabriel, continuând să fixeze cu privirea fotografia, aproape hipnotizat, şi faţa necunoscută care se uita la el.

„Un tânăr cu o cămaşă albă şi ochelari rotunzi".

— O sun pe Mia, spuse Gronlie, alergând înapoi spre biroul lui să-şi ia telefonul.

Capitolul 68

Băieţelul credea că locul cel nou era ciudat şi-i luă ceva timp să se obişnuiască, dar, în cele din urmă, lucrurile se îmbunătăţiră. Acolo nu aveau chiar atât de multe cărţi, dar pereţii erau mai groşi, deci nu-i mai auzea pe ceilalţi vorbind despre el noaptea, iar doamna care conducea acel loc era şi ea foarte de treabă. Helene. Nu îl privea ciudat, aşa cum făcuseră oamenii din celelalte locuri. Se purta cu el ca şi cu oricare alt tânăr care locuia acolo, pentru că în acea casă nu erau copii mici, nu c-ar fi contat. Lui îi plăcea oricum să stea mai mult singur.

Erau şapte adolescenţi şi un singur băiat de vârsta lui, Mats, iar lui îi plăcea tare mult de Mats. Îi aducea puţin aminte de mama lui, vorbea mereu despre halul în care ajunsese lumea şi despre cât de bolnavi erau oamenii la cap. Lui Mats îi plăcea şi să se machieze, nu chiar ca mama: îşi dădea cu negru în jurul ochilor şi-şi făcea unghiile cu ojă neagră. Lui Mats îi plăcea ca totul să fie negru. Purta doar haine negre şi avea pe pereţi postere cu oameni care cântau în trupe; şi ei erau îmbrăcaţi în negru, cu machiaj alb pe faţă şi cu brăţări cu ţepi. Metal. Asta era muzica lor. Băiatul nu spunea mare lucru; mai mult asculta în timp ce Mats punea muzică în dormitor şi-i ţinea prelegeri.

Erau multe tipuri diferite de metal. Erau *speed metal, death metal* şi genul preferat al lui Mats, *black metal.* Muzica nu i se părea mare lucru – prea multe urlete –, dar îi plăceau poveştile, mai ales cele legate de *black*

metal. Despre trupe care sacrificau ţapi, răstigneau oameni goi pe scenă şi aveau versuri despre Satana şi moarte.

După un an, băiatul ajunsese să se simtă aproape ca acasă. Nu se compara cu ideea de a locui cu mama lui, desigur, dar locul acela era mai bun decât cel de dinainte. Aveau sere, iar el învăţă să aibă grijă de plante şi de flori şi-i plăceau lecţiile; deşi era mai mic decât ceilalţi elevi, era cel mai deştept, iar profesorii îl luau adesea deoparte după ore.

„Deja ai terminat asta?"

„Cred că va trebui să facem rost de nişte cărţi noi".

Îi plăceau toate materiile: engleza, norvegiana, matematica, geografia; de fiecare dată când deschidea o carte nouă, era ca şi cum ar fi dat peste o lume nouă şi nu se mai putea sătura de asta. Băiatul ţinea în mod deosebit la Rolf, unul dintre profesorii de acolo, care-l lăuda cel mai mult. Rolf îi dădea sarcini pe care ceilalţi copii nu le primeau. Îi zâmbea larg de fiecare dată când le îndeplinea. Rolf se asigurase că el avea să primească un laptop – nu toată lumea avea unul – şi o vreme abia reuşise să doarmă. Era aproape ca şi cum nu ar fi avut nevoie de somn, pentru că avea foarte multe de învăţat. Îi plăcea să stea treaz toată noaptea, înconjurat de cărţi, cu laptopul, şi abia aştepta să mai primească o sarcină.

Dar cel mai mult îi plăcea să petreacă timp cu Mats. Încerca să stea cât putea de departe de fete. Era sigur că erau exact aşa cum îl avertizase mama lui că erau fetele; zâmbeau pe dinafară, dar pe dinăuntru erau nesincere şi putrede, deci era cel mai bine să păstreze distanţa. Nici lui Mats nu-i plăceau fetele. De fapt, lui Mats nu-i plăcea altceva în afară de metal. Dispreţuia cărţile, doar dacă nu erau despre ritualuri, sânge, Satana şi cum să aduci oamenii înapoi din morţi.

— Helene e o cretină, îi spusese Mats într-o seară, în dormitor, dar băiatul era de altă părere.

O considera pe Helene unul dintre oamenii cei mai de treabă pe care îi cunoscuse de când fusese luat de lângă mama lui, dar nu spuse nimic. Nu voia să se certe cu Mats, în cazul în care acesta avea să-i mai dea voie să meargă în camera lui.

— Dar fratele ei e şmecher.

— Henrik? Ăla cu magazinul?

— Da, zâmbise Mats.

— De ce-i şmecher?

— Ştiai că pe vremuri au făcut parte dintr-o sectă?

— Nu, spuse băiatul, nefiind foarte sigur ce anume era o sectă, dar Mats zâmbea în continuare, deci probabil că era un lucru bun.

— În Australia, continuă Mats. Când erau mici. O sectă numită Familia. Făceau experimente pe copii. I-au făcut să creadă că o femeie pe nume Anna era mama lor. Erau obligaţi să poarte aceleaşi haine şi să aibă părul la fel. Îi îndopau cu medicamente – Anatensol[24], Haloperidol[25], Tofranil[26]. Chiar şi LSD[27]. Tu-ţi imaginezi chestia asta? Copii drogaţi cu LSD în timp ce erau închişi mereu în camere mici şi întunecoase?

Băiatul, care era deja adolescent, nu ştia ce însemnau toate numele acelea, dar Mats era specialist în medicamente; trebuia să ia pastile în fiecare zi, chiar dacă nu o făcea, aşa că nu era niciun dubiu că ştia despre ce vorbeşte.

— Au luat-o razna de tot. Chestiile-alea i-au stricat la cap, zâmbi Mats. Mai ales pe fratele ei, pe Henrik. Ăla se credea bufniţă.

— Bufniţă?

— Pasărea morţii.

Băiatul era hipnotizat în timp ce Mats vorbea.

Despre felul în care Henrik, fratele care avea magazinul, care părea a fi o persoană normală, îşi lipea pene de corp şi făcea ritualuri într-o ascunzătoare de lângă gard, omorând păsări ca să aducă oamenii înapoi din morţi.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar îţi spun adevărul. Am auzit că acum e normal, dar o perioadă a fost ţăcănit de-a binelea. Ca tine.

— Ca mine?

Nu înţelegea ce spusese Mats.

— Da, ca tine. Adică, bă, pe bune? Închis cu maică-ta-n casa aia toată viaţa ta, fără să vezi alţi oameni? Ai trăit cu o nebună ca ea? Eu şi cu tine ne asemănăm foarte mult. Poate că pari tu un tolomac, dar în adâncul minţii tale eşti un dement, şi-mi place chestia asta. Îmi bag picioarele-n ea de normalitate. Chestia cu bufniţa, la asta mă refer... Şi-a lipit pene de corp – cât de tare-i chestia asta?

Băiatul nu simţise mare lucru atunci când Mats îl dusese la mlaştini şi-l învăţase să întoarcă oamenii din morţi. Luaseră o păsărică din cuibul ei, iar Mats o sugrumase cu un şiret. Apoi o aşezaseră într-o pentagramă alcătuită din lumânări în timp ce Mats citea nişte cuvinte ciudate dintr-o carte de-a lui.

Nu simţise mare lucru nici după aceea.

Când îl omorâse pe Mats.

---

[24] Medicament antipsihotic foarte puternic (n.tr.).
[25] Medicament sedativ care reduce agitaţia psihomotorie (n.tr.).
[26] Medicament antidepresiv cunoscut şi sub numele de imipramină (n.tr.).
[27] Acid lisergic dietilamid, drog halucinogen extrem de puternic (n.tr.).

Cu un cuţit pe care-l furase din bucătărie. Reacţia lui fusese mai degrabă una de curiozitate, cum se holbau acei ochi machiaţi cu negru la el în timp ce sângele se scurgea pe pământul închis la culoare.

— Nu vorbim aşa despre mama.

Fără emoţie. Doar o uşoară curiozitate. Aerul încetase să mai iasă din gura lui Mats. Ochii nu i se închiseseră, deşi nu mai era în viaţă. Moartea. Cam dezamăgitoare experienţa, de fapt.

Totuşi, nu-i plăcea să privească pasărea.

O dusese cu grijă prin pădure după ce-l aruncase pe Mats într-o mlaştină şi-i urmărise cadavrul dispărând în pământul negru, apoi îngropase pasărea într-un loc frumos, cu flori şi razele soarelui revărsându-se printre copaci. Făcuse un crucifix din beţe – nu unul întors, cum se vedea în posterele din dormitorul lui –, ci un crucifix obişnuit, cum se găseau în cimitire, iar mai târziu în noaptea aceea, când se băgase sub plapumă, simţise greutatea dezamăgirii. Pentru că nu funcţionase.

Avusese acelaşi sentiment câţiva ani mai târziu.

Era deja la mijlocul adolescenţei, iar profesorii încă îl lăudau. Rolf nu mai era acolo, însă erau alţii, şi-i dădeau şi ei cărţi pe care ceilalţi adolescenţi nu aveau voie să le citească. Îşi luase un scuter şi putea merge cu el oriunde voia. Bineînţeles, se întorsese acasă, înapoi la mama lui. Casa mirosea urât, ferestrele fuseseră sparte şi părea că trăiseră animale acolo, aşa că începuse să facă ordine. Când nu era la ore sau nu îngrijea plantele, urca pe scuter şi, după câteva luni, casa începuse din nou să arate bine.

Acelaşi sentiment. Probabil că pasărea fusese o făptură prea mică, aşa că următoarea dată alesese o pisică. Copiase ceea ce făcuse Mats cu vorbele şi cu lumânările, dar ea tot nu se întorsese. Apoi, încercase cu un câine.

Bufniţa. Pasărea morţii.

Cumpărase lipici de la un magazin şi furase pene de la o fermă din apropiere, de unde cei de la azil luau în mod obişnuit ouă, din cuştile unde stăteau cloştile. Se mânjise cu lipici, îşi lipise penele de piele, aranjase labele câinelui în poziţia în care-i spusese Mats că trebuiau să stea, în anumite puncte ale pentagramei, pe baza schiţelor din cărţile lui, dar nici aşa nu funcţionase.

În noaptea aceea, după ce ucisese câinele, nu se simţise bine. Stătuse întins în pat, fără să reuşească să adoarmă. Câinele avea ochi frumoşi. Ca şi pisica. Băiatul continuă să ţintuiască tavanul cu privirea şi atunci se hotărâse. Animalele – nu era vina lor. Mama lui avusese dreptate. Oamenii erau putrezi pe dinăuntru. Dar nu şi animalele. Ele trăiau pur şi simplu în natură. Trebuia să ai grijă de animale. Ele nu făceau rău nimănui.

Trebuia să fie un om.

Ca să funcţioneze.
Trebuia să fie cineva identic.
Ca mama lui.

Capitolul 69

Miriam Munch stătea pe stradă, lângă blocul ei din Oscarsgate, din Frogner, dându-şi seama că nu mai ştia cine era. Cândva, fusese o adolescentă rebelă, fără bani în cont, care protestase alături de prietenii ei şi care se înfruntase cu poliţişti călare. În acel moment, era medic şi trăia într-un apartament din cea mai elegantă parte a oraşului Oslo, care avea cameră de supraveghere la intrare, balcon cu vedere la ambasada germană, şi avea suficienţi bani încât să-şi cumpere tot ce-şi dorea. Pufăi neliniştită din ţigară, simţind fluturi în stomac.

Era îmbrăcată în negru. Avea o cagulă în rucsac. Era în viaţă. Asta simţea. Că era în viaţă şi că făcea parte din ceva. Trecuse mult timp. Viaţa în comodul cartier Frogner era, evident, uşoară când ştia că Marion se putea juca în siguranţă, fără să găsească seringi folosite pe terenul de joacă sau să fie tâlhărită pe drumul spre şcoală, dar cu ea cum rămânea?

Cum rămânea cu Miriam?

Nu se mai simţise atât de bine de multă vreme.

Miriam dădu să aprindă o altă ţigară, dar se răzgândi şi căută cu privirea maşina care urma să apară.

O poveste convingătoare prin care să-şi acopere lipsa?

„Da".

Vorbise deja cu Julie.

„O despărţire de un tip".

„Avea nevoie de un umăr pe care să plângă".

Nicio problemă.

Miriam se hotărî totuşi să-şi mai aprindă o ţigară şi aproape că o terminase în momentul în care maşina pe care-o aştepta veni de după colţ şi opri în faţa ei. Aruncă ţigara şi zâmbi în timp ce urca în maşină.

— Toate bune? întrebă Jacob.

— Sigur, răspunse Miriam. Unde-i Ziggy?

— A plecat cu maşina, cu Geir. Au plecat acum cincisprezece minute.

— Aşa, încuviinţă Miriam.

— Deci, categoric facem chestia asta? Eşti sigură?

— De-abia aştept, zâmbi ea şi-şi puse centura în timp ce tânărul cu ochelari rotunzi băga maşina în viteză şi o lua pe Uranienborgveien, îndreptându-se spre Hurumlandet.

Capitolul 70

Mia Krüger puse în suport paharul alb din plastic, apăsă butonul şi urmări ceva ce ar fi trebuit să treacă drept cafea revărsându-se din aparatul străvechi. Trebuia să se mulţumească doar cu atât. Cu paharul fierbinte, din plastic, merse în jos pe coridor şi intră în încăperea mică în care Anette Goli şi Kim stăteau alături de Munch, care părea neobişnuit de posomorât.

— OK? spuse Munch. Anette?

Mia duse paharul la gură, dar se răzgândi şi îl puse direct pe masă. Cafeaua era chiar mai rea la gust decât arăta.

— După cum spuneam, rosti Anette Goli, privind în capătul încăperii, spre Kim Kolso.

— Henrik Eriksen nu era aici, spuse acesta.

— Ce? izbucni Mia.

— Vara trecută. Când a dispărut fata, o lămuri Kolso.

Mia îi aruncă o privire lui Munch.

— Are o casă în Toscana, continuă Anette Goli. Merge acolo timp de trei luni, în fiecare vară. Nu era în Norvegia.

Mia îl privi din nou pe Munch, care ridică uşor din umeri.

— Deci, n-avem de ce să-l acuzăm. Nu era aici când s-a întâmplat. Cred că...

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, făcu Mia. Ăsta-şi lipeşte pene de corp, se crede pasăre...

Se uită pe furiş la Munch, care nu făcu decât să ridice din nou din umeri şi să-şi apese tâmpla cu mâna.

— Avocatul lui, continuă Goli, susţine că poate aduce martori care să confirme că a fost în Italia pe toată durata verii.

— Nu cred, spuse Mia.

— Nu era în ţară. Nu avem de ce să-l acuzăm.

— Dar Helene Eriksen ne-a confirmat deja, nu-i aşa? Chestia cu penele? Secta din care-au făcut parte? Faptul că era bolnav la cap. Voia să fie bufniţă. Haideţi, măi, oameni buni, nu înţeleg ce...

— Nu era în Norvegia, repetă Anette.

— Era în Toscana, rosti Kim Kolso.

— Păi, ar fi putut să vină înapoi cu avionul, nu?

— Nu, îmi pare rău, spuse Anette. A fost în străinătate în toată perioada aceea.

— De unde ştim asta? încercă s-o contrazică Mia.

Anette îi strecură o foaie de hârtie lui Munch.

Detectivul cel gras privi spre ea şi încuviinţă.

— Ce-i? întrebă Mia.

— Istoricul apelurilor lui telefonice, spuse Munch, împingând foaia de hârtie înapoi pe masă.

— N-a făcut-o el, spuse Kim Kolso.

— Dar, serios, Holger, rosti Mia, ignorând foaia de hârtie pe care o împinseseră în acel moment spre ea. Penele? Bufniţa? Ea a recunoscut!

Munch stătea pe loc, apăsându-şi tâmplele cu mâinile, fără să spună nimic.

— Că avea probleme la cap? Hai, măi, Holger, pe bune?

— Eşti sigură? întrebă Munch, după o pauză.

— Sută la sută sigură, răspunse Goli.

— Nu era aici, insistă Kim Kolso.

Mia se simţea zdrobită de dezamăgire. Telefonul din buzunar începu să-i vibreze, aşa cum făcuse de o sută de ori în ora care trecuse.

— Păi, şi ce facem? Trebuie să-i lăsăm să plece?

„De ce nu răspunzi la telefon?"

„Cine-i tânărul ăsta?"

„Uită-te la expresia lui".

„Se uită fix la cameră".

— Da, nu avem de ales, spuse Anette Goli. Am crezut că puteam s-o reţinem pe Helene Eriksen, pentru că ea, ei bine, credea că fratele ei ar fi putut să comită crima, dar cât timp crezi că va rămâne ipoteza asta în picioare?

— OK, încuviinţă Munch. Le dăm drumul.

Era o fotografie cu un grup şcolar. Un loc pe care Mia îl vizitase. Muzeul de Istorie Naturală. Toată lumea se uita la ghid, la nişte animale expuse. În afară de o persoană. Un tânăr cu ochelari rotunzi, care purta o cămaşă albă. Cu o privire curioasă. Îndreptată spre camera de securitate.

— Deci, asta e? întrebă Munch.

— Putem să-i ţinem peste noapte dacă vrem, răspunse Goli.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Helene Eriksen câteva minute, spuse Mia.

— De ce? dori să ştie Munch.

— Vreau să ştiu cine-i ăsta.

Îi dădu telefonul ei mobil lui Munch, care-şi miji din nou ochii şi se luă cu mâinile de cap.

— Ce am în faţă? întrebă el.

— O fotografie de pe camerele de supraveghere ale Muzeului de Istorie Naturală.

— OK, spuse Munch. Îi ţinem peste noapte.

— Holger? rosti Anette Goli. Tu eşti în regulă?

— Ce? Da, da, bineînţeles. Am nevoie doar de... Un pahar cu apă mi-ar prinde bine, mormăi Munch şi ieşi din încăpere.

Cei trei detectivi făcură schimb de priviri.

— E bolnav? întrebă Anette.

Kim Kolso ridică din umeri în timp ce Mia ieşi pe coridor şi se întoarse în camera de interogatoriu, unde Helene Eriksen stătea chircită peste masă, cu fruntea sprijinită în mâini.

— Cine e ăsta? întrebă Mia, punându-şi mobilul pe masa din faţa ei.

— Poftim? murmură Helene.

— Tânărul ăsta, spuse Mia, arătând spre poza pe care i-o trimisese Ludvig.

Helene Eriksen părea complet distrată, de parcă n-ar fi avut habar ce-o întrebase Mia.

— Cine?

— Băiatul. Ăsta din poză. Cine e?

Helene Eriksen ridică încet mobilul şi rămase pe loc, fixându-l cu privirea, ca şi cum nu ar fi ştiut de ce se afla acolo.

— Ai mers într-o excursie cu şcoala, nu? La Muzeul de Istorie Naturală, nu-i aşa? În august?

— Cum ai obţinut informaţiile-astea?

— Ai fost acolo?

— Da. De ce?

— Cine e tânărul ăsta?

Helene se încruntă şi ridică privirea spre Mia, apoi o coborî din nou spre fotografie.

— Adică Jacob?

— Îl cheamă Jacob? întrebă Mia.

— Da, încuviinţă Helene. Dar...?

— De ce s-a dus în excursie? Nu e locuitor la azil, nu? Şi nici nu lucrează acolo.

— Nu. Adică, ba da...

— De ce nu figura numele lui pe listele care ne-au fost date?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Trebuia să ne trimiteţi liste cu toţi rezidenţii şi membrii personalului, doar că băiatul ăsta nu apare pe niciuna dintre ele.

— Jacob a locuit la noi, spuse Helene Eriksen, vorbind rar, coborând din nou privirea spre fotografie. Dar asta a fost cu mulţi ani în urmă.

— Şi totuşi, a fost în excursia cu şcoala?

— Da, da. Vine adesea în vizită. Jacob a fost cel mai tânăr rezident al nostru şi unul dintre cei care-au stat cel mai mult timp la noi. Practic, face parte din familia noastră. Ne ajută la calculatoare – nu vrea bani pentru asta, deci, teoretic, nu e angajat, dar...

— La calculatoare? Se pricepe la ele?

— Jacob? Trebuie să vă spun că da, începu să zâmbească Helene Eriksen. E un geniu. Un copil excepţional. Cu adevărat incredibil, având în vedere prin ce a trecut.

— Care e numele lui complet? întrebă Mia, încercând să nu-i arate lui Helene Eriksen cât de nerăbdătoare era să-l afle.

— Jacob Marstrander, răspunse Helene, părând confuză. Doar nu credeţi că...

Capitolul 71

Era ceva atrăgător în legătură cu luminile de pe E18. Miriam Munch nu ştia exact ce anume, dar îi plăcuseră întotdeauna; presupunea că era vorba despre o amintire din copilăria ei, de pe bancheta din spate a maşinii Volvo a familiei, pe drumul spre casa bunicilor. Lumina caldă a lămpilor. Roţile pe asfalt. Vocile blânde care răsunau din faţă. Părinţii ei. Cum flirtau unul cu altul cu radioul în fundal, mereu după câte-o ciondăneală; ea voia jazz, el voia muzică clasică. Avea o puternică senzaţie de siguranţă în acele zile.

— Mai vrei cafea? întrebă Jacob, ridicându-şi ochelarii rotunzi pe nas.

— Mi-a mai rămas, deci nu, zâmbi Miriam, sorbind încă o gură din ceaşca de metal.

La urma urmei, trebuia să rămână treji; operaţiunea ar fi putut dura toată noaptea.

— Am adus două termosuri.

Crescu puţin temperatura în maşină.

Era frig afară. Practic, venise iarna, dar lui Miriam tot îi era cald. Se lăsă pe spate, sprijinindu-şi capul de tetieră, şi ridică din nou privirea spre lumini. Naivitatea pe care-o avusese în copilărie aproape c-o făcu să zâmbească în acel moment. Timp nesfârşit. Aşa era copilăria. Fiecare

moment dura o veşnicie. Goli ceaşca de cafea şi zâmbi ca pentru sine, puţin somnoroasă; cu fiecare felinar stradal pe lângă care treceau, îi reveneau amintiri din minunatele călătorii cu maşina pe care le făcuse în trecut.

Se gândise foarte mult la asta în ultima perioadă, la vremea în care era adolescentă. Aşteptase cu nerăbdare să crească. În acel moment îşi dădu seama ce viaţă frumoasă avusese pe vremea aceea. Zâmbi şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea din termos.

— Ciudat, nu-i aşa? întrebă Jacob.

— Ce anume? întrebă Miriam, căreia începeau să i se închidă ochii.

— Uneori, se întâmplă să-ţi faci prea multe planuri şi de fapt să nu fie nevoie.

Tânărul cu ochelari rotunzi zâmbi în timp ce o privea, dar faţa lui era puţin ciudată; era ca şi cum Miriam n-ar fi reuşit să se concentreze cu totul asupra ei.

— Ştii la ce mă refer?

— Nu, nu-mi dau seama, răspunse Miriam, luând încă o gură de cafea.

Trebuia să rămână vioaie, limpede la cap. Ar fi putut dura o vreme. Ar fi putut fi nevoie să rămână toată noaptea acolo, iar ea începea deja să moţăie. Nu era de bine. Mai bău nişte cafea, în timp ce Jacob se întorcea spre ea şi zâmbea din nou.

— Ia drept exemplu cafeaua asta, spuse Jacob. Am luat la pachet Cola, apă minerală Farris şi apă la sticlă, în caz că nu vei dori cafea.

Miriam nu ştia despre ce vorbea Jacob. Se lăsă pe spate şi privi din nou luminile. Păreau chiar mai calde şi mai galbene decât şi le amintea. Billie Holiday. Mamei ei îi plăcuse mereu la nebunie cum cânta. Miriam zâmbi pentru sine şi fu deodată nevoită să se concentreze pentru a putea ţine cum trebuie cana, care începea să-i alunece printre degete.

— Dar ai acceptat imediat cafeaua, deci toate celelalte s-au dus pe apa sâmbetei, chicoti uşor Jacob şi clătină din cap. Aş fi putut să petrec acel timp făcând altceva, nu înţelegi?

Miriam privi moleşită în direcţia lui, dar faţa lui nu mai era acolo.

— Cât... mai... e... până... ajungem? murmură ea. Până... ne... alăturăm... celorlalţi?

Îi luă o veşnicie să rostească ultima propoziţie.

— Ah, păi ceilalţi vor fi nevoiţi să se descurce fără noi.

— Ce... vrei să spui cu asta?

Tânărul cu ochelarii rotunzi se întoarse spre ea şi-i zâmbi din Dar Miriam nu mai apucă să vadă.

Adormise deja.

OPT

Capitolul 72

Hugo Lang, din Elveţia, se purta aproape ca un copilandru. Simţea furnicături de nerăbdare în tot corpul. Nu mai simţise ceva atât de puternic de când o văzuse ultima oară pe fata de pe ecran.

Ei doi, împreună. Tânăra din beci şi el. Doi oameni singuri, care se găsiseră unul pe celălalt. Niciodată nu se simţise atât de mulţumit. Erau meniţi să fie împreună. El îi mângâiase părul când dormea. Zâmbise în timp ce ea alerga pe roată – era foarte pricepută la asta, la a face mâncarea să cadă din distribuitor – apoi, brusc, dispăruse, iar dorul lui se transformase într-un hău fără fund.

Dar în acel moment se întorsese. Nu era aceeaşi femeie – era aproape aceeaşi –, dar deja îi plăcea, poate chiar mai mult decât îi plăcuse predecesoarea ei.

Hugo Lang zâmbi şi mută scaunul mai aproape de ecranul cel mare.

„Miriam Munch".

Prima lui impresie fusese aceea că numele ei era ciudat, dar apoi se simţise prost, pentru că numele nu conta, ea era prietena lui, ţinută captivă de dragul lui, doar pentru ca el să poată fi cu ea. Pentru ca ei doi să poată fi împreună – împreună. În prima zi, îl călcase pe nervi pentru că nu făcuse nimic. Stătuse pur şi simplu acolo. Cu degetele mâinilor ei slabe tremurând, strânse în jurul corpului ei frumos. Cu ochi care aproape că nu se închideau niciodată; ochi confuzi, îngroziţi, care nu înţelegeau unde se afla. Şi plânsese. Lacrimile îi şiroiseră pe obrajii albi şi frumoşi. Apoi acele bătăi disperate în uşă, sau în ferestre, sau ce-or fi fost, iar lui nu-i plăcuse. El era în halatul de baie, focul ardea în şemineu, avea un păhărel de coniac – era inutil: de ce nu se puteau bucura, pur şi simplu, de acel moment împreună? În cele din urmă, se dăduse pe brazdă, iar în acel moment totul era bine.

Hugo Lang zâmbi şi-şi trecu mâna peste obrazul ei, pe ecran. Ţinuse mult la predecesoarea ei. Totuşi, în acel moment, după doar două zile, începea să simtă că femeia asta îi plăcea mai mult. Destul de ciudat.

Fusese o fetiţă rea în prima zi.

Nu înţelesese. Cum se făceau lucrurile acolo. Dar după aceea el intrase în cuşcă, iar ea făcuse tot ce spunea el.

Alerga pe roată.

Mânca mâncarea care ieşea pe gaură.

Hugo Lang mai luă o gură de coniac şi mută scaunul din piele şi mai aproape. Puse mâna pe ecran şi-i mângâie cu blândeţe părul înainte de a-şi lipi buzele de ecran pentru a o săruta.

„Nimic obraznic sau indiscret, nu, nu".

„Doar un pupic pe obraz".

Se lăsă pe spate în scaun, ridică paharul ca într-un toast şi zâmbi ca pentru sine.

Capitolul 73

Holger Munch luă analgezicele cu apă de la chiuvetă şi şuieră uşor în timp ce se privea în oglinda din baie.

„Ce mama dracului?"

Se stropi cu apă rece pe faţă, dar durerea tot nu-i dădea pace. Poate că doctorul lui avea dreptate. Poate că nu era sănătos. Poate că trebuia să facă mai multă mişcare. Să fumeze mai puţin. Oare de-aia se simţea atât de rău?

Detectivul gras se şterse pe faţă cu mâneca puloverului şi continuă să inspire şi să expire încet, în timp ce aştepta ca pastilele să-şi facă efectul. Aveau o pauză de cinci minute din şedinţă. Ceilalţi îl aşteptau. Erau tensionaţi. Cu toţii erau aşa de când apăruse acel nou nume.

„Jacob Marstrander".

La început, Munch avusese îndoieli; fuseseră foarte multe piste false în acea anchetă, foarte mulţi suspecţi deja, dar în acel moment era sigur: acela era omul pe care îl căutau.

Singura problemă era faptul că pe Jacob Marstrander părea să-l fi înghiţit pământul. Trecuseră două zile şi nu era nici urmă de el. Îi răscoliseră tot apartamentul din Ullevålsveien, tară vreun rezultat. Făcuseră o razie la biroul lui, o mică afacere pentru o singură persoană, JM Consult, dar nu găsiseră nimic care să le spună ceva despre locul unde s-ar fi putut afla.

„Un nenorocit bolnav".

Munch băgă capul sub chiuvetă şi mai bău nişte apă, simţind, în sfârşit, că analgezicele îşi făceau efectul. Se mai uită o dată în oglindă, îşi trecu mâna peste faţă, afişă un zâmbet şi porni, calm, înapoi spre biroul anchetatorilor.

— OK, unde rămăseserăm? întrebă el, ocupându-şi poziţia de lângă monitor. Ludvig?

— Tot n-am aflat nimic de la aeroporturi, spuse Gronlie. Desigur, ar fi putut să încerce să fugă cu trenul sau cu o maşină, dar nu avem probe c-ar fi trecut cineva cu numele ăsta peste graniţă.

— Deci, încă e-n Norvegia?

— Nu ştim, rosti Kim Kolso, dar am alertat Interpolul.

— Bun, încuviinţă Munch.

— Şi fotografia lui Marstrander?

— A fost distribuită în această dimineaţă tuturor ziarelor – asta voiaţi, nu-i aşa? întrebă Anette Goli.

— Ne-am pus cu toţii de acord, nu-i aşa? întrebă şi Munch.

— Nu, nu cu toţii, mormăi Curry.

— Las-o baltă, Curry. Ajunge, oftă Goli.

— Ba ne-am pus de acord, interveni Kim Kolso.

— Nu spun decât că-i o prostie, mormăi din nou Curry. De fiecare dată se întâmplă aşa. După ce o poză ajunge în presă, telefoanele nu se mai opresc din sunat şi vin apeluri de la toţi tâmpiţii cu intenţii bune care cred c-au văzut pe cineva dubios cum dădea târcoale garajului lor. Adică...

— Ultima oară când am verificat, eu eram şeful unităţii ăsteia.

— Ştiu, continuă Curry. Doar că...

— E deja pe internet, spuse Ylva, ridicându-şi telefonul mobil.

— Bine. Să sperăm că o să dea rezultate.

Lui Munch îi zvâcnea capul. Luă o gură de apă din sticla de pe masă.

— OK, mai e ceva? întrebă el, aruncând o privire prin încăpere. Unde-i Mia? întrebă el, încruntându-se.

— Am primit un mesaj. Are ceva de făcut. O să vină încoace mai târziu, spuse Gronlie.

— Ce anume?

— N-a spus.

— Foarte bine.

Munch părea iritat şi fu nevoit să-şi acorde un moment înainte de a continua să vorbească.

— Au trecut două zile şi nimeni nu l-a văzut pe Jacob Marstrander. Pur şi simplu nu se poate aşa ceva, oameni buni. Trebuie să fi fost văzut undeva. Maşina lui a fost înregistrată ca ieşind din capitală?

— De pe drumurile cu plată n-a venit nicio informaţie, spuse Kim Kolso.

— Şi telefonul lui?

— Potrivit companiei Telenor, a fost folosit ultima oară la adresa lui de-acasă, vineri, spuse Gabriel Mork. De-atunci, n-a mai auzit nimeni nici măcar un pâs.

— Şi calculatorul pe care l-am găsit în biroul lui?

— Complet gol, spuse Gabriel.

— Serios, băieţi? oftă Munch. Nimic?

— Vrei să-i interogăm din nou pe rezidenţii de la azil? dori să ştie Kim Kolso. Ştiu că am fost acolo abia ieri, dar s-ar putea ca unele dintre fete să ascundă ceva.

— Merită să încercăm, spuse Munch. Te ocupi tu?

Kim încuviinţă.

— Pliantul ăla pe care l-am găsit, spuse Ylva cu prudenţă.

— Da?

— „Opriţi Ferma Løken". Liga pentru Protecţia Animalelor.

— Da? Ai reuşit ceva?

— Până acum, nimic, ceva e cam ciudat...

Munch deveni nerăbdător în timp ce durerea de cap îi revenea, şi mai puternică decât înainte.

— Verifică din nou, spuse el, brusc. Vezi dacă există vreo legătură cu ăia... cum le zicea?

— Frontul de Eliberare a Animalelor.

— Da. Bun. Vezi dacă reuşeşti să scotoceşti pe-acolo după ceva. Au trecut trei zile, oameni buni, nu ne descurcăm destul de bine.

Munch mai luă o gură de apă din sticlă în timp ce telefonul mobil îi vibra pe masa din faţa lui.

„Marianne?"

Munch se scuză şi ieşi repede pe balcon.

— Alo?

— Holger?

Îşi dădea seama după vocea ei. Chiar şi după atâţia ani.

„Ceva e în neregulă".

— Eşti acolo, Holger?

Vocea-i era tremurată.

— Da, sunt aici, Marianne. Ce s-a întâmplat?

Găsi o ţigară în buzunarul gecii.

— Ştii ceva de Miriam?

— Ce? Nu, n-am mai vorbit cu ea de vreo câteva zile. De ce?

La celălalt capăt al liniei se lăsă tăcerea.

— Nu-i nimic, doar că...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Munch din nou, aprinzând ţigara.

— Trebuia să vină s-o ia pe Marion aseară, dar nu reuşesc să dau de ea.

— Cum adică?

— Eu am avut grijă de Marion...

— Miriam e plecată?

— Nu sunt sigură, continuă Marianne. Adică, nu vreau să stârnesc probleme, dar n-am ştiut pe cine altcineva să sun.

— Normal că poţi să mă suni, spuse Munch.

— Nu te deranjează?

— Sigur că nu, Marianne. Sunt sigur că-ţi faci griji degeaba, încercă s-o liniştească Munch. Ştii şi tu cum e Miriam când o apucă...

— Nu mai are cinşpe ani, Holger, îl întrerupse Marianne. Sunt îngrijorată. Trebuia să vină aici aseară. M-a minţit, Holger.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mi-a spus că o ajută pe Julie cu o chestie, dar am sunat-o pe Julie şi într-adevăr a fost o acţiune de durată, dar a fost vorba de mai mult decât atât.

— Mai mult decât ce?

— O razie.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— O razie ilegală. Nu a ajutat-o pe Julie, s-a folosit de ea pe post de pretext.

Munch se străduia să proceseze informaţia.

— Ce razie-i asta, Marianne?

— A durat un timp, dar am reuşit s-o conving pe Julie să-mi spună, în cele din urmă. S-a apucat iarăşi de proteste.

— Miriam?

— Tu mă asculţi măcar, Holger?

Vocea-i era stridentă, iar Munch îşi revenise, în sfârşit, complet în simţiri. Durerea de cap îi dispăruse.

— Linişteşte-te, Marianne, spuse Munch, trăgând încă un fum din ţigară. Sunt sigur că nu e un motiv de îngrijorare. Am mai trecut prin chestia asta, nu-i aşa? E exact conform firii ei. Rebelă. O ştii pe Miriam, mereu trebuie să...

— Pentru Dumnezeu, Holger, a dispărut! Tu asculţi măcar ce-ţi spun?

— Bineînţeles că te ascult. S-a alăturat unei razii. Ce razie e aia?

— A Ligii pentru Protecţia Animalelor, spuse Marianne. Undeva în Hurum. Doar că trebuia să se întoarcă aseară.

— Începe cu începutul. Unde mergea?

— Julie mi-a spus că s-a întâmplat ceva, îi explică Marianne. Aşa că s-a anulat. Razia. Căzuseră de acord în avans să se ascundă timp de trei zile, în caz că se întâmpla ceva.

— Deci, se ascunde? întrebă Munch, oarecum confuz.

— Nu, Holger. Tipul care a luat-o pe Miriam cu maşina e ăla a cărui poză e pe tot internetul.

— Care?

— Omul pe care-l cauţi. Din celălalt caz.

Departe, la celălalt capăt al liniei, Marianne suna de parcă ar fi rămas fără putere.

— Mi-e frică, Holger, şopti Marianne.

— Te referi la Jacob Marstrander?

— Da, şopti Marianne.

„Ce dracului?”

— Când ai vorbit cu Julie?

„E imposibil”.

— Acum două minute. Chiar acum.

„Cum se poate...? Cum e posibil...?”

— Şi Julie e sigură că Miriam a urcat în maşina lui?

— Julie mi-a spus despre el. Era speriată. Credea că s-ar fi putut să se întâmple ceva. Niciunul dintre ceilalţi n-a reuşit să dea de el.

„Asta nu are cum să se întâmple”.

— Julie e acasă acum?

„Păstrează-ţi vocea calmă. N-o îngrijora pe Marianne mai mult decât e deja”.

— Da, pe strada Møllergata. Mai ţii minte unde locuieşte?

— Da, da, sigur că ţin minte.

„Liga pentru Protecţia Animalelor”.

— Deci, o să vorbeşti cu ea?

„Nu”.

— Bineînţeles, Marianne. O să închid acum, ca s-o pot suna, bine? O să vorbim foarte curând.

„Asta n-are cum să se întâmple”.

Munch închise telefonul şi se îndreptă în fugă spre biroul anchetatorilor, unde-l întâmpinară nişte feţe cu gurile căscate.

— Curry. Kim. Voi doi veniţi cu mine! strigă Munch.

Două feţe şocate îl fixau cu privirea.

— Restul, am nevoie de toate informaţiile pe care le puteţi afla despre o încercare de a elibera nişte animale, o razie care se presupune că fusese planificată să se desfăşoare în urmă cu doar câteva zile în Hurum de către Liga pentru Protecţia Animalelor. Am nevoie de informaţiile astea acum. Ieri.

— Şi noi ce... începu Ludvig Gronlie, dar Munch ieşise deja pe uşă.

Capitolul 74

Miriam Munch se trezi îngheţând de frig. Încercă să se facă pe cât de mică era posibil, ghemuindu-se în poziţie fetală, strângând pătura mică peste corpul cuprins de tremurături. Reuşise, în sfârşit, să adoarmă, epuizată, după ce se târâse ore în şir în patru labe, dar foamea şi frigul care se strecurau printre crăpăturile din pereţi o treziseră din somn şi o readuseseră în acel coşmar. Încă era şocată. Se urcase în maşină. Mersese pe E18. Se gândise la părinţii ei. Fusese din nou un copil. Visător şi cald. Contrastul cu încăperea în care se afla în acel moment n-ar fi putut fi mai mare.

O glumă. La asta o dusese primul gând, după ce se potolise şocul iniţial. „Unde era?" Pe o podea ca un sloi de gheaţă. Într-un beci întunecos. „Cine-şi bătea joc de ea?" Nici măcar nu-şi dăduse seama de gravitatea situaţiei în care era în momentul în care uşa care scârţâia se deschisese, iar creatura cu pene intrase în încăpere. Crezuse că era probabil vorba de un vis. Spaima apăruse abia mai târziu. La început, privise în jur, curioasă. Cineva construise o încăpere subterană ciudată. În acel vis, se simţea foarte mică. Asemenea lui Alice în Ţara Minunilor. Se transformase într-un animal mic. Era o roată mare în care putea alerga. O sticlă de apă pe un perete, cu un jgheab de unde putea bea.

„Nu, nu, nu".

Trebuia să se trezească imediat.

„Asta nu are cum să se întâmple".

Oare trebuia să gândească pozitiv?

„Te implor, Doamne".

Marion. Poate că trebuia să încerce să se gândească la Marion, nu?

„Ajută-mă".

Poate că asta avea s-o ajute să se trezească.

„Vă rog".

„Cineva".

„Ajutaţi-mă".

Miriam Munch miji ochii şi încercă să-şi stăpânească foamea. Şi greaţa. Vomitase într-un colţ după ce alergase pe roata mare. Palmele şi genunchii o usturau, dar îşi impuse să nu mai plângă, încercase să mestece grăunţele maronii care ieşiseră din perete şi care ţineau loc de mâncare. Înghiţise câteva, dar îi veniseră imediat înapoi pe gât. Refuza să mai facă asta. „De n-ar fi atât de frig".

Miriam se mută cu grijă în şezut. Făcu o încercare de a se ridica în picioare şi reuşi, încet, mai întâi ghemuindu-se, apoi dându-şi palme peste umeri de câteva ori, şi începu să-şi îndoaie picioarele înţepenite, care o dureau, pentru a-şi pune din nou sângele în mişcare.

Doamne, cât de foame-i era.

Miriam vedea răsuflarea ceţoasă ieşindu-i din gură în timp ce încerca să-şi sufle peste degetele îngheţate, ca să le încălzească puţin.

„Te rog, Doamne".

Trebuia să se trezească în curând.

„Ajutor".

Mama. Marion. Tata.

„Să mă ajute cineva".

„Te rog".

Miriam tresări în timp ce uşa se deschise şi creatura cu pene apăru în prag.

— Jacob, îl imploră ea, retrăgându-se îngrozită într-un colţ al încăperii.

— Tu nu prea eşti cuminte, spuse tânărul cu pene, îndreptând spre ea un pistol.

— Jacob, eu... încercă Miriam, din nou, dar îşi pierdu vocea; din gură nu-i ieşi decât un murmur slab, care se pierdu în încăperea îngheţată.

— Ţine-ţi gura, îi ordonă creatura cu pene. De ce nu faci nimic? Ţi-am explicat deja cum funcţionează totul aici, iar tu tot nu vrei să te ţii de treabă. Ai fost cuminte o vreme, dar acum parcă nu mai înţelegi. Trebuie să-ţi explic totul din nou?

Tânărul cu pene făcu un pas în faţă şi îndreptă arma spre chipul ei.

— Nu, te rog, se bâlbâi ea, ridicând mâinile în faţă.

— Măi, tu eşti proastă, sau ce-ai?

Avea ochii negri. Clătină din cap în timp ce mâna lui cu pene strângea mai puternic arma.

— De-asta ai putut să o faci o vreme şi acum nu mai poţi? Pentru că eşti proastă?

— Nu, se bâlbâi ea.

— Probabil că de-asta, pentru că nu-i dificil. Ţi se pare ceva dificil?

— Nu, nu, se bâlbâi Miriam.

— Sau poate pentru că ai impresia c-o să vină cineva să te salveze? Poate vreun iubit de-al tău?

În acel moment, rânjea la ea. Dinţii lui albi sclipeau pe faţa acoperită cu pene.

— Sau tăticul tău? Tăticul tău de la poliţie? Crezi c-o să vină să te salveze? Să-şi salveze fetiţa?

Miriam Munch începu să tremure.

— Nu o să vină nimeni, continuă silueta cu pene din faţa ei. Or fi ei deştepţi, dar eu sunt mult mai deştept. N-o să te găsească niciodată.

Rânji din nou, chicotind peste ţeava pistolului.

— Aş putea să te-mpuşc pe loc, dar unde-ar mai fi distracţia pentru public, nu-i aşa?

Miriam habar n-avea despre ce public vorbea.

— Asta-i emisiunea mea. Toată asta a fost ideea mea. Deşteaptă chestie, nu ţi se pare? Trebuie să fii creativ, să oferi un spectacol ca lumea, ceva pentru care clienţii să fie dispuşi să plătească.

Miriam tot n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea ăla.

— Eşti norocoasă, chiar eşti norocoasă, zâmbi tânărul cu pene, un zâmbet forţat, din spatele unor ochi reci, lipsiţi de orice urmă de suflet. Foarte norocoasă, de fapt, continuă el. Acum, eşti vedetă. Lumea a plătit milioane de coroane ca să te vadă cum prestezi. Şi nici măcar n-ai fost aleasa.

Tânărul din faţa ei se scărpină în cap cu arma şi chicoti ca pentru sine.

— Îţi vine să crezi? Nici măcar n-ai fost aleasa – fata cealaltă a primit trei voturi. Ăştia le preferă pe-alea tinere, ştii tu, dar e emisiunea mea. Eu am inventat-o. Roata. Scrisul de pe perete. Deci, eu am putere de decizie. Te-am ales pentru că-mi place de tine. Eşti deosebită. Tăticul tău e poliţist. N-a fost frumos din partea mea? Că n-am ales-o pe cealaltă fată, deşi au votat-o pe ea?

Miriam încuviinţă cu prudenţă.

— Jacob... începu ea, simţindu-se de parcă ar fi avut şmirghel în gură.

— Nu, nu, nu, spuse bărbatul cu ochii reci, ţintind din nou cu pistolul spre ea. Nu vorbim. Doar ascultăm.

Miriam închise gura şi fixă podeaua cu privirea.

— E ultima oară când mai cobor, spuse tânărul. Acum, o să faci tot ceea ce ţi se spune; dacă nu, voi fi nevoit s-o aduc până la urmă pe cealaltă fată. E important să oferim publicului lucrurile pentru care-a plătit, nu ţi se pare?

— Ba da, murmură Miriam, fără să ridice privirea.

— Vrei să te împuşc acum, sau o să faci aşa cum ţi s-a cerut?

— O s-o fac, şopti Miriam.

Tânărul cu pene păru că se gândeşte un moment dacă ea avea de gând să-şi ţină promisiunea, apoi lăsă arma jos şi-şi dezveli din nou dinţii albi.

— Bine.

Chicoti pe ascuns, ca pentru sine, apoi închise uşa grea, lăsând-o singură în camera rece şi întunecată.

Capitolul 75

Mia nu-şi dădea seama de unde-i venea bănuiala, dar fusese ceva ciudat în legătură cu acea căsuţă albă de la naiba din praznic, încă de la primul drum pe care-l făcuse încolo, o simţise chemând-o la ea. Casa lui Jim Fuglesang. Singură, fără nimic în jur. Copaci înghеţaţi. Linişte. Nu genul de linişte care o făcea să se simtă senină, precum cea de pe Hitra. Apropierea mării. Ţipetele pescăruşilor. Era altceva. Era un alt soi de linişte, care-o făcea să-şi ascută simţurile. Privi în jur, cu prudenţă, în timp ce se îndepărta de maşină şi se îndrepta spre căsuţa albă. De data aceasta, era înarmată şi se simţea mai încrezătoare. Data trecută se simţise goală, puţin speriată, ceea ce nu-i stătea în fire. Când se întorsese de-acolo, nu reuşise să-şi dea seama ce anume declanşase acea reacţie, şi o intrigase; ştia că trebuia să se întoarcă acolo, dar, având în vedere toate cele întâmplate, reuşise să-şi facă timp abia în acel moment. Poate că încă nu era o prioritate, dar câteva ore n-aveau ce rău să facă, şi voia să-şi încheie treaba cât încă era zi.

Mia se îndreptă spre căsuţă, dar se opri şi se răzgândi; alese în schimb să meargă pe o cărăruie ce ducea spre pădure. Deja fusese în interiorul casei. Nu era acolo. Orice-ar fi căutat.

„Paisprezece minute, într-o zi bună".

Jim Fuglesang făcuse fotografiile cu mulţi ani în urmă. Le lipise într-un album. O pisică. Şi un câine. Aşezaţi într-o pentagramă alcătuită din lumânări, pe un pat din pene.

Şi da, Mia era diferită de restul lumii; nu-şi putea exprima articulat ciudata fascinaţie faţă de acel loc din mijlocul pustietăţii, dar era prezentă, ceea ce simplifica lucrurile din punctul ei de vedere. Îşi putea lăsa deoparte sentimentele. Nu avea vreo relevanţă dacă le putea explica sau nu. Pentru că Jim Fuglesang făcuse fotografii cu scene ale unor crime care implicau animale, iar acestea aveau legătură directă cu uciderea Camillei Green. Iar fotografiile acelea fuseseră făcute undeva în apropiere.

„Şaisprezece minute la întoarcere".

Îşi formase o impresie despre peisaj cu ocazia ultimei vizite acolo. Era un singur drum care ducea spre casă, apoi era o cărare ce ducea spre pădure. Ar fi putut face pozele altundeva. Oriunde, de fapt; dar era mai puţin probabil. „Paisprezece minute, într-o zi bună, şaisprezece minute la întoarcere". Mia era convinsă că acea descriere se potrivea cu un loc care-i era cunoscut lui Jim Fuglesang. „Într-o zi bună". Era obişnuit cu traseul. La întoarcere. „La întoarcere" însemna probabil drumul spre casă, nu? Paisprezece minute pe

un traseu. Şaisprezece minute pe altul. Deci, o lua în jos ca s-ajungă acolo. Şi în sus ca să ajungă la casă.

Mia-şi trase căciula din lână mai tare peste urechi, convinsă că acea cărare trebuia să fie cea despre care vorbea Fuglesang.

O cărare ce ducea în jos, spre un lac.

De ce naiba era atât de agitată?

De obicei, nu-i era frică de nimic.

Patru pietre albe.

Mia aproape tresări când ajunse într-un luminiş printre copaci şi le văzu la marginea unui lac întunecat. Patru pietre albe, aşezate frumos în faţa a ceva ce s-ar fi putut să fie cândva un dig, iar inima începu să-i bată şi mai tare când văzu barca, odată nouă, dar care în acel moment zăcea putrezind, parţial scufundată la marginea lacului.

O bărcuţă roşie, din lemn. Cu litere albe în vârful copastiei putrezite.

Maria Theresa.

Mia Krüger ridică privirea şi văzu o clădire mică, aflată la câteva sute de metri distanţă. Pe partea îndepărtată a lacului. O căsuţă.

Cenuşie, ca şi cum toată culoarea i-ar fi fost ştearsă de pe pereţi, cu ferestrele acoperite cu bucăţi de lemn, nelocuită, părăsită, dar cu toate astea...

Mia scotoci prin buzunarul gecii ei din piele după telefonul mobil.

„Se ridică fum din horn".

Paisprezece minute, într-o zi bună.

Şaisprezece minute pe drumul de întoarcere.

Patru pietre albe.

Maria Theresa.

„Bingo".

Mia găsi numărul lui Munch pe mobil cu degete tremurânde, dar micul telefon refuza s-o asculte.

„Nu-i semnal".

„Să-mi bag picioarele".

Încercă din nou, ridicând telefonul prin aer, plimbându-se în sus şi-n jos, îndepărtându-se de lac, apoi apropiindu-se din nou de vechiul dig.

Tot nu avea semnal. Mia înjură în barbă, băgă telefonul înapoi în buzunar, se opri şi studie peisajul înainte să se hotărască s-o ia pe cărarea din partea stângă, care ocolea lacul întunecat.

Casa părăsită avea pereţii cenuşii, din lemn.

„Fumul se ridică din horn".

Copacii n-o lăsau să treacă.

Poteca se termina.

Teren denivelat.

Scoase din nou telefonul.

Tot nu avea semnal.

Crengile o plesneau peste faţă.

„Băga-mi-aş picioarele să-mi bag”.

Inima îi bubuia sub geacă în momentul în care Mia ajunse la casa părăsită de pe marginea lacului.

Ferestre astupate cu bucăţi de lemn.

Încuiată.

Un Volvo verde, vechi.

Mia se furişă prin curtea mică şi aruncă o privire prudentă prin geamurile maşinii. Un termos. Doze de suc acidulat. O geantă neagră. Mia deschise cu grijă portiera şi urcă prin partea cealaltă, pe locul pasagerului. O geantă cu şerveţele, ruj şi o poşetă cu un permis de conducere.

Mia aproape că suferi un atac de cord când văzu faţa care-o privea de pe permisul de conducere.

„Miriam?”

Ce dracului căuta ea acolo?

Capitolul 76

Miriam Munch era îngenuncheată pe podeaua dură din beci, încercând să mestece bucăţile mici şi tari care ieşiseră din gaura din perete. Nutreţuri pentru animale. Îşi jurase că nu avea să mai bage acele grăunţe cumplite în gură, dar nu mai putea rezista. Îi era foarte foame. Trupul ei urla după hrană. Aproape că leşinase pe roata mare, când fusese nevoită să se târască în patru labe ca s-o facă să se învârtă. Avea băşici în palme şi tăieturi sângerânde la genunchi. Nu putea merge mai departe. Avea nevoie de ceva în stomac, sau avea să moară. Aşa se simţea. Avea să moară în beciul ăla îngheţat.

„Dacă nu mănânc imediat ceva”.

Luă vreo şase grăunţe de pe podea şi le puse pe limbă. Încercă din răsputeri să nu se gândească din ce erau făcute, le zdrobi cu dinţii, prefăcându-se că totul era în regulă. Băgă capul sub jgheabul în forma unei sticle mari de apă şi înghiţi cât de bine putu, iar de data aceasta grăunţele nu-i veniră înapoi pe gât. Slavă Domnului.

Puse şi mai multe grăunţe pe limbă şi repetă procesul, mestecând cât putea de bine în timp ce încerca să-şi distragă mintea, apoi bând din sticla cu apă şi înghiţindu-le.

„Ajutor”.

Miriam strânse pătura pe ea şi închise ochii. Dispăru în adâncul minţii ei. Nu era adevărat. Nu era acolo. Era altundeva. Acasă. La masă, la micul dejun. Marion tocmai se trezise. Simţea mirosul cafelei proaspăt făcute. Marion era somnoroasă. Nu voia să-şi scoată pijamaua. Voia doar să stea în poala mamei ei. În închipuirea lui Miriam nu erau insecte. Nu erau gândaci care să se târască pe podeaua din beton. Era încălzire în podea. Marion voia părul împletit în coadă de cal. Johannes le zâmbea amândurora. Nu trebuia să plece nicăieri. Nici în Australia. Erau doar ei trei. Petreceau toată ziua împreună. Era o zi liberă. Aveau să se uite la un film şi să mănânce floricele de porumb.

„De ce nu vine nimeni?”

„Să mă ajute cineva!”

„Vă rog!”

Miriam abia fusese conştientă de deschiderea uşii înainte ca tânărul acoperit cu pene să-i apară în faţă cu pistolul ridicat şi cu altceva în cealaltă mână.

— S-au schimbat planurile.

— Ce? murmură Miriam, refuzând să lase căldura din bucătăria casei ei să-i dispară din minte.

— Ridică-te, spuse tânărul, lovind-o cu piciorul ca s-o trezească.

Se ridică încet în şezut, strângând mai tare pătura pe ea.

— S-au schimbat planurile, repetă tânărul cu ochii negri. Ştiam eu c-ar fi trebuit să o aleg pe cealaltă. Nu eşti bună de nimic, iar acum s-a stricat totul.

Miriam deschise încet ochii şi îl privi. Un braţ întins ţinea arma şi ceva era fluturat prin aer. O perucă blondă.

— Dar mai e timp, îi spuse omul cu ochii negri. Vezi cum îţi vine peruca.

Miriam nu înţelegea la ce se referea.

— Pune-ţi-o pe cap, vreau să văd cum îţi stă.

— Jacob, te rog, îl imploră Miriam, fără ca măcar să ştie dacă-i ieşiseră cuvintele de pe buze.

— Pune-ţi-o, mârâi omul, aruncându-i peruca. I-am subestimat. O fotografie? Cu mine? Îţi închipui c-au găsit aşa ceva?

— Ce tot vorbeşti? întrebă Miriam, fără să ştie, în continuare, dacă-i ieşiseră cuvintele de pe buze.

— Pune-ţi-o pe cap, îi ordonă din nou creatura cu pene.

Ea încuviinţă precaută şi îşi puse încet peruca pe cap. Tânărul îi aruncă o privire piezişă.

— Semeni cu ea, zâmbi el. E bine. Deci nu eşti o risipă, la urma urmei.

Miriam încercă să spună ceva, dar nu reuşi.

— Nu-ţi face griji în legătură cu mine, spuse omul. O să fiu în regulă. Recunosc că e cam devreme – la urma urmei, ăştia au plătit pentru trei luni – , dar asta nu-i o problemă atâta vreme cât facem ceea ce trebuie să facem, nu eşti de acord?

— Ce... o să-mi faci? se bâlbâi Miriam, iar de data asta probabil că vorbise cu voce tare, pentru că tânărul acoperit cu pene reacţionă şi o privi curios.

— O să te omor. Ce credeai c-am de gând să fac?

Miriam rămăsese mută.

— Aveam de gând să aştept, dar acum, că mi-au pus ăştia poza pe internet, trebuie s-o facem cât mai repede posibil, înainte să ajungă cineva aici.

Tânărul cu pene zâmbi ironic.

— Haide.

Apoi mângâie peruca blondă cu grijă.

— Am pregătit totul afară.

Capitolul 77

Mia Krüger ieşi din Volvo şi-şi scoase pistolul din toc. Din fericire, de data aceasta era pregătită. Data trecută ajunsese acolo în urma unor bănuieli. Casa lui Jim Fuglesang. Fotografiile. Bălmăjelile lui din timpul interogatoriului. Patru pietre albe. O casă abandonată, peste un lac întunecat. Ascunzătoarea lui Jacob Marstrander. Cum să fi fost altfel? Acela trebuia să fie locul. Dar...

„Miriam?”

Ce căuta ea acolo?

„Miriam Munch?”

Cu Jacob Marstrander?

Ce mama dracului se întâmpla acolo?

Mia se ghemui pe vine, făcându-se cât mai mică posibil, şi o luă printr-o parte a maşinii, fără să-şi dezlipească nici măcar o clipă privirea de la uşa clădirii dărăpănate din faţa ei.

Din horn se ridica fum, dar dinăuntru tot nu se vedea sau auzea vreun semn de viaţă. Mia rămase ghemuită în timp ce căuta un loc din care să

prindă semnal pentru mobil. Un deluşor. Orice. Scoase telefonul din buzunar, strângând cu fermitate Glock-ul în mână, dar nimic.

„Nu este semnal".

Înjură din nou reclamele tuturor furnizorilor de servicii de telefonie mobilă, care umpleau undele radio cu declaraţiile lor despre semnalul imbatabil pe care-l aveau. Fete îmbrăcate sumar pe vârfuri de munte, tipi care făceau schi nautic la distanţă mică de mai – unde dracului era semnalul când avea nevoie de el? Ridică din nou telefonul, dar tot nimic.

„Să dea dracii".

Găsi o movilă nu departe de acel loc şi îşi croi în tăcere drum pe ea, fără să-şi ia privirea de la uşa casei vechi.

Încă vreo câţiva paşi, apoi iPhone-ul ei începu să sclipească. Semnal. Nu – semnal pierdut din nou. Ba da, uite că avea. Ba nu, avea un rahat...

Apăsă pe numărul lui Munch.

„Ba nu".

Pe numărul lui Ludvig.

„Fir-ar să fie".

Apoi, brusc, reuşi să facă legătura.

— Gronlie la telefon.

— Sunt Mia, şopti Mia. Mă auzi?

— Alo? spuse Ludvig Gronlie, de undeva din depărtare.

— Mă auzi? întrebă Mia, cât putu de tare.

— Mia? Tu eşti? Eşti acolo? Holger e...

— Lasă-l tu pe Holger, şopti Mia cu o voce răguşită în timp ce Gronlie dispăru din nou. L-am găsit pe Marstrander. Şi, din nu ştiu ce motiv, Miriam e aici. Trebuie să...

— Alo? spuse din nou Gronlie.

— Tu auzi ce spun, Ludvig?

— Eşti acolo, Mia?

— Da, aici sunt, fir-ar să fie. Caută-mă prin GPS, pentru numele lui Dumnezeu, urmăreşte-mi telefonul. L-am găsit. Pe Marstrander. Sunt sigură de asta. Şi, din nu ştiu ce motiv...

— Mia? Te-aud cu întreruperi, spuse Gronlie, din nou departe.

— Caută-mă odată prin GPS, Ludvig. Ai auzit? L-am...

— Alo?

— Ludvig?

— Eşti acolo, Mia?

Mia înjură atât de tare, încât nu auzi poiana îngheţată trosnind în spatele ei.

— Ai înţeles ce ţi-am spus, Ludvig?

— Alo, Mia...?

— Găseşte-mă, Ludvig, caută-mă prin GPS, spuse Mia cu disperare şi reuşi să se întoarcă exact în clipa în care mâna acoperită cu pene şfichiuia aerul, îndreptându-se spre faţa ei.

Ridică instinctiv mâinile pentru a se apăra. De orice ar fi fost creatura care se îndrepta spre ea. O umbră. Metal care se lovea de degetele ei reci, care încercau cu disperare să-i protejeze capul.

— Mia?

Scăpase telefonul din mână. Se auzi vâjâitul unui obiect care se îndrepta vertiginos spre ea prin aer, de data aceasta cu şi mai multă forţă; reuşi să distingă cu coada ochiului un rânjet din umbre în timp ce mâna ei ceda, metalul ciocnindu-se cu pielea şi osul.

...Frig".

Auzi sunetul.

„Era cineva în curte".

Sunetul degetelor sale care se rupeau.

„Miriam".

Înainte să vină durerea.

„Cu mâinile legate".

Sângele i se scurgea din tâmplă, peste ochi, în gură.

„Legată la ochi. Purtând o perucă blondă".

Telefonul ei zăcea undeva în poiană, încă vorbind, încă strigând-o pe nume.

— Mia, eşti acolo?

„Nu-ţi fie teamă, Miriam".

Obiectul greu din metal şfichiui din nou aerul.

„O să am grijă de tine".

A treia oară.

„O să fie bine, Miriam".

Dar apoi...

„A patra oară".

Nu mai reuşi să rămână trează.

Capitolul 78

Lacrimile şiroiau întruna pe faţa tinerei, iar Holger Munch nu avea habar cum s-o facă să se oprească din plâns.

„Taci din gură".

Mai mult decât orice, asta-şi dorea să-i spună.

„Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură şi povesteşte-mi ce s-a întâmplat".

— Julie, spuse Munch cu mult calm, zâmbindu-i tinerei. E în regulă. Tu liniştește-te, doar. O să-i găsim foarte curând.

— Dar nu am ştiut, suspină tânăra.

— Bineînţeles că nu ai ştiut, Julie. Nu eşti tu de vină, dar e important să ne spui tot ce ştii, OK? Deci, dacă reuşeşti, dacă eşti în stare, crezi c-ai putea să... Te rog să încerci să-ţi aduci aminte orice ne-ar putea fi de ajutor.

Curry şi Kim Kolso erau întruchiparea a doua semne de întrebare în partea din spate a camerei, dar dădură dovadă de înţelepciune şi nu spuseră nimic.

— S-a dus de râpă, spuse Julie, reuşind, în sfârşit, să scoată ceva aproximativ asemănător cu o propoziţie completă.

— Ce anume s-a dus de râpă? întrebă Munch, mângâindu-i mâna cu blândeţe.

— Toată razia, răspunse Julie, uitându-se la el pentru prima oară de când ajunseseră în apartamentul ei din strada Mollergata.

— Deci, Miriam a fost cu tine?

— Poftiţi?

— La razia aia pentru animale? A participat?

— Da, răspunse tânăra, încuviinţând şi aruncând priviri fugare celor doi detectivi care se sprijineau de peretele din spatele ei.

— De ce? întrebă Munch, dar îşi dădu imediat seama că era întrebarea greşită.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă Julie.

— Jacob Marstrander, rosti Munch cu o voce liniştitoare, mângâindu-i din nou mâna. Nu vreau să ştiu decât de unde vă cunoaşteţi. De unde-l cunoaşte Miriam pe Jacob ăsta?

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vreţi să spuneţi, spuse Julie, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz.

— Pur şi simplu mă întreb, zise Munch, cât de răbdător putea, pentru că nu l-am auzit niciodată pomenit, ei bine, drept unul dintre prietenii ei, şi...

— Ziggy, spuse Julie cu o voce slabă.

— Ziggy? întrebă Munch.

— Ziggy Simonsen. Îl cunoaşteţi?

— Nu.

— El e ăla care-a spus că... ei bine, el e un prieten de-al lui Jacob. Ştiţi cine e Ziggy, nu-i aşa? Sau poate că ea nu v-a spus nimic, nu?

Julie Vik îl privi în acel moment şi ezită.

— Da, da... spuse Munch.

— Nu ştiţi, nu-i aşa?

— Ba da, ba da, eu...

— A spus că are de gând să vă zică, rosti Julie, ştergându-se pe faţă cu mâneca de la pulover. Nu v-a spus nimic?

Munch aruncă o privire fugară în urma lui, spre Curry şi Kim Kolso, care încuviinţară.

Un nou nume.

Ziggy Simonsen.

Curry îşi scoase mobilul şi părăsi încăperea.

— Ce avea de gând să-mi spună? întrebă Munch, precaut, mângâind în continuare braţul tinerei.

— Despre ea şi Ziggy. Nu v-a spus nimic?

— Nu, răspunse Munch pe un ton blând, în timp ce mobilul începea să-i sune în buzunar.

— Atunci, nu cred c-ar trebui să vă spun nici eu nimic, zise tânăra, coborând din nou privirea.

— Julie, o îndemnă Munch.

Telefonul îi sună din nou.

— Nu ştiu, rosti Julie, iar lacrimile începură din nou să-i curgă.

— Spune-mi ce ştii, zise Munch cu mai multă fermitate decât avea de gând. Jacob şi Miriam se cunosc. Şi amândoi au dispărut. Îţi dai seama că astea sunt informaţii importante pentru noi, nu-i aşa?

Un alt ton de apel, nu din buzunar, ci din altă parte a camerei.

— Da, dar eu... ridică tânăra privirea spre el.

— Holger, rosti Kim, din spatele lui, dar Munch îl îndepărtă cu un gest din mână.

— Miriam şi Jacob. Ştii unde sunt?

— Holger, spuse Kim din nou, dar Munch nu-l băgă în seamă.

— Eu doar...

— Munch, spuse Kim, de data asta punându-i mâna pe umăr.

— Ce vrei? şuieră Munch iritat, în timp ce Kim Kolso îi dădea telefonul lui.

— Holger?

Vocea lui Ludvig Gronlie îi răsună deodată în ureche.

— Ce-i? mormăi Munch.

— Mia, spuse Ludvig.

— Ce-i cu ea?

— I-a găsit.

— Poftim?

— Pe Miriam. Şi pe Marstrander.

— Ce tot vorbeşti acolo...?

— Ştim unde sunt.

— Cine?

— Holger, tu înţelegi ce-ţi spun? I-am găsit.

Munch sări în picioare.

— Cum?

— Mobilul Miei. M-a sunat şi mi-a cerut s-o localizez prin GPS; i-a văzut. I-a găsit, Holger. Ştim unde sunt. Avem o zonă exactă. Hurum. Acolo sunt, Holger. I-am găsit.

— Pregătiţi-mi un elicopter, spuse Munch, îndreptându-se deja spre uşă.

— Ce?

— Plecăm chiar acum. Să-mi pregătească dracului cineva un elicopter. ÎN MOMENTUL ĂSTA! În trei minute ajungem acolo.

Capitolul 79

Durerea pe care-o simţea în mână era aproape insuportabilă. Nu ştia cât timp fusese inconştientă.

Mia Krüger deschise ochii şi se ridică împleticindu-se în picioare; ţinu instinctiv braţul stâng aproape de piept şi încercă să-şi dea seama unde era. Frigul. Pământul îngheţat. Corpul ei opuse rezistenţă, dar ea se forţă oricum să se ridice. Rămase în picioare, legănându-şi capul în timp ce se trezea încet la realitate.

„Miriam".

Mia pornise pe urma aluziilor codate ale lui Fuglesang. Fotografiile. Cele patru pietre albe. Barca roşie. Găsise casa dărăpănată. Şi nu-şi dăduse seama peste ce dăduse decât în momentul în care era prea târziu. Jacob Marstrander. Şi Miriam fusese acolo? Fără semnal pe mobil. Fusese prea iritată de asta pentru a fi prudentă. O atacase din spate. Lovituri pe care n-avea cum să le vadă, în cap. Slavă Domnului că reuşise să ridice braţul.

„Fir-ar".

Mia făcu un pas înainte, dar îşi dădu repede seama că nu ea controla situaţia. Mintea încerca să-i transmită ceva, dar corpul refuza s-o asculte. Se împiedică şi căzu în poiana îngheţată, simţind un nou val de durere ţâşnindu-i prin tot corpul. Îi rupsese mâna. Nu-şi putea mişca braţul, iar ochiul – nu vedea din cauza sângelui care i se scurgea în ochi. Simţea gustul sângelui.

„Ce amator".

Încet, se ridică din nou în picioare şi rămase pe loc, ameţită şi confuză, pe pământul îngheţat, încercând să se adune.

Unde-i era pistolul?

Mia era foarte aproape de a-şi pierde cunoştinţa, dar începea să-şi aducă aminte. Loviturile în cap. Reuşise să-şi protejeze capul cu mâna stângă, de aceea nu o mai asculta.

Făcu vreo câţiva paşi şovăielnici, neştiind încotro s-o ia. Unde era pistolul? Oare-i luase el arma?

„Miriam".

O răpise. Tânărul acoperit cu pene.

„Ce mama...?"

Se împiedică din nou, căzu şi se lovi cu faţa de pământul îngheţat, dar reuşi să se ridice încă o dată. Îşi băgă mâna în geacă. Toate degetele-i erau rupte. O apărase de loviturile la cap. Acela era motivul pentru care încă era în viaţă. Oare cât timp fusese inconştientă?

Mia îşi strecură mâna dreaptă în căptuşeala pantalonilor şi închise strâns ochii încercând să scape de sânge. Cu stângul, nu, dar cu dreptul vedea în acel moment. Ştia unde era. Pistolul ei Glock 17. I-l luase el, aşa trebuia să fi fost, pentru că nu-l vedea nicăieri, dar dispoziţia i se îmbunătăţi în momentul în care simţi o ţeavă metalică la betelia pantalonilor.

Cel mic. Pistolul ei Glock 26. Mai fusese în mijlocul pustietăţii, simţindu-se vulnerabilă, şi nu avea să permită cu niciun chip să se întâmple aşa ceva o a doua oară, aşa că, de data aceasta, adusese cu ea două arme. Mia scoase pistolul şi reuşi, în sfârşit, să-şi facă o vagă idee asupra locului în care se afla. Casa. Maşina. O cărare ce ducea mai adânc în pădure.

„Jacob Marstrander".

Mia băgă mâna stângă mai adânc în buzunarul gecii din piele, înăbuşindu-şi durerea, şi porni în direcţia în care presupunea c-o luaseră ei.

„Ce dracului căuta Miriam aici?"

Casa cenuşie, dărăpănată.

Uşa era larg deschisă în acel moment.

„Deci, înăuntru nu sunt".

Cărarea ce ducea spre lac.

Înapoi spre casa lui Fuglesang.

Nu.

„Cărarea".

Mia trase piedica Glock-ului şi strânse puternic arma în mână, în timp ce picioarele dădură, în sfârşit, ascultare creierului şi-i permiseră să meargă spre luminişul din pădurea aflată în spatele casei, spre care era cel mai probabil să se fi îndreptat cei doi.

Cât timp fusese oare inconştientă?

La câţiva metri depărtare, fu nevoită să-şi controleze impulsul de a vomita. Tot ce era înăuntrul ei voia să iasă. Fu nevoită să se sprijine de un copac.

„Eşti pe drumul cel bun, Mia".

„Fă-o, pur şi simplu".

Reuşi să-şi controleze starea de vomă şi merse cu pas împleticit mai departe, devenind tot mai stăpână pe picioare cu fiecare pas. Cei doi erau cel mai probabil tot undeva în pădure, el acoperit cu pene pe tot corpul, Miriam legată la ochi şi la mâini. Mia ţinea pistolul în faţă, forţându-şi picioarele să o împingă înainte, când, deodată, îi zări.

Luminişul dintre copaci.

Miriam îngenunchea.

În faţa a ceva...?

Mia nu vedea clar, dar îşi putea da seama despre ce era vorba.

„Un loc de sacrificiu".

Lumânări aranjate într-o pentagramă. Pene pe pământ.

„Nu se poate".

Mia aruncă o privire fugară în jur şi-şi dădu seama că nu putea merge mai departe. El avea s-o vadă dacă mergea drept înainte. Se hotărî repede, coti de pe cărare şi rămase aproape de copacii de la marginea luminişului.

„Un spaţiu deschis".

El făcea ceva.

Ea nu avea haine pe ea.

Era ceva în jurul gâtului ei.

Miriam îngenunchea în luminiş, goală, cu mâinile legate la spate. Mia merse cu grijă printre copaci ca să vadă mai bine. Ridică pistolul, dar mâna începu să-i tremure. Ţeava era îndreptată la fel de mult spre Miriam ca şi spre animalul ăla cu pene.

„Căca-m-aş".

Ce făcea el în acel moment?

Se apropie un pic mai mult.

Luminişul nu era mare. Mia privi în jur, reuşind, în sfârşit, să-şi pună creierul la treabă suficient încât să îşi dea seama de întreaga privelişte din faţa ei. Era cărarea pe care venise. Un semicerc alcătuit din copaci, în spatele căruia se ascundea ea în acel moment. La orizont, în spatele lui Miriam – Mia fu nevoită să clipească pentru a avea o perspectivă clară – era o ditamai prăpastia.

El construise un altar de sacrificiu într-un luminiş, chiar pe marginea unei prăpăstii.

„Nu se poate”.

Mia se strecură uşor printre copaci. În sfârşit, corpul părea a răspunde tuturor semnalelor primite din partea creierului. Ochiul stâng îi era închis de ceea ce ea credea că e sânge scurs din rana de la cap, dar în acel moment nu mai avea importanţă, pentru că se putea mişca din nou. Corpul şi creierul îi lucrau împreună. Îşi croi drum prin poiană, fiecare pas aducând-o mai aproape, în timp ce tânărul acoperit cu pene se ridică, se duse în spatele lui Miriam şi apucă un obiect.

„Căcat”.

Îi pusese o frânghie în jurul gâtului.

„Strangulată şi aşezată într-o pentagramă din lumânări”.

Mia se apropie un pic mai mult. Era „acum ori niciodată”; ăla avea s-o ucidă pe Miriam dacă ea nu acţiona. Ridică din nou pistolul la nivelul ochiului, dar tot nu reuşi să vadă spre ce ţintea.

Apoi, brusc, se auzi un zgomot dinspre cer. Tânărul ridică instinctiv privirea spre cer, cu o expresie uluită întipărită pe faţă.

Un sunet percutant.

„Un elicopter”.

Deci, până la urmă, primiseră mesajul.

O găsiseră.

Dar apoi...

Mia Krüger avea să deruleze filmul acelor evenimente în mintea ei în fiecare noapte din săptămânile care urmară.

Cu perna scăldată în sudoare.

Trezindu-se cu un ţipăt.

Imagini derulate cu încetinitorul.

Tânărul acoperit cu pene privea cu mirare spre cer, ascultând zgomotul care lovise ca un val pădurea tăcută. Distras fiind, mâinile îi căzură pe lângă corp.

Miriam îngenunchind acolo.

Goală.

„Un elicopter”.

Sunetul salvator.

„Sunetul libertăţii”.

Apoi, începuse să alerge.

Mia ridicase pistolul şi se năpustise în luminiş.

„Nu, nu”.

— Miriam!

Bărbatul tresări la vederea schimbării bruşte – elicopterul de pe cer, Mia venind în goană spre el, arma ei apărându-i brusc în mâini, pistolul pe care i-l luase –, încerca să proceseze toate aceste informaţii.

— Miriam!

Filmul continua să se deruleze.

Mâini legate, picioare desculţe, alergau spre sunetul libertăţii, spre marginea prăpastiei.

„Nu, Miriam, nu!"

Vedea în acel moment elicopterul. Tânărul aţinti arma spre Mia, dar ea nu băgă în seamă gloanţele ce-i căzeau cu zgomot la picioare, îşi descoperi o forţă pe care habar n-avea că o avusese.

— Miriam!

Mia ridică pistolul la nivelul ochiului drept în timp ce alerga prin luminiş. Auzea sunetul palelor elicei în timp ce fiara mecanică atârna deasupra prăpastiei.

Apoi, dispăru.

Miriam nici măcar nu simţi.

„Peste marginea prăpastiei".

Tânărul acoperit cu pene. Ochi care nu înţelegeau ce se întâmpla, în timp ce Mia îl luă din nou în vizor şi descărcă arma în el.

— Miriam!

Degetele lui albe dădeau drumul armei pe care-o ţinea în timp ce se chircea în genunchi pe pământul rece.

Ea nu vedea ochii lui Munch, dar îi simţea, cu tot cu albul din ei, în timp ce-şi urmărea fiica goală căzând prin aer.

Mia văzu ultimele sale trei focuri de armă lovindu-şi ţinta.

În ochii lui era o expresie pe care nu reuşea s-o identifice cu exactitate.

Pielea din spatele penelor ce fremătau.

Apoi, murise.

De-abia era conştientă în momentul în care ajunse la marginea prăpastiei şi văzu trupul sucit, gol, de pe fundul ei.

„Miriam".

Mia se prăbuşi în genunchi, pe cale să leşine. Pistolul îi scăpă din mâini.

„Nu".

„Te rog."

Sunetul elicopterului se pierdu în depărtare.

Apoi...

„Miriam".

Îşi pierduse cunoştinţa.

NOUĂ

Capitolul 80

Zăpada veni aproape ca şi cum ar fi fost anunţată de către clopotele bisericii. Era 22 decembrie, iar ziarele abia dacă mai scriseseră despre altceva în acele zile. Nu avea să fie un Crăciun cu zăpadă în acel an?

Apoi venise, cu fulgi mari şi uşori care cădeau în ritmul dangătului greoi al clopotelor funebre de la biserica Gamle Aker. O înmormântare, atât de aproape de Crăciun. Mia Krüger se simţea cât de rău se putea în timp ce-şi strângea geaca pe ea şi mergea cu paşi grăbiţi, printre pietrele funerare, spre uşa masivă a bisericii.

Erau cu toţii prezenţi. Kim. Curry. Mikkelson. Anette. Ludvig Gronlie. În costume închise la culoare. Cu frunţile plecate, făcură mici gesturi din cap spre ea. Nu-l vedea nicăieri pe Munch. Probabil că era deja înăuntru. La urma urmei, el fusese cel mai apropiat de răposat. El se ocupase de tot. De sicriu. De flori. „Odihneşte-te în pace. Un ultim omagiu din partea colegilor şi prietenilor". Mia nu mai vorbise cu Munch de aproape două luni, dar presupunea că el făcuse toate aranjamentele, iar în timp ce uşa roşie-ruginie se deschidea, iar cei îndoliaţi începeau să intre încet în biserică în şir indian, îşi confirmă bănuiala. Îi văzu spatele în partea din faţă a bisericii, cu fruntea plecată, chiar lângă sicriul alb, acoperit cu flori.

Ceremonia fu simplă, dar emoţionantă. Mia nu fusese niciodată religioasă. Nu înţelegea de ce ar fi avut cineva nevoia de a crede în ceva în afara lui însuşi, de ce s-ar aduna lumea într-o clădire veche, stând pe scaune incomode, în timp ce un vicar vorbea despre felul în care Dumnezeu purta de grijă tuturor şi primea pe toată lumea în împărăţia Lui, şi totuşi, pe durata slujbei, nu putu să nu se simtă mişcată de frumuseţea ritualului. Uniţi în suferinţă. Un ultim omagiu.

Muzică de orgă. Câteva vorbe din partea vicarului. Un elogiu din partea lui Munch, care părea tulburat, dar arăta mai bine decât se temuse ea că arată.

„Ar fi putut fi mult, mult mai rău".

Se surprinse gândind astfel în timp ce sicriul era scos din biserică. Îl purtau şase bărbaţi, printre care şi Munch, şi Mikkelson.

„Ar fi putut fi vorba despre Miriam".

Se consideră puţin cam nemiloasă în timp ce sicriul era coborât în pământ. O adunare mică, alcătuită în mare parte din foşti colegi, cu câte-o faţă străină pe ici, pe colo, dar nu multe; aşa fusese el, Per Lindkvist. Întâi de toate detectiv, apoi fiinţă umană. Şaptezeci şi cinci de ani; îi fusese aproape ca un tată lui Munch. Un bun poliţist, care sacrificase totul de dragul meseriei, şi căruia-i fusese greu să se adapteze la viaţa de după pensionare, dar cel puţin trăise aşa cum îşi dorise.

„Ar fi putut fi mult mai rău".

Strângeri de mână şi gesturi de încuviinţare în timp ce mulţimea se împrăştia încet. Avea să aibă loc o comemorare restrânsă, cu bere şi cântece, la Justisen, aşa cum şi-ar fi dorit Lindkvist, dar Mia nu avea dispoziţia necesară pentru a li se alătura.

Îl cunoscuse, dar nu foarte bine.

Era un poliţist intrat în legendă.

Un prieten bun al celor mai vârstnici membri ai unităţii.

Dar ea nu avea chef. Voia doar să meargă acasă. Mai erau trei zile până la Crăciun. Avea să încerce să supravieţuiască. Era acolo pentru a-i aduce un omagiu, dar mai avea un scop.

„Să discute cu Holger".

Şeful ei ceruse un răgaz după ceea ce se întâmplase cu Miriam cu două luni în urmă, iar Mia, asemenea celorlalţi, îi respectase evident cerinţa.

Se dădu la o parte şi nu se îndreptă spre el până când nu-l văzu stând singur, sub un copac încărcat de zăpadă, lângă sicriul pe care tocmai îl conduseseră spre locul de veci.

— Bună, Holger, spuse ea cu precauţie, păstrând distanţa, un gest fizic prin care parcă voia să ceară permisiunea de a schimba câteva vorbe cu el.

— Bună, Mia, zâmbi Munch, puţin obosit, încuviinţând pentru a-i transmite că prezenţa ei acolo era bine-venită.

— Cum merg lucrurile?

Cuvintele care-i ieşiseră din gură i se păreau ciudate, dar nu ştia ce altceva să spună.

— Mai bine.

— Şi Miriam cum e? abia îndrăzni să întrebe Mia.

Munch păru pierdut pentru un moment, pleoapele, roşietice, aproape închizându-i-se.

— O să supravieţuiască, dar nu se pot pronunţa în alte privinţe.

— Cum ar fi?

— Încă nu poate merge, şi nu se ştie dacă va mai putea vreodată. Dar a început să vorbească, a scos câteva cuvinte, iar ieri m-a recunoscut.

— Păi, ăsta-i un lucru bun, spuse Mia, neştiind sigur dacă se cădea să spună aşa ceva.

— Da, nu-i aşa?

Urmă o perioadă de linişte. Fulgii delicaţi cădeau în jurul lor.

— Am colaborat cu Interpolul şi i-au prins pe toţi cinci, spuse Mia. Toată lumea care plătise pentru acces la transmisia live. Un cetăţean francez. Un elveţian bogat. A ajuns să fie un caz de mare importanţă. Nu ştiu dac-ai văzut – a fost pe CNN, în SUA, la ora de maximă audienţă. I-am prins pe toţi cei implicaţi.

— Aşa zici c-ai făcut? Asta-i bine, spuse Munch, fără să pară c-ar fi auzit-o.

— Şi Simonsen, miliardarul, continuă Mia, fără să fie sigură c-ar fi trebuit s-o facă. L-am interogat şi pe el. În legătură cu acel caz vechi, din Sandefjord. Când i-au trimis pe copii – pe Helene Eriksen şi pe fratele ei – în Australia. Se pare că vicarul spunea adevărul. Mama lor ar fi fost bolnavă – cu probleme mentale. Ea a fost cea care l-a convins pe Simonsen să îi trimită pe copii; ea îl voia doar pentru bani, înţelegi? A murit într-un accident, şi am verificat la poliţia din Sandefjord, dar nu aveau prea multe informaţii despre asta, în afara faptului că...

Munch nu o privea, în acel moment. Lăsă ţigara să-i ardă între degete, fără s-o fumeze, cu privirea îndreptată doar înăuntrul său.

— Ei bine, din cele spuse de Simonsen, când a aflat că nu erau în siguranţă copiii, că fuseseră trimişi să locuiască la membrii acelei secte, i-a ajutat cu bani. Azilul pentru ea, un magazin pentru el, deci – ei bine, măcar doi dintre ei spuneau adevărul...

Munch coborî privirea spre degete şi văzu că ţigara se arsese. O aruncă, scotoci prin buzunarul scurtei şi băgă altă ţigară în gură.

— N-o să ştim sigur multă vreme, spuse Munch, dar Marianne şi cu mine sperăm la tot ce poate fi mai bun. E tot ce mai putem face.

În acel moment îi zâmbea, cu o privire destul de pierdută.

— Dacă va mai merge vreodată?

— Eu am încredere. E important, nu ţi se pare? Gândirea pozitivă, la asta mă refer.

Munch se întoarse spre ea.

— Desigur, încuviinţă Mia, simţind că-i vine rău în acel moment.

— Eu am încredere, spuse Munch din nou.

— Să-mi dai de ştire dacă pot să vă ajut cumva, zise Mia, strângându-şi geaca pe ea. Şi te rog s-o pupi din partea mea. Şi să-i spui că o să vin cu mare drag s-o vizitez.

Dură câteva secunde. Munch nu mai reuşi să-şi aprindă ţigara. Degetele mari îi rămaseră în aer.

— O să-i spun. E drăguţ din partea ta, Mia. Mulţumesc c-ai venit.

Simţea nevoia unei îmbrăţişări, dar numai o strângere stângace de mână ţinu loc de rămas-bun. În tot cazul, omul nu mai era prezent. Mia îşi trase căciula peste urechi, strânse şi mai tare geaca pe ea şi ignoră privirile de care avu parte pe drumul spre poarta bisericii. Nu avea de gând să mai petreacă nici măcar un moment acolo. Găsi drumul care ducea spre Bislett, în timp ce zăpada începea să cadă şi mai dens.

Trei zile până la Crăciun. Îşi promisese că avea să încerce, dar în acel moment nu ştia dacă avea să reuşească. Ajunul Crăciunului, într-un apartament friguros. Singură. Din nou. Totuşi, nu putea să dispară. Miriam era pe un pat în spitalul Ullevål. Incapabilă să se mişte. Abia putea să vorbească. Nu putea să-i facă asta lui Munch. Să se sinucidă. Chiar nu era momentul.

Mia traversă strada, protejându-şi faţa de zăpada care cădea în rafale mari în acel moment: un Oslo alb, un Crăciun care avea să placă tuturor la nebunie. Cu paşi greoi, porni în jos pe strada Sofiesgate şi-şi găsi cheile în buzunar.

Abia dacă o observă pe femeia cu geaca roşie din pragul uşii ei, care părea să fi stat acolo multă vreme, aşteptând-o pur şi simplu pe Mia să-şi facă apariţia, agăţând ceva de clanţă cu mâinile nerăbdătoare, înainte de a dispărea, coborând treptele.

Apoi, se pierdu în zăpadă.

virtual-project.eu